

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Sevginin her türlü hali üzerine içten bir eser.
Bu roman saf mutluluk."
-Annabel Monaghan

En Beklenmedik Anda

CARA BASTONE

Çeviren: Onat Özyılmaz

HAYAT NEREYE SAVURURSA SAVURSUN KALP DOĞRU YOLU BULUR

Eve'in tek gecelik bir ilişkinin ardından hamile kalmasıyla, mükemmel istikrarda seyreden hayatı kökünden değişecekti.

Tam da en ihtiyaç duyduğu anda, can dostu Willa'yla araları bozulmuştu. Ama yalnızlığın artık boğucu olduğu noktada destek hiç aramadığı bir yerden geldi.

Willa'nın abisi Shep kendini bildi bileli arkadaşıydı ama artık Eve'e göz kulak oluyor, ayaklarını ovuyor, ne anlatsa dinliyordu... ve birden aşırı ateşli mi olmuştu ne? Eve aniden kıvılcımlanan bu arzusu hormonlardan mıydı bilmiyordu ama Shep'le olan dostluğunu mahvetmeyi göze alamazdı.

Bir de bebeğinin babasının kararsızlığı vardı. O, resmin neresinde olacaktı? Peki tek başına bir bebeğe bakabilir miydi? Yakalandığı bu girdabın ortasında bilmediği çok şey vardı ama şurası kesindi: Hayattan daha fazlasını istiyordu ve artık tek başına mücadele etmek zorunda değildi.

EN BEKLENMEDİK ANDA

CARA BASTONE

Orijinal İsmi: Ready or Not

Baskı: Haziran 2025

ISBN: 978-625-5587-74-9

Yayınevi Sertifika No: 43362

Copyright © 2024 Cara Bastone

Bu kitabın Türkçe yayın hakları AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla

İndigo Kitap Yayın Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti.'ne aittir.

Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,

hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Yayın Yönetmeni: Ece Yücesoy

Çeviren: Onat Özyılmaz

Editör: Ece Yücesoy

Son Okuma: Elif Nihan Akbaş

Kapak Tasarım: Sonia Pulido

Sayfa Tasarımı: B&S Ajans

Baskı

Rumi Matbaa Sanayi ve Ticaret Limited Şirketi

Maltepe Mah. Fazılpaşa Cad. No: 8 Giriş Kat Topkapı - Zeytinburnu / İstanbul

Sertifika No: 51196

İNDİGO YAY. DAĞ. PAZ. REK. LTD. ŞTİ.

Skyport Residence Yakuplu Mah. Hürriyet Bly. No:1

İç Kapı No: 177 Beylikdüzü / İstanbul

Tel: 0 (212) 438 17 83 • Fax: 0 (212) 438 17 84

www.indigokitap.com • info@indigokitap.com

İNDİGO YAY Bir İndigo Kitap Yayın Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti. markasıdır.

En
Beklenmedik
Anda
C A R A B A S T O N E

Düzenleme
Ny.özlem

Çeviren: Onat Özyılmaz

İ N D İ G O K İ T A P

Ninova

Jordan ve Lauren'a.
Siz olmasanız hamilelik çok daha kafa karıştırıcı olurdu.

Bir

Bu sabah uyandığımda lavanta rengi ameliyat önlüğü giymiş bir kadına kâğıt bardakta idrarımı vereceğim aklımın ucundan geçmezdi.

“Sonuç ne?” diye sordum, muayene odasının öbür ucundaki hemşire bardağa bir çubuk batırdıktan yaklaşık yedi saniye sonra.

Kabarık grimsi kahverengi saçlarıyla hem otuz beşindeki bahtsız biri hem de fena halde ateşli bir elli beşlik olabilecek o yaşsız insanlardan biriydi. Bana döndüğünde ifadesi hiçbir şeyi ele vermiyordu.

“Sonuçlarınızı doktorunuzla görüşeceksiniz, Bayan Hatch.”

Bisküvinin içinde bir yumurta olup olmadığını benim ağzımdan öğrenmeyeceksin, diyordu özünde.

“Bana Eve deyin. Bakın, bana siz söyleseniz de olur. Eminim o çubuğun dilinden bir doktor kadar iyi anlıyorsunuzdur. Hamile olduğumu biliyorum zaten. Kendi başıma üç test yaptım. Araştırmamı yaptım.” (Trenle buraya gelirken.) “Hatalı pozitif sonuçların sadece yakın zamanda hamile kalmış ya da bazı doğurganlık ilaçları kullanan kadınlarda görüldüğünü biliyorum. Hamile *olmamamın* imkânı yok.”

Bunları hem ona hem kendime hem de evrene söylüyordum çünkü gerçekler ayaklarımın yere basmasına yardımcı oluyordu.

Gerçekçi olmaya çalışıyordum. İçten içe iki sonuçtan birini ümit etmeyi reddediyordum.

Hemşirenin yüzü hiçbir yaşam belirtisi göstermedi. Belki de yaşlanmamasını buna borçluydu. Hiç mimik yapmazsan yetmişlerine geldiğinde bile kırklarındaymış gibi görünebilirdin. Duygularımı azaltmayı aklımın bir köşesine yazdım. Beklenmedik bir hamilelik başlangıcından önce başarması aşırı kolay olmalıydı, değil mi?

“Sonuçlarınızı doktorla görüşeceksiniz. Şimdilik sizden birkaç temel bilgi almam gerek.” Beni tartıya çıkardı, ardından da tansiyonumu ölçtü. Aletin fırtınalı bir havada prizden çıkarılmamış bir dizüstü bilgisayar gibi oracıkta patlamamasına hayret ettim. Sonra da eğlenceli sorulara geçtik.

“Aktif bir cinsel hayatınız var mı?” diye sordu bakışlarını bilgisayar ekranından ayırmadan.

“Biliyor musunuz, şu ‘aktif cinsel hayat’ lafını hep çok garip bulmuşumdur. Hiç mantıklı gelmiyor. Son üç ay içinde bir kez koşuya çıkmış olsam kimse aktif bir *fiziksel* hayatım olduğunu söylemez.”

Hemşire elleri klavyenin üzerinde seğirirken yüzüme bön bön baktı. Aptalca sorusunu yanıtlamamı beklediği gün gibi ortadaydı.

“Ama bir barmenle yattığında...” Belli ki çenemi tutamıyordum.

Boş bakışları bir kenara bırakıp gözlerini ağır ağır kırıştırdı.

“Her neyse,” diye devam ettim hafifçe öksürerek.

“Hanımefendi...” dedi hemşire beni cesaretlendirircesine.

“Tamam. Evet. Yaklaşık dört hafta önce biriyle birlikte oldum. Bu, sorunuzu cevaplar mı?”

Parmakları klavye tuşlarına basıp kaderimi bilgisayara mühürledi. Artık sorumsuz bir seks düşkününü olduğum resmî olarak sicilime işlenmişti.

Hemşirenin bir şeyler yazmaya devam ettiğini görünce kaşlarım havaya kalktı. Otuz saniye geçti. Sonra bir on beş saniye daha. *Dört hafta önce seks yapmış* yazmanın bu kadar uzun süreceğini sanmıyordum. Ne yani, bir roman yazamaya falan mı karar vermişti? Günlüğüne bir şeyler mi yazıyordu? Blog'unu mu güncelliyordu?

Nihayet bana döndü. “En son ne zaman regl oldunuz?”

“Bilmiyorum. Reglim son derece düzensizdir, pek takip etmem. Eylül ayındaydı sanırım.”

Romanına birkaç paragraf daha ekledi. Bir şeyler yazmaya bayılıyor olmalıydı. Daktiloyu büyükbabasının icat ettiğinden şüphelendim. Ailesinde, dakikada altı bin kelime yazmayı öğrenmek ergenliğe geçiş töreni olmalıydı.

Başını ekrandan kaldırdı. Kendimi içinde *vajina* sözcüğü geçmesini beklediğim birkaç soruya hazırladım ama nedense hiç öyle bir şey sormadı.

“Canım,” dedi hemşire. “İyi misin?”

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. Beklediğim sorular arasında bu yoktu ve sinirlerimi onca ihtimalden daha beter bozmuştu.

“Öğle arasındayım,” dedim sanki bu, iyi olup olmadığımı dair her şeyi açıklıyormuş gibi. *Haddini bil, mahkeme duvarı suratlı hemşire. İşini yap da bir an önce gidelim.*

Belli ki sorusunun cevabını almıştı. Hızlıca başını yukarı aşağı sallayıp monitöre döndü. “Doktor gelmeden birkaç soru daha sormam gerekiyor.”

“Peki.”

“Tek eşli misiniz?”

“Duygularımdan konuşmaya devam etsek olmaz mı?”

Bana bir bakış attı.

Boğazımı temizledim. “Hayır. Değilim. Rasgele bir takılmaydı.”

“Erkeklerle mi birlikte oluyorsunuz?”

“Erkeklerle birlikte oldum. Şu sıralar kimseyle seks yapmıyorum.”

Bir şeyler yazıp bir yerlere tıkladı, ardından ekranı kaydırды ve yazıp tıklama işlemini tekrarladı. Aynı anda birkaç sorusunu cevaplamıştım herhalde.

“Kadınlarla birlikte oluyor musunuz?”

“Hayır.”

“Vajinal seks yapıyor musunuz?”

“Evet.”

“Oral seks?”

“Evet ve evet.” Sorusu iki şekilde yorumlanabileceği için iki evetle yanıtladım. Dudaklarının kenarı yazma, tıklama ve ekranı kaydırma rutinine dönmeden bir an için belli belirsiz kıpırdayınca çok fazla şeyi açık ettiğimi fark ettim.

“Anal seks?”

“O onura nail olmadım.”

Biraz daha tıklayıp ekranı biraz daha kaydırдыktan sonra bana döndü. Ellerini önünde kavuşturdu. Nedense bunu iyiye yormadım.

“Tek eşli olmayan tüm hastalarımıza kapsamlı bir CYBE* testi öneriyoruz.”

“Peki.” Başka ne diyebilirdim ki? “Ama bir an önce işe dönmem gerekiyor. Bunun için başka bir randevu alabilir miyim?”

“Tabii,” diye karşılık verdi hemşire çabucak. “Mümkün olan en kısa sürede yapılması önemli olduğundan size haftanın ilerleyen günlerine bir randevu vereceklerdir.”

“Harika.”

* Cinsel Yolla Bulaşan Enfeksiyonlar (ç.n.)

Ne aptalca bir sözcüktü bu. Sadece CYBE testinden kaçmaya çalıştığımı sanmasın diye böyle demiştim. Tek yapmam gereken *güzel* deyip hayatıma devam etmekti.

Hemşire özel hayatımı ihlal eden on beş kadar sorunun ardından doktoru çağırmak için ayağa kalktı. Saatin dönen kollarını izledim. Yeni yılda bir şey beklerken telefonumda amaçsızca gezinmeyeceğime dair karar almıştım. Koyduğum bu kuralı hiç şu an olduğu kadar bozmak istememiştim ama ekim ayına gelmiştik ve her ne kadar internetin renkli dünyasında kaybolmak istesem de yeryüzünde yeni yıl kararına on iki ay boyunca sadık kalan tek kişi olmama sadece iki buçuk ay kalmıştı. Bu küçük pürüz yüzünden onca emeğimi yabana atmayacaktım. Sonuçta beklenmedik bir hamilelik bundan ibaretti, değil mi? Küçük bir pürüz? Düzenli programımı neredeyse hiç etkilemeyen ufacık, anlık bir sıkıntı? Biri sonuna kadar haklı olduğumu söyleyebilir mi lütfen?

Annemle babam elli iki yaşlarında beklenmedik bir hamilelikle uğraşmak zorunda kalmıştı.

Sonuç mu? İşte karşınızda duruyor.

Bütün çocukluğum diğer çocukların bana annemin saçlarının neden beyaz olduğunu sormasıyla ve kilisedeki insanlar kaşlarını kaldırıp aralarında *uygun* bir şekilde üç yaş olan abilerimden yirmi yıl sonra çıkıp gelmemin bir kaza olması gerektiğine dair fısıldaşırken ebeveynlerimin yüzlerinin kızarmasını izlemekle geçmişti.

Belki de böylesi kazalar genetikti? Görünüşe göre annemin sivri burnunu ve babamın kemikli ayaklarını aldığım gibi sorumsuz seks eğilimlerini de miras almıştım. Ne utanç verici ama.

Ben üniversitedeyken ölmüşlerdi ama hâlâ yaşıyor olsalardı bile bu, tavsiye için onlara gideceğim türden bir mevzu değildi.

Başparmaklarım seğiriyor, telefonumu açıp dans eden meyveleri diğer dans eden meyvelerle eşleştirmeme izin vermem için bana yalvarıyordu. Ama hayır! Hayatımı değiştiren fazlasıyla beklenmedik bir olay irademi kıramayacaktı.

Ancak çantamdaki el sürülmemiş fıstık ezmeli sandviçe daha fazla karşı koyamayabilirdim. Doktorun gelmesini beklerken öğle yemeği aram her geçen saniye tükeniyordu. Bu gidişle işe dönmeden bir şeyler yemeye kesinlikle vaktim kalmayacaktı. Zaten sandviçimi masamda ya da binaya girmeden hemen önce yeme şansım da yoktu. Çalıştığım yer olan Amerika Vahşi Yaşam Vakfı'nda hemen çaprazımda oturan muhasebeci meslektaşım Micah'nın yerfistığına ciddi alerjisi vardı. Yerfistığı kaynaklı cinayetleri minimumda tutmak için çantamda bir diş fırçası taşırdım. Ama dişlerimi fırçalayacak zamanım da olmayacaktı belli ki. Yediğim sandviç yüzünden onu bir nefesimle öldürebilirdim ve hepsi geç kalan jinekoloğun suçu olurdu.

Kapı hızlıca çalındı ve kadın doğum uzmanı bana bir şey söyleme fırsatı vermeden ofise girdi. Görünüşe göre eski doktorum buraya son gelişimden bu yana başka bir muayenehaneye geçmişti, yani hem yeni doktorumla tanışacak hem de resmen hamile olduğumu öğrenecektim.

Dediğim gibi, gerçekçi olmaya çalışıyordum.

Doktor, Ken bebekleri andıran endamlı bir çakma sarışındı. Hayır, Barbie demek istemedim. Karşımdaki kadın cüsseliydi.

Mahkeme duvarı suratlı hemşire de hemen arkasındaydı. Ne ikili ama. Bana hayatımın bir daha asla eskisi gibi olmayacağını söylemesi için düşünmeden seçeceğim iki kişi.

Doktor tam da duymayı beklediğim şeyi söylese de sözcükler dudaklarından döküldüğünde zihnim onları algılamayı reddetti. Bir şekilde ona cevap vermeyi başardım. Pantolonumu çıkarıp sırtüstü uzandım ve adının Bridget olduğuna karar verdiğim

kadın doğum uzmanı kocaman bir çubuğa prezervatif takıp üzerine gereksiz miktarda kayganlaştırıcı sürdü. O muayenesini yaparken gözlerimi sımsıkı yumdum.

Ekranda hiçbir şeye benzetemediğim bir resim duruyordu. Doktor çubuğu çıkarırken içerideki tek ses çöpe atmadan önce çıkardığı eldivenlerinin gıcirtısıydı.

“Hemşire,” dedi doktor. “Test tepsisi nerede?”

“Testleri için hafta içinde tekrar gelecek.”

Doktor alçak sesle duyamadığım bir şeyler mırıldandı. Hemşire üzerime eğilip hâlâ çatalın üzerinde duran ayağımın başparmağına hafifçe vurdu. “Giyinebilirsin, canım.” Perdeyi çektiğinde doktorla birlikte odanın diğer tarafında kaldılar.

Kendinden emin bir sesle, “İşe dönmesi gerekiyormuş. Haftanın ilerleyen günlerinde tekrar gelecek,” dediğini duydum.

Mahkeme duvarı suratlı hemşire pek benlik biri olmasa da Doktor Bridget Kas Yığını’ndan zerre kadar korkmadığını itiraf etmem gerekiyordu.

Pantolonumu giyip artık buradan çıkmaya hazır vaziyette kayıt masasının ardındaki görevlinin önüne dikildim, bana cuma gününe randevu verdi.

“Ah, ne iyi oldu,” dedim. “Haftanın geri kalanı boyunca dört gözle bekleyeceğim bir şey olmayacak diye ödüm kopuyordu.”

Mahkeme duvarı suratlı hemşirenin aksine görevli kadın bana kocaman bir gülümseme ve içten bir kahkahayla karşılık verdi. “Eh, Aşağı Doğu Yakası Kadın Doğum ve Jinekoloji Kliniği’nde görevimiz herkesi memnun etmek.”

Kliniğin tam adını söyleyerek o da beni güldürdü. Ona el sallayarak sokağa çıktım ve telefonumu çıkarıp en yakın arkadaşım Willa’yı bulmak için ekranı kaydurdım... ama buna henüz hazır olmadığımı karar verdim. Böylece elim içgüdüsel olarak annesi

Corinne'e gitti, kendimi bildim bileli işler ne zaman zorlaşsa ona koşardım. Ama artık olmazdı. Corinne öleli bir yıldan fazla olmuştu. Telefonumu cebime geri koydum. Ruhsal çöküntülerim sırayla gelebilir miydi lütfen?

Kimseyi arayamazdım ama yemek? Yemek yiyebilirdim. Hiç değilse bir sorunum çözülmüştü. Ofisimin bulunduğu binanın önündeki helal yiyecekler satan arabadan falafelli bir sandviç aldım. İçeriği leş gibi kokutacaktı ama Micah'yı acillik etmekten daha iyiydi.

Nedeni belki de (kesin, inkâr edilemez) gerçeği öğrenmiş olmamdı ama birden kendimi son derece hamile hissetmeye başlamıştım. Kutsal rahmimde huzur içinde uyuyan altın kalpli, küçük melek gibi bir şeyden bahsetmiyordum. Daha çok memelerim ağrıyor, midem bulanıyor, şimdiden şiş şiş oldum, az önce hamilelik testi yaptırdığıma inanamıyorum gibi bir histi bu.

Asansörden inip katımıza adım attığımda danışmadaki Christina, "Selam Eve," dedi. Oynadığı Solitaire'i, gezindiği GapBody sitesini ya da kontrolden çıkmış buzdolabı sorunuyla ilgili herkese gönderdiği ihtarıyla uğraşmayı bırakıp bana baktı.

"Akşamın nasıl geçti?" diye sordum masasının önünde durarak. Christina'yı severdim. Komik ve biraz gürültücü biriydi. İkimiz de sırf devasa demliğe vasatın altında bir kahve hazırlayacak diye diğer çalışanlardan yarım saat önce ofiste olması gerektiğini kabul edilemez buluyorduk.

"Eh işte," dedi içeri girdiğimden beri ilk kez bana doğru düzgün bakarak. Göz makyajını malayla yapmış gibi görünüyordu. Kızıl saçları her zamanki gibi kusursuz fönlenmemiş, yandan örülmüştü. Bu hiç de onluk değildi. "Ryan'la yine birbirimize girdik."

Ryan, Christina'nın geçen sene yılbaşı partisinde tanıştığım kız arkadaşydı ve birlikte yaşıyorlardı. Gözüme oldukça iyi bir

partner gibi görünmüştü. Christina'nın şakalarına gülmüş, açık bardan bir sürü insanın içkilerini doldurmuştu. Ama son zamanlarda araları kötüydü ve bu halleri beni geriyordu. Yıllardır bekârdım ve bu durumdan pek bir şikâyetim yoktu ancak ne zaman tanıdığım çiftlerin ayrılmayı düşündüğünü duysam paniğe kapılmadan edemiyordum. İçimdeki muhafazakâr, orta batılı yetiştirilme tarzıyla büyümüş yanımla şahlanıyordu. Ona refleks olarak, *Ama harika bir çiftsiniz ve Neredeyse Noel geliyor, kim Noel'de bir başına kalmak ister ki?* dememek için dilimi ısırırdım.

“Ah, çok üzüldüm. İyi misin?”

Yüzünü buruşturdu. “Eh.”

“Bunu... evet olarak alıyorum.” Yani sanırım?

“İyi gibiyim.”

“Yine aynı konu mu?”

Christina iç geçirip çenesini avucuna yasladı. “Evet. Ona kalırsa yarın evlenelim istiyor. Bense... zaman istiyorum. Aramızda on yaş var ve önceliklerimiz farklı falan filan işte.” Hafif kızarmış gözlerini benimkilere çevirdi ve bir daha iç geçirdi.

“Umarım bunu Ryan'la konuşurken *falan filan* kısmını kendine saklarsın,” dedim düz bir sesle.

Güldü, ardından gözleri duvardaki büyük saate kaydığında inledi. “Nasıl daha öğlen olabilir? Yemeğe çıkmak ister misin?”

Duraksadım. “Bugün olmaz. Çoktan çıktım. Bir randevum vardı da.”

“Hadi ya. Marla'yı kutlama için yemeğe çıkaracağız. Dördüncüye hamileymiş.”

“*Vay canına.*” Postacı çantamın kayışından kayan ellerim yanlarımda öylece asılı kaldı.

Christina dört parmağını oynatıp serçeparmağını dans ettirir gibi kıpırdattı. “Ona da sürpriz olmuş. Ağustostaki *happy*

hour içkilerinden sonra olduğuna oldukça emin. Görünüşe göre Topher’la eve döndüklerinde... boş durmamışlar.” Kaşlarını birkaç kez hızlıca indirip kaldırdı ve serçeparmağını bu kez küçük, müstehcen bir hareketle tekrar dans ettirdiğinde birinin sadece serçeparmağıyla böyle bir performans sergileyebilmesine şaşırmadan edemedim.

Bir kez daha, “Vay canına,” dedim boş bir sesle. Tam o sırada Etkinlik departmanından iki stajyer koşarak içeri girince fırsatı değerlendirip koridora yöneldim. Üç iş arkadaşım la haftanın kırk saatini güneş ışığı yoksunluğundan ölmemeye çalışarak geçirdiğimiz üzücü, küçük yönetici ek binasına açılan yan kapıdan girdim.

Kendimi bildim bileli koruma alanında çalışmak istemiştim. Duvarlarıma astığım Nick Lahey posterleri büyürken olmazsa olmazımdı. Kutup ayıları ve kızıl pandalar, gitgide küçülen Amazon’un havadan çekilmiş fotoğrafları da vardı. Aileme deniz kuşlarının üzerine bulaşmış petrolü diş fırçasıyla temizleyebilmem için beni Körfez’e götürsünler diye yalvarırdım. Ama bunun yerine beni yerel hayvan barınağında gönüllü olarak çalışmaya göndermişlerdi.

Büyük hayalleri ve dürüst kalpleri olan kızlar daima en ünlü koruma ve iklim çalışmaları programlarına girerdi, değil mi?

Hayır. Çoğumuz haline şükrederek bir devlet okuluna gider ve New York’a taşınacak parayı biriktirmek için yarı zamanlı işlerde çalışırdı. Böylece bir fark yaratma umuduyla Amerika Vahşi Yaşam Vakfı’nda işe girebilirdi. Tam da benim şu an yaptığım gibi...

...her departmandaki sorunları çözen bir idari toparlayıcı olarak.

Vahşi Yaşam Vakfı’nı duyduğumdan beri saygın politika analistlerinden biri olmanın hayalini kurmuştum. Kendimi nesli

tükenme tehlikesi altında olan türleri korumak için programlar oluştururken, daralan yaşam alanları için projeler hazırlarken ve derin göğüs dekolteli elbiselerimle milyarderleri deniz iguanalarını önemsemeye ikna ederken hayal etmişim. (Sonuncusu sadece şakaydı... kısmen.)

Michigan'dan ayrılmak için sabırsızlanıyordum, bu yüzden de oradaki zorunlu yüksek lisans eğitimimi yarım bırakmışım. Sonrasında New York'a geldiğimde de bir eğitim programına kaydolmak için ne yeterli param ne de vaktim olmuştu. Şimdi de bu durumdaydım. Bugünlerde işimde hayallerimle alakalı tek bir şey yapıyor ve bunun karşılığında para bile almıyordum. Her ay, finanse edilen projelerin araştırma notlarını ve bütçelerini gönüllü olarak gözden geçiriyor ve hepimizin burada aslında ne yaptığımızı anlayabilmesi adına kurum çapında bir bültenle özetliyordum. Ben olmasaydım Galapagos Pengueni ekibi Pasifik Somonu diye bir ekibin varlığından haberdar bile olmazdı.

Ardından da düzenli programıma geri dönüyordum.

Bugün beni neler mi bekliyordu? Yazıcı kartuşlarının siparişini vermek ve Barbara'nın işletim sistemini güncellemesine yardım etmek.

Geçtiğim kapı arkamdan ürkütücü bir sesle kapanırken kafamın içinde Christina'ya söylediklerim yankılandı. *Bir randevum vardı da.*

Öğle yemeği randevusu.

Lanet olası kadın doğum uzmanımla. Çünkü aptal bir çubuktaki iki çizgi, birkaç hafta önceki rasgele bir geceyi hayatımın dönüm noktası haline getirmeye karar vermişti.

Şimdi de iş arkadaşşımla aslında ikisinde de bir dünya markası olduğumu belli etmeden yaratıcı seks ve sürpriz hamilelikler üzerine konuşuyordum.

Marla'nın dördüncü çocuğuna hamile olduğu için ne kadar mutlu olduğunu düşünemiyordum bile çünkü hamilelik kavramı şu anda sadece hain rahmimin iki santimetrekaresinden, kendimi içinde bulduğum durumdan ibaretti. Ötesi yoktu. Geleceği düşünmem henüz mümkün değildi.

Masama oturup sandviçimin paketini açtığımda Micah iri, ela gözleriyle bana baktı. "Bugün utanç içinde, gizli gizli fıstık ezmeni yemeyecek misin?"

"Ne diyebilirim ki?" dedim dolu ağızla. "Sürprizlerin kadınıyım."

Düzenleme
Ny.ozlem

Birinci Trimester:
Çaktırmadan
Panikleme
Sanatında
Ustalaşmak

İki

“Ama âdetlerin zaten düzensizdi.” Willa’nın ona verdiğim haberin üzerine söylediği ilk şey bu oldu. Gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmıştı. “Hem prezervatif kullandığını da söyledin.”

“Evet,” dedim ciddiyetle. “İkisi de doğru.”

Willa bana gözlerini dikip bakmaya devam etti.

Amerika Vahşi Yaşam Vakfı’nda işe girdiğimde üç dakikalık bir zafer dansı yapan (hayallere yaklaşmanın hayalleri gerçekleştirmek kadar iyi olduğunu düşündüğümüz zamanlardı), trende yüksek sesle gülen ve yoldan geçen insanları kıyafetlerine ettiği agresif iltifatlarla korkutan Willa’dan bahsediyorduk. Tepkilerini dünyadan asla sakınmayan Willa’dan. Ama o bile dilini yutmuş gibi suratıma bakıyordu.

Bu konuşmanın çocuk oyuncağı olacağını düşünmemiştim. Willa’nın hamile kalmayı ne kadar çok istediğini, kocası Isamu’nun baba olmayı ne kadar çok arzuladığını, son birkaç yılda kaç kez hayal kırıklığına uğradıklarını biliyordum. Bu haberi almanın onun için kolay olmayacağını farkındaydım.

Fakat Willa’yla birlikte kolay olmayan bir sürü şey atlatmıştık. Üniversitenin ilk yılında annemle babam arka arkaya öldüğünde Willa yanımda olmak için temelli eve dönmüştü. Okulun ardından ikimiz de Westbrook, Michigan’ı arkamızda bırakıp birbirimizden başka hiçbir şeyimiz olmadan New York’a

taşınmıştık. Birkaç yıl önce ona eski dairemizden taşınıp kendi başıma yaşamak istediğimi söylediğimde yıkılmıştı ama bunu birlikte atlatmıştık. Bana Isamu'yla nişanlandığının haberini verdiğinde onu evlilik → çocuk → Orta Batı'ya taşınma → ev kredisi → Dört Temmuz barbekü partileri ve doğum gününden doğum gününe araştırmalar silsilesinde kaybedeceğime ikna olmuş vaziyette restoranın ortasında –kendimi de onu da şaşırtarak– salya sümük ağlamaya başlamıştım. Sonuncusu –ve en zoru– da annesi Corinne'in geçen yıl vefat etmesi olmuştu. Bu şimdiye kadar yaşadığımız en zorlu süreçti. Görünüşe göre şu ana kadar.

Nihayet hareket edip ellerini dizlerinin arasına sıkıştırdığında elimi yüzünün önünde sallamanın eşiğindeydim. “Çocuk bile istemiyorsun.”

Şaşkınlıkla geri çekildim. “Ne zaman öyle bir şey dedim ben?”

Bir şey söylemedi. Yüzünü benden uzağa çevirdiğinde ona bakmamı istemediğini anladım. Hiç onluk bir hareket değildi bu. Willa daima kendisine bakılmasını isterdi. Film yıldızlarına taş çıkaracak kadar güzeldi ve bunun her saniyesinin tadını çıkarırdı. Yolda en az birkaç arabayı durdurmazsa kötü bir gün geçiriyor demekti.

“Selam, parti manyakları.” Dairenin ön kapısı gürültüyle açıldı ve Willa'nın abisi Shep içeri girdi. Bizden iki yaş büyüktü ve son zamanlarda kardeşinin misafir odasında yaşıyordu. On iki yıllık kız arkadaşından yeni ayrılmış ve yaşadıkları yerden derhal taşınmıştı. Kendine kalacak bir yer aradığı söyleyip dursa da Willa, Shep'i evinde bununla uğraşmayacak kadar rahat ettirdiğinden şüpheleniyordu. Shep daima işlek bir kaldırımında güneşin altında yatan bir kedi gibiydi; sıcak bir yer bulduğu müddetçe etrafı umursamazdı. New York'ta daire aramak gibi zorlu bir işe kalkışmaktansa kız kardeşinin evine kök salmayı tercih ederdi.

Havadaki bu tuhaflık yüzünden nereye bakacağımı bilemedim ve bakışlarımı Willa'dan Shep'in sırtına çevirdim. Ayakkabılarını ayakkabılığın yakınlarına fırlatıp spor çantasını şemsiyeliğin yanına bıraktı. Tişörtünün kürekkemiklerine gelen kısmında bir çift kanat gibi görünen koyu renkli ter lekeleri vardı. Bunca yıllık dostluğumuza rağmen Shep'in spor yaptığını görmek hâlâ tuhafıma gidiyordu.

Memleketimiz Westbrook'ta bütün gün evlerinin bodrumunda oyun oynamaktan teni neredeyse süt beyazına dönmüş tatlı bir inekti. Üniversite için New York'a taşındığında serpilmiş, nihayet başka bilgisayar dehalarıyla tanışmıştı. Şimdilerde asla akıl sır erdiremediğim yazılım kariyeriyle uğraşüyor ve sadece Willa'nın yaşadığı sokağın aşağısındaki sahada basketbol oynamak için işine ara veriyordu.

Arkasını dönerken dirseğini kapının pervazına çarptı ve çorabı Willa'nın parke zemininden fırlamış çivilerden birine takıldı. "Ah. Kahretsin."

Shep tam bir şapşaldı ve herkesçe sevilirdi. "Nasılsınız bakalım? Willa, bu akşam yemeği dışarıdan söyleyelim. Suşi mi yesek dedim? Eve, sen de ister misin? Tabii sana vejetaryen olanlardan söyleriz."

Kendini bir koltuğun üzerine atıp bacaklarını iyice açtı ve başını telefonuna gömüp akşam yemeğini söyleyeceği uygulamaya daldı. Kimseden çıt çıkmayınca başını kaldırıp kafa karışıklığıyla bize baktı. Gerginliği nihayet sezmiş olacak ki gözleri Willa'yla aramda gidip geldi.

"İl... ne oluyor?"

Willa'ya döndüm ve benim yüzümdeki ifade de onunkine benziyorsa muhtemelen bir Van Gogh tablosundan fırlamış gibi görünüyorduk. Kendimizin bulanık, mahvolmuş versiyonları gibi.

“Şey,” diye söze başladım, ona söyleyecek bir şey düşünmeye çalışıyordum.

“Eve hamile,” dedi Willa.

“*Willa!*” Aniden şok ve dehşet arasında gidip geldim. Kaynama noktama ulaşmış gibiydim. Tepeden tırnağa ter içinde kalmıştım. Saçlarım bembeyaz olmuştu. Bundan emindim.

“Ne?” Shep’in elinden düşürdüğü telefonu karnından sekip halıyı boyladı. “Şaka mı yapıyorsun?”

Yüzündeki ifadeyi okuyamıyordum ama açıkçası buna pek çabaladığım da söylenemezdi. Hâlâ Willa’nın donuk yüzüne, ısırıldığı altdudağına, ıslak gözlerine bakmakla meşguldüm. Benden yaklaşık yirmi santim daha uzundu ama şu anda küçücük görünüyordu.

“Hayır.” Sesim fayansa sürtünen ağır bir sandalyeninkini andırıyordu.

Shep ellerini saçlarına götürüp bir an için gözlerini boşluğa dikti, ardından telaşla yerinden kalktı ve taze ter kokusu burnuma dolduğunda tam karşımda durduğunu fark ettim. Bakışlarımı Willa’dan ayırıp başımı kaldırarak gözlerimi kırıştırdım. Beni omuzlarımdan tutup ayağa kaldırdı ve bedenimi son derece aşına olduğum kollarının arasına aldı. Hep böyle sarılırdı. Sımsıkı. Kibarlığa yer bırakmadan. Shep’in sarılmaları, basılan ayak parmakları ve yanlışlıkla koltuk altına sokulan yüzlerle biterdi hep.

“Aman Tanrım,” dedi Shep. “Aman Tanrımhamilesinaman-Tanrım.”

Kollarını bir kez daha etrafıma dolayıp sertçe sıktı ve yüzümü görebilmek için beni geriye itti.

“Bu büyük bir haber.” Yüzündeki ifadeden bunu iyi anlamda söylediğini kestirebiliyordum. Gözlerinde hafif bir endişe

olsa da benim adıma duyduğu mutlulukla parlıyordu da. Gerçi asıl biraz endişelenmese garip olurdu. Bakışları önce yüzümde gezindi, ardından da ayak parmaklarıma kadar bütün bedenimi süzdü. “Nasıl hissediyorsun? Bir şey ister misin? Neden ayakta-sın, otursana,” diye azarladı beni, sanki ayağa kalkmamın nedeni o değilmiş gibi. Beni kanepeye oturtup önümdeki sehpaye yer-leşti, koca bacakları benimkilere çarptı.

Derin bir nefes verdim, gözlerimde yaşlar olmasa da sesim ağlamaklıydı. Willa’ya bakamıyordum. “Nasıl hissettiğimi bil-miyorum. Daha bu sabah öğrendim. Öğle aramda bir kadın do-ğumcuya gidip emin oldum.”

“Vay canına.” Bir eliyle sarı saçlarının arkasını kaşırken göz-leri hayatımı değiştiren haberi ona verdiğimden beri sessizlik ye-mini etmişçesine susan Willa’ya kaydı. Shep sorgusuna devam etti. “Kaç haftalıkmış?”

“Altı,” dedim sessizce. “Ki o da ayrı bir konu çünkü daha dört hafta olmuştu. Ama tarihi...”

“Yumurtanın döllendiği zamandan değil, son regline göre alıyorlar,” dedi Willa sözümü keserek. “Yani dört haftalık dedik-lerinde aslında sadece iki haftalık hamilesin. Çoğu insan bunu bilmiyor.”

Sesi cümlelerin sonuna doğru gitgide alçaldı. O bana, ben de ona bakmayı hâlâ reddediyorduk.

“Peki şeye söyledin mi?..” dedi Shep.

Sakın babasına deme, sakın babasına deme, diye yalvardım içimden.

“Herhangi birine?” diye tamamladı.

“Henüz sadece ikiniz biliyorsunuz. Abilerim...” Sözümü ya-rım bırakıp omuzlarımı silkince Shep anlayışla başını salladı. Üç abim vardı. En büyükleri Dustin’le aramda yirmi sekiz yaş vardı

ve bazen abimden ziyade amcammış gibi hissediyordum. On sekiz yaşındayken, yani ben doğmadan on yıl önce orduya katılmıştı. Onu beş yaşına kadar yılda taş çatlasın iki kez görmüştüm. Ardından ordudan emekli olup eve döndüğü yıl hayatımın en garip yazını geçirmiştım. Westbrooke'taki evimizin bodrumuna yerleşip bütün gününü televizyon izleyerek geçirmiştı. Yazın sonlarına doğru bir kadınla tanışıp onun yanına taşınmış, ardından da onunla evlenip üç yıl içinde üç çocuk yapmıştı. On yıllık bir evliliğin ardından boşanmışlardı. Onu son görüşümde bana yeni terapistinden bahsetmiş ve çocukken yanımda olmadığı için özür dilemişti. Bugünlerde Facebook hesabında son derece liberal siyasi paylaşımlar yapıyor, Instagram'ınıysa çocuklarının fotoğraflarıyla dolduruyordu.

Diğer iki abimin –ikizlerin– benimle çok az, birbirleriyleyse daha da az ortak noktası vardı. Hepimiz ülkenin dört bir yanına dağılmış durumdaydık ve birbirimizi yılda bir kez Noel'de, artık Dustin'in yaşadığı çocukluk evimize döndüğümüzde görüyorduk.

Abilerim iyi insanlardı ama zor zamanlarımda aklıma onlara koşmak gelmezdi. Annem ve babam hayattayken onlara bile koşmamıştım. Beni sevip destekleseler de ikinci baharlarında ansızın çıkagelen kızlarıyla ne yapacaklarını hiç çözememişlerdi.

Her şeyimi anlattığım yegâne insan şu anda benimle ilgilenmek yerine halısını inceliyordu.

Boğazımı temizledim. “Öğlen doktorun ofisinden çıktığımda elim annenizin numarasına gitti. Telefonumu çıkarmış, rehberimi bile açmıştım.”

“Kas hafızası,” dedi Shep. “Bana da hâlâ oluyor.”

Willa belli belirsiz bir ses çıkarıp gözlerini görmememiz için elini alnına götürdü. Nedeni verdiğim haber mi yoksa Corinne'den bahsetmem miydi emin değildim.

“Ben... gitsem iyi olacak,” dedim.

“Hayır, Eve,” dedi Shep öne uzanıp buz kesmiş küçük ellerimi büyük, sıcacık avuçlarının arasına alarak. “Kal. Gitme.” Kız kardeşine bir bakış attı. “Bırak karnını doyuralım. İstemiyorsan bu konu hakkında konuşmak zorunda değiliz.”

“Yok.” Hamilelik belirtisi gibi görünmeyecek bir bahane aramaya koyuldum. *Yorgunum. Kendimi iyi hissetmiyorum. Suşi şu anda kulağa berbat geliyor.* Hepsi de ben hamileyim diye bağırıyordu. “Yapmam gereken işlerim var.”

Willa bana bir bakış attı. Yalan söylediğimi biliyordu.

Hızlı adımlarla kapıya doğru ilerledim ve çıkmaya hazırlanırken kat kat giyinecek günü bulduğum için kendime bir küfür savurdum. Willa’nın mermerden bir heykel taklidi yapmayı bırakıp beni durdurmasını umarak gidişimi uzattıkça uzatıyormuşum gibi hissetmeden edemiyordum.

Kimse beni durdurmaya kalkmadı. Ama Shep beni kapıya kadar geçirip bana bir kez daha sımsıkı sarıldı ve bu kez çenesini kazara başımın tepesine vurdu. Dişlerinin birbirine çarptığını duydum, bu o kadar Sheplik bir hareketti ki gülümsememe engel olamadım. Bu da o parlak, batan yaşların gözlerimin kenarlarını bir kez daha yakmasına neden oldu. Buradan bir an önce çıkmam gerekiyordu.

Shep’in yanından eğilip, “Willa, seni yarın ararım olur mu?” dedim.

Başıyla onaylaydı. “Harika.”

Bugün mahkeme duvarı suratlı hemşireye de böyle söylemiştim. *Harika. Her şey harika. Hiçbir sorun yok. Her şeyin tam da böyle gitmesini planlamıştım. Harika. Harika. Harika.*

Tamam, Willa’nın çocuk istemediğime dair söyledikleri son derece *yanlıştı*.

Neredeyse otuzuna gelmiş bir kadın, çocuk mevzusunu hiç enine boyuna düşünmediğini söylese ona inanan olur muydu? Umarım olurdu çünkü işin aslı tam da buydu.

Başkaları için düşündüğüm çok olmuştu, Willa'yla konu başlığımız neredeyse bir milyon gün boyunca bu meseleydi.

Ama ya kendim için?

Bence bazı insanlar anne olmak için doğmuştu. Bunlar parklarda battaniyelere sardıkları taşlarla oyuncak bebekmiş gibi ilgilenenler çocuklardı. Tanrı aşkına, oyuncak ayılarını emziriyor-muş gibi yapan küçük bir kıza bakıcılık yapmışlığım bile vardı.

Willa'nın annesi Corinne de anne olmak için *doğmuştu*. Annelik güdülerini öyle güçlüydü ki doğurmadığı çocuklara –bkz. ben– bile kol kanat germiştir.

Bir de sırf belli bir yaştan sonra vakti geldiği için çocuk sahibi olan insanlar vardı. Bu ikinci kategoriye kendi anne babamı örnek verebilirdim. Belli yaş dediğim de yirmilerinin başıydı, birbirlerinin lise aşklarıydılar ve bir yılı aşkın süredir evlilerdi. En büyük abim o zaman doğmuştu. Ardından çocukların kardeşleri olması gerektiğini düşünmüş olacaklar ki ikizleri yapmaya karar vermişlerdi. Yapılacaklar listesindeki her kutuyu tiklemişlerdi. Sıranın ennnnn sonundaysa ben yer alıyordum. Kutusu olmayan bir tik olarak.

Bazılarıysa aile kurmak istedikleri biriyle tanıştıklarında bunun olasılığını değerlendirmeye başlardı.

Bu üç kategoriden daha fazlası olduğuna emindim ama üçüncü kategoride olduğumu ve henüz ayaklarımı yerden kesecek biriyle tanışmadığımı farz etmek istiyordum.

Şimdiye kadar iki ciddi erkek arkadaşım olmuştu ve ikisinin de adı Derek'ti. İki buçuk yıl birlikte olduğum Birinci Derek'in en büyük zevki mağaraları keşfe çıkmaktı. Ben Brooklyn'de

Willâ'yla taco yiyip Prospect Park'ta ücretsiz konserler izlerken o mağaracılık kulübüyle şehir dışına gezilere gidip dururdu. Yirmi beş yaşında, tam da herkesin evlilik imalarında bulunmaya başladığı sırada ayrılmıştık. Ayrılık konuşmamız yürek burkucu başlamış olsa da sonuna geldiğimizde ikimiz de rahatlamıştık; ikimiz de birbirimize uygun olmadığımızın farkındaydık. O gece evinden bir elveda öpücüğü ve omuzlarımdan kalkmış tonlarca yükü çıkılmıştım.

İkinci Derek ise biraz toprak kayması gibiydi. Tinder'da tanışmış ve yaklaşık dört ay boyunca çok ilginç seksler yaşamıştık. Sonraki on ay boyunca seks hayatımız gitgide daha sıkıcı hale gelmişti. En sonunda da fazlasıyla dramatik (ve dürüst olmak gerekirse eğlenceli) ayrılığımız kapıya dayanmıştı. Ayrılığımızı takip eden haftalarda bir anda çok fazla işlenmiş şeker yediğinizde gelen o hissi yaşamıştım. Fakat onu sistemimden atmayı başardığımda bir daha aklıma bile gelmemişti.

Yani evet, hayallerimi beşiklerin ve küçük bir çocuğu havaya atıp tutan Derek'in (istediğinizi seçin) süslediği söylenemezdi.

Bunları, Willâ'nın gösterdiği tepkiye duyduğum öfkenin büyük bir kısmının haberi verdiğimin ertesi günü uçup gittiğini söylemek için anlatıyorum. Bir noktada haklıydı. *Benim* çocuk sahibi olmam hakkında hiç ama hiç konuşmamıştık.

Ertesi gün saat tam beşte, mesaim biter bitmez beni aradı. Zamanlamasının tesadüf olmadığını biliyordum. Müsait olduğum ilk an benimle konuşmak istemişti.

"Öncelikle gelmiş geçmiş en kötü arkadaş olduğumu söylemek istiyorum," dedi telefonu açtığım gibi.

"*Ben* de orada durman gerektiğini söylemek istiyorum."

"Ah, şükürler olsun."

İkimiz de rahatlamanın ve duygusal boşalmanın etkisiyle kahkaha attık ama aramızdaki tereddüt ve gerginlik hissi hâlâ hatta çatırdıyordu.

“Haber i iyi karşılamadığımı n farkındaydım,” dedi. “Ama... şok olmuştum.”

“Eh... ben de çok farklı değildim.” Birden, dün gece olanları tamamen kendisiyle ilgili hale getirdiğini fark ettim. Evet, bu samimi bir tepkiydi ve insanlar samimi tepkilerini zamanla...

“Tabii ki! Tabii ki. Sadece, şey, bu fikre alışmak için biraz zamana ihtiyacım olduğunu düşünüyorum. Bilirsin ya, her şeyi sindirebilmek için.”

Bu fikre.

Hamile *olduğum* fikrine alışmak için zamana mı ihtiyacı vardı? Ben bizzat hamile olmaya alışmaya çalışırken hem de?

“Peki,” dedim, konuyu uzatmak mı yoksa bir kenara bırakmak mı istediğimden emin olamayarak. Belki ikisini de yapmak istiyordum? Willa’yla pek kavga etmezdik. Sorunlarımızı çözerdik. Ancak bu konuşmada sinirimi bozan bir şeyler vardı.

“Beni dumura uğrattın.”

İşte. Bu kadar sinirimi bozan şey buydu. Benim ondan *özür dilememi* bekliyordu. Karşısına oturup hamile olduğumu söylediğim için. Ne yapmam gerekiyordu ki? Elime bir gazete alıp nihayetinde *HAMİLEYİM* sözcüğünü oluşturana kadar bir seri katil gibi ona her gün bir harf mi göndermeliydim?

Ne söyleyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Bu haberin canını ne kadar yaktığını bile bile ona götlük yaptığını nasıl söyleyebilirdim? “Eh, bir dahaki sefere yanımda çikolata ve şarap getiririm. Bir de yirmi tane birlik banknot. Dakika başı eline bir dolar tutuşturup acını hafifletmeye çalışırım.”

Aramızdaki buzları eritmek için şaka yaptım, bu öğleden sonra benden alıp alabileceği tek özür bu olacaktı. O gülünce

ben de kendimi tutamadım, yirmi yıllık dostluğumuz beni de hattın öteki ucunda gülümsemeye itti.

“Ee...” dedi. “Şu adam...”

Ah, doğru ya. Şu adam. Bay Aşırı Hevesli Sperm.

“Ona ne söyleyeceksin?” diye sordu.

“CYBE testim sonuçları geldikten sonra konuşurum diye düşünmüştüm. Herhangi bir şey çıkarsa rahatsız edici konuşmaların hepsi birden aradan çıkmış olur. Bir dakika, ona *ne zaman* söyleyeceğimi mi *ne* söyleyeceğimi mi sordun?”

“*Ne* söyleyeceğini sordum.”

“Yani...”

“Yani... belki ona söylemene hiç gerek kalmaz diye düşündüm... bebeği...”

“Doğurmamaya karar verirsem mi?”

“Evet.”

Aramıza çöken sessizlik dile getirmediğimiz sayısız sözcükle doluydu. Willa’nın sözcüklerle arası genelde iyiydi. Geveze ağzını açıp ahizeye, *Kürtaj mı olacaksın?* diye bağırmaması kafamı karıştırıyordu.

“...bunu yapacağımı sanmıyorum,” dedim en sonunda.

“Doğuracağını mı?” diye sordu.

“Hayır. Ona söylememeyi.”

“Bir saniye... ona bebeği doğurmayacağını mı söyleyeceksin?”

“HAYIR! Bebeği doğurmamayı yapacağımı sanmıyorum... Aldırmayı düşünmüyorum.” İşte. Söylemişim. Kelimelere dökken ben olmuşum. Bunun kulağa bir küfür geleceğini sanmıştım. Etkilenmeye son derece açık yumurta ve sperm karışımının önünde ağza bile alınmaması gereken bir şeydi ama... bunu yüksek sesle söyleyen taraf olmak garip bir şekilde bu konuşmadaki yetişkin benmişim gibi hissetmemi sağlamıştı.

“Bunu... hiç mi düşünmüyorsun yani? Yoksa tüm seçeneklerini değerlendirmek için adamla tekrar görüşmeyi mi bekliyorsun?”

“Hayır... sadece... istemiyorum.”

“Peki...” dedi. “Peki. AMAN TANRIM! Eve!” Sevincinin ardında bir tutam hüznün yattığından şüpheleniyordum. Belki de tam tersiydi. Emin olamıyordum. Hem mutlu hem de hüznünlüydü. Sanırım ben de öyleydim. Onu seviyordum. Sanırım kusacaktım.

“Eh, her şey sırayla,” dedi, son birkaç dakikanın garipliğini silkelemek için ellerini çırttığını duyar gibiydim. Cevabını almış ve hatanı düzelt moduna geçmişti. Nihayet kasadaki tatlı çocuktan utandığım için ilk sutyenimi benim yerime alan arkadaşım gibi konuşmaya başlamıştı.

“Her şey sırayla mı?” diye sordum.

“Evet ve ilk sırada haberleri Aşk Böceği’ne söylemek var.”

“Ah, artık ona takma adla hitap ediyoruz demek.”

“Küçük adımlarla ilerleyeceğiz, tamam mı?” dedi. “Ama şimdilik gitmem gerek.”

Küçük adımlar. Detayları aradan çıkarmış olsak da hâlâ konuşmadığımız çok şey vardı.

“Peki.”

“Seni seviyorum, Evie.”

Sözcüklerin dilinden bu kadar kolay dökülmesi bana Corinne’i hatırlattı.

“Ben de seni seviyorum.”

İki hafta sonra telefonum çaldığında evimde oturuyordum.

“Alo?”

“Bayan Hatch?”

Mahkeme duvarı suratlı hemşirenin cansız, tatlı sesini nerede duysam tanırdım. “Benim.”

“Aşağı Doğu Yakası Kadın Doğum ve Jinekoloji Kliniği’nden...”

“Evet, bildim. Şu bizim A-D-Y-K-D-V-J-K.”

Mahkeme duvarı suratlı hemşirenin arkadaşlığımızı sözlerinin arasına birkaç “canım” sıkıştırmaktan öteye taşımaya hazır olduğundan emin değildim.

“CYBE ve kan testi sonuçlarınızın önümde olduğunu ve hepsinin negatif olduğunu haber vermek istedim.” Sessiz kaldım. “Hiçbir sıkıntı yok,” diye ekledi.

“Bu... bu harika.” Yine o kelime. Bir türlü peşimi bırakmayan o kelime.

Telefonu kapar kapamaz Willa’ya mesaj attım. *Klinikten test sonuçlarını aldım. Batı cephesinde her şey yolunda.*

Cevap yazdığını belirten üç nokta belirdi ve hemen kayboldu.

Karşılıklık olmasın, yazdım. Batı cephesi vajinam oluyor. Hastalık kapmamışım.

Telefonum nihayet Willa’nın mesajıyla çınladı. *Affedersin! Koşuyordum. Vajinanın iyi olmasına çok sevindim.*

Isamu’yla evlendiğinde South Slope’a, her sabah bisiklet yolunda koşabilsin diye Prospect Park’ın yakınlarına taşınmışlardı. Hele cumartesileri iki tur atardı. Ona hangi turda olduğunu sormakla uğraşmadım. Onu kıskanmadan edemiyordum. Dr. Bridget Kas Yığını koşu, yoga ve pilates yapabileceğimi ama temaslı sporları hayatımdan çıkarmam gerektiğini söylediğinden salon futbolu ligimi bırakmak zorunda kalmıştım. Şimdiye kadar hamileliğin en kötü yanı bu olmuştu. Eh, komple hamilelik kısmını saymazsak tabii.

Dahası, artık o adama hamile olduğumu söylememek için hiçbir nedenim, hiçbir bahanem kalmamıştı.

Willâ'ya bir mesaj daha attım. *Sanırım bu akşam ona söyleyeceğim.*

Telefonum tekrar çınladı. *Bu akşam mı?*

Bu akşamın nesi var?

Cevabı çabucak geldi. *Bilmiyorum, birine cumartesi akşamı söylenecek bir habermiş gibi gelmedi sanırım.*

Ne demek istediğini anlıyordum ama... *Evet ama başka seçeneğim yok. Onun hakkında bildiğim tek şey barda hangi vardiyada çalıştığı. Onu bu akşam bulmazsam önümüzdeki haftayı beklemem gerekecek.*

Barmen olduğunu unutup duruyorum, yazdı Willa.

Güldüm. *Nasıl unutursun? Hakkında bildiğimiz tek şey bu!*

Doğru. Bu akşam o zaman, dedi. Saat dokuzda Uslu Köpek'in önünde?

İçimin rahatlama ve minnettarlıkla dolduğunu hissettim. Tabii ki benimle geliyordu. Willa böyle bir şeyi tek başıma yapma izin vermezdi.

Müthiş! yazdım.

En iyi arkadaşımın yabancı bir adama beni hamile bıraktığını söylemeye benimle birlikte gelmesi müthiş miydi? Elbette. Büyük ziyaretimiz öncesi ecel terleri dökerek babalık konuşmamın üzerinden geçmeme yaklaşık altı saatim mi kalmıştı? Evet, tek kelimeyle müthiş.

Birkaç saat vakıf bülteni üzerinde çalıştım ama Amur parsının yaşam alanıyla ilgili son derece iç karartıcı veriler gözlerimin dolmasına neden olunca mutfağımyı temizlemeye karar verdim. Hakkımda bilmeniz gereken bir diğer şey de dairem her an *Better Homes and Gardens* dergisine çıkabilirmiş gibi yaşamamdı. Koca New York'ta mutfak lavabosunun arkasına fayans döşemek için kendi kesesinin ağzını açan tek kiracı ben olmalıydım.

Mobilyalarımı büyük bir titizlikle seçmiştim ve her köşenin tozunu özenle alırdım. Tanrı aşkına, farklı çiçekler için farklı vazolarım vardı.

Sebze çekmecelerimin içini temizledikten sonra baharat rafımı doksanıncı kez yeniden düzenlemeye karar verdim. Kavanozların yarısına kadar dolu olduğunu görünce rahatsız olduğumdan trene atlayıp şehirdeki büyük baharatçıma giderek kimyon, toz biber ve tarçın aldım. Baharat rafım harika görünecekti. Görünse iyi olurdu çünkü burnum çoktan hamilelik moduna geçmişti ve dükkândaki kokular yüzünden ölümün kıyısından dönmüştüm. Eve dönüp rafımı kusursuz hale getirmeyi bitirdiğimde saatin altıya geldiğini fark ettim ve hazırlanmaya başlamam gerektiğine karar verdim.

Willâyla şehirde geçireceğim sıradan bir akşam işte. Çok da özel bir şey sayılmaz. La di da di la la la, diye kendimi tekrar tekrar teskin etmeye çalıştım ama çok geçmeden bunu bir şarkı haline getirdiğimi ve sesimin gerginlikten tizleştiğini fark ettim. Bu hiç de iyiye işaret değildi.

Hamile olmasam bir bira içerdim.

Bunun yerine düz, koyu kahverengi saçlarıma fön çektim, gözlerimi olduğundan biraz daha mavi gösteren kalemimi sürdüm ve oturup *The Great British Bake Off*'un bir bölümünü yeniden izledim çünkü ne giyeceğime kafa yormayacağıma karar vermiştim.

Nasılsa değerli çalışma saatlerimi tam da buna yaparak geçirmiştim. Giymek için neredeyse *fazla* kısa olduğum yüksek belli, İspanyol paça kot pantolonumun içine yüksek yakalı, siyah, kolsuz bluzumu sokmuştum. Çıkarken de üzerime bomber ceketimi alacaktım. Muhtemelen en fazla bu kadar havalı görünebilirdim.

Böyle görünmek istiyordum, değil mi? Havalı?

Saat sekize geldiğinde bara yürüyerek gitmeye karar verdim. Yorgundum (çünkü artık hep yorgundum) ama klostrofobik trende yolculuk yapmak kulağa berbat geliyordu.

Brooklyn'nin Midwood mahallesinde, parkın güney tarafında yaşıyordum. Willa ise batı tarafındaydı. Peşine düşeceğimiz adamın çalıştığı Uslu Köpek, kime sorduğunuza bağlı olarak Windsor Terrace ya da Kensington isimli bir mahallenin güney-batısındaydı.

Parkside Bulvarı'nda hızlı adımlarla ilerlerken telefonum çaldı, arayan Isamu'ydu. Eminim eve geldiğinde karısını bulamamıştı ve Willa telefonlarına cevap vermiyordu. Bu yüzden beni o kadar sık arıyordu ki rehberimdeki adını *Isamu* değil de *Willa Nerede?* yapmalıydım. "Selam Isamu."

"Eve." Sesi kulağa garip geliyordu. Isamu milyonlarca farklı müzik grubunda trompet *çalıyordu*, sürekli parmaklarıyla yemek tabağının kenarında ritim tutan insanlardandı. Fakat bu kez sesi garip kaçacak kadar ciddiye.

"Ne oldu? Her şey yolunda mı?"

"İl. Evet, yolunda. Ama, şey, bugün... bazı kötü haberler aldık da W-Willa... işinizi önümüzdeki haftaya erteleyip ertelemeyeceğinizi sormak istedi."

Yolun ortasında durdum, o kadar uzun süre sessiz kalmış olmalıydım ki Isamu tekrar konuştu.

"Eve? Orada mısın?"

"Ne gibi kötü haberler? Willa iyi mi?"

Isamu iç geçirdi. "İyi olacak. Sadece... âdeti geldi. Bu sefer sandık ki... sanırım içten içe... sen de haberleri verince... bunu birlikte yapabileceğinizi düşünmüştü."

Kaldırımın ortasında dikilmeye devam ediyordum, gökyüzü kararmıştı ve tepemde yükselen binaların hepsi sokak lambasından

yayılan turuncu renge boyanmıştı. Sağımda, gölgelere bürünmüş, hatları bulanık park Willa'yla aramdaki uğursuz bir engel gibiydi.

“Ah, Tanrım. Peki,” dedim. Hamile olduğumu öğrendiği için bu kez nihayet *kendisinin* de hamile olduğunu öğreneceğini ve hamile olduğum için beni affedebileceğini ummuştum. Dehşet verici olduğu kadar mantıklıydı da. “Çok üzüldüm, Isamu.”

“Senin gelmeyi çok istiyor,” dedi Isamu ısrarla. “Sadece haftaya olması daha iyi olur.”

“Önümüzdeki hafta. Tabii. Sorun değil. Ona anladığımı söyler ve haftaya harika olur dersin.”

“Ah. Elbette!” Isamu’nun sesi her zamanki neşesine büründü. “Harika!”

“Konuşmak istediğinde beni arasın.” Sözlerim ağzımda az önce halı yalamışım gibi bir tat bıraktı. Isamu, benimle Willa’nın ağzından konuşmazdı. Daha önce bunu yapmasını gerektirecek bir neden hiç olmamıştı.

“İletirim.” Duraksadı. “Seni seviyorum, Evie.”

Biraz üzüldüm. Bu berbat histen Isamu’yu sorumlu tutmak çok kolay olurdu ama hiçbirisi onun suçu değildi. Willa’ya iyi bir koca olmanın ötesinde yıllardır iyi bir dostum olmuştu. “Ben de seni seviyorum.”

Telefonu kapadık ve bara doğru yürümeye devam ettim. Belki hâlâ evde olsam ya da taksi bekliyor olsam Willa’yı dinler ve bu yüzleşmeyi gelecek haftaya ertelerdim. Ancak yolu çoktan yarılmış, giyinip kuşanmıştım ve evde beni bekleyen hiçbir şey yoktu. Baharat kavanozları bile çoktan doldurulmuştu.

Bara giden yolun geri kalanını da aştım. Onunla yanımda Willa olmadan da konuşabilirdim.

Bunu yapabiliirdim ve yapacaktım. Kapının önüne geldiğimde derin bir nefes alıp bara baktım. Bir çamaşırhaneye sandviç

dükkânının arasında yer alıyordu ve kırmızı ahşaptan dış cephesiyle sanırım bir köpek kulübesine benzetilmeye çalışılmıştı. Köpek patisi şeklindeki kapı koluna uzandım.

“Eve!” diye bağırdı arkamdan gelen bir ses. “Eve, bekle!”

Üç

Shep koşarak yanıma gelirken sanki kaldırımın öteki ucunda bir ateşböceği gibi parlamasına rağmen onu göremeyecekmişim gibi kollarını çılgınca sallıyordu. Yürümeyi bırakmış olmama rağmen koşmaya devam etti. Zürafa bacaklarıyla her adımda iki kaldırım taşını aşıyordu.

“Seni. Yakaladığıma. Sevindim,” dedi nefes nefese, iki büklüm olmuş, ellerini dizlerine yaslamıştı. Dilini dışarı çıkarıp biriken karbondioksidin bir kısmını vücudundan atmak için, *Haaaaa*, diyerek derin bir nefes verdi. Alnında boncuk boncuk birikmiş ter, sarı saçlarını her zamankinden daha koyu bir altın rengine çevirmişti.

“Shep,” dedim şaşkınlıkla. “Buraya kadar koştun mu?”

“Taksi bulamadım,” dedi, hâlâ nefes nefeseydi. “Tren de çok yavaş olurdu.”

“Kardiyon fena.”

İki büklüm haliyle başını kaldırıp dostane bir tavırla bana kaşlarını çattı. “Senin için iki mahalleyi koşarak geliyorum ve bana söylediğin şey bu mu?” Biraz daha eğildi. “Hee hoo. Hee hee hoo hoo.”

“Lamaze tekniğiyle mi nefes alıyorsun sen?”

“Tanıdık geldi mi?” Doğruldu ve uzun parmaklarını kramp girmiş yan tarafına bastırdı.

İnleyip başımı yana çevirdim. "Hamile şakaları mı? Gerçekten mi?"

Bakışları ciddileşti. "Willa haftaya kadar beklemeyeceğini tahmin etti. Onun yerine ben geldim."

Kollarını iki yana açınca doğruca ona atılıp alnımı kemikli göğsüne bastırdım.

"Gelmediği için üzgünüm," dedi.

Gelemediği yerine *gelmediği* dediği için saçma bir minnet duydum. Sarılığı her zamanki gibi sımsıkıydı.

Willa gelmemiştir. Ancak beni aklıma koyduğumu yapacağımı bilecek kadar iyi tanıyordu. Neredeyse, *neredeyse*, ona kızmayacaktım.

"Hazır mısın?" diye sordum başımı kaldırıp bir adım geri çekilerek.

Elleri yanlarına düştü. "Evet," dedi kararlılıkla. "Planımız ne?"

"Şey, cumartesi geceleri barmenlik yapıyor, yani sanırım içeri girip bara oturacağız. Molaya çıktığında onunla baş başa konuşmam gereken bir şey olduğunu söyleyeceğim ve nazik davranacağını umacağım."

"Ben de bütün cazibemle barda oturup işin bittiğinde seni evine bırakacağım."

Shep'e dair sevdiğim şeylerden biri de bunu aslında bana değil, *kendisine* söylüyor olmasıydı.

"Tabii," dedim.

Beni başıyla onaylayıp kapı koluna uzandı. "Hazır mıyız?"

"Evet," dedim onun sesindeki kararlılığı taklit etmeye çalışarak.

Kapıyı açıp içeri girdiğimiz anda bir chihuahua üzerimize hücum etti.

"Kapıyı kapayın! Kapıyı kapayın!" diye bağırdı bir kadın bize doğru koşarken.

Shep, dev ayağını chihuahua'nın önüne koyup kapıyı kapadı. Kadın dizlerinin üzerine çöküp köpeği kucağına aldı ve dudağını dişlerinin arasına alarak Shep'e baktı. "Teşekkür ederim."

Önünde diz çökmüş kadına bakarken Shep'in yanakları kızardı, ardından boğazını temizledi. "Rica ederim."

Kadın uzun, kızıl saçlarını savurarak yavaşça ayağa kalktı. "Adım Melanie."

Yok artık. *Yok artık.* Duygusal desteğim, adamın birine karnımda zigotunu taşıdığımı söylemek için girdiğim bara adım atar atmaz bir kadınla tanışıyor olamazdı. "Merhaba Melanie," dedim dişlerimi gösteren kocaman bir gülümsemeyle. "Ben de Eve."

Melanie mesajımı almış olacaktı ki anında tüydü.

"Biraz korkutucu birisin," dedi Shep neşeyle peşimden gelirken. Barda oturacak yer olmadığını fark etmemle planım başlamadan suya düştü. Ama aradığım adamın barın arkasında olmadığını çok geçmeden fark ettim ve oturacak yer bulamamış olmam hızla önemsiz bir mesele haline geldi. Biraları tanımadığım bir kadın dolduruyordu.

Olduğum yerde kalakaldım. Bir hafta boyunca giyeceğim kıyafeti planlamış, buraya gelmek için bir saat yürümüştüm. Onunsa tek yapması gereken bu gece burada olmaktı. Beni şimdiden fena halde hayal kırıklığına uğratmıştı.

"Gel şu oturma bölmesine geçelim," dedi Shep nazikçe, sorunu belli ki fark etmişti. "Zaten karnım acıkmıştı."

Beni en köşedeki bölmelerden birine götürdü. Yerimize yerleştiğimizde bakışları barda gezindi. "Eve," dedi usulca. "Burası nasıl bir yer böyle?"

Neyi kastettiğini hemen anladım. "Burası bir köpek barı. İnsanlar köpeklerini de yanlarında getirebiliyor. Yeni kız arkadaşının chihuahua'sını fark etmemiş olamazsın herhalde?"

“Bir köpek barı,” diye tekrarladı ve kız arkadaş yorumumu duymazdan gelerek kol ya da sırt çantalarına tıkılmış küçük köpekleri inceledi. Daha büyük köpekler bar sandalyelerinin altlarında uyukluyordu. Orta boyutlardakilerse birbirlerinin kışlarını kokluyor ve bu büyük, korkunç dünyadaki yerlerini umutsuzca anlamlandırmaya çalışıyorlardı. “Hah. İyi fikirmiş.”

Buraya geldiğim ilk ve tek seferde ben de aynısını düşünmüştüm. “Ah, Tanrı’ya şükür,” dedim aşına olduğum bir köpek gözüme iliştiğinde. “Bu onun köpeği. Buralarda olmalı.”

Boyutu ve şekli ilk bakışta çıkarılamayan tek gözlü bir köpek, insanların bacaklarının arasından kendisine zorla yol açarak doğruca arka duvara dizilmiş su kaplarına ilerledi. Kuyruğunu sırtının üzerinde kusursuz bir donut şekli oluşturacak şekilde kıvrarak kana kana içmeye başladı.

“Adı ne?” diye sordu Shep.

“Kemik,” diye yanıtladım ve bir an için onu yanıma çağırma-yı düşündüm. Ama zaten sahibinin beni hatırlamayacağından endişeleniyordum, aynı akşamda bir de bir köpek tarafından geri çevrilmeyi kaldırabileceğimi sanmıyordum.

“Hayır,” dedi Shep gülererek. “Adamı kastetmiştim, köpeği değil.”

“Ah.” Ben de güldüm ve bu iyi geldi.

“Hoş geldiniz, yemek menüsü ister misiniz yoksa sadece bir şeyler mi içeceksiniz?” Gözalcı bir garson daha. Sadece güzel kadınları mı işe alıyorlardı?

“Zencefilli bira lütfen,” dedim.

“Patates kızartması?” Shep bir gözünü benden ayırmadan siparişini verdi. Ben ecel terleri döküp biraz sonra yapmam gereken şeyi düşünmemeye çalışırken onun yirmi dakika boyunca bir menüye dalmasını istemediğimi bilecek kadar zeki olduğu için minnettardım.

“Olur.”

“Bir de fiçıda hangi IPA varsa ondan. Ne kadar kötü kokuyorsa o kadar iyi.”

Siparişi garsonu şaşırtıp bir kahkaha koyuvermesine neden oldu ve yüzündeki bıkkın ifade yerini ihtimallere açık bir kızın-kine bıraktı.

“Tanrım, Shep,” diye yakındım kadın masamızdan uzaklaştığında.

Açık kahverengi gözleri barın loş ışığında parıldıyordu. “Ne?”

“İçeri gireli on dakika olmadan iki kadının aklını başından aldın bile.”

Ağzı açılıp ardından tekrar kapandı. Sonra bir kez daha açılıp kapandı.

Garson elinde sipariş ettiği kokuşmuş birasıyla göz açıp kapayıncaya kadar yanımıza döndü. “Buyurun.”

“Affedersiniz?” dedim garsonla göz göze gelerek. “Ethan’ın bu gece çalışıp çalışmadığını biliyor musunuz?”

Ona alfabeyi bilip bilmediğini sormuşum gibi suratıma baktı. “Ethan her gece çalışıyor.”

Gözlerimi barın arkasındaki kadına kaydırıp tekrar garsona döndüm. “Şu anda burada mı?”

“Arkada.”

“Pekâlâ. Ona... bir arkadaşının geldiğini söyleyebilir misiniz?”

“Tabii. Önce şu patates kızartmasını mutfağa söyleyeyim.” Shep’e kocaman bir gülümseme gönderip kolunun altına sıkıştırdığı tepsiyle uzaklaştı.

“Neden adını söylemedin?” diye sordu Shep birasından bir yudum alarak. “Ah. Senin içeceğini unuttu.” Garsonun dikkatini çekip önümdeki boş masayı işaret etti. Garson kız alnına vururmuş gibi yaptı.

“Çünkü ona Eve’in geldiğini söylerse ve adımı hatırlamazsa yaşayacağım utançla hayatıma devam edemem.”

Shep’in bakışları hemen benimkilere döndü, gözleri yumuşayıp ısınarak altın rengine döndü. “Eve, seni kim unutabilir?”

“Teşekkür ederim, Shep,” dedim kayıtsızca çünkü beni çok uzun zamandır tanıyordu, elbette kendini böyle şeyler söylemek zorundaymış gibi hissediyordu.

“Ciddiyim.” Koca ayağıyla masanın altından benimkini dürttü. “Senin gibi biriyle hiç karşılaşmadım. Ele avuca sığmıyorsun.” Parmaklarını şıklattı. “Kanlı canlı bir *Powerpuff Girl* gibisin.”

Sözleri beni güldürdü ve aklıma Shep’le Willa’nın bodrumunda onu üçüncü *Powerpuff Girl* olmaya zorladığımız ilkokul zamanlarımızı getirdi.

Ama sonra garsonumuz geri döndü ve içeceğimle patates kızartmalarını önümüze bırakırken Shep’i tepeden tırnağa süzdü. Göz göze geldiğimizde başıyla barın arkasını işaret etti ve arkasını dönüp gitti. Arkasından, *Bekle! Geri dön!* diye bağırmamak için kendimi zor tuttum.

“Ee,” dedi Shep ağzına bir patates atarak. “En son... altı hafta önce mi buradaydın?” Sanki ben istenmeden döllenirken ne yaptığını hatırlamaya çalışıyormuş gibi gözlerini kıstı. “O sıralarda Willa’nın evine yeni taşınmıştım sanırım.”

Yüzünden anlamlandıramadığım bir ifade geçti. “Hayır... Willa, sen, ben dışarı çıktığımız hafta sonu muydu?”

Yüzümü buruşturdum. “Evet. Uzun hikâye.” Hiç de uzun değildi.

Willa’yla birlikte Shep’i Heather’la ayrılıklarının ardından neşelendirmek için dışarı çıkarmıştık. Yıllardır sadece üçümüzün birlikte olduğu ilk geceydi. Eş dost başka kimse yoktu.

Dolayısıyla içkinin dibine vurmuş, mantıklı düşünme yetimizi kaybetmiştik. Yorulduklarında Shep ve Willa bir taksiye atlayıp evlerine dönmüştü ama ben bu üçlünün yeniden bir araya gelmesinin heyecanını üzerimden atamamıştım ve henüz geceyi noktalamaya hazır değildim. Taksimi gönderip bu bara girmiştim. Ardından da barmenin ağzımın içine düşüp beni evine götürmesine müsaade etmiştim. İşte. Bütün hikâye bu kadardı. Ama Shep'e hiçbirini anlatmaya niyetim yoktu.

Shep onu nazikçe geçiştirmeme aldırmadı. Uzun bir sürenin ardından başını yana eğip gözlerini kısarak bana baktı. "Ee, sık sık... bardan erkek tavlarmısın?"

Başımı çevirip ona baktığımda yanakları kızardı. "Affedersin, affedersin, kulağa seni yargılıyormuşum gibi geldi," diye mırıldandı ellerini teslim oluyormuş gibi önünde kaldırarak. "Ne yaptığın beni hiç ilgilendirmez. Sanırım sadece merak ettim."

Ah. Shep'in merakını anlayabiliyordum. Heather'la on yıllık bir ilişkisi olmuştu. Açıkçası başka bir kadınla yatıp yatmadığından bile emin değildim. Onun gözünde yabancı biriyle tek gecelik seks bir peri masalından farksız olmalıydı.

"Onun beni tavladığına eminim. O gece benden çok daha iyi bir oyuncuydu."

"Kendine *oyuncu* mu diyorsun?"

Bu alaycı iğnelemeye gülsem de ona döndüğümde kocaman kahverengi gözlerinin samimiyet, merak ve ilgiyle dolup taşığını fark ettim. Gözlerimi kıstığımda yanakları daha da kızardı.

"Benim de birkaç numaram var."

Bir süre yüzünde düşünceli ifadeyle patateslerini tırtıkladı. "Nasıl yaptı peki?"

Bakışlarımı barın içinde gezdirdim. Görünürde ne garson ne Kemik ne de Ethan vardı.

“Ne?”

“Onun seni tavladığını söyledin. Nasıl yaptı?”

O büyük, güvenli ve aşına olduğum varlığına dönüp Shep’e odaklandım. “Ah. Barda tek başıma oturuyordum. Sonra Ethan yanıma geldi ve eğilerek, ‘Ee, bana asılacak mısın?’ diye sordu.”

Shep kaşlarını kaldırdığında Ethan’ın lafını komik mi yoksa saçma mı bulduğundan emin olamadım.

“İşe yaradı.” Omuzlarımı silktim. “Birkaç saat sohbet ettik, ardından da evine gittik.”

Shep bir şeyler söyledi ama Ethan’ın yanında garsonumuzla arkadaki koridordan çıktığını görünce onu dinlemeyi bıraktım.

Tanrım, ne kadar yakışıklı bir adam olduğunu unutmuştum.

Ethan’ın cüssesi tıpkı bir geometri problemi gibiydi. Vücudunun her parçası bir araya gelmiş farklı şekillerden oluşuyordu. Uzun boyu, yuvarlak omuzları, geniş, düz bir göğsü ve kaslı bir kızı vardı. Bu gece bir gömlekle kumaş pantolon giymişti. Bakırımsı saçları barın loş ışığının altında lal taşı gibi parlıyordu.

Ethan’a bir bakış atmak buz tutmuş kalbimi aniden eritmeye yetmişti. Nefes bile almadan onu izlediğimi fark edince ciğerlerime doldurduğum oksijenle boğulmanın eşiğinden döndüm. On metre öteden bile böyle hissediyorsam tensel çekim denilen şey sanırım buydu.

Böyle birini yatağa atmayı başardığım için kendimden etkilenmeden edemedim. Ona nefes nefese kalmadan dokunmayı nasıl başarmıştım? Olimpiyatlardaki bir atlet gibi zorlukları aşmış olmalıydım. O gece dünya benden büyük şeyler beklemiş, ben de beklentilerin hakkını fazlasıyla vermiştim. Yanlış hatırlamıyorsam o da öyle.

Garson masamızı işaret etti.

Ethan bakışlarını bana çevirirken bir anda çok büyük bir lokma yutmuşum gibi boğazım daraldı. Yüzünde otuz saniye

kadar hiçbir ifade belirmeyince barda bir sürü kız tavladığı ve –*Powerpuff Girl* olayım ya da olmamayım– beni hatırlamadığı gerçeğini kabullenmek zorunda kaldım. Ama sonra –Tanrı’ya şükürler olsun ki– beni tanımasıyla yüzü birden aydınlandı.

Yanında köpeğiyle insanların arasından ilerlemeye başladı. İkisi de varış noktası yolculuktan daha önemliymiş gibi kalabalığı yarıp geçti.

Nihayet masmavi gözlerini görebileceğim kadar yaklaştığında ellerini ceplerine soktu. “Eve.”

Birileri kuklanın iplerini kesmiş olmalıydı çünkü adımı hatırladığında neredeyse yere yığılacaktım. “Merhaba,” dedim yerimden kalkarak.

Ellerini ceplerinden çıkarmakta bir saniye kadar gecikti ve birbirimize sarılışımız omuzlarımıza hafifçe vurmaktan ibaretti. Kimse kısa boylu insanlara nasıl sarılacağını bilmezdi, hele de o kısa boylu insanı bir dolaba yaslayıp becerdikten sonra. Bunun için onu suçlayamazdım.

“Ah,” dedi başımın üzerinden ve kenara çekilip elini Shep’e uzattı. “Merhaba. Ben Ethan Rise.”

“Shep Balder,” dedi Shep, eli tokalaşamayacağı kadar çok sayıda patates kızartmasıyla doluydu. Çözümü hepsini aynı anda ağzına atıp elini bir ton peçeteye silmekte buldu ve Ethan’ın elini sıktı. “Ben... şuraya gideyim.”

Shep gözden kaybolurken ona geri dönüp Ethan’la arama oturmasını söylememek için kendimi zor tuttum.

“Shep en eski arkadaşlarımdan biridir...” diye açıkladım yetime geçerken. O da Shep’in yerine oturup dirseklerini masaya yasladı.

Bacağıma sürtünen bir şeyle irkilirken Ethan’ın bana tekrar bir hamle yapmaya çalışıp çalışmadığını merak ettim. Ama

sonra bacağımın yanında kahverengi tüylü bir kafa belirdi ve Kemik tek gözüyle bana sert bir bakış attı. Tek gözü olması onu daima sinirliymiş gibi gösterse de salladığı başı ve kuyruğundan derdinin ne olduğunu anlayabiliyordum. Yanımdaki boş yere hafifçe vurunca Kemik yanıma zıpladı.

Ona bütün ciddiyetimle, “Merhaba,” deyip kulaklarının arkasını kaşımaya başladım.

“Seni, 11, tekrar görmek ne güzel,” dedi Ethan birkaç saniye sonra. “Bana numaranı vermemiştin.”

“Evet.”

Açıkçası onu tekrar göreceğim aklımın ucundan bile geçmemişti. Evden Ethan uyurken çıkmıştım, kapıya kadar bana eşlik eden Kemik olmuştu. “Bunun için üzgünüm,” dedim hem içtenlikle hem de büyütülecek bir mesele değilmiş gibi davranmaya çalışarak. “Ben... bunu... pek... sık yapmıyorum.”

“Ben de öyle,” dedi bir nefes vererek.

“Rise demek ha? Sıradışı bir soyadı.” Beynim içgüdüsel olarak onun soyadıyla kendiminki arasına küçük bir tire işareti koyup onları bir araya getirdi. Hatch-Rise. Bunu düşündüğüm için bile kendimden nefret ediyordum.

Sorun şuydu ki, Ethan gibi bir adam yumurtalarınızı döllediğinde bir şekilde birlikte olup olmayacağınız ihtimalinin üzerini hemen çizmek neredeyse imkânsızdı. Son birkaç haftadır en çaresiz anlarımda sürpriz bir hamileliğin bütün tesadüfi tanışmaların zirvesi olan bir tesadüfi tanışma olup olmadığını merak etmiştim. Bunu bir filmde izlememiş miydim? Feromonları aslında ruh eşi olduklarını kalplerinden bile önce fark etmemiş miydi? Adamın kadını günün birinde eşi yapmayı kafasına koymuş spermleri onu sonsuza dek kendine bağlamak için prezeratif engelini aşmamış mıydı?

Off. Olacaklar mı olmayacaklar mı sorusunun dayanılmaz cazibesi o kadar yoğunlu ki masanın her yerine kuspama ramak kalmıştı.

“Sanırım İngiliz?” dedi özenle tıraşlanmış yanağını kaşıyarak. “Ya da Britanya mı demeliyim?” O, soyadları hakkında konuşmaya devam ederken ben de sefil zihnimde oynayan bir romantik komedi cehenneminde sessizce solup gidiyordum. “Sen iyi misin?”

Derin bir nefes alıp zencefilli biramdan içtim. “İyiyim?”

Açıkçası cevabı artık ben de bilmiyordum.

“Sanırım Clarice arkadaşından hoşlandı.” Gözleri bara kaydı.

Omzumun üzerinden arkama baktığımda suratı kıpkırmızı kesilmiş Shep’in garsonun söylediği bir şeye gergince güldüğünü gördüm.

“İçimden bir ses onu çiğ çiğ yiyeceğini söylüyor.”

Başımı çevirdiğimde Ethan’ın beni inceleyen gözleriyle karşılaştım. Bakışları Shep’le aramda gidip geliyordu. Aklından geçenleri duyar gibiydim. *Gerçekten sadece arkadaşlar mı?*

“Futbol mu oynuyordun?” diye sordu bunun yerine. Evet. İkimiz de futbolu seviyorduk. Bunu o gece konuşmuştuk.

Bir süre gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. Söylediklerimi gerçekten dinlemişti. Sırf beni yatak odasının duvarına yaslayabilmek için benimle ilgileniyormuş gibi yapmamıştı. Ne beklenmedik ama.

“Sayılır,” diye yanıtladım. *Beni hamile bıraktığın için en sevdiğim ligden ayrılmam gerekti ama...*

Sonraki birkaç saniye ikimiz de konuşmadık. Durumu garipleştirdiğimin farkındaydım.

İnsanlar ağızınızdaki baklayı çıkarmaya çalıştığınızı anlayabiliyordu. Bu gece buraya gelip onu görmek istemiştim.

Bu da onu haklı olarak onunla yeniden birlikte olmak istediğimi düşünmeye itiyordu. Oysa ben köpeğinin kulaklarıyla oynuyor, ona neredeyse bakmıyordum bile.

Ellerini açmış, avuçlarını masaya yaslamıştı. Bakışları Kemik'in kulağındaki gergin parmaklarımda, sadece bir yudum alınmış ve su damlacıkları birikmeye başlamış bardağımda ve biraz fazla büyük açtığımdan emin olduğum gözlerimde gezindi.

“İyi olduğuna *emin* misin?” diye sordu.

Tüm şakalar yanına Elvis'i –yani beynimi– ve planımı da alarak binayı terk etmişti. Kemik'in yanımdaki varlığı rahatlatıcı olmaktan çıkıp mantıksız bir hale geldi. İçeride neden bu kadar çok köpek vardı ki?

Ethan'ın soyadını hiç öğrenmemiş olmayı diliyordum. Tıpkı benimki gibi bir fiil olmasından nefret etmiştim. Bu *bana* özgüydü. Canımı yakacak, yüzümü gizlemek istememe neden olacak kadar yakışıklı olmasından da nefret ediyordum. Bir an için bile olsa yüzümü *cidden* saklamış olmamdan da öyle.

Keşke Willa burada olsaydı.

Ellerimi kucağıma koyduğumda tavırlarım karşısında gerçekten telaşlandırmışa benziyordu. *Harika, Eve, hayatını sonsuza dek değiştirmeden önce bir de onu korkut.*

Harika. Harika. Harika.

“Ethan,” diye fısıldadım ellerimi masanın üzerinden uzatarak. Sıcak, sert ellerini benimkilerin üzerine yasladığında içim rahatlama hissiyle doldu. “Görünüşe göre hamileyim. Ve babası sensin.”

Dört

“Benimle gel.”

Aniden masadan kalktı. Bir izci gibi ellerini ceplerine soktu, gözleri benim değil, Kemik’in üzerindeydi.

Kemik başını kaldırıp ona baktı. “Beni mi kastediyorsun?” Parmağımı gözlerimin arasına doğrulttum. “Yoksa oğlunu mu?” diye sordum parmağımla Kemik’in... tek gözünü işaret ederek.

“Kızım,” diye düzeltti. “Ama seni kastediyorum. Yani, ikinizi de işte.”

“Kemik dişi mi?” Dönüp vücudunu sallayan karmaşık tüy yumağını inceledim. “Aa.”

“Kemik, gel,” dedi bacağına vurarak. “Eve...” Bakışları önce bana kaydı, ardından da bir an için omzunun üzerinden arkasına baktı. “Eve, buradan gidebilir miyiz lütfen...”

Kemik koca vücudu ve patileriyle bacaklarımı ezip sadakatle kuyruk sallayarak sahibine gitmek için aşağı atladı, bakışları güven doluydu.

Ah, şu an Kemik olmak için neler vermezdim. Yakışıklı bir adamın bana, *Benimle gel*, derken aslında *Güven bana, her şeyi yoluna koyacağım*, demek istediğini bilmeyi her şeyden çok isterdim.

Fakat bir köpek değil, hamile bir kadındım ve beni yanına çağırırkenki niyetini bilmiyordum. Şu anda, *Benimle gel*, demesi

kulağa daha çok, *Bunu insan içinde yapmasak olur mu?* gibi geliyordu.

Gerçi onu suçladığım yoktu.

Ayağa kalkıp onu geldiği koridora doğru takip ettim, ahşap ağır bir kapıdan geçmemizle bardan gelen gürültüler arka plan uğultusuna dönüştü.

“Pekâlâ,” dedi biraz fazla yakınımda dikilerek. “Tamam. Şuraya... şuraya oturmak ister misin?”

Eliyle arkamı işaret ettiğinde içride puf diye deri bir kanepeden yoktan var oldu. Oturduğumda Ethan birden odanın öteki ucuna gidip durmaya karar verdi.

“Bu... kulağa garip geleceğini biliyorum ama... bana bir süre bakmasan olur mu?” diye sordu usulca. Ellerini yine ceplerine sokmuş bana neredeyse arkasını dönmüştü.

Gözlerimi kırıştırdım. Ardından ellerimle gözlerimi kapadım ve karanlıkta biraz kendi başıma kalmanın aslında pek de kötü bir fikir olmadığını fark ettim.

Odanın öteki ucunda hızlı hızlı nefesler alıp verdiğini duyabiliyordum. Volta atarken içeriyi dolduran ayak sesleri, *Siktir, siktir, siktir, siktir*, der gibiydi. Yoksa *Ha-mi-le, Ha-mi-le, Ha-mi-le*, mi diyordu?

Muhtemelen otuz saniye bile geçmeden tekrar konuştu.

“Tamam,” dedi.

“Gözlerimi açabilir miyim?”

“Evet. Teşekkür ederim. Kusura bakma.”

Ellerimi indirip gözlerimi açmamla onu hemen önümde, dizlerinin üzerine çömelmiş, ensesini Vulcan tutuşuyla sımsıkı kavramış vaziyette bulunca irkilmeden edemedim.

“Sen... iyi misin?” diye sordum.

Yüzüme doğru bir yerlere baksa da sorumu sorar sormaz başını eğdi ve dengesini sağlamak için iki parmağını yere yasladı. Tersten

bir barış işareti. Eklemleri bembeyaz kesilmişti. Parmakları biri o biri de benmişim gibi hayatları pahasına tutunmaya çalışıyor, her şeyi dengede tutmak için canlarını dişlerine takıyordu.

“Muhtemelen kazara aptalca bir şey söyleyeceğim...” dedi uzun bir sessizliğin ardından. “Ne diyeceğimi... bilmiyorum... ve... hiç kıvrak zekâlı olmadım... tepkimin kararını etkilemesine izin verme lütfen... en azından bir süreliğine... olur mu? Ben... iyi bir...”

“Ethan,” diye araya girdim. “Bu bir test değil.”

“Peki.”

Ardından hayatımın en uzun iki dakikası boyunca hiçbir şey söylemedi.

En sonunda dayanamayarak, “Öyle durmaya devam edersen bacakların uyuşacak,” dedim.

Sesimi duyar duymaz irkildi ve telaşla doğruldu. “Doğru. Evet.”

Temkinli bir tavırla yanıma oturdu ve köşedeki köpek yatağında kendi halinde yatan Kemik, yanıma gelip kanepeye atlayarak başını bacağına yasladı.

“Demek,” dedi boğazını temizleyip nihayet gözlerimin içine bakarak. “Hamilesin.”

Dayanamayıp bir kahkaha koyuverdim. “Evet.”

Ethan da güldü fakat onunki gergin, daha çok, *Ne oluyor lan?* der gibi bir gülüştü.

Açtığı ellerini havaya kaldırıp sırayla parmaklarını indirdi. “Yani...”

“Sekiz haftalık,” diye yardımcı oldum.

Bana bir bakış attı ve kaşlarını çatarak indirdiği parmaklarına döndü. Fazladan iki haftanın nedenini ona hızlıca açıklarken huzursuz karıncalar ensemde volta atmaya başladı.

“Google’den bakabilirsin,” dedim.

Ellerini indirip bir kez daha dikkatlice ceplerine soktu. “Hayır, hayır,” dedi usulca. “Sana inanıyorum.”

Bana inanıyor. Bir nefes aldım ve ciğerlerimin dolmasının bu kadar uzun sürmesine şaşırmadan edemedim, bu kadar geniş olduklarından haberim yoktu.

“Ne zaman öğrendin?” diye sordu.

“Birkaç hafta önce. Seninle konuşmadan önce CYBE sonuçlarımın gelmesini bekledim. Merak etme, bir şey çıkmadı.”

Dünyanın en mantıklı şeyini söylemişim gibi beni başıyla onayladı ama başını uzun bir süre daha sallamaya devam edince aslında hiçbir şeyin mantıklı gelmediğinden emin oldum. Biz başımıza açılan küçük karmaşayla uğraşırken mışıl mışıl uyuyan Kemik’e –Tanrı onu korusun– doğru eğilmişti. Onun gözünde her zaman yaptığımız şeyi yapıyor olmalıydık. *İnsanlar konuşup durur ve hayatı fazla önemserler.*

Ethan dirseğini dizine yaslayıp alnını avucuna dayadı. Başparmağıyla çaktırmamaya çalışarak gözünden parlak bir şey silmesini izledim.

Boğazını temizleyip başını kaldırdı. “Peki. Şey... nasılsın? Sağlığın yerinde mi?” Üzerimdeki bomber cekete baktı. “Herkes sağlıklı mı?”

Birbirleriyle mücadeleyle tutuşmuş parmaklarımı fark edince bunca zamandır ellerini neden ceplerine soktuğunu anlayıverdim. Çünkü eller saçma uzuvlardı ve insan onlarla ne yapacağını asla bilemiyordu. Ona bir bakış atmamla ellerini bir kez daha ceplerine soktuğunu gördüm. Ben de kendiminkileri kucığımda gevşek halde bırakmaya karar verdim.

“İıı, şimdilik her şey yolunda. Tabii daha çok erken. Sekiz haftayı aşana kadar eline bir broşür bile vermiyorlar çünkü ilk birkaç haftada işler çok sık sarpa sarabiliyor.”

Gözlerini kırpıştırarak bana baktı. “Ama... hiçbir şey... sarpa sarmadı?”

İkimizin de *sarpa* sarmak demesiyle bunun saçma bir sözcük olduğunu ve bir daha asla kullanılmaması gerektiğini düşündüm. *Hamile kaldım, hâlâ da hamileyim*, dememek için daha aptalca bir sözcük bulamazdım herhalde.

“Hayır, hayır. Dediğim gibi. Her şey yolunda.”

“Peki sen iyi misin?”

Aynı şeyi ikinci kez soruyor olmasına rağmen ona elimden gelen en samimi cevabı verdim. “İlk trimesterde görülen sıradan şeylerle uğraşıyorum.”

Bana bir bakış atıp gözlerini kaçırdı. Elini ensesini götürüp sertçe ovuşturdu, ardından parmaklarını Kemik’in tüylerinin arasına daldırdı. Ona kendisine olduğundan çok daha nazik davranıyordu.

Kapı iki kez tıklatılıp açılınca yerimden sıçradım. İçeri oradan girmiştik ama odaya adım atmamızla dünyanın geri kalanını dışarıda tutan bir engel haline gelmişti. Zamanın akmaya devam ettiği dışarıyla donakaldığı bu dört duvarı birbirinden ayırır olmuştu. Ancak kapı kanunları içeride hamile biri varken geçerli değildi. Bana ettiği ihaneti hayatım boyunca unutmayacaktım.

Açık kahverengi tenli, kıvırcık siyah saçlı genç bir adam kafasını içeri uzattı. “Selam Ethan, spesiyailleri değiştirmemin bir sakıncası var mı? Hiç şeyimiz kalma—”

Bakışları odanın bir ucunda duran boş masadan dolu olmasını hiç beklemediği kanepeye tünemiş iki kişiye kaydı.

“Ah. Affedersiniz.” Gözlerini yere dikip geldiği gibi dışarı çıktı.

“Hayır, hayır. Sorun değil, Charles.” Ethan, Kemik’in rahatını bozarak ayağa kalktı ve kapıya doğru ilerledi. Malzemeler

hakkında bir konuşmaya daldıklarında Kemik, ince bacaklarının üzerinde doğrulup bana, Ethan'ın yokluğundaki yeni yastısına yaklaştı. Hafif ve sıcak başını kucağıma yaslayınca *nihayet* ellerimle yapabileceğim bir şey buldum.

Ethan kapıyı kapayıp bana döndü. "Üzgünüm." Aramızdaki mesafeyi tarttı. Yerine nasıl dönecekti? Odanın ta öteki ucundaydı.

"Burası senin ofisin mi?" diye sordum. Bu gibi anlar böyleydi işte. İnsanın dünyası dört duvardan ibaret kalırdı. Son on beş dakikadır Ethan ve arada sırada burada olduğunu hatırlatan Kemik'ten başka hiçbir şeyi fark etmemiştim. Uzak uçtaki duvarın önündeki masayı, vitray camlı lambayı, ardında ne olduğunu göremeyeceğim kadar karanlık çökmüş dışarıya bakan küçük pencereyi görmemişim bile.

"Evet."

Hangi barmenin kendine ait bir ofisi olurdu ki? "Barın müdürü müsün? Ya da sahibi misin?"

"Evet," dedi. "Mesailerde farklı nedenlerden ötürü boşluklar oluştuğunda bara geçiyorum."

Kemik'i okşadım ve edindiğim yeni bilgiyi kafamda evirip çevirdim. Barmen Ethan meğer Barmen Ethan değilmiş. Müdür ve Yedek Eleman Ethan'dı. Karşımdaki adama dair tek bir şey bile bilmiyordum.

Kapı bir kez daha ardına kadar açıldı. "Ethan, Plainview Dağıtım'dan Rudy... Ah, kahretsin. Affedersiniz. Sonra gelirim." Başına kasket geçirmiş kısa boylu kadının içeri girmesiyle çıkması bir oldu.

Başka seçeneğim olmadığını bilsem de birden elimi kolumu sallaya sallaya birinin işyerine gelip hayatını altüst ettiğim için kendimi korkunç hissettim.

“Belki sonra...” Sözümlü yarım bırakıp ardından tekrar konuşmaya başladım. “Bir gün belirleyip buluşalım mı? Sindirilmesi gereken çok şey var ve... durumu zorlamanın anlamı yok.”

Monopoly'deki şu adam gibiydim. Az önce Ethan'a bir gece için kodesten ücretsiz çıkış kartı vermişim ve ruhu resmen gözlerimin önünde hayata döndü. “Evet. Olur, iyi fikir. B-bana numaranı ver, olur mu? Genelde ne zaman müsait oluyorsun? Bildiğin gibi ben geceleri çalışıyorum ama gündüzleri pek bir işim olmuyor.”

Telefonunun kilidini açıp bana uzattı.

“Ben de gündüzleri çalışıp akşamları uyuyorum. Klasik usul,” dedim.

Titrek bir kahkaha attı, gitmek üzere olduğumdan biraz rahatlamışa benziyordu. “Evet, doğru. Şey, salı günleri çalışmıyorum. İşten sonra buluşabiliriz istersen?”

“Tabii. Olur.”

Benimle göz göze gelebilmek için hafifçe eğildi ve sonra tekrar doğrularak başımı onunla beraber yukarı kaldırmama neden oldu. “Oldu mu?”

“Oldu.”

Telefonunu ona geri uzattığımda az önce rehberine kaydettiğim adıma baktı. “Hatch,” dedi. Onun da zihninde tıpkı benimkinde olduğu gibi soyadlarımız arasında davetsiz bir tire belirip belirmediğini merak ettim. Başparmağıyla adımın üzerine dokununca anlamadığım bir nedenden ötürü yüzümü buruşturdum. Birkaç saniye sonra bomber ceketimdeki telefonumun titremesiyle ona başımı salladım. *Çağrı alındı, iletişim bilgileri paylaşıldı.* Ona başparmaklarımı kaldırdığımda Kemik'e neden ihtiyacım olduğunu bir kez daha hatırladım. Görüyorsunuz,

köpeği okşamakla meşgul değilken başparmaklarıma güven ol-muyordu.

“Salı o halde,” dedim. “Seni ararım.”

Kemik’i son bir kez okşadıktan sonra Ethan’ın yanından geçip kapıya yöneldim Arkamdan geldiğini hissedebiliyordum ve bunun loş koridora çıkarken yürüyüşümü garipleştirdiğinin farkındaydım. Hızlıca bara doğru dönmemle ayağım büyük ve sağlam bir şeye takıldı.

Göz açıp kapayınca kadar yere kapaklandım ve bir dizim Ethan’ın ofisinin önünde yere oturmaya karar vermiş Shep’in karnına saplandı.

“Ahh!” dedi Shep, dizimin delip geçmeye çalıştığı noktanın üzerinde iki büklüm olurken. “Pardon.”

Garip bir açıyla havada asılı kalmış dirseğim keskin bir acıyla çığlık atınca başımı kaldırdım ve Ethan’ın kolumu tuttuğunu gördüm. Görünüşe göre beni tutmak için atılmıştı. Ben Shep’in canını yakmıştım, Ethan da benim. Üzerimden ve altımdan bana destek olan eller tekrar ayağa kalkmama yardım etti.

Bana dokunmayı hemen bırakmazlarsa karşımdaki iyi niyet-li iki erkeğe de bir döner tekme atacaktım. Aklımdan geçen-ler yüzüme yansımış olmalıydı ki ayaklarım yere basar basmaz üzerimdeki iki çift el kendi kişisel alanlarına geri döndü. Shep debelenerek oturduğu yerden kalktı.

“Üzgünüm, üzgünüm. Yoluna çıkmak istememiştim. Sadece bir şey olmadığından...” Gözleri önce benim ardından da Et-han’ın yüzünde gezindi. Sözlerinin devamını getirmedi. Bunun yerine ayak parmaklarının üzerinde yükselip ardından topukla-rını yeniden yere bastı. “Herkes iyi mi?”

“Evet. Kusura bakma, adım ne demiştin?” diye sordu Ethan. Bakışlarının tekrar Shep’le aramda gidip geldiğini bilmek için ona bakmama gerek yoktu.

“Shep. Balder.” Bu kez de Shep’in gözleri Ethan’la benim üzerimde gezindi. “Bunun... özel bir konuşma olduğunu biliyorum. İsterseniz seve seve gidebi—”

“Hayır!” dedim ve aniden Shep’in tişörtünün ucunu iki parmağımın arasına öyle sertçe sıkıştırdım ki kemiklerim kütürdedi. “Ben de gitmek üzereydim.”

“Taksi çağırayım mı?” diye sordu Ethan.

Cevabım evetti. “Hayır, sorun değil,” dediğimi duydum. “Yürüyeceğiz.”

Ethan gözlerini kırptırdı, söyleyecek daha çok şeyi varmış gibi görünüyordu ama aniden bize katılmaya karar veren garsonumuz elini Shep’in omzuna koydu. “Ethan, üzgünüm ama şu spesiyali bir türlü beceremiyoruz, işin bittiyse...”

“Tabii. Hemen geliyorum.”

Bana döndüğünde kafa karışıklığı yüzünden okunuyordu. Hamile bıraktığın kadına bir köpek barının ortasında nasıl, *nasıl* tuhaf kaçmadan veda edebilirdin ki?

Onu bu işkenceden kurtarmaya karar verdim. “Salı günü görüşürüz,” dedim ve elim yine dizginleri ele alıp ona hafifçe el salladı.

O kadar rahatlamış görünüyordu ki neredeyse ağlayacaktım. İşini fazla kolaylaştırıyordum. Bala batırdığım kaşığı ağzına götürürken uçak sesleri çıkarıyordum.

“Pazartesi mesaj atarım,” dedi çünkü elbette bir şey söylemesi gerekiyordu. “Nerede buluşacağımızı kararlaştırırız.”

“Harika.”

Shep birkaç adım ilerimizde durmuş, dünyanın en ilginç şeyiymiş gibi duvarkâğıdını inceliyordu. Ethan’nın gözleri benim yüzümdeydi.

“Biz... Sana... hızlıca sarılabilir miyim?” diye sordu.

“Ah.” O muazzam rahatlama hissini nihayet *bana* da bahşetmişti. “Lütfen.”

Nazik ve sıcak sarılışı beni anında o geceye döndürdü. Şehvet aklımı başımdan aldığından değil, o gece de tıpkı şu an olduğu gibi içten, tatlı anlar yaşadığımızdan. Kolları bedenime, *ruhuma* dolanmış gibiydi. Ama sonuçta bu hızlı bir veda sarılmasıydı ve çabucak geri çekildi.

Ona başka bir şey söylemedim, zaten buna ihtiyacı var gibi de görünmüyordu. Birlikte bara doğru yürüdük ve Ethan, görünüşe göre büyük uzmanlık isteyen içkiyi hazırlamak için yanımızdan ayrıldı. Doğruca kapıya doğru ilerleyerek, özgürlüğüne kavuşmaya çalışan chihuahualarla uğraşmayı Shep’e bıraktım.

Akşam havası terlemiş bedenimi üşütecek kadar serinlemişti. Sandığımdan daha fazla terlemiştim.

Shep, “Ciddi ciddi yürümeyeceğiz, değil mi?” diye sorduğunda ona öyle abartılı bir bakış attım ki kahkahasına engel olamadı.

“Hayır ama daha fazla rezil olmak istemiyorum. İleriden bir taksi bulalım.” Ethan barın penceresinden dışarı bakarsa, çağırmasını istemediğim taksiye bindiğimi göremeyeceği kadar uzak-taki parkı işaret ettim.

“İyi misin?” diye sordu Shep dirseğiyle omzumu dostane bir tavırla dürterek.

“Kültürümüzün nesi bana sarılmak istemeyeceğini varsaymama neden oldu ki?”

“Ne?”

“Tam giderken bana sarılmayı teklif ettiğinde şok oldum.”

“Ah. Bunu istemiyor muydun?”

Bakışlarımı ona çevirdiğimde yanından geçtiğimiz sokak lambasının saçlarını turuncuya boyadığını gördüm. “Bana sarılmasını çok *istedim*. Yani beni hamile bıraktığına göre

belli ki beni tiksiniç bulmuyor ama... bana sarılmak istemesine çok şaşırdım.”

“Yani... haberleri iyi karşılamadı mı?”

İç geçirdim. “*Kötü* karşılamadı. Gerçi kim bütün hayatını değiştirecek ani bir haberi iyi karşılar ki?”

Döndüğümüz köşede durup kırmızı ışıktaki bekleyen arabaların yeniden harekete geçmesini izlerken Shep sessizdi. “Bunun...” dedi bir süre sonra, “kötü bir haber olmadığını biliyordun değil mi?” O beni izliyor, bense caddenin karşısında bana durmamı söyleyen kırmızı ele bakıyordum. “Yani öyleymiş gibi hissediyorsan kötü bir haber olabilir elbette. Ama sırf... hamile kaldığın için insanların hayatlarını mahvetmiyorsun.”

Şimdiye dek benim adıma gerçekten sevinmiş tek kişi oydu. Buna ben de dahildim.

“Shep,” dedim çenemi kaldırarak. Yeşil ışık yanar yanmaz yürümeye başladığımda bana yetişmek için harekete geçti. Bu kadar kibar olmasının bazen insanın canını yaktığını ona nasıl açıklayabilirdim? Her ince davranışında kendimi Willa’nın kabalığını düşünmekten alamadığımı ona nasıl açıklayabilirdim?

“Eve! Eve, bekle!” Yaya geçidinde durup arkamı dönünce Ethan’ın bana doğru koştuğunu gördüm. Yapılı vücuduyla Pamp-lona’da çamaşır iplerinden pijama altlarını alıp götüren boğalar kadar zahmetsizce ilerliyordu. “Bekle,” dedi aramızdaki mesafeyi kaparken bir kez daha.

Yaya geçinden çekilmemizi rölantide bekleyen külüstür bir araba kibarca kornasını çaldı ama üçümüz de dönüp ona baktığımızda sesini kesti. Ön camındaki yansımamızı aynalı güneş gözlüklerindeki gibi görebiliyordum.

Ethan ve Shep karşıya geçerken ben az önce beklediğimiz kaldırıma geri döndüm.

Yanlarında olmadığımı fark ettiklerinde şaşkın gözlerle etraflarına bakındılar. Aramızdan çok fazla araba geçiyordu ve ikisi de komik kaçacak kadar afallamış görünüyordu. Karşıya yirmi adım: Yol yok. Kaldırımında tek başıma dururken kendimde, sadece bir anlığına da olsa tuhaf bir güç hissettim.

Yeşil ışık yanar yanmaz Ethan yanıma geldi. Birkaç saniyelik, *Buraya gel ya da orada kal*, işaretleşmesinin ardından Shep yolun öteki tarafında beklemeye karar verdi.

“Ne oldu?” diye sordum Ethan’a.

“Barda söylemediğim bir şey var. Neden... neden söylemedim bilmiyorum.”

“Ah. Tamam. Şimdi söyleyebilirsin.” Elimde değildi. Küçük bir yanım ellerimi tutup bana aldığı habere sevindiğini söylemesini istiyordu.

Nefes nefeseydi. Bakışları öyle yoğundu ki bana bakıp başka birini görüp görmediğini merak etmeden edemedim. Başını gökyüzüne çevirdikten sonra yeniden bana döndü. “Benim – *Tanrım*– benim bir kız arkadaşım var.”

Birisi içimdeki küvetin tıpasını çekip bütün suyu boşalttı. Lastik ördekler geriye soğuk, ıslak fayanslardan başka bir şey kalmayana dek kendi etraflarında döndü.

“Kız. Arkadaşın. Var.”

“Ah. Hayır, hayır... o zaman... yani seninle ben ııı... o-onu seninle aldatmadım. Beni terk etmişti ve kararından emin olduğunu sanmıştım. Ama geri döndü. Birkaç hafta önce. Onu... çok seviyorum ve...”

Başını tekrar geriye atınca bana baktığında kimi gördüğünü anladım. Sokakta peşinden koşmak istediği, gözlerinin ona duyduğu sevgiyle nişan yüzükleri gibi parıldamasına neden olan kadını. Mavi gözlerinin kenarında beliren yalnız bir elmas tanesi yanağına süzüldü.

“Tanrım, çok üzgünüm,” diye fısıldadım. Öyleydim de. Çünkü bu... bu... Tanrım, bunun ne olduğunu bile bilmiyordum. Başından beri açık olduğunu fark etmediğim binlerce kapının kapanma sesiydi bu. Kendimi şanssız ve aptalın teki gibi hissediyordum.

“Üzülme,” dedi nazikçe. “Bunu hak etmiyorum...”

“Bir dakika. Doğru söylüyorsun. Neden ben üzülüyordum ki?” diye sordum. Bu sözde soru falan değildi, cevabı ciddi ciddi bilmek istiyordum. “Sen de oradaydın. Onu-çok-seviyorum’lardan *benim* hiç haberim yoktu.”

Başını öne eğince o kadına duyduğu bariz aşk omuzlarımıza kurşundan bir örtü gibi çöktü. “Sadece bilmen gerektiğini düşündüm... Seni iki gün bekletip bunu yapamayacağımı... Mümkün olmadığını...”

“Ne? Hamile olduğum gerçeğini kabul etmenin mi?” diyerek cümlesini onun yerine muazzam bir özgüvenle tamamladım. Ciddiyim, bu dünyaya bunun için gelmiş olmalıydım. İnsanlar en acı gerçekleri en az duyguyla suratlarına çarpmam için bana para ödemeye başlamalıydı. Bu konuda doğuştan yetenekliydim. Sonuçta hakikat insanın canını yakamazdı, değil mi?

“Ne? Hayır! Kastettiğim o değildi. Demek istediğim o geceki halimiz... flörtleşmemiz ve... diğer şey. Bunu... bunu yapamam. Bıraktığımız yerden... devam edemem.”

“Evet, tamam,” dedim tuhaf bir tavırla. “Ben de bunu beklemiyordum zaten.” Belli ki içten içe bekliyordum ama bu küçük sırrımı itiraf etmektense Brooklyn Köprüsü’nde çırılçıplak koşmayı tercih ederdim. Hem kim mutlu sonların hayalini kurardı ki? Belli ki ezikler.

“Beklediğini düşünmedim!” dedi telaşla, beni utançtan yerin dibine girmekten kurtarmaya çalışıyordu. “Sadece...

herkese karşı dürüst olmak istedim. Mümkün olduğunca açık davranarak.”

Sözlerini başımla onaylarken ondan nefret edebileceğim bir sebep bulmayı diliyordum. “Teşekkür ederim,” dedim. Bu da kulağıma henüz birkaç saniye önce söylediğim *Üzgünüm*, kadar gülünç geliyordu.

Artık akyuvarlarıma kadar yorgun değilmişim gibi davranacak halim kalmamıştı ve her an fazla olgunlaşmış bir şeftali gibi patlayıp salya sümük ağlayabilirdim. “Ethan... söylediğin için teşekkür ederim ama... kalanını salı günü konuşabilir miyiz?”

“Elbette.”

Salı günü onun için bir ilaç, benim içinse bir zehirdi. Kim cumartesi gecesi sınırını fazlasıyla doldurmuşken salıya kafa yormak isterdi ki? Cevap, belli ki iki eliyle salıya sıkıca tutunmuş Ethan’dı.

Shep’e doğru döndüğümde ben de aynısını yaptım. Arkadaşım bir ayağını taksiye atmış bekliyordu, arabanın kapısı tıpkı şu an kollarımla yapmak istediğim gibi vücudunu sarmalamıştı.

“İyi geceler,” dedi Ethan arkamdan. Ona omzumun üzerinden el sallayıp karşıya geçtim.

“Taksi lazım diye düşündüm,” diye fısıldadı Shep yanına ulaştığımda.

Kapıyı benim için açık tutarken yanından geçip leş gibi sigara ve sosis kokan taksiye bindim. Kolu çevirerek camı açtım ve derin bir nefes verdim. Parkside Bulvarı’nda ilerlememize bakılırsa Shep taksiciye nereye gideceğimizi çoktan söylemiş olmalıydı.

Pencereden akıp giden mavi ve siyah kıvrımlardan ibaret parka bakarken ağaçların arasının enfes bir serinlik sunduğuna bahse girebilirdim. Belki de aralarında bir cadı yaşıyordu ve her şeyi yeniden yoluna koyacak bir büyü biliyordu.

Evimin önüne yanaştığımızda Shep şoföre parasını ödedi ve arkamdan açık bıraktığım kapıdan indi. Uslu bir atı severmiş gibi taksinin tavanına hafifçe vurdu ve kapıma kadar bana eşlik etti.

Girişin önünde New York'ta sık görülen, orta batılıların buraya taşınıp uğruna kira ödediği türden bir sundurmam vardı. Kızıl kahverengi betondan geniş, sağlam basamaklar bir koltuğun kolçağı kadar kalın korkuluklara uzanıyordu.

Basamaklardan birine oturduğunda, *Neden olmasın?* diye düşünüp yanma yerleştim.

"Kız arkadaşı varmış," dedim donuk bir sesle. Gözlerim bir basamağa sığmayan, beş santim dışına taşmış ayaklarına kenetlenmişti.

"Duydum," dedi usulca. Ben sessiz kalınca, "Kafan allak bulak olmalı," diye ekledi.

"Diğer insanlar şok edici haberlerle nasıl başa çıkıyor?" diye sordum parmağımı zikzak şeklinde bağladığım ayakkabı bağcığının üzerinde gezdirirken.

"Ah, ortalığı birbirine katıp düğünleri mahvederler ve birbirlerine üzeri kremşanti kaplı turtalar atarlar. Ya da çıt çıkarmadan küvetlerine girip hüngür hüngür ağlarlar. Her şeyin kendi hataları olduğuna ve lanetmiş olarak doğduklarına inanırlar."

"Sanırım..." dedim, "ben ikisinin ortasında bir yerde olmak istiyorum. Biraz ilk seçenekten biraz da ikinciden."

"Ah, demek... turtayı küvette *yemek* istiyorsun."

"Aynen öyle." Parmağımı şıklatıp ona doğrulttum. "*Kız arkadaşı* varmış," diye inledim ve bir kâğıt parçası gibi dertop oldum. Geri dönüşü olmayan bir hata yapıp çöpe atmaktan başka çare bulamadığınız o taslak bendim işte.

"Hey," dedi Shep. "Bir sorum var, insan merkezde olmadan da ortada olabilir mi?"

Sorusuna gülmeden edemedim ve şakağımı dizlerime dayayarak ona baktım. “Şu anda nasıl görünüyorum? Haberleri iyi karşılıyor gibi miyim?”

“Dürüst olacağım,” dedi usulca. “İncinmiş görünüyorsun.”

Yüzümü önüme çevirerek alnımı tekrar dizlerimin üzerine dayadım, gözlerimde biriken yaşların ağır çekimle süzüldüğünü hissedebiliyordum.

Shep taksiye yaptığı gibi, *İyi gidiyorsun, çok iyi. Tam da yapman gereken şeyi yapıyorsun*, dercesine sırtıma hafifçe vurdu.

Birden zincirlerimden boşandım.

Öyle sefilce, öyle çirkince ağlamaya başladım ki hıçkırıklarımı yatıştırmak için bir emniyet kemerine ihtiyacım vardı. Ve Shep kusursuz bir kemerdi. Alnımı omzuna koyup kollarımı göğsüne doladım. Bacaklarımız karşıya bakmaya devam etse de belden üstümüz birbirine dolanmış vaziyetteydi. Shep arkadaşının birdenbire ona sarılıp sümük ağlamasına şaşırdıysa bile bunu belli etmedi ve sırtıma vurmayı bırakıp pankek boyutunda daireler çizerek sıvazlamaya başladı.

“Söylemek istemedim...” Shep’in tişörtünü sırlıslıkla ediyordum. Şimdiye kadar sadece odamın mahreminde, gecenin köründe sığındığım yastığım bu rezil muameleye maruz kalmıştı. Shep ve yastığım: Bu dünyada gerçekten nasıl hissettiğimi bilen iki şey.

“Neyi söylemek istemedin?”

“*Sürekli* işemem gerektiğini.”

“Ah,” dedi Shep. Mevzuyu nereye getirmeye çalıştığımı anlayıp anlamadığı umurumda değildi.

“İlk trimester garip ağrılar, aç karnına kusmalar ve bir okyanusu boydan boya aşmışsın gibi yorgun hissetmekten ibaret. Sürekli işemek zorunda olmak... gelmiş geçmiş en masum

hamilelik belirtisi ve bana nasıl olduğumu sorduğunda aklıma ilk bu geldi ama ona söylemek istemedim. Çünkü onu *tanımıyorum* bile.”

“Ahh.” Ne söylemek istediğimi nihayet anlamıştı. “Eve, sorun değil. Ona istemediğin hiçbir şey söylemek zorunda değilsin.”

“Ama söylemezsem...” *Her şeyi tek başıma yapmak zorunda kalacağım.*

İşte. Godzilla boyutundaki bu gerçek haftalardır yakamı bırakmıyordu. Şimdiyse bütün ağırlığıyla üzerime çökmüştü. Bam. Bam. Bam.

Vücudum şiddetle titremeye başladı.

“Ama *konusmak* istedim,” dedim kollarının arasından çıkıp alnımı tekrar dizlerime yaslayarak. “Anlatmam gereken o kadar çok şey var ki. Ama *yapamazdım*. Ciddi anlamda mümkün değildi. Çünkü ta bara kadar yürümüştüm ve hamile olduğum için uzanıp dinlenmem gerekiyordu. Bu yüzden ona daha sonra konuşmayı önerdim ve... o kadar *rahatladı* ki.”

Çılgık çılgığa flört eden iki lise öğrencisi kaldırımında birbirlerini kovalayarak yanımızdan geçti. Ağladığımı ve basamakta üzerime eğilmiş Shep’i gördüklerinde bir an için sessizleştiler. *Onu gördün mü? Adam kesin ondan ayrılıyor.* Böyle düşündükleri için onları suçlayamazdım.

Yanımızdan uzaklaştıklarında Shep’le aramdaki boşluk *rahatladı* kelimesiyle çınlamaya kaldığı yerden devam etti.

“Kafanda ne tilkiler dönüyor?” diye sordum, kaşları ne zaman derin düşüncelere dalsa olduğu gibi çatılmış, altdudağını ısırmaya başlamıştı.

“Annemi düşünüyordum... sonlardaki halini. Carol teyzemi hatırlıyor musun? Carol biraz... Eh, zor bir insandı. Annem pazar öğleden sonralarını sürekli ama *sürekli* onunla geçirirdi. Ama

hep kötü geçirdi ve eve berbat bir ruh haliyle dönerdi. Ama son günlerinde annem onu görmeye gidemeyecek kadar hastaydı. Vücudu buna müsaade etmiyordu. Başlarda bir şekilde onu yüzüstü bırakıyormuş gibi kendini çok suçlu hissetmişti. Ama eninde sonunda fark etti ki... bazen..." Duraksadı. "Bazen vücudumuz dizginleri ele alır. Annemin vücudu ömrünün son birkaç ayını Carol'a harcamasını istemiyordu. Bu da berbat ilişkilerini kesmesine yardımcı oldu. Senin durumdaysa... beynin bu akşam Ethan'la konuşmaya devam etmek, her belirsizliği çözmek istiyordu ama bedeninin bunun zamanı olmadığını farkındaydı. Yoruldun ve gitmen gerekti. Belki de vücudun sana göz kulak oluyordu."

Birkaç dakika daha sessizce oturduktan sonra Shep ayağa kalkıp önüme geçerek ellerini bana uzattı. "Yatma vakti," dedi otoriter bir sesle.

Ellerini tutup beni nazikçe ayağa kaldırmasına izin verdim.

Kapının kilidini açıp içeri girmemi bekledi ve daireme çıkıp pencereden sokağa baktığımda hâlâ sundurmamda durduğunu gördüm. Pencerenin yanındaki ışığı yaktım; evimden gelen ışığı görünce dönüp en yakındaki metro istasyonuna doğru yürümeye başladı.

Ayakkabılarımı, pantolonumu ve bomber ceketimi çıkarıp yorganın altına girmekten fazlasını yaptığımı söylemek isterdim ama hani insanın kırk derece ateşi olur da susar ve bardağı dudaklarına götürecek enerjiyi bile kendinde bulamaz ya? İşte üzerimde çöken yorgunluk tam olarak bu seviyedeydi.

Bitap halde yatarken zihnim yaşadığım geceyi birkaç kere gözden geçirmeye karar verdi. Willa bir köşede çaresizce gelmesini istemediği regli için ağlıyordu. Ethan gözlerimi kapamamı söylüyordu. Hiçbir şeyden haberi olmayan Kemik yanımdan ayrılmıyordu. *Bir kız arkadaşım var. Onu çok seviyorum. Salı, salı, lanet olası salı.* En sonunda da Shep'in basamaklardaki sözleri.

Endişelenme, Eve, vücudun sana göz kulak oluyor.

Bu üzerine roman yazılacak bir şeydi. Görünüşe göre vücudumu *ben* kontrol etmiyordum. Onun isteklerine kulak vermek bana göz kulak olması anlamına geliyorsa... belki, *belki...* tamamen yalnız değildim.

Beş

Bir süre hamilelik sözcüğünü ağızımıza almasak olur mu?
Harika. Teşekkürler.

Peki ya iş?

Olur. Son günlerde işim başımdan aşkındı. Dalga geçiyordum. İşe alınmamın ilk ayından beri işim başımdan aşkın olmamıştı. Kâr amacı gütmeyen bir kuruluştaki çalışmanın şöyle bir yanı vardı: Bir rock yıldızı değildiniz. Rock yıldızlarının öğle yemeğini sipariş eden kişiydiniz. Politika analistleri, araştırmacılar ve şu, bu ilişkileri sorumluları sürekli bir özen isterdi. Her erkeğin arkasında güçlü bir kadın vardır saçmalığını duymuşsunuzdur, her kâr amacı gütmeyen kuruluşun göz yaşartıcı misyon bildirisinin ardında da her şeyin sorunsuzca ilerlemesini sağlayan idari bir ekip olurdu.

Örnek A: Pazartesi öğleden sonraları idari ekip olarak patronumuzun masasının önünde oturuyorduk. Xaria son derece taşaklı bir kadındı. Yetmişlerde resmî bir STK haline gelmiş AVYV'nin ilk üyelerindendi. Temizlikçilikten müdürlüğe yükselmiş, sonrasında da yönetici olmadan çıkabileceği en yüksek makam olan finans ve yönetim müdürlüğüne terfi etmişti.

Yalnızca hayvan desenli kıyafetler giyerdi ve yetmişli yaşlarında olmasına rağmen saçları öyle parlak, öyle koyu renkliydi ki omuzlarına yavaş çekimde bir fincan kahve dökülüyormuş

gibi görünürdü. Proje ekibinin ödünü koparıyordu. Xaria idari ekibin son çaresiydi. Bizler sakinleştirici tabancaysak, o bir bazukaydı.

“Pazartesi öğleden sonrası,” dedi. Aslında, *Herkes silah başına*, demek istiyordu.

Micah ve Bevi’yle masalarımıza dönmek için kalktık.

“Bevi, bugün ödenmemiş tedarikçi faturalarını düzenlemeni istiyorum.”

Üçümüz de donakaldık. Bu normal Micah’nın göreviydi.

“Micah, Bevi’ye faturaları sakladığımız klasörü göster ve ona dosyalama sistemimizi öğret. İşin bitince herkesin masasına git ve gecikmiş harcama raporlarını topla.”

Micah’yla baktık. Kasvetli bir pazartesi öğleden sonrasında gecikmiş harcama raporlarını toplamak benim görevimdi. Zavallı adam. Önümüzdeki bir saati, deli gibi e-posta yanıtlayıp kendi işleri kuruluş için bizimkinden daha önemliymiş gibi davranırken onun söylediği her şeyi yarım kulak dinleyecek politika analistlerine CTRL+P’ye nasıl basmaları gerektiğini öğreterek geçirecekti.

Ancak şu an Micah’nın uğraşacağı dertlere kafa yoramazdım çünkü Bevi, Micah’nın ve Micah da benim işimi yapacaksa...

“Eve, sen geride kal bugün.”

Eyvah.

Micah ve Bevi bana endişeli bakışlar atarak ek binaya döndü. Yakın zamanda Nobel Çevre Ödülü kazanamayacağımın farkındaydım ama bir pazartesi günü aniden işten kovulacak kadar işe yaramaz olduğumu düşünmemiştim.

Ağırlığımı diğer ayağıma geçirip işin aslını öğrenmeden paniklememeye çalıştım. “Her şey yolunda mı?” diye sordum.

Xaria kusursuz manikürlü parmaklarıyla (siyah ojeli ve yüzükparmağı dışındakilere takılmış devasa boyutlardaki iki

gümüş yüzüklü) masasının üzerinde ritim tuttu ve ardından bir kâğıt yığınının vurup dikkatimi oraya çekti. Gözlerimi kıstım. Tam emin olamasam da gözüme tanıdık geliyorlardı. Onlar...

“Ne zamandır haber bültenleriyle uğraşıyorsun?” diye sordu.

İnternette yayınladığım tüm bültenleri basıp derlemiş olması bana bu sorunun cevabını zaten bildiğini söylüyordu. Bu, kimse-
nin birbirlerinin uğraştığı projelere dair hiçbir şey bilmediğini fark ettiğimde kolları sıvayıp yapmaya başladığım bir şeydi. Bütün kurumu yürüttüğümüz projeler hakkında bilgilendirmek için ayda bir kez herkese e-posta gönderiyordum. Yutkundum. “İki yıl oluyor sanırım?”

Sözlerimi başıyla onayladı. “Hayranınım.”

“Ah! Ah, bu harika. Teşekkür ederim.”

Arkasına yaslanıp düşünceli bir tavırla kollarını göğsünde kavuşturdu. “İş tanımının bir parçası değil.”

“Evet... Öğle yemeği aramda veya evdeyken hallediyorum. Ya da...” Tekrar yutkundum. “Diğer işlerimi bitirdiysem ve boş vaktim varsa.” Sanırım az önce kendi ağzımla boş boş oturmak için maaş aldığımı itiraf etmişim. Ve kendi kişisel zamanımda gönüllü iş yapmaya istekli olduğumu. Baştan alabilir miyiz lütfen?

Ama Xaria sakince başını yukarı aşağı salladı. “Boş vakitlerinde bunlarla uğraşıyorsan organizasyonu çok önemsiyor olmalısın.”

“Elbette!” dedim telaşla çünkü paraya ihtiyacım vardı. “Evet, hem de çok!” (Gerçekten önemsiyor muydum peki? Bilmiyorum.)

“AVYV’yi senin gözünden görmek çok ilginç. Organizasyonun sorunsuz ilerlemesine yardım etmek istediğin ortada.”

Gözlerimi kırıştırdım. Tabii, elbette. İşler sorunsuz ilerlediğinde mesaim daha sakin geçiyordu. Ama bülteni yazmamın esas nedeni koruma çalışmalarına duyduğum hayranlıktı. Bir de o sinir bozucu yüksek lisans derecesi olmadan şu politika

analistlerinin ofislerinde yaptıklarını tecrübe edebilmenin tek yolu buydu.

“Açıkçası,” diye devam etti. “Her projenin ilerleyişini ve verimliliğini net bir şekilde görmek benim için aydınlatıcıydı.”

Başka bir tomar daha çıkardı. Bu seferkiler rakamlar ve dolar işaretleriyle doluydu. Bir de kırmızı fosforlu kalemle çizilmiş çizgilerle.

Xaria’yla tanışana kadar kırmızı fosforlu kalem ürettiklerini bile bilmiyordum.

“Harcama raporlarını giderlerimizi mikro düzeyde incelemek için kullanıyoruz,” dedi kedi gözü şekilli okuma gözlüğünü takarak. “Ama makro düzeyde net bir tablo çıkarmak daha zor olabiliyor...” Sözüünü yarım bırakıp bana baktı. “Otursana.”

Hamile olduğumu ilk öğrendiğimde ofise topuklu ayakkabıyla gitmeye devam edecek tek kadın olabileceğime, sabah bulantılarımın o kadar da kötü olmayacağına ve mavi bir kuşun omzuma konup bana her fırsatta ne kadar harika olduğumu söyleyeceğine dair umutla dolmuştum.

Ama ne yazık ki ayaklarım şişmiş, nabız gibi atan bir çift patatesten farksızdı.

Yani sandalyeyi yerinden öyle hızlı çektim ki ön ayakları havaya kalktı.

Xaria hâlâ beni izliyordu. Gerginlikten ölmek üzere olduğumu fark etmiş olmalıydı ki bana gülümsedi. “Başın belada değil, Eve. Sadece sana teşekkür ediyorum. Bütçe krizimizin bir kısmını çözmemize fazlasıyla yardımcı olabileceğini düşünüyorum.”

Biliyorum, biliyorum. Şok oldunuz, değil mi? Korkunç bir mali krizle boğuşan bir çevre örgütü. Ancak Xaria’nın çıkardığı kâğıtlara bir bakış attığımda sandığımdan *çok* daha kırmızı olduklarını gördüm.

“Bülten üzerinde çalışırken şu rakamları aklında tutmaya çalış.” Kırmızıyla çizilmiş mali tabloları masanın üzerinden bana doğru kaydırdı. “Neyin neye karşılık geldiğinde dair notlar al... parasal açıdan.”

Benden her projenin verimliliğini ve sonuçlarını mevcut bütçeyle karşılaştırmamı istiyordu. Diğer bir deyişle, hangi projenin durdurulacağına karar vermemi.

Tanrım. Grönland Balinası ekibiyle Cava Gergedanı ekibi arasındaki kapışmayı görür gibiydim. Hayvan koruma projelerinin hepsinin kaderi benim omuzlarımdaydı.

Aynen öyle, Eve. Bu, tam da şu sıralar sırtlanabileceğin bir sorumluluk.

“Bu iş için doğru insan olduğumdan emin değilim,” dedim sessizce.

Xaria sanki teklifini kabul etmişim gibi ellerini çırttı. “O halde, birkaç ay deneyelim. Neler bulacağını görelim.”

Tam ofisinden çıkarken Xaria bana tekrar seslendi. “Bir de Micah’ı kurtarabilir misin? Kahvaltı niyetine onu yediklerine eminim.”

Gözlerimi salı gününe açtığımda tek düşünebildiğim sade donutlardı. Bir de o salının bu salı olduğu gerçeği. Saat üçe geldiğinde halsiz ve huysuzdum, karnım açtı ve midem bulanıyordu. Güneşin altında, tertemiz suyun aktığı buz gibi bir akarsu-yun yanında bir uyku tulumunun içine kıvrılmak istiyordum. Salı günleri genellikle yedi deponun envanterini çıkarıp azalan her şeyin yenisini sipariş ederdim. Ancak bu yedi depo üç farklı kata yayılmıştı ve ayağa kalkıp asansöre binme fikri bile içimde ağlama isteği uyandırıyordu.

Saat üç buçuk olduğunda hâlâ yerimden kımıldamamıştım. Dörde geldiğinde de durum değişmedi.

“İyi misin, canım?” diye sordu Bevi arkamdan, orta ırk köpek büyüklüğündeki bir kapla bitkileri suladığı yerden. Pazıları güllecilere taş çıkarırdı.

“Evet!” dedim ayağa fırlayarak. Bir taşla iki kuş vuracağımı umarak çabucak ek binadan dışarı çıktım. 1) İş arkadaşlarımdan bir sorunum olduğundan şüphelenmesini istemiyordum ve 2) bir keresinde Bevi’ye kendimi biraz kötü hissettiğimi itiraf ettiğimde ertesi gün bana ev yapımı pancar suyu getirip hepsini içene kadar başımdan ayrılmamıştı. Sonrasında bir buçuk gün boyunca tuvaletten çıkamamıştım.

Saat beşi gösterdiğinde Ethan’la Prospect Park’ta oturup *konusma* vaktimiz geldi. Sabahtan beri donutlarla ilgili hayaller kurmakla meşgul olduğumdan bu konuşmaya hiç hazırlanmadığım gerçeğiyle yüzleşmekten daha fazla kaçamayacaktım.

“Selam,” dedim üç metre öteden ve eldivenli ellerimden biri salladım.

“Merhaba!” Buluşmayı kararlaştırdığımız banktan kalktı, yün paltosunun içinde tek kelimeyle muhteşem görünüyordu. Saçları, güneşin batmasıyla koyu maviye boyanmış gökyüzünün altında bile düğün hediyesi olarak verilmiş, aile yadigârı bakır bir tencerenin kızıla çalan turuncusunu andırıyordu. Banka oturup parkın güney ucunda yer alan, dibi on santimlik çöp yığınyla dolu değilmiş gibi görünmekte harika bir iş çıkaran küçük göle baktım.

“Vay canına,” dedim. “Ne çok kaz var.” Gerçekten çok fazlalardı. Başımı çevirmeme bile gerek kalmadan altmış tanesini görebiliyordum.

“Evet. Bu mevsimde hepsi çoktan Florida’ya göçmüştür diye düşünmüştüm. Ya da her nereye gidiyorlarsa oraya.” Bir taş parçasını tekmeledi.

“Muhtemelen Florida’ya gidiyorlardır,” dedim.

“Ee...” dedi ikimizin de kazlar ve Florida hakkında söyleyecek daha fazla bir şeyi olmadığı anlaşıldığında. “Nasılsın?”

Hafifçe yüzümü buruşturdum. Gerçi bunun hassas bir konu olduğundan bihaberdi. Bu muhtemelen her hamile kadın için geçerliydi ama özellikle de karşısındakini gerçeği söyleyecek kadar iyi tanımayan hamile kadınlar için daha bir öyleydi. “İyi-yim,” dedim, yalan sayılmazdı ama gerçek de değildi. Paltosunun ceplerine soktuğu elleri ve bana doğru çevirdiği dizleriyle sabırla daha fazlasını söylememi bekledi. “Biraz midem bulanıyor,” diye ekledim.

Duymayı beklediği cevap buymuş gibi başını yukarı aşağı salladı ve arkasına yaslanıp gölü izlemeye koyuldu.

“*Sen* nasılsın?” diye sordum uzun bir sessizliğin ardından.

“Ah.” Boğazını temizledi. “Korkuyorum.”

Midem kasıldı.

“Bir şey daha var,” diye ekledi. “Ama ne olduğunu tam... kestiremiyorum.”

Eh, o şey her neyse *mutluluk* olmadığı kesindi.

İnleyip yüzümü ellerimin arasına gömdüm. “Birimiz mutluluktan havalara uça her şey çok daha kolay olurdu.”

Başımı kaldırıncı dudaklarını birbirine bastırmış halde beni izlediğini gördüm. “Yani... mutlu değil misin?”

Hayır, deyip geçme düşüncesi kendimi tam bir pislik gibi hissetmemi neden oluyordu. Bu yüzden, “Henüz... değilim,” demeye karar verdim.

Biraz geri çekilince bakışlarının odağını kaybedip düşüncelere dalmasını izledim. Zihni dakikada iki kilometre hızla dönüyordu ama nedenini kestiremiyordum.

“Ethan?” dedim ve birden yüzünü ellerinin arasına gömüp öne eğilerek derin nefesler almaya başladı. “İyi misin?”

“‘Henüz değilim’ dedin. Yani... yani *daha sonrasının* olacağını düşünüyorsun?”

Gözlerimi kırıştıtarak ona baktım. “İı, evet? Ne demek... Ah.” Jeton düştü. “Bebeği aldırıp aldırmayacağımı mı soruyorsun?”

Ellerini yüzünden çekip dua eder gibi önünde birleştirdi ve başını eğip bana baktı. “Aldıracak mısın?” diye sordu sessizce.

Bunu soracağını tabii ki düşünmüştüm, sonuçta bunu bilmeyi hak ediyordu. Ama yine de bu öyle hassas, insanın hayatını öyle değiştirecek bir soruydu ki önceden hazırlanmak mümkün değildi.

Konuşmaya başladığımda sesimden gerginlik akıyordu. “Sanırım...” Sözümü yarım bıraktım, söylenmemiş o iki sözcük havada aramızda asılı kaldı. *Bebeği doğuracağım*. “Hamile kalmaya devam edeceğim,” diye devam ettim ezik ezik.

“Peki,” dedi derin bir nefes alıp hepsini bir anda vererek. “Peki.” Ellerini yüzünde, alnında, saçlarında gezdirdi ve ardından dizlerini kavradı. “Peki. Söylediğin için teşekkür ederim.”

Dudakları bir soru soracakmış gibi aralandı ama sonra vazgeçip bakışlarını kazlara çevirdi. Bir sonraki girişimi de başarısızlıkla sonuçlandı.

“Bunun çok fazla olduğunu biliyorum ama...” dedim elimi yarım saniyeliğine omzuna koyarak. “Belki hepsini zaman içinde çözeriz?”

Duraksadığında birden kafama dank etti.

“Tabii,” dedim usulca. “Tabii çoktan bu sürece dahil olmak istemediğine karar verdiysen başka.”

“Öyle bir şey istemiyorum,” dedi bir çırpıda. Birden ayaklanıp hızla göle doğru yürüdüğünde ciddi ciddi suya atlayacağını düşündüm. Ama atlamadı. Kıyıda durup elleri ceplerinde kazları izledi ve tekrar yanıma doğru yürümeye başladığında omuzlarının duruşundaki bir şeyler gözlerimi yaşarttı.

Banka ulaştığında bu sefer öteki yanıma oturdu. Başımı döndürüyordu.

“Kız kardeşlerimin hepsi çocuk doğurdu.”

“Öyle mi?” diye sordum ona gözlerimi kırıştıtırarak. “Kaç kız kardeşin var?”

Dudakları bir anlığına ufak bir hüznle kıvrıldı. Bizi en başta bu karmaşaya sürükleyen çekici, sivri dişlerini gözler önüne seren geniş sırtışıyla alakası yoktu. “Dört.”

“Vay canına.”

“Öyle işte,” dedi ve bir taşı daha tekmeledi. Bu seferki hiç beklemediği kadar uzağa fırlayıp bir kazı ürküttü. “Ah. Eyvah.”

Gülmeden edemedim. Masum bir canlıyı ürküttüğü için utanmıştı. Kıkırdadığımı duyunca irkildi ve tedirgin olmuş masum canlı birden o oluverdi.

“Hamileliğin ne kadar... özel bir durum olduğunu kız kardeşlerimden biliyorum. Ve... ne zaman ve hangi kısımlarda dahil olacağım kararını sana bırakıyorum.”

“Ah. Peki,” dedim ama aslında ona, *Kim kararları veren taraf olmak ister ki?* diye sormak istiyordum. Bu bankta oturmuş donutların, on yıllık bir tatilin ve bir çift polar pijamanın hayalini kurarken hiçbir şeyin sorumluluğunu üstlenmek istemiyordum.

Aklından nasıl bir şey geçtiğini tahmin etmeye çalıştım. Doktor randevularını düşündüğü kesindi. Artık kıcımlı kaldırıp bu randevulara gitmem, bacaklarımı açmam ve mahkeme duvarı suratlı hemşirenin bir taraflarımı kurcalayıp fotoğraflar çekmesine izin vermem yetmezmiş gibi... *bir de* Ethan’a haber verip vermeyeceğime karar vermem gerekiyordu. Düşünceli davranmaya çalıştığını biliyordum ama istediğim tek şey, birimizin ne yapılacağını bilmesi ve dizginleri eline almasıydı.

Geçen haftaki *Salı*'nın yerine yeni sihirli sözcüğümüz az önce dudaklarımdan dökülen *Peki*, olmuş gibiydi. Teklifini kabul ettiğim için son derece rahatlamış görünüyordu. Ben beyin, o da kas olacaktı. Yalnızca ona söylediğim şeyleri yapması gerekiyordu. Her şey o kadar boktandı ki ağlamak istiyordum.

Muslukları açmadan evvel konuyu değiştirmeliydim. Boğazımı temizledim. "Ee, kız arkadaşın nasıl bir tepki verdi?"

Yerinde donakaldı, sadece bakışlarını bana kaydırды.

"Ah," dedim, ani bir farkındalıkla. "Ona henüz söylemedin."

"Ben..." diye söze başladı ancak sesi ona ihanet etti. "Ona ne söyleyeceğimi bilemedim." Bakışları yeniden beni buldu. "Ama artık biliyorum."

Elbette biliyordu. Konuşmamızın önemli noktalarını söyleyecekti. Bebeği aldırmayacağımı ve artık kölem olduğunu.

Sokaklarda ağlayacak kadar çok sevdiği kız arkadaşına böyle büyük bir haberi vermeden önce her şeyi öğrenmeye çalışmasını anlasam da ona henüz söylememiş olmasını biraz *garip* bulmuştum doğrusu. Hamile olduğumu öğrenmesinin üzerinden neredeyse üç gün geçmişti. Onun için çok zor bir üç gün olmalıydı. Bunu bir sır olarak saklamak kendisini neredeyse... yaptığı şey kadar suçlu hissettirmiş olmalıydı.

"Ah. Şey, sana iyi şanslar o zaman." Tek parmaklı eldivenlerime baktım. Neden insanı kafasından ayak parmaklarına kadar içine alabilecek devasa bir eldiven üretmiyorlardı? "Bana da haber ver, yani..."

Sözlerimin gerisini getirmedi.

... *bana ihtiyacın olursa mı?*

... *işler yolunda gitmezse mi?*

... *seni terk ederse mi?*

... *yapabileceğim bir şey olursa mı?*

Yorgunluktan ölüyordum.

“Eve...” dedi Ethan ve birden bana döndü. Bütün yüzü tam karşımdaydı. Bilmek istediğim her şey gözlerinin ardında saklıydı. Kendini açıp gerçeği avuç avuç bana uzatıyordu. “Bak, sana karşı dürüst olmak istiyorum...”

Kolumdaki ani ve beklenmedik baskıyla sıçrayıp o tarafa döndüm. Yanı başıma, Ethan’ın konuşmamızın başında oturduğu yere bir adamın yerleştiğini gördüm. Aramızdaki boşluğa yerimi işgal edip beni sıkıştıran, ağzına kadar dolu altı market poşeti sıkıştırmıştı. Etrafıma bakınca düzgün bir sıra halinde iki yanımızda uzanan boş bankları fark ettim. Soğuk bir New York akşamında, herkesin yemek yediği saatlerde, boş banklarla dolu bir parkta elin adamı gelip bizim yanımıza oturmaya karar vermişti.

“Yok artık,” diye mırıldandı Ethan.

“Bir donut’a ihtiyacım var,” diye mırıldandım kendi kendime.

Ethan kalkıp elini bana uzattı. Hafif dokunuşuna rağmen eldivenim elimden sıyrıldı. Ağırlığımı kendim taşıyarak kalktım. Ethan elini başına götürüp saçlarını önce dağıttı, sonra çekidüzen verdi. Bir somun ekmekten bir parça koparıp yemeye başlayan adama bir bakış attı.

Gri ve kahverengi bir bulanıklık avaz avaz bağırarak üzerimize koşmaya başladı. Kanatlarını çırparak son sürat yaklaşan düzinelerce kaza bakıp dehşetle güldüm.

“Ah, kahretsin.” Ethan dirseğimi kavradı ve kazlardan güçbe-la sağ kurtulduk. Görünüşe göre bank hırsız kazların kralıymış.

Sersemlemiş vaziyette, birbirinin üzerine çıkıp bağırarak kazları güvenli bir mesafeden izledik. “Gölün... etrafında yürümek ister misin? Zaten hava oturmak için fazla soğuk.”

“Muhtemelen eve gidip dinlensem iyi olacak.” Bu, patatese dönmüş ayaklarımın emri değil de doktorumdan aldığım bir tavsiyeymiş gibi söyledim.

“Ah. Tabii. Elbette.” Yürümeyi önerdiği için kendinden nefret ediyormuş gibi görünüyordu.

“O halde yakında seni ararım... ya da mesaj atarım?”

Sorumu başıyla onayladığında ben de onu taklit ettim. Ellerini ceplerinden çıkardı. “Sana sarılabilir miyim?” diye sordu.

Şu veda sarılışları hızla Ethan’a dair en sevdiğim şey haline geliyordu. Hayır, dahası da vardı. Ona dair sevdiğim şey, *Sana sarılabilir miyim?* sarılmalarıydı.

“Olur.”

Kalın paltolarımız yüzünden vücudunun sıcaklığını hissedemesem de bunu sorun etmedim. Yün ve sıcak kanlı bir canlının üzerine sinmiş serin hava gibi kokuyordu. Bu kokunun yanında buz pateni yapmaya hayır demezdim.

Parktan birlikte tek kelime etmeden çıktık. Yeşil alanı çevreleyen Arnavut kaldırıma çıktığımızda ters yönle gideceğimizi anladık. Birbirimize el sallayıp sırtlarımızı döndük.

“Hey, Eve?” diye seslenince ona döndüm. “Söylediklerimi unutmadım ama... ben de seni arasam ya da mesaj atsam sorun olur mu?”

Her şey için benden izin istemesi içimdeki sızıya ilaç gibi geliyordu. Yapabilir miyim diye sormasına bayılıyordum.

“Özel bir nedeni yok,” diye açıkladı ben sessiz kalınca. “Değim gibi, kararları sen vereceksin, yani... Arada sırada halini hatırlını sormamın bir sakıncası var mı?”

“Yok,” dedim kararlılıkla ve cevabımda daha samimi olamazdım.

Altı

Bu kadarı yetmişti. Willa'nın bana hoş geldin diyen paspasının üzerinde durmuş, kapısının önünde bekliyordum. Günlerden cumartesiydi ve bir hafta önce, Shep'in bana Uslu Köpek'te eşlik etmesinden bu yana Willa'yı görmemiştim. Normal şartlarda olan biten her şeyi ertesi sabah ona yetiştirirdim ama yaşadıklarını bildiğimden onu yalnız bırakmayı tercih etmiştim. Ne o beni arayıp sormuştu ne de ben onu. Aramızın nasıl olduğuna ve bunu nasıl düzeltebileceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Geldiğimiz nokta buydu: Kapı paspası. Donakalmıştım, kapıyı çalamayacak kadar gergindim. Willa'nın evine girmekte şimdiye kadar bir kez bile tereddüt ettiğim olmamıştı ama o garip, nereye-bakacağımı-bilemiyorum tavrına daha fazla katlanabileceğimi sanmıyordum. *Pekâlâ, Hatch. Kendine gel.* Kolumu kaldırdım ve kendime tereddüt etme fırsatı vermeden kapıyı tıklattım.

Willa kapıyı açtı, üzerinde spor sutyeni ve bir tayt vardı. "Şu sutyen memelerimi çok mu sıkıştırıyor?" diye sordu ve bütün gerginliğim bir anda uçup gitti. Bir hafta süren sessizliği birden gözüme... bu normal tavırlarından daha önemsiz göründü.

Bir saat sonra Willa'nın koltuğuna yayılmıştım ve arkadaşım iki başparmağıyla hincını çıkarırcasına ayaklarıma masaj yapıyordu. Yastıklarından birine inleyerek ona ne kadar minnettar olduğumu belirttim. Bu enfes ve son derece gerekli bir işkence

gibiydi. Bu noktada ayaklarımın şişini indirecekse her şeye katlanabilirdim.

İçeri girmemden yirmi dakika sonra kapı bir kez daha çalınmıştı ve Willa ayağa fırlayıp altındaki taytı fark edince düşüp bayılacakmış gibi görünen kuryeden gizemli, yağ lekeli bir kâğıt torba almıştı.

“Sürpriz!” demiş ve hayatımda gördüğüm en mükemmel bademli donutlarla dolu kâğıt torbayı elime tutuşturmuştu. *Nereden bilmisti?*

Özel yeteneği buydu işte. Ruh halimi nasıl düzelterceğini çok iyi biliyordu.

Ona Ethan’la olanları anlatmaya başladım ve tam da beklediğim yerlerde şaşkınlığını ifade eden sesler çıkardı. Her şeyi yaşadığım gibi aktardığımdan, kaldırımda durduğum yere gelene kadar bir kız arkadaşı olduğunu o da bilmiyordu. Muhteşem hikâyemin nihayet sonuna geldiğimde neredeyse, *neredeyse*, buruşturulup çöpe atılmış bir kâğıt parçası gibi hissetmedim.

“Eh,” dedi Willa ve kanepeden kalkıp kendine dolaptan yeşil bir içecek doldurdu, “böylesi muhtemelen daha iyi olmuş. Yani o adamla sağlıklı bir ilişki kurma ihtimalin ne kadardı? Muhtemelen çok düşüktü. İkinizde de bir sorun olduğundan değil, sadece genel olarak herhangi biriyle sağlıklı bir ilişki kurmanın çok zor olduğunu söylemeye çalışıyorum. Randevulara çıkıp insanları dikkatle inceleyerek sürekli birini aradığında bile. Bana kalırsa şu kız arkadaş her kimse, seni hamile bırakan adamla korkunç bir ayrılık yaşamayı engelledi.”

Bu korkunç bir yorumdu ve kendimi birden çok daha iyi hissetmemi sağladı. “Harika bir yere parmak bastın.”

Fosforlu yeşil renkteki sıvıyı bana doğru sallayarak içip içmeyeceğimi sorunca dilimi dışarı çıkararak öğürüyormuş gibi yaptım.

“Sıvı bir şeyler içmen gerek,” dedi. “Zehrini seç.”

“İl... buzlu su lütfen.”

“Pekâlâ,” dedi ve suyumu verip otoriter bir tavırla ellerini çırpı. “Sıra rakamları konuşmaya geldi.”

Ellerimle gözlerimi kapayıp kanepesinde ölü taklidi yaptım.

“Eve, bunu konuşmak *zorundayız*. Bir çocuk sahibi olmanın ne tür masraflar çıkaracağını bilmen gerek.”

Dizüstü bilgisayarını alıp yanıma oturdu ve beni şaşkına çevirecek kadar çok sayıda sekmeye dolu bir tablo açtı. *Bebek bezi* gibi sözcükler bir tokat gibi suratıma çarptı. Ama gözlerimi asıl yaşartan *Hastane*, *Kreş* ve tabii ki *Acil Durum Birikimi* etiketli sekmeler oldu. Tutarları hesaplarken yazdığı her sayı karnıma bir yumruk yemişe dönmeme neden oluyordu.

Willa taktığı kütüphaneci gözlüğü ve agresif tavırlarıyla hesap makinesine patronun kim olduğunu gösteriyordu.

Düşünceli arkadaşımın bu sorumluluğu benim yerime üstlenmesinden duyduğum dev rahatlamayla mali durumum hakkında söyleyeceklerine duyduğum dehşet arasında gidip geliyordum.

“Hasar nedir?” diye sordum nihayet cesaretimi toplayarak.

Gözlüğünün üzerinden bana baktı. “Yorgunsun.”

“Cevabın *bu* mu? Tanrım, çıkan sonuç felaket olmalı.”

“Hayır,” dedi sakince, gözlüğünü çıkarıp bilgisayarını bir kenara bırakırken. “Hâlâ... eksikler var. Hesaba katmadığım şeyler var. Üzerinde biraz çalışıp bitirdiğimde sana gönderirim, olur mu?”

“Willa, sorun değil. Mali durumum için endişelenmene gerek yok. Bu *benim* sorumluluğum olmalı.”

Uzunca bir süre ellerine baktı. Nihayet bana döndüğünde gözleri anlamlandıramadığım bir şeyle doluydu. “Eve... ben... başaramıyorum... ama senin için *bunu yapabilirim*. Müsaade et. Lütfen.”

Shep'in Uslu Köpek'e gelişini, Willa'ya hamile olduğumu söylediğimden beri yaptığımız garip konuşmaları ve anları, reglinden sonraki bir haftalık sessizliğini düşündüm. Evet, şu anda birbirimiz için yapamayacağımız çok şey vardı. Ama benim için bunu yapmasına izin verebilir miydim? Diğer her şeyin yerine?

"Peki," diye fısıldadım.

Ön kapı tangırdayıp gıcırdadı ve anahtarı kilide sokup sıkıştırdıktan sonra çıkarıp tekrar deneyen birinin sesleri duyuldu. Bir an sonra kapı ardına kadar açılıp arkasındaki duvara çarptı ve sekip içeri girmek için savaş vermiş Shep'e geri çarptı.

Başını kaldırıp kanepeye üzerine oturulmuş bir çikolata gibi yapıştığımı görünce dudaklarında şaşkın bir gülümseme belirdi.

"Selam!"

"Bir saniye," dedim kaşlarımı çatarak. "Seni bir yerden tanıyor muyum?"

Kaşları birden çatıldı ve hayali sakalını okşamaya başladı. "Kesinlikle, gözüm seni bir yerden ısıyor gibi."

"Ah, buldum," dedim parmaklarımı şıklatarak. "Geçen hafta sonu tişörtünü sümük içinde bıraktığım adamsın sen."

"Aha!" Parmağını bana doğrulttu. "*Doğru ya*. O burnu tanıdığımdan emindim."

Willa ayağımın altındaki yastıkları düzeltti. "Tişörtünü sümük içinde mi bıraktın?"

Bakışları kardeşiyle benim aramda gidip geldi.

Şakamız yerini ağır ağır gerçeklere bıraktı. Yorgun argın yaptığım taksi yolcuğunun ve merdivenimde döktüğüm gözyaşlarının anısı zihnimi doldurdu.

"Evet," dedim Willa'ya. "Kendimden şüphe ettiğim son derece *dokunaklı* bir an yaşadım."

Tekrar ayaklarımı sıkıp Shep'e boş boş baktı. "Her şeyin yolunda gittiğini söylemiştin."

Boş-kızgın bakışları, kızgın-kızgın bakışlarından daha ürkütücüydü ama Shep ondan kaçma konusunda uzmanlaşmıştı. Karşımızdaki berjere oturdu. *Özelini anlatmak istemedim*, gibi bir açıklama yapmasını bekliyordum. Fakat bunun yerine başını bir eline yaslayıp dizlerini iki yana açtı ve doğruca gözlerimin içine bakarak kardeşiyle konuşmaya başladı. “Yolunda *gitti* çünkü.”

“Shep,” dedim duyduklarıma inanmıyormuş gibi gülüp başımı hafifçe indirerek. “Hadi ama.”

“Ciddiyim!” dedi ısrarla koltuğunda doğrularak. “Gerçekten öyle düşünüyorum.”

Willa ona sert bir bakış attı. “Adamın *kız arkadaşı* varmış, Shep. Ve Eve’e son ana kadar söylememiş. Şimdi de kendinden şüphe ettiği dokunaklı bir an yaşadığını öğreniyorum. Bunun tam olarak neresi ‘yolunda gitti’?”

Shep sinirlendi. “Onu görmeliydin, Willa. İçeri öyle cesurca girdi ki ben... çok etkileyiciydi. Sonra adamın barda olmadığını gördü ama pes etmedi. Sabırlıydı ve ona çok nazik davrandı, biraz paniklemiş olsa da adam da nazikti, değil mi Eve? Vedalaşırken birbirlerine *sarıldılar* bile. Sonra da ona bir kız arkadaşı olduğunu itiraf etti. Hiçbir şey söylemeyebilirdi ve böylesi uzun vadede daha beter sonuçlanırdı. Ardından Eve gerçeği öğrenmek zor geldiğinde her şey yolundaymış gibi davranmak yerine ağlamaya başladı. Benim kitabıma göre bu, her şeyin yolunda gittiği anlamına geliyor. Harika iş çıkardı. Hatta harikadan bile iyiydi.”

Sözlerini bitirdiğinde ona gözlerimi kırpıştıtarak baktım. Hayatımın bu küçük anı Shep’in gözünden böyle görünüyordu demek. “Yani... böyle düşününce haklı gibi,” dedim, Willa’ya dönerek. “Gerçekleri görmezden gelemezdim. Eninde sonunda, kız arkadaşı olan bir adama ondan hamile olduğumu söylemek zorunda kalacaktım. Bir düşünürsen her şey geçen hafta sonu olanlardan çok daha beter sonuçlanabilirdi. Hiç... böyle

düşünmemiştim.” Son cümlemi Shep’e dönerek söylemiş olsam da yüzünde kocaman bir gülümseme olduğunu anlamak için ona bakmama gerek yoktu.

Willa tam bir şeyler söylemek için ağzını açmıştı ki ön kapı Shep’in verdiği savaşın aksine kolayca açıldı ve Isamu usulca içeri girdi. Ayakkabılarını Willa’nın ayakkabılığındaki yerine özenle yerleştirdi ve herkese el salladı. Isamu yarı Japon yarı Amerikan’dı. Çocukluğunun yarısını babasıyla Japonya’da, diğer yarısınıysa annesiyle Poughkeepsie’de geçirmişti. Son zamanlarda büyük, tel çerçeveli tatlı ama çirkin bir gözlük takıyor ve sürekli gözlerine giren tutamları başını iki yana sallayarak çekmek zorunda kalmasına rağmen dağınık, parlak saçlarını kestirmeyi reddediyordu. Başkalarına kulak asmayan bir karakteri vardı ve Willa’nın ona bu kadar âşık olmasının nedeni de tam olarak buydu. Bütün dünya üzerinde yanındayken tamamen rahatlayabildiği tek insan Isamu’ydu. “Merhaba. *Merhaba!*” dedi, benim de içeride olduğumu fark edince. “Yemeğe kalıyor musun? Tayland restoranından bir şeyler aldım.”

Elindeki kâğıt torbayı gururla havaya kaldırıncaya yemeklerin kokusu etrafa yayıldı. Her an kusacak gibi görünmüş olmalıydım ki Willa bir savaşçı gibi hışımla ayağa kalkıp bir parmağını kocasına doğrulttu. “Şunu dışarıya bırak çabuk! Kusacak!”

Isamu torbayı içinde etkisiz hale getirilmeyi bekleyen bir bomba olduğunu öğrenmiş gibi kapı dışına bıraktı. Hatta içeri döndüğünde kapıyı arkasından iki kez kilitledi.

“Üzgünüm,” dedi fal taşı gibi açılmış gözleriyle.

“Hayır, hayır.” Elimi havada salladım. “Zaten gidecektim.”

“Ne?”

“Gitme!” dedi, Willa ve Shep bir ağızdan.

Saat sekizi çeyrek geçiyordu ama eve vardığımda muhtemelen dokuza geliyor olacaktı. Duş alıp güzelce kremlenmek ve

dokuzu çeyrek geçe civarlarında yatağıma girmek kulağı koca haftanın tüm yaralarını saracakmış gibi geliyordu.

“ok yorgunum,” dedim Balder kardeşlere. İtirazları kursaklarında kaldı.

Isamu’nun yüzü birden kocaman bir gülümsemeyle aydınlandı ve ayakkabılarını bıraktığı ayakkabılığa doğıru ilerlemeye başladı. “Yarın birkaç ekipman taşımam gerektiğinden bir arkadaşımın arabasını dn aldım. Seni eve bırakabilirim!”

Eline yaşadığımız Tayland yemeğı talihsizliğini telafi edebileceğı bir fırsat getiğı için çok heyecanlı olduğı ortadaydı ve bana böyle gülümserken teklifini reddedemezdim.

Willa bana sarılıp saçlarımı düzeltti ve sıra ona geldiğinde Shep ayak parmaklarımı bir kez daha ezmeyi ihmal etmedi. Paltomu giydirip dğmelerimi iliklemelerinden ve eldivenlerimin tekini alıp ellerime geçirmelerinin ardından Isamu’nun peşine takılıp tıpış tıpış arabaya doğıru yürümeye koyuldum.

“Bazen birbirlerine o kadar benziyorlar ki korkuyorum,” dedim emniyet kemerlerimizi takarken.

“Kim? Ah, Willa’yla Shep’i mi diyorsun? Biliyorum.”

“Sizinle yaşamasından hâlâ bıkmadın mı?”

“Şey...” Isamu yüzünü buruştururken kazara benimle göz göze geldiğinde ikimizde bir kahkaha koyuverdik.

“Cevabın evet yani?”

“Pek sayılmaz,” dedi Isamu kırmızı ışıktaki dururken. Dizlerini sabırsızca hoplatıyordu. Isamu daima ilginç çelişkilerle dolu biri olmuştu. Gergin ve enerjik olduğı kadar bir şekilde ağırbaşlıydı da. Bedeninden dolup taşan bütün o enerjiyi nasıl boşaltacağını biliyordu herhalde. Belki nedeni kendini bildi bileli caz müzisyeni olmasıydı ama bir farkla; o daima doğıru anda ortaya çıkardı.

“Ama hayır da değil.”

İç geçirdi. “Willa’yla bunları konuştuğunuzdan eminim ama bütün bu çocuk-sahibi-olmaya-çalışıyoruz süreci, yan odada gürültü önleyici kulaklıklarını takmış bir yakınımızın yattığını bilmeden de fazlasıyla stresli.”

“İyy, iğrenç.” Şakayla karışık ürperdiğimde Isamu güldü. Dalga geçsem de aslında içim içimi kemiriyordu. Willa’yla bunu hiç konuşmamıştık. Bu son derece mahrem bir konuydu ve ne kadar mahrem olursa olsun birbirimize her şeyimizi anlatırdık. Shep’in yanlarında kalıyor olmasının hamilelik çalışmalarını daha garipleştirebileceği hiç aklıma gelmemişti.

Birkaç yıl önce ilk kez çocuk sahibi olmaya çalıştıklarında Willa her şeyi en ince detayına kadar benimle paylaşmıştı. Birlikte *her şeyin* bir şemasını çıkarmıştık. Willa’nın servikal mucusu hakkında kendiminkinden çok şey biliyordum. Fakat zaman geçtikçe ve hamile kalamadıkça kendi kabuğuna çekilmeye başlamıştı. Onun vücudu, onun hayatıydı, dolayısıyla bana neyi anlatıp neyi anlatmayacağı kararını ona bırakmıştım. Şimdiyse her şeyi kendine saklayıp saklamadığını merak ediyordum. Artık kardeşinin misafir odasını işgal etmesi konusunda bile ne hissettiğini bilmiyordum.

Gözlerim yanmaya başlayınca Isamu’nun dolan gözlerimi görmemesi için başımı çevirip camdan dışarı baktım. Hamilelikler arkadaşlık ilişkilerini de mi bozuyordu?

Hamile kalan Willa olsaydı... her şey yine böyle değişir miydi diye düşünmeden edemiyordum. Nedeni *hamilelik* miydi yoksa *benim* hamile olmam mıydı?

Yedi

“*Karnımın çıkması için* daha çok erken değil mi?” Kazağımı iyice gerip göbeğime baktım.

“O bebek değil, kabızlık.” Mahkeme duvarı suratlı hemşirenin yatak başı tavrı: 12/12. “Yaklaşık” –kâğıtlarına bir göz attı– “yetmiş iki saattir bağırsak hareketi yaşamamışsınız. Kuru erik suyu iyi gelecektir. Pantolonunuzu çıkarıp şunu giyin. Doktor birazdan gelir.”

Hamilelikle ilgili kitabıma göre bu on ikinci hafta randevusu son derece önemliydi. Üçüncü aydan sonra bebeği düşürme olasılığı çok daha düşük olduğundan herkes rahat bir nefes alıyordu.

Geçtiğimiz üç hafta içinde Ethan’la iki kez konuşmuştuk. İkisi de telefondaydı. İlk seferki şöyle ilerlemişti:

“Alo?”

(Sessizlik.)

“Ethan? Orada mısınız?”

“Evet, evet. Buradayım, affedersin.” (Arkadan gelen rüzgâr sesleri.)

“Kutup tundrasında falan mısınız? Bu rüzgâr sesi ne?”

“Affedersin. Yürüyüşe çıkmıştım. Uzun bir yürüyüşe.”

“Sesin üşümüştün gibi geliyor.”

“Sabahtan beri dışarıdayım.”

“*Sabahtan* beri mi? Saat dört!”

“Evet. Şey... Eleni’ye söyledim.”

(Sus pus olma sırası bendeydi. İçim hiç beklemediğim bir rahatlık ve minnetle doldu. Bana bu işte yalnız olmadığımı göstermek için bir şey, büyük bir şey yapmıştı. Kalbim umutsuzluğun zıttı olan o şeyle kabardı.) “Nasıl geçti?”

“Eh, sabah dokuzdan beri şehri arşınıyorum. Sence nasıl geçti?”

“O kadar iyi demek.”

“Bana... yüzüme bile bakamadığını söyledi.”

“...Üzgünüm.”

“Üzülme lütfen. Hepsi benim...” (*Suçum*, diyeceğini düşündüm. Az önceki rahatlık ve minnet yüzde altmış oranında buharlaştı. Bir an için aynı yolda yürüyen iki dost olduğumuzu sanmıştım ama birden hayatının en büyük hatası olduğumu hatırlayıverdim.)

“Eh, şey için...” (Ne? Ona söylediğin için teşekkür ederim mi? Başka ne yapacaktı ki, bu sırrı mezara mı götürecekti?) “Ona söylediğini söylediğin için teşekkür ederim.”

“Elbette. Ne demek. İı... sen nasılsın?”

(Hayal kırıklığına uğramış durumdayım ama nedenini tam olarak bilmiyorum.) “İyiyim! Gayet iyiyim. Çok yorgunum. Hâlâ midem bulanıyor ama hamile bir kadınsan hayatın böyle oluyor.”

“Peki. Her şeyin... plana uygun ilerlemesine sevindim.” (Neredeyse isterik bir kahkaha krizine girecektim ama kendimi dizginlemeyi başardım.) “Bir şeye ihtiyacın olursa... yok ya, beni ne zaman istersen beni arayabilirsin.”

“...Tamam. Teşekkür ederim.” (Bunu söylemesi gerçekten çok hoştu. Yine de bunun muhtemelen onun *beni* aramayacağı anlamına geldiğini düşünmeden edemedim.)

Her neyse, ikinci telefon görüşmemizi de bu sabah yapmıştık. On ikinci hafta kontrolüme dair onu bilgilendirirken ikimiz de onu doktora davet edip etmediğimi anlayamamıştık. Bana şans dilemesinin ardından telefonu kapamıştım.

Şimdiyse Ethan muhtemelen belden aşağısı çıplak vaziyette sıcacık yatağında, hayatının aşkıyla yatarken bense belden aşağım çıplak vaziyette bir kez daha kâğıttan bir örtünün altında, ellerimle ne yapacağımı bulmaya çalışıyordum.

Dr. Bridget Kas Yığını içeri girdi, uzun sarı saçlarını bugün Prenses Leia topuzu yapmıştı. Oramı buramı kurcalarken mahkeme duvarı suratlı hemşirenin daha önce sorduğu soruların hepsini sil baştan sordu. Siyah-beyaz ekranı bana çevirerek iç organlarım arasında yaşayan, nabız gibi atan o şeyi bana gösterdi.

“Merhaba,” dedim ekrana. Hâlâ gördüklerime zerre kadar anlam veremiyordum ama bir şey söylememek kabalık olur gibi gelmişti.

Her şeyin yolunda görüldüğünü ve dört hafta sonra tekrar gelmemi söyledi, ardından beni yine hemşireyle yalnız bıraktı. Hemşire rahatça giyinebilmem için kumaş perdeyi çekti, pantolonumu giyerken klavyesinin başında yeni romanını yazdığını duyabiliyordum.

“Hemşire?” dedim.

“Yardıma mı ihtiyacınız var?” diye sordu otomatik olarak.

“Hayır! Hayır, sadece...” Kan lekelerine rahatsız edici derecede benzeyen pembe bir deseni olduğunu yeni fark ettiğim perdeyle konuşuyordum. Birden bu, Rorschach mürekkep testi olsa ne kadar da başarısız olacağımı düşündüm. “Sadece... kontrole tek başıma gelmenin alışılmadık bir şey olup olmadığını merak ettim.”

İçeriye bir an sessizlik çöktü. Ardından hemşirenin, “Hayır. Çoğu kadın bunu tek başına yapıyor,” diyen sesi geldi.

“*Bunu* derken muayeneleri mi...” Perdeyi çekip gözlerimi sırtına diktim. “Yoksa anneliği mi kastediyorsunuz?”

Bana dönerek, “İkisini de,” dedi düz bir sesle. Elinde bir yıgın broşür tutuyordu.

Onları almaya davranmayınca elini indirdi.

İç geçirdi. “Bazı kadınların onlara eşlik edecek bir partneri *olmuyor*. Bazı kadınlar bir partnerleri olsa da muayenelerine tek başına gelmek istiyor. Bazılarının ki gün içinde çalışıyor ve randevuların çoğuna ya da hiçbirine gelemiyor. Burada her çeşit insanla karşılaşıyoruz.”

Bana tek kelimelik bir cevaptan fazlasını vermesiyle broşürleri aldım. Gözüme ilk ilişene bir baktığımda başımı iki yana sallayarak güldüm.

“Ne?” diye sordu.

“Hepsi *saçmalık*. Kadınlar yüzlerinde kocaman gülümsemelerle ellerini kusursuz hamile karınlarına yaslamış apaydınlık bir pencereden dışarı bakıyorlar. Gerçeği biraz yansıtsalardı, öğle tatiline çıkmış iş arkadaşlarının onu görüp akşamdan kalma olduğunu düşünmeyeceklerini umarak 54. Doğu Caddesi’nde bir çöp tenekesinin içine kusuyor olurlardı.”

Hemşirenin dudakları belli belirsiz seğirdiğinde kendime zihnimden bir beşlik çaktım. Bu kadından böyle varla yok arası bir tepki koparmak sıradan bir insanı gülmekten altına işletmeye denkti.

“Her kadının hamilelik süreci farklıdır,” dedi.

“Sizin?..” diye sordum. Ona dair *bir şeyler* bana bunu kesinlikle bizzat tecrübe ettiğini söylüyordu.

“Evet.”

“Peki siz huzurla camdan dışarıyı mı izlediniz yoksa insan içinde çöp kovalarına mı kustunuz?”

“Turp gibiydim,” dedi ifadesiz yüzüyle.

Bir kahkaha koyuverdim. “Şaşırmadım.”

Arkasını dönüp bir çekmeceyi karıştırmaya başladı. “Öyle değil tabii. Her yanıma ağrıyıp sızlıyordu ve her şeye ağlıyordum. Alışveriş listemi okurken ağladım. Köpeğimin tırnaklarının mutfak fayanslarında tıkırdamasına ağladım. Hamileyken hiçbir şeyin gerçek olmadığını aklınızdan çıkarmayın. Her şey bir dev aynasındaymış gibi görünür. Büyük kararlar vermemeye çalışın. Hissettiğiniz her şey hamilelik yüzünden. Hiçbirini çok ciddiye almayın. Bunlar mide bulantınıza iyi gelecektir.” Broşürlerle dolu elime bir avuç kıpkırmızı lolipop tutuşturdu. “Yakında hepsi geçecek.”

İnsanları önemseydiğini göstermekten hoşlanmayan biri tarafından bana verilmiş kusursuz, yuvarlak şekerlere baktım ve nedeni belki de hayali bir köpeğin tırnaklarının hayali fayanslardaki tıkırtısıydı ama gözlerimin yaşardığını hissettim.

“Pek çok kadın on ikinci haftada çevresine hamile olduğunu söylemeye başlar,” dedi bir süre sonra. “İş arkadaşlarınıza insan içinde neden kustuğunuzu açıklamak istiyorsanız tabii.”

“İş arkadaşlarıma mı?” dedim lolipoplardan birinin paketini açarken. “Daha aileme bile söylemedim.”

Parmağını bana doğrulttu. “Kuru erik suyu. Yoksa bu sırrı” –parmağıyla karnımı işaret etti– “daha fazla saklayamazsın.”

On ikinci hafta randevumu öğle arama sıkıştırmıştım, dolayısıyla postacı çantama –önceki randevularımda verdikleri diğer ikisinin yanına– özenle yerleştirdiğim siyah-beyaz bir ultrason fotoğrafıyla ofise geri döndüm. Aşağı Doğu Yakası Kadın

Doğum ve Jinekoloji Kliniği'nde kafayı bu fotoğraflarla bozmuşlardı. Danışmadaki kadın her seferinde sanki gününün en güzel anıymış gibi bunları bana uzatıyordu. Bulanık, karanlık resme ciyaklamadığımda da içinde bir şeyler öldüğü yüzünden okunuyordu. Onu fena halde hayal kırıklığına uğratiyordum.

Hayal kırıklığına uğratmak demişken, Xaria'yla toplantım vardı.

Kapısını tıklatıp içeri girdiğimde bir e-postaya endişe verici bir hızla cevap yazıyordu. Geldiğimi fark etmesiyle birden bütün dikkatini bana çevirince buradan çok, çok uzaktaki bir sahilde bir çakıl taşı olmayı diledim.

“Ee,” dedi elini masasının karşısındaki sandalyeye doğru sallayarak. “Projemiz nasıl gidiyor?”

Bir insan patronuna ondan istediği şeye dair *hiçbir şey* yapmadığını nasıl söylerdi?

“Dürüst olmam gerekirse...” Boğazımı temizledim. Dürüstlük kulağa dehşet verici geliyordu. Dürüstlüğü kim icat etmişti? Her kimse, haberi de Xaria'ya o vermeliydi. “Henüz bir ilerleme kaydedemedim.”

Hızlıca başını yukarı aşağı salladı. “Nedenini sorabilir miyim?”

“Şey... ıı...” Çünkü değerli projelere son verilmesinden sorumlu olmak istemiyorum? Çünkü yerlerinde olmak için her şeyi yapabileceğim insanların işlerini baltalamak istemiyorum? Çünkü işime dair zevk aldığım tek şeyin de bir işkenceye dönüşmesini istemiyorum? “Bu... büyük bir sorumluluk.”

Xaria beni şaşırtarak sözlerimi bir kez daha başıyla onayladı. “Haklısın.” *Öyle miyim?* “Belki de senden istediğim şey pek adil değildi. Ücretsiz iş yaptırmak... benim tarzım değil. Ekibe göz kulak olmak benim için çok önemli ve bunun, iş yükünü nasıl etkileyeceğini hiç hesaba katmadım.”

Ne diyeceğimi bilemediğimden bir şey söylemedim.

Aramızdaki sessizlik uzadıkça uzadı. Sonra...

“Eve,” dedi Xaria çenesini kusursuz manikürlü eline yaslayarak. “İşine dair neleri seviyorsun?”

Bir işim olmasını.

“Ben...” Umutsuzca, gerçeğin kovulmama sebep olmayacak bir versiyonunu düşünmeye çalıştım. “Birlikte çalıştığım insanları seviyorum.” Doğru söylüyordum. Kısmen. Micah, Bevi ve Christina’yı seviyordum. Xaria ise ödümü koparıyordu ama iyi anlamda. “Ve dünyanın daha iyi bir yer olmasına... yardım ettiğimi bilmeyi.”

“Yardım. Pekâlâ. Bana resmî bir sıfatla yardım etmeye başlamaya ne dersin?”

Ağzım şaşkınlıkla açıldı. “Yani... asistanın gibi mi?”

Güldü. “Hayır, hayır. İşine idari işler asistanı olarak devam etmek yerine seni mali işler asistanlığına geçirmeyi düşünüyordum. Şimdikine denk yeni bir pozisyon, aynı maaş, aynı tatil günleri vesaire. Ama finans ekibimizin bir parçası olacaksın. Böylece iş tanımın bu gibi projeleri de kapsayacak.”

İkimiz de duraksadık.

“Finans ekibinde tırmanabileceğin çok daha fazla basamak var,” diye ekledi.

Haklıydı. Midem ekşidi.

Aklıma gelen ilk şeyi söyleyiverdim. “Vay canına... İıı... teşekkür ederim. Ama... halimden memnunum, Xaria.”

Kaşları çatıldı. “Neden biraz düşünmüyorsun?”

Sorusunu başımla onayladım, düşünmem gerektiğini biliyordum. “Pekâlâ.”

Didikleyen bakışları ve hafifçe kaldırdığı çenesiyle bana çıkabileceğimi gösterdi.

Zihnim dört dönüyordu. Kendimi sandalyeme attım ve öğleden sonra yorgunluğunun koluna mide bulantısını da takıp üzerime çökmesini bekledim. Hiçbir şey olmasa da ağzıma bir lolipop attım. Vişne aroması lezzetli.

Hesap tablolarını karıştırarak geçirdiğim bir saatin ardından telefonum arka arkaya iki kez çınladı. İki mesaj gelmişti. Biri Ethan'dandı, kontrolün nasıl geçtiğini soruyordu. Diğeriyse Shep'tendi; *Bugün çöp kutusuna kustun mu bakalım?*

Güldüm. Önce kime cevap vermem gerektiğini biliyordum. *Herkes sağlıklı*, yazdım Ethan'a. Birbirimize attığımız mesajlar çok... zorakiydi. *Dört hafta sonra tekrar gideceğim*. Bir an için dudagımı ısırıp ekledim, *Sorduğun için teşekkürler*.

Ardından Shep'e döndüm. *Şaşırtıcı ama hayır. Gerçi gece daha genç*.

Ding-ding, bir bildirim daha. *Neden akşamın başında gece daha genç diyoruz da sonuna geldiğimizde gece de iyice yaşlandı demiyoruz?*

Yine gülmeden edemedim. *Neden bir şeyleri yoluna koymaktan bahsederken deveyi düze çıkarmak diyoruz?* diye yanıtladım mesajını. *Develerin düze çıkması neden bu kadar önemli?*

Ding-ding. *Evet, çok haklısın! Onları neden düze çıkarıyoruz ki? Tanrım... kesilmeleri için değildir umarım*. Yüzüstü yere yatmış ağlayan küçük bir kızın gif'i gönderdi.

Küçük bir kahkaha koyuverdim. *Konu çok çabuk karanlık bir tarafa saptı. Keyfimi yerine getirdiğin için teşekkür ederim*.

Ding-ding. Shep'in yanıtını görmek için ekrana baktım ama mesaj Ethan'dandı. Söylediklerime başparmağını kaldırmış emojiyle karşılık vermişti.

Shep'in cevabı geldi. *Keyfinin yerine gelmesine neden ihtiyacın vardı?*

Yalnız gittiğim doktor randevusu, buz gibi muayene yatağı, kıcımın açıkta olması, çatal vs. Ardından da doğruca patronumla görüşmeye gittim.

Tesadüfe bak! yazdı, Bugün benim de kıcım açıkta bir randevum vardı. Kıcını açıkta bırakan bir binici tozluğuyla dans eden bir striptizci gif'i gönderdi.

Gülümsemeden edemedim.

Öğleden sonranın geri kalanı beklediğimden daha çabuk geçti. Saatin beş olduğunu fark etmek son derece hoş bir... eh, sürpriz demek haksızlık olurdu, en verimli iş günlerimde bile saati şahin gibi keserdim ama... lafın gelişi *hoş bir sürpriz* oldu. Diğer herkes ardında toz bulutları bırakarak topuklasa da acele etmeyip bir e-postaya daha cevap verdim. Tuvalete gidip saat tam beş yirmi sekizde binadan çıktığım sırada bir mesaj aldım.

Ekranıma bakıp Shep'ten olduğunu görünce gülümsedim. İşten kaçta çıkıyorsun?

Az önce çıktım, diye yanıtladım.

"Eve!" Başımı kaldırıncı birkaç metre ötemde bir eliyle başının üzerinde ters bir U çizen Shep'i *gördüm. Çok geçmeden bana doğru koşmaya başladı.*

"Burada ne işin var?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Sana sürpriz yapmak istedim ama saat beşi geçince böyle bir işe kalkışmadan kaçta çıktığını sormam gerektiğini fark ettim ve *ahhh...*"

Binanın döner kapısı hareket edince içeride bizim dışımızda bir sürü kuruluş yer aldığını bilmeme rağmen gelenlerin beni bir adamla görmek üzere olan iş arkadaşlarım olduğuna dair korkunç bir his kapladı içimi.

Normalde bunu umursamazdım. Ama hamileydim. Zihnimde mahkeme duvarı suratlı hemşirenin yakında herkesin hamile olduğumu *anlayacağına* dair sözlerinin çınlaması da cabasıydı.

Beni sokağın ortasında adımları haykıran, iş çıkışıma gelerek bana sürpriz yapan, daha önce hiç karşılaşmadıkları bu uzun boylu, geniş omuzlu adamla görürlerse bebeğin babasının o olduğunu sanabilirlerdi. Shep'in ağzını elimle kapayıp bir oyuncak bebekmiş gibi bir köşeye sürüklemeye başladım. Beynim aniden hata vermeye başlamıştı.

Shep'i binanın köşesine sürükleyip yan tarafındaki köhne fotokopi dükkânına çektiirdim.

"Ne yapı- ne?" diye mırıldandı Shep elimin ağzından kaymasıyla özgür kalır kalmaz.

Omzumun üzerinden arkama bakıp onu geriye ittim ve çok geçmeden tam da tahmin ettiğim gibi köşeyi dönüp trene doğru ilerleyen bir grup iş arkadaşımı gördüm.

Yanımızdaki aralık kapıyı fark edince Shep'i içeri ittim. Tökezleyerek içeri daldık. Birbirimizin kollarını yakalayıp dengeimizi sağlamaya çalışırken kapı arkamızdan sertçe kapandı. Zifiri karanlıkta kalmıştık. Burnum kâğıt, yazıcı mürekkebi ve...

"Neden buğday ekmeği ve orman gibi kokuyorsun?" diye sordum.

"Neden alelacele bir fotokopi dükkânının deposuna giriyoruz?" diye karşılık verdi.

"Ben... iş arkadaşlarımla beni seninle görmelerini istemedim," dedim kısa bir duraksamanın ardından.

Pek de kısa sayılman bir duraksamanın daha ardından Shep, "İl... neden?" diye sordu.

"Seni... birdenbire baba yapmak istemedim."

Bunun kulağa ne denli saçma geldiğini biliyordum. Shep'le öpüşmemiştik bile. Sadece bir kez el ele tutuşmuştuk. O da annesinin ölümünden birkaç hafta önceydi. Annesini ziyaretten döndükten sonra beni arayıp onunla yürüyüşe çıkıp çıkmayacağımı sormuştu. Onu daha önce hiç öyle görmemiştim. O günden

sonra da görmedim. Central Park'ta bir banka oturmuştuk (o zamanlar ikimizin de evine eşit uzaklıktaydı) ve elimi avuçlarının arasına alıp alnına bastırmıştı. Sıcak ve nemli bir yaz günüydü, elini sadece üzerinde zil sallanan bir el arabasını iten adamdan ona bir külah dondurma almak için bırakmıştım. Dondurmayı bir eline alıp bitirirken diğer elinin parmaklarını sıkıca benimkilerle kenetlemişti. "Hazır değilim," deyip durmuştu.

Liam Neeson tarzı içgüdülerim şimdi de devreye girmişti: *Shep'i korumam gerek.*

"Ah... hımm... peki?" Dudaklarının köşeleri hafifçe aşağı doğru kıvrılmış, yanakları al al olmuştu.

"Ben..." Ona aklımdan geçenleri açıklamanın bir yolunu bulmaya çalıştım. "Sana böyle bir sorumluluk yüklemek istemedim, tamam mı? İnsanlar bebeğin... senden olduğunu düşünürse... Bak, şu anda hayatımdaki tek mutlu ve karmaşık olmayan ilişkim seninle ve bunu..."

Bir süre sessiz kaldı. "Evet," dedi sakince. "Anlıyorum. Üzgünüm. Böyle düşünmemiştim."

"Hayır. Yanlış bir şey yapmadın. Gelmen çok hoş bir sürpriz oldu."

Aramıza yine beklediğimden çok daha uzun süren bir sessizlik çöktü. "Bugün ekmek yaptım. Bu yüzden buğday ekmeği gibi kokuyorum. Savaş alanına çevirdiğim mutfığa girdiğinde Willa'nın yüzünü görmeliydin. Her şeyi temizledim tabii ki ama daha çok beni kapının önüne koymakla tehdit ettiği için. Onu biraz kendiyle bıraksam iyi olur dedim. İş arkadaşların muhtemelen gitmiştir."

"Ah. Haklısın." Kapıyı açıp depodan çıktığımızda dükkânda çalışan adam başını okuduğu dergiden kaldırıp bize bakmadı bile.

Shep'le serin akşam havasına adım attık.

"Adamım... hava birden buz gibi olmuş, değil mi? Sanırım Noel resmen geldi," dedim. Haftalardır on derece civarı seyreden güneşli havalar bugün yerini bir dereceye bırakmıştı, gökyüzünü gri bulutlar doldurmuştu. Daha kalın giyinmiş olmayı dileyerek yün paltoma biraz daha sıkı sarındım.

"Aslında gelmemin nedenlerinden biri de buydu... Noel alışverişine gitmek ister misin diye soracaktım, bir şey almayacağız tabii ama hava çok..."

"Evet!" dedim neşeyle ciyaklayarak. "Çok isterim!" Neden bahsettiğini çok iyi biliyordum. Şükran Günü'nün ardından New York'taki bazı büyük parklara Noel açık hava pazarları kurulurdu. Etraf ıslıl ıslıl, büyüleyici ışıklarla süslenir, sıra sıra tezgâhlar açılırdı. Nefis yiyecekler, gözalcı mücevherler, el yapımı oyuncaklar, sirkeler ve aklınıza gelebilecek her şeyi bulabilirdiniz. Filmlerde görebileceğiniz, ana karakterlerin tüm alışverişlerini tek seferde halledebileceği türden bir yerdi. Fakat hepsi o kadar pahalı olurdu ki pazara adım atar atmaz cüzdanınızın dibine darı ekildiğini hissederdiniz. Yine de etrafta dolaşıp süslemelerin keyfini çıkarmak hep çok eğlenceliydi.

Shep'le istasyona yürüyüp bir trene bindik, iş arkadaşlarımla karşılaşmamak için onu en yakın ikinci istasyona götürmeme hiçbir yorum yapmadı. Union Meydanı'na geldiğimizde indik ve yukarı çıkar çıkmaz burunlarımız tarçın, kebab ve nane kokularıyla doldu. Bu garip karışımın gerçekten hoşuma gitmesine şaşırmadan edemedim. Karşıma çıkan ilk tezgâh son derece gerçekçi görünen kuklalarla doluydu. Onları incelemek için öne eğilmemle içlerinden biri ayağa kalktı ve şaşkınlık içinde bunun kanlı canlı bir adam olduğunu fark ettim.

"Tanrı aşkına!" diye bağırdı Shep cehennemden fırlayan kukla satıcısıyla arama geçerek.

“Yardımcı olabilir miyim?” diye sordu adam halimize aldırmadan.

Arkamıza bakmadan kenara kaçıp erişte satan bir standın güvenliğine sığındık. Shep gözlerimdeki ani arzuyu görmüş olacak ki gülüp satıcıya biraz para uzattı ve hemen ardından elime bir karton erişte tutuşturdu.

Her biri serçeparmağım genişliğinde ve yaklaşık kırk santim uzunluğundaki erişteler, tuz ve karbonhidrattan bir cennet gibiydi.

“Yüzünü görmen gerek,” dedi Shep gülmemek için dudaklarını birbirine bastırarak.

“Ağzımda öyle bir tat bırakıyorlar ki,” dedim. “Biraz alsana.”

Çatalımı ödünç aldı ve aynı anda hem gezinip hem de eriştemizi yerken paramızın yetmediği tüm o parlak, güzel şeylere bakmaya koyulduk.

El işlemeli kırlentler satan bir tezgâhın önünden geçtik. Willa burada olsaydı şu anda satıcıyı en az yüzde kırklık bir indirimle ikna etmeye çalışıyor olurdu.

“Shep?”

“Hı?” Erişteleri havaya kaldırıp açtığı ağzına tıktırdı. Erişteler sihirbazlık gösterisi gibi bir anda kayboldu, gerçekten büyük bir ağzı olmalıydı.

“Willa’nın yanından taşınmayı düşünüyor musun?”

“Ha? Hımm. Hayır.” Cevabını bir an bile düşünmeden şak diye vermişti. Boş erişte kutusunu bir çöp tenekesine attı. “Hey, şu şapkayı beğendin mi? Ben bayıldım.”

Birden başıma pembe yünle örülmüş ucube bir bere geçirip gözlerimin üzerine doğru çekti. Dünyam pembenin canlı bir tonuna boyandı, pazarın parlak ışıkları ilmeklerin arasından içeri sızıyordu. İki sıcak parmak şapkayı hafifçe yukarı kaldırınca Shep yavaş yavaş yeniden görüş alanıma girdi.

“Halinden *memnunsun* yani?” diye sordum konumuza dönerek.

Bana doğru eğilmesiyle bir an beynim durdu. Burnum doğruca köprücükkemiklerinin arasında, boğazının dibinde yer alan o yumuşak deriye yaslandı. Arkamdaki kadına bir şeyler söyledi, kolunu uzattı ve ardından doğrulup beni tezgâhtan uzaklaştırmaya başladı. “Baksana, şurada elmalı turta satıyorlar. İster misin?”

“Bekle bir saniye.” Elimi şakağıma götürdüm. “Az önce bana bu şapkayı mı aldın sen?”

“Hava soğuk.” Omuzlarını silkti. “Elmalı turta?”

Üç dakika sonra kucağımda dumanı tüten bir dilim elmalı turta, başımda bir şapka ve yanımda sıcacık Shep’le parktaki bir bankta oturuyordum. Kol kola girmiş, tezgâhlarda satılan her şeyi işaret eden insanlar birbiri ardına önümüzden geçip gidiyordu. Bir anne, ellerinden tuttuğu ağlayan iki çocuğuyla yanımızdan geçti; başlarına Shep’le beni güldürecek kadar büyük beyaz kürk şapkalar takmışlardı. Hoparlörden Noel müzikleri süzülüyordu. “Sence yetişecek miyiz?” diye sordu genç bir oğlan, kendi yaşlarında güzel bir kızın peşinden sendeleyerek giderken. “Filmin başlamasına daha yirmi dakika var,” dedi kız onu arkasından çekiştirirken bıkkın bir sesle. Oğlan o kadar mutlu görünüyordu ki sanki şu an ölse gözü açık gitmezdi.

Ne hissettiğini biliyordum. Kafamda bir düşünce belirlediğinde Shep’e döndüm. “Shep.”

“Efendim?” Elime bir çatal tutuşturup elmalı turtadan yeme mi hatırlatmak için tabağı dürttü.

“Beni *yönetmeye* mi çalışıyorsun?”

Bir an için duraksadı. “Hava soğuk,” dedi bir kez daha. “Seni ısıtmaya çalışıyorum.”

Omzu gerçekten de o kadar sıcaktı ve Shep o kadar *yakınımdaydı* ki duruma boyun eğip ona yaslandım. Elmalı turtadan bir

lokma aldım –cennetten bir parça gibiydi– ve ardından ona da bir çatal uzattım. Eriştede yaptığı gibi çatalı almasını bekliyordum ama lokmayı ona yedirmeme izin verdi. Tekleyen kalbim ve ürperen vücudum aklıma mahkeme duvarı suratlı hemşirenin hamileliğin eğlenceli yanlarına dair söylediklerini getirdi. Her şey bir yan etkidi.

“*Sen yaşadığın yerden memnun musun?*” diye sordu uzun bir sessizliğin ardından.

Willa’nın evine dair konuşmamıza geri döndüğümüzü fark ettim. Az önce konudan o kadar temiz bir hamleyle kaçınmıştı ki hakkında konuşmak istemediğini düşünmüştüm.

“Dairemi seviyorum. Tam da... evim demek isteyeceğim bir yer.”

Ayakkabısının kenarıyla kaldırım taşlarının üzerine birikmiş toprağı eşeledi, bakışları dalgındı. Bana doğru eğilip ağzını açtı ve bir an suratına bön bön baktıktan sonra bir parça daha turta istediğini anladım. Ona bir lokma daha verdim ve o da çiğnemeye başladı. “Annem öldüğünden beri yaşadığım hiçbir yer öyle gelmedi bana.” Bakışlarını bana çevirdi. “Evini boşalttığımızdan beri yani.”

Annesinin evi –Willa’yla büyüdüğü ev– şimdiye dek gördüğüm en yuva hissi veren yerdı. Uyumsuz vitray pencereler, her yatağa serilmiş sıcacık yorganlar, bir lafınla hazırlanan patlamış mısır ve istersen anında ağzına kadar köpükle doldurulacak pençe ayaklı bir küvet. “Gelmiş geçmiş en harika evdi,” dedim ona katılarak.

Beni başıyla onayladı. “Sanırım bir daha hiçbir yer hakkında böyle hissetmeyeceğim.”

“Heather’la yaşarken bile öyle hissetmedin mi?”

Başını iki yana salladı. “Hayır. İkimiz de pek umursamadık... neyi bilmiyorum.”

Birlikte yaşadıkları daireyi düşündüm, onca yıllık ilişkilerine rağmen evlerine sadece birkaç kez davet edilmişim. Yine de her şeyin şaşırtıcı derecede... bir yatakhaneyi andırdığını hatırlıyordum. Dolaplar plastik bardaklarla doluydu ve IKEA kanepeleri daha iyi günler görmüştü. Yatak odalarıysa hiç girmemişim.

“Ama Willa’nın evi gayet güzel.”

“Evet,” dedi başıyla onaylayarak.

Omzumla onunkine vurdum. “Ama yuva gibi gelmiyor mu?”

Kaşları çatıldı. “Çocukluğumu geçirdiğim ev dışındaki her yeri sadece bir süreliğine uyuyabileceğim mekânlar olarak gördüm. Pek bir şeye ihtiyacım yok, dolayısıyla idare edebiliyorum. Ama...” Yine kaldırım taşlarını eşeledi. “Sanırım Willa’nın evinde *kalmaya* pek kafa yormadığım için taşınmayı da pek düşünmedim. Sadece yatıp kalkıyorum işte.”

Shep’in yıllar içindeki yaşam koşullarını bir kaleydoskop gibi aklımdan geçirdim ve annesinin evinden ağzına kadar nihilist yüksek lisans öğrencileriyle dolu korkunç yurtlara, ardından Heather’la paylaştığı daireye ve en son da Willa’nın evine geçtiğini fark ettim.

“Yalnız yaşamayı hiç istemedin mi?”

Bana bir bakış atıp başını yeniden önüne çevirdi. “Öyle bir şeye kalkışsam sudan çıkmış balığa dönerim.” Shep nadiren utanırdı ve öyle olmasını hiç istemese de doğruyu söylediği anlaşılıyordu.

“Ben sana yardım ederim. İstersen tabii. Yalnız yaşama konusunda uzaman sayılırım.”

Gülümsedi. “Evet. Belki yardımını kabul ederim.”

Bunu düşünmek bile içimi heyecanla doldurdu. “Ciddiyim, sana *her konuda* yardımcı olurum. Kiralık daireler için harika bir e-bülten biliyorum. Mobilyalarının ne tarzda olması

gerektiğini de birlikte karar verebiliriz. Her şeyi ucuza kapatabilirim, güven bana! Şehirdeki ikinci el dükkânlarında çok güzel şeyler saklı. Ama her şeyi bir anda almamalısın. İşin anahtarı küçük adımlarla ilerlemek, yoksa *her şeyiyle* mükemmel değil, *kısmen* mükemmel olur. Ve evinin *her şeyiyle* mükemmel olmasını istiyorum. Aklında bir mahalle var mı?”

Heyecanlı heyecanlı kafamdan geçen her şeyi arka arkaya sıraladıkça gülümsemesi daha da büyüdü ama son sorumu duymasıyla yüzünde donakaldı. Bir gülümsenin canlı, nefes alan bir şey olduğu, biri tam ortasında böyle donakalana kadar insanın aklına hiç gelmiyordu.

Gözleri bir cevap arıyormuş gibi benimkilere kenetlendi, ardından başını çevirip boğazını temizledi. “Brooklyn’i sevmeye başlıyorum.”

Öğrenciyken Yukarı Batı Yakası’nda yaşamış, sonra Heather’la Harlem’deki evlerine taşınmışlardı. Geçici olarak Willa’nın evine yerleşince Doğu Nehri’nin bizim yaşadığımız kıyısında ilk kez zaman geçirmeye başlamıştı.

“Ah, *sevindim*,” dedim, içim aniden rahatlamayla doldu. “Manhattan’da yaşarken neredeyse hiç görüşemiyorduk.”

İşin gerçeği buydu. Heather’la ayrıldıklarından beri Shep’i her zamankinden yedi yüz kat daha fazla görmeye başlamıştım.

Yine kıpırdanmaya başlamıştı. Öne doğru eğildi ve eliyle başının üzerini ovaladı. Kafasını kurcalayan bir düşünceden kurtulmaya çalışıyormuş gibiydi. Çok geçmeden yeniden doğrulup ağzını açarak bir parça daha turta isteyince o an geçip gitti.

“Eh,” dedi. Uzun bacaklarını önüne uzatmış, gözleriyle kalabalığı tarıyordu. “Sanırım yeterince gezdik. Eve gidelim mi?”

“Gidelim,” dedim.

Pazarın içinden geçip metroya binmek üzere yeraltına indik. Durakta beklerken silindir şapkalı, platform topuklu ayakkabı giymiş bir adam *White Christmas** şarkısının insanın gözlerini yaşartacak kadar muhteşem bir versiyonunu söylüyordu.

“Bembeyaz bir Noel hayal ediyooooorummm.” Isınsınlar diye ellerim ceplerimde uzaktan onu izliyordum ki aniden başımdan aşağı kaynar sular döküldü. “Shep! Çantam. Çantamı unuttum.” Ellerimle paltomu yoklayıp sanki yeterince istersem birden ortaya çıkarabilecekmışim gibi etrafımda döndüm. “Herhalde bankta...”

Sırıtıp postacı çantamın göğsündeki kayışını bir zamanlar erkeklerin sürekli taktığı pantolon askıları gibi başparmağıyla havaya kaldırdı. “Aldım bile.”

“*Tanrım.*” Yakındaki direğe yaslandığımda paltomun yakasından tutup beni kendine doğru çekti.

“Oraya yaslanma.”

Dirseklerimi göğsüne dayayıp başımı kaldırarak ona baktım. “Çantamı unuttuğuma inanamıyorum. *Hiç* böyle şeyler yapmam ben. Kaybetsem çok kötü olurdu.”

“Aldım işte,” dedi. “Şuna ne diyorsun?”

Başıyla, kalbini şarkıya döken adamı işaret etti.

“Şarkıcıyı mı?”

“Söylediği şarkıyı.”

Adam sıradaki şarkısına geçmişti. “Çanlar güzel, güzel haberlerle çınlayacak...”

“*Please Come Home for Christmas.*”** Şarkının adını söyleyip doğrularak ondan uzaklaştım.

“Abilerine henüz söylemediğini biliyorum...” dedi nazikçe. “Ama daha önce Noel’de eve gitmediğin hiç olmadı, değil mi?”

* (İng.) Beyaz Noel. (ç.n.)

** (İng.) Lütfen Noel’de Eve Gel. (ç.n.)

Başımı iki yana salladım. “Yine gideceğim. Gitmek zorundayım. Annemle babam öldüğünden beri birbirimizi yılda bir kez görüyoruz. Geleneği bozarsam... Eh, böyle bir seçeneğim yok. Sadece gitmeden önce mi söylesem yoksa...” Sözümü yarım bırakıp şarkıcıyı izlemeye daldım. Birden bir şey dikkatimi çekti. “Pantolon giymediğinin farkında mısın?”

Shep gözlerini kısıp öne eğildi, ardından ağzı şaşkınlıkla açıldı. “Hiç bu kadar etkileyici bacak kılları görmemiştim.”

“Üşüyor olmalı.”

Shep gözlerini bana çevirdi. “Hiç sanmıyorum.”

Metro beraberinde getirdiği küf kokusuyla istasyona girerken kahkahalara boğulmuştuk. Shep adamın önüne koyduğu gitar kutusuna beş dolarlık bir banknot bıraktı ve metroya bindik. İçerisi o kadar da kalabalık sayılmazdı ama hiç boş koltuk kalmamıştı. Shep endişeyle etrafına bakındı.

“Sorun değil,” dedim.

Aynı direğe tutunup rüzgâr uğultusu ve gıcırtilar eşliğinde sallanarak yolculuk ettik. Kanal Caddesi’ne geldiğimizde bir grup insan metroya bindi ve ne yazık ki içlerinden biri berbat kokuyordu.

Hamile burnu son günlerde hayatımın büyük bir gerçeğiydi. Aklımda sadece metrodan kaçma arzusuyla kapılara doğru bir adım attım ama çoktan kapanmaya başlamışlardı. Çaresizce Shep’e döndüm. Q hattında ilerliyorduk ve iki durak arasındaki en uzun bekleme süresi Kanal Caddesi’yle DeKalb arasındaydı. Manhattan Köprüsü üzerinden Doğu Nehri’ni geçen bu güzergâh normal şartlarda son derece keyifliydi ama görünüşe göre bu akşam bütün yolculuğu yabancıların gözü önünde kusarak geçirecektim. Koku, midemdeki erişte ve elmalı turtanın ağzıma gelmesine neden oldu.

Çaresizliğimi gören Shep çantamı açtı. “İçinde güzel kokan bir şeyler var mı?” diye sordu panikle fısıldayarak. “Burnunu sokabileceğin bir şey? Krem, çörek ya da onun gibi bir şey? Ya da...”

Postacı çantamı bir çırpıda kenara itip şişme montunun fermuarını açtığımda sözü yarım kaldı.

İçeriye sarmış kötü kokudan başka bir şey düşünemiyordum. Bir elimi dengemi sağlamak için direktten çekmesem de geri kalan her yerim Shep’i sarmalamıştı. Burnumu göğsüne yaslamış vaziyetteydim, etrafımı büyük ölçüde saran montu leş kokuyu dışarıda, Shep’in kokusunu *içeride* tutuyordu. Buğday ekmeği, yemyeşil orman ve... kar kadar beyaz sabunun kokusunu.

Hepsi çok tanıdıktı. Birlikte büyümüştük ama bugünden önce kokusunu bir yerde alsam çıkarabileceğimi sanmıyordum.

“Bu da bir seçenek tabii,” dedi, aniden montuna gömülmüş halime bakıp hafifçe gülerek.

“Erkek kokusundan iyidir.”

Kaşları çatıldı. “*Ben* de erkek kokuyorum.”

“Seninki *güzel* erkek kokusu.” Derin bir nefes aldım. “Çok ciddiym, bunu paraya dökmelisin.”

“Pekâlâ, sökül bakalım.”

Bir elimle ona çenesini kapamasını söyledim. “Çekini postayla gönderirim.”

Metro fren yaptığında elleri bir an için kürekkemiklerime yaslandı. Nefesimi tutup başımı montundan dışarı çıkardım. Turuncu ışıklarla aydınlanmış Brooklyn Köprüsü tüm sivri köşeleri ve kusursuz zarafetiyle arkasındaki safir rengi gökyüzüne tezat oluşturunuyordu. Doğu Nehri, feribotların ve transatlantik gemilerin benekleri andıran ışıklarıyla dolu simsiyah bir şerit gibi uzanıyordu. Özgürlük Adası’ndan herkese el sallayan

Özgürlük Heykeli başparmağımın tırnağıyla aynı boyuttaymış gibi görünüyordu.

Aklım insanın avuç içine –kendi avuç içime– sığabilecek kadar küçük başka şeylere kaydı. Shep’in sırtındaki çantamda sakladığım siyah-beyaz fotoğraflara. Çok teşekkür ederim ama ultrasonları, kat kat örtülerin altında gizli kalması gereken şeylerin birer fotoğrafı olarak görüyordum. Kim içinin neye benzediğini görmek isterdi ki? Fakat sonra tam şu andaki halimi düşündüm; Shep’in montunun arasına saklanmış, bir gözümle şehrin gece ışıklarını izliyordum. Belki de hayatımızda şimdilik saklanması gereken ama dünyaya şöyle bir göz atmasında hiçbir sakınca olmayan şeyler de vardı.

*İkinci Trimester:
Bir Adam
(Boyutundaki
Fransız Tostu
Aşermeleriniz)
Nasıl Tatmin
Edilir?*

Sekiz

Bütün ofis personelinin katıldığı toplantı nihayet sona erdiğinde bir süre sandalyemde oyalanıp iş arkadaşlarımdan onlar için hazırladığım peynir ve meyve tabağını mideye indirmelerini izledim. Bana teşekkür etmeyeceklerini bildiğimden sadece gözlem gücüyle tatmin olmam gerekecekti. Tillamook çedar peynirinin politika analistlerinden birini gaza getireceğini ve ansızın kendini örümcek maymunlarını kurtarmaya adayacağını umuyordum! Sözlerim kulağa kiskançlıktan ölüyormuşum gibi değil de mutluktan havalara uçuyormuşum gibi geliyor muydu? Harika.

Telefonum toplantı masasının üzerinde titreyerek kaymaya başladı ve arayanın Shep olduğunu gördüm.

Tehlikeli bir işe kalkışarak peynir tabağını yalnız bırakmaya karar verdim ve telefonumu alarak toplantı odasından çıktım. Merdiven boşluğuna yönelirken kapı arkamdan çarparak kapandı. “Alo? Bu onuru neye borçluyum böyle? Yoksa beni kışınla mı aradın? Shep’in muhteşem kıcıyla konuşma onuruna mı nail oldum?”

“Gerçekten muhteşem olduğunu mu düşünüyorsun?” diye sordu. “Hep idare eder olduğunu düşünmüştüm.”

“Şu an arkanı döndün ve kıcına bakıyorsun, değil mi?”

“Hayır! Evet. Gerçekten muhteşem mi?”

“Fena sayılmaz.”

“Teşekkür ederim, dostum. Seni hafta ortasında daha sık armalıyım.”

“Tabii,” dedim basamakları dans eder gibi adımlarla inip çıkarken. “Neden aramıştın?”

“Ah.” Duraksadı. “Başka kimse soracağımı bilemedim ve Google’a baktığımda... işler çok hızlı garipleşti.”

“Pekâlâ. Beş dakika kadar müsaitim, yani elini çabuk tutsan iyi olur.”

“Willa beni tampon almaya gönderdi.”

“Ah.” Ah, olamaz. Tampona ihtiyaç duyması bu ayın da hayal kırıklığıyla sonuçlandığı anlamına geliyordu. Her duruma aşırı hazırlıklı arkadaşım böyle gafil avlandıysa bu sefer gerçekten hamile kaldığını düşünmüş olmalıydı. “İsamu nerede?”

“Konserde. Willa iyi olduğunu söylüyor ama beni biraz yalnız kalmak istediği için evden gönderdiğinden şüpheleniyorum.”

“Pekâlâ... konumuz tampon yani?”

“Evet. Elime yüzüme bulaştıramam. Benden tek bir şey istedi. Ona *gelmiş geçmiş en iyi* tamponu almaya kararlıyım.”

“İşte görmek istediğimiz tutku! Sana nasıl bir şey istediğini söyledi mi?”

Farklı markalı ve akıntı ölçekli birçok tamponun yanı sıra ped ve günlük pedlerin de bulunduğu listeyi okumaya başladı. Sonuna geldiğinde nefes nefese kalmıştı.

“Peki,” dedim. “Öncelikle iyi haber, seninle dalga geçtiğine emin sayılırım. Willa’nın pedlerin bez takmaktan farksız olduğunu düşündüğünü biliyorum. Seninle dalga geçiyorsa üzüntüden ölmüyor demektir.”

“Yani... listedeki her şeyi almayayım mı?”

“Hayır, kesinlikle hepsini almak zorundasın. Başarısız olmanı bekliyor. Hadi onu şaşkına çevirelim.”

“Peki, tamam. Ben varım. Keşke burada olsaydın da suratıma bir tokat atsaydın ya da bana bir sürahi çiğ yumurta falan içirseydin.”

“Alt tarafı hijyenik ped almak için markete girdin, bu kadar mı cesaretlendirilmeye ihtiyacın var?” dedim.

“Daha önce hiç böyle bir şey yapmadım!”

“Ne? Neredeyse on yıl Heather’la birlikteydin. Ona hiç tampon almadın mı?”

“Almadım tabii ki. Bu konularda mahremine çok düşkündü. Ayrıca on yıl birlikte değildik. Sadece yedi yıl sürdü.”

“Sekiz,” diye düzelttim.

“Hayır. Yedi. Son yıl birlikte yaşasak da birlikte değildik.”

Gözlerimi yumup tekrar açtım. “Nasıl yani? Ciddi misin?”

“Ciddiyim... Haberin var sanıyordum. Willa biliyordu.”

“Aranızın iyi olmadığından bahsetmişti ama... O nasıl oluyor? Birlikte yaşayıp birlikte olmamak yani?”

“Ev arkadaşın varmış gibi işte. Misafir odamıza yerleşmiştim.”

Yani Shep aslında *bir yıl* üç aydır bekârdı. Üç aydır değil. Nedense edindiğim bu yeni bilgiyi Shep’e dair diğer bildiklerim arasında bir yere oturtamadım. Sanki yuvarlak şeklin içinden kare bir oyuncağı sokmaya çalışıyordum. Ne yaparsam yapayım olduramadım. Bir kez daha denedim ama sonuç yine aynıydı.

“Neden ki?” diye sordum, şaşkına dönmüştüm. New York’ta asla eksikliğini çekmeyeceği tek şey geçici olarak kalabileceği yerlerdi. Şu anda bile Willa’nın evinde kalıyordu. Neden ayrılır ayrılmaz başka yere taşınmamıştı ki?

“Biraz... uzun bir hikâye.”

İnsanlar bunu söylerken hikâyenin aslında hiç de uzun olmadığını ama bunu şimdi konuşmak istemediklerini kastedirdi. “Peki ama günün birinde dinlemek isterim. Şimdilik tamponlara geri dönelim mi?”

“Tamponlara geri dönelim. Biri biyografisini yazıp adını böyle koymalı. Fena ilgi çeker.”

Güldüm. “Bence de. Bay Tampax artık anılarını kaleme almaya başlamalı.”

İkimiz de gülmeye başladık ama Shep’in sesi birden kesildi. “Ah, Tanrım.”

“Şu anda korkudan fal taşı gibi açılmış gözlerinle kadın hijyen ürünleri reyonunun ortasında mı duruyorsun?”

“Beni mi gözetliyorsun sen?”

“Bekle bir saniye. Bir fikrim var.”

Tereddüt etmeden küçük tuşa dokundum ve Shep’in yüzü ekranımda beliriverdi. Kulağında kulaklıkları, başındaysa bir beyzbol şapkası vardı. Onu başında şapkayla görmüşlüğüm pek yoktu.

“Selam!” dedi benimle görüntülü konuştuğu için çok mutlu olmuşa benziyordu.

“Markete koşarak mı gittin? Şey... terlemiş görünüyorsun.” Aslında al al olmuş yanakları, dağılmış üstü başı ve şapkasının kenarlarından fırlayan terden kıvırcıklaşmış saçlarıyla oldukça yakışıklı görünüyordu ama o kadar da ayrıntıya girmeye gerek yoktu.

“Tam üstüne bastın. Sen de... hiç terlemiş görünmüyorsun.”

Öne doğru eğilip ekranın köşesindeki küçük görüntümü inceledim. Her zamankinden daha ağır bir göz makyajı yapmış ve saçlarımı örmüştüm. Dün gece nispeten iyi bir uyku çekmiş olsam da hamileliğin üzerimdeki etkilerini reddedemezdim. “Umarım en azından pejmürde görünüyorumdur. Bu noktada elimden daha iyisinin geleceğini sanmıyorum.”

Shep’in kaşları çatıldı. “Farklı görüntülere mi bakıyoruz? Her zamanki gibi çok güzelsin. Bir saniye, kamerayı böyle tutarsam belki kendini daha çekici hissedersin.”

Telefonunu aşağı indirdiğinde ekranım kat kat gıdısı ve burun delikleriyle doldu. Üstdudağını dişlerinin üzerine kıvrıp bana tuhaf tuhaf gülümsedi. “Nasıl oldu?” diye sordu.

“Harika görünüyorsun. İnsanın güzel çıktığı açıları çok iyi biliyorsun. Bir düğün fotoğrafçısı olmalısın.”

“Evet, işimden ayrılacak olursam... ne iş yaptığımı biliyor musun?” diye sordu kaşlarını hızlıca indirip kaldırarak.

“Yazılımcı değil misin?”

“Ah, dostum. Tabii. Yeterince yaklaştın.”

“Peki sen benim ne iş yaptığımı biliyor musun?”

“Tabii ki biliyorum... sen şeysin...”

Kaşlarımı kaldırdım.

“İş bitiren o kadınsın!” dedi en sonunda. “Her neyse, konumuza geri dönelim.” Kamerayı sıra sıra dizilmiş kutulara çevirdi ve birlikte listedeki her şeyi tek tek bulduk. On dakika sonra kasaya geçtiğinde nedense hâlâ konuşmaya devam ediyorduk. Beni kasiyer Vicky’yle bile tanıştırmış, Willa’nın Shep’e oynadığı oyuna hep birlikte gülmüştük. Willa’nın evine dönüş yolunda da telefonu kapamadık ama apartmana girip asansöre bineceği sırada birden Shep’in kaşları çatıldı. “Bir dakika... beş dakikalığına müsait olduğunu söylememiş miydin? Şikâyet ettiğimden değil ama...”

“Eyvah.” Saate göz attım. “Tanrım, ne kadar... *Kahretsin!*”

“Ne? Ne oldu? Neyi kaçırdın?”

“Öğle aramı seninle konuşarak geçirdim.”

“Masanda bir şeyler yemen yasak mı?”

“Değil.” Ayağa kalkıp üstüme başıma çekidüzen verdim, masama dönme vakti gelmişti. Aç karnına. “Ama yanımda fıstık ezmeli sandviç getirmiştım ve...”

“Micah’nın fıstığa alerjisi var,” diye sözümü kesti Shep. “Kahretsin. Ayvayı yedin.”

“Ayva deme, açlıktan ölüyorum zaten. Ayrıca Micah’nın fıstık alerjisi olduğunu nereden biliyorsun? Ya da iş arkadaşımın adını?”

Yüzünü buruşturup bana çok tuhaf bir şey sormuşum gibi baktı. “Anlattıklarını dinliyorum, Eve.”

Midemdeki minik kelekleri görmezden geldim. “*Gerçekten* işimden bahsettiğim zamanlar hariç belli ki, ha?”

“Evet,” dedi başını iki yana sallayarak. “Derdimiz ne bizim? Ezelden beri arkadaşız. Neden birbirimizin işini umursamıyoruz?”

Eğilip ahizeye fısıldadım. “Belki biz bile *kendi* işimizi umursamıyoruzdur.”

“Ah. Olabilir,” diye karşılık verdi fısıldayarak. “Ne yazık ki haklısın.”

“Artık gerçekten gitmem gerek.”

“Tampon konusunda yardımına koştuğun için teşekkür ederim! Hoşça kal!” Çağrıyı sonlandırınca derin bir sessizliğe bürünmüş merdiven boşluğunda bir başıma kalakaldım. Önümdeki üç basamağı aşıp kapıya ulaştım, yankılanan ayak seslerim sorumsuzluğumu yargılayan bir *cık-cık* gibiydi. Ortak alanda kahkahalar atıyor, öğle aramın geçtiğini fark etmeyecek kadar eğleniyordum. Bunlar hiç de benim yapacağım şeyler değildi.

Masama zamanında dönmeyi başardım.

“Gelen seslere bakılırsa o merdiven boşluğunda çok iyi vakit *geçirdin*,” dedi Bevi elindeki kartların üzerinden bana manidar bir bakış atarak. Xaria’yla birlikte öğle yemeği aralarında Xaria’nın ofisinde düzenledikleri haftalık Remi turnuvalarına devam ediyorlardı. Yaklaşık dört yıldır kafa kafaya gidiyorlardı. Yanılmıyorsam neredeyse otuz biner puana ulaşmışlardı. Hem Bevi hem de Xaria ofisin açık kapısından beni görebilmek için yana eğildi.

“Ah... abimle konuşuyordum,” diye yalan söyledim kolayca. Ellerim karnımın alt kısmına dokunmak için yanıp tutuşuyordu, bu yüzden onları oyalayacak bir şey bulabilmek için masamın çekmecesini karıştırıp hiç de ihtiyacım olmayan bir şey kap-tım. Merhaba, Bayan Zimba, kazanan sensin, lütfen numaramı sürdürmeme yardım et. *Çat.* Her şeyden bihaber iki müsvedde kâğıdı birbirine zımbaladım.

Abiler ilginç bir dedikodu malzemesi değildi, o yüzden ikisi de doğrulup oyunlarına kaldıkları yerden devam ettiler. Zımbaladığım müsvedde kâğıtlara şaşkın şaşkın bakan Micah’ya döndüm ama bana bir şey söylemedi.

Bir erkek sesi, “Eve Hatch?” dediğinde irkilerek düşüncele-rimden sıyrıldım. Ek binamızın kapısında başında tokası bağ-lanmamış bir bisiklet kaskı ve üzerinde reflektörlü yelek olan bir adam duruyordu. Elinde bir torba tutuyordu.

“Benim!” Yerimden fırlayıp kese kâğıdını aldım ve bahşiş için cebimden birkaç dolar çıkardım. Oturmayı bile beklemeden içini kurcalamaya koyuldum. Etrafa her yerde tanıyabileceğim enfes bir koku yayılıyordu. En sevdiğim vejetaryen sandviç dük-kânından alınmış *tempeh Reuben* olmalıydı. Masama yerleşip karton kutuyu çıkardım ve bir süre öylece bakakaldım. Üstüne zımbalanmış bir fiş duruyordu. Kimin adının yazdığını anlamak için bakmama gerek bile yoktu.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu Micah, kaşları endişeyle çatılmıştı.

Ona ne cevap vereceğimi bilmiyordum. Kutunun kapağını açtım ve içindekileri gördüğümde bir kahkaha koyuverdim. Ya-nına fazladan ayva ekletmişti.

Hamileliğimin on altıncı haftasına yaklaşıyordum ve haftalardır insan içinde kusmamıştım. Kendime nazar değdiririm diye üstüne pek konuşmak istemesem de saatin kaç olduğunu kusmadan geçirdiğim zamanla ölçtüğüm düşünülürse bahsetmeye değerci bence. Noel'e ve eve dönmeme günler kalmıştı ama düşünüp gerim gerim gerilmemi gerektiren daha önemli mevzular vardı çünkü Ethan arayıp buluşmak istemişti.

Şu anda arkalıkları o kadar yüksek bir oturma bölmesindeydim ki koltuğun üzerine çıksam bile etrafımı göremezdim. Katlanır sandalye büyüklüğündeki bitkiler tavandan sarkıyor, arkalıkların üst kısımlarına sürtünüyordu. Tavanı ayakta tutan sütunlara dolanmış rengârenk ışıklar olmasa içerisi loş olurdu. Restoran buram buram tarihi Brooklyn kokuyordu. Menüleri 1974'ten beri değişmemiştir ve geç kahvaltının ezikler için olduğunu düşünüyorlardı. Kahvaltı saat tam on biri gösterir göstermez yerini öğle yemeğine bırakıyordu ve geç kaldıysanız şansınıza küsmekten başka çareniz yoktu.

Ethan on beş dakika gecikmişti ve saat merhamet göstermeden hızla on bire yaklaşıyordu. Onun yüzünden çilekli Fransız tostunu (yanında iki patates mütver ve yağda yumurtayla çünkü... makul biriyim) kaçıırısam çirkin yüzümle tanışacaktı.

Onu beklemekten vazgeçip siparişimi vermeliydim. Garsonun dikkatini çekmek için başımı dışarı uzattım. "Bakar mısın, Argy?"

"Kahvaltı siparişi verebilir miyim?"

Arkamdaki bölmede oturan kişinin de başını dışarı uzatması sonucu ikimiz de aynı anda elimizi havaya kaldırıp pardon-bakar-mısınız? işaretini yapmıştık. Dönüp birbirimize baktık.

Ethan bir kahkaha koyuverdi. "Merhaba! Ne zamandır buradasın?"

Bu onunla yüz yüze dördüncü görüşmemizdi. İkinci ve üçüncü seferimizde... eh, fazlasıyla gergindi ve inci gibi dişlerini gözler önüne sererek kocaman gülümseyen, güzel gözleriyle bana bakan *bu* Ethan'dan pek eser yoktu. Fakat ilk tanıştığımız gece beni bu haliyle, karşı konulmaz karizmasıyla tavlamıştı. *Bu* Ethan'a karşı koymam mümkün değildi.

"Yaklaşık yirmi dakikadır?" diye tahmin yürüttüm.

"Ben de. İçeri girerken birbirimizi fark etmemiş olmalıyız." Kıkırdamaya devam ederken ayağa kalktı ve garsonumuza benim masama geçeceğini belirtmek için elleriyle birtakım afili hareketler yaptı. Sırt çantası ve bir fincan kahvesiyle karşıma oturdu.

İçgüdüsel olarak masanın altına bir bakış attım.

"Ne arıyorsun?" diye sordu.

"Kemik burada mı diye bakıyorum."

"Ah." Yine gülümsedi. "Ne yazık ki Brooklyn'deki çoğu dükkâna kabul edilmiyor."

"Ne saçma bir kural."

"Katılıyorum. Uslu Köpek'i de bu yüzden açtım. Üniversiteden sonra birkaç yılımı New Orleans'da geçirdim ve köpekleri kabul eden bir sürü bar ya da restoran olduğunu gördüm. New York'ta böyle yerler olmadığını fark edince de... öyle işte," dedi. "Her neyse." Boğazını temizledi. Birden bir şey fark ettim: Ethan'ın beni görünce ilk tepkisi sevinmek olmuştu, ta ki durumumuzun gerçekliği kafasına dank edene kadar. Shep'le Uslu Köpek'e gittiğimiz akşam da aynısı olmuştu. Beni gördüğüne gerçekten heyecanlı gibiydi... ta ki hamile olduğumu ona söyleyene kadar. Şimdi de öteki masada oturduğumu fark ettiğinde neşelenmiş, hemen sıırıtmaya başlamıştı. Ama şimdi neden burada olduğumuzu hatırlayarak kabuğuna çekilmesini

izliyordum. Yine sopa yutmuşa dönmüştü. “Ee, kendini nasıl hissediyorsun?”

İnleyip ellerimle gözlerimi kapayarak dramatik bir tavırla arkama yaslandım.

“Ne? Ne oldu?” diye sordu masanın üzerine doğru eğilerek.

“Bir şey olmadı. Turp gibiyim. Endişelenecek bir şey yok. Sadece bir kez olsun senin hakkında bir şeyler dinlemek hoşuma gitmişti. New Orleans’ı anlatmaya devam et. Uslu Köpek de olur.”

Garson boğazını temizleyince yayıldığım koltukta doğruldum. Argy ellili yaşlarının sonlarında, gür bıyıklı (dürüst olmam gerekirse, muhtemelen kanunen üzerine bir saç filesi geçirmesi gerekiyordu) bir adamdı. Yüzündeki bıkkın ifadeyi Ethan için takındığını biliyordum. Restorana tek başıma geldiğimde daima enerjik olur, bana son derece sevecen davranırdı.

“Her zamankinden mi?” diye sordu bana dönerek.

“Evet lütfen!” dedim neşeyle. “Ama bu kez yanına iki patates mücveri ve yağda yumurta da istiyorum.”

Tek kaşını kaldırdı.

“Karnım aç,” dedim tıpkı onun gibi kaşımı kaldırarak.

Omuzlarını silkip Ethan’ın siparişini almaya koyuldu.

“Teşekkürler, Argy!” diye bağırdım arkasından. Parmaklarını omzunun üzerinde oynatarak karşılık verince bana Ethan konusunda hâlâ bir karara varmadığını söylediğini anladım.

“Her zamankinden, ha?” dedi Ethan. “Kendimi bildim bileli bu lafı duymak istedim.”

“Pes etmemelisin,” dedim yumruğumu avucumun içine vurarak. “Her hafta gelip aynı şeyi sipariş etmelisin. Yıllarca Argy’ye, ‘Çilekli Fransız tost, *her zamankinden* işte,’ dedim ve en sonunda bana acıdı.”

“Yıllardır her hafta buraya mı geliyorsun?” diye sordu büyük bir şaşkınlıkla. Restoranlarla dolu bir şehirde müdavim olmayı seçmiştim.

“Son birkaç yıldır biraz aksatıyorum ama evet, Willa’yla buraya ilk taşındığımızda... Sana Willa’dan bahsetmiş miydim? En yakın arkadaşımıdır. Shep’in kız kardeşi.”

“Shep... Uslu Köpek’e birlikte geldiğin adam mı?”

“Evet. Her neyse, Willa’yla buraya ilk taşındığımızda New York’un filmlerdeki gibi olacağını sanıyorduk. Bilirsin işte, adımızı bilen bir barmenimizin olacağını ve biz sabah işe giderken okula ip atlaya atlaya giden kızlar göreceğimizi falan düşündük. Onun gibi şeyler işte.”

“Sonra şehri gördünüz, sarhoş bir adamın metro raylarına işmesini izlediniz ve artık Kansa’ta olmadığını mı fark ettiniz?”

Güldüm. “İı, aşağı yukarı öyle aslında. Neye uğradığımızı şaşırdık. Kendimizi evimizde hissetmeye başlamak için düzenli gideceğimiz bir kahvaltılık mekânı bulmanın iyi bir fikir olduğunu düşündük.”

“İşe yaradı mı peki?” Ethan başını kaldırıp masaya taze sıkılmış portakal suyumun bırakan Argy’ye gülümsedi. Argy ise ona karşılık vermedi.

Garsonumuz yanıımızdan uzaklaşır uzaklaşmaz bardağımı ona doğru ittim. “Çabuk! İç şunu!”

Ethan gözlerini kırıştırarak bana baktı. “Neden?”

“Çünkü portakal suyu istemediğimi söylemeyi unuttum ve içmezsem Argy bir terslik olduğunu şıp diye anlar. Zaten buraya bir adam getirdiğim için gözünü üzerimden ayırmıyor. Ciddiyim, kahvaltılık sağ çıkmak istiyorsan bardağı fondiple.”

“Bu... şimdiye dek duyduğum en ilginç tehdit. Neden *sen* içmiyorsun?”

“Midem yanıyor.”

Bardağı alıp bir süre inceledi. “Yani... Argy’nin bilmesini istemiyorsun.”

“Daha aileme bile söylemedim. Kalkıp garsonuma söylemek... garip geliyor.”

“Ailen buralı mı?”

“Hayır.” Başımı iki yana salladım. “Bir abim Austin’de, diğer ikisi de Michigan’da birbirlerinden birkaç saat uzaklıkta yaşıyor. Ben de aslen oralıyım.”

Boğazını temizledi. “Annen baban peki?”

“Ben üniversitedeyken öldüler. Ben doğduğumda zaten yaşlılardı. Öyle işte. Artık sadece abilerim var.”

Sözlerimi başıyla onayladı ve ona verdiğim görevi hatırlayıp meyve suyundan üç büyük yudum aldı.

“Miden yanıyor demek? Yeni mi başladı? Yoksa... hep mi vardı?” diye sordu bardağı dikkatlice önüme bırakarak.

“Hamileliğin bana en yeni sürprizi.”

“Ah. Anladım.”

Yasaklı sözcüğü söylemiştim.

Önce bitkileri, sonra da tırnaklarını inceledi. Ardından gömleğinin kusursuzca iliklenmiş düğmelerini kontrol etti ve oylanmak için bir tanesini açıp yeniden ilikledi.

Parmaklarımla masanın üzerinde ritim tutarken dizginleri elime almam gerektiğine karar verdim. “Ethan, benimle buluşmak istemenin özel bir nedeni var mıydı? Seni görmekten şikâyetçi değilim. Sadece merak ediyorum.”

Beni bir yere, herhangi bir yere davet etmek için aramasının bir kararlılık işareti olduğunu düşünmüştüm. Kimse birini bir sonraki doktor kontrolünde iyi şanslar dilemek için kahvaltıya çıkarmazdı. Yoksa çıkarır mıydı?

Ne var ki bu kararlılığın bizi nereye götüreceğini kestiremiyordum. Önümüzde iki seçenek vardı. Bir: Bensiz iyi şanslar, kendine iyi bak.

İki: Sonuna kadar seninleyim, zaten hep baba olmak istemiştim.

“Aslında evet.” Birden her an kusacakmış gibi göründü. “İki nedeni vardı. Telefonda... konuşmak istemedim.”

“Ethan, sadede gel lütfen.”

Derin bir nefes alıp beni başıyla onayladı. Avuçlarını masaya dayadı. Başını kaldırıp bana baktığında kendini bunu yapmaya zorladığını fark ettim. “Bak, b-bunu söyleyecek olmaktan *nefret ediyorum* ama... Eleni... ah, *biz* bunu bilmem gerektiğini düşünüyoruz.” Bir nefes daha verdi. “Bana hamile kaldığın sıradaki... cinsel hayatından biraz bahsedebilir misin?”

Aha! Demek üçüncü bir seçenek daha vardı. Eski ama klasik bana-yalan-mı-söylüyorsun? şıkkı.

“Geçen sene yattığım tek insan sensin. Ama bebek doğduktan sonra DNA testi yaptırmayı seve seve kabul ederim.” Cevabım hamile olduğumu öğrendikten yaklaşık iki gün gelen sonra *ne-bok-yiyeceğim-ben* krizim sırasında hazırlanmıştı ve kurşun geçirmezdi.

Bir noktada bunu söylemem gerekeceğini düşünmüştüm. Ama gözlerimin yaşlarla dolmasına neden olacağı aklımın ucundan geçmemişti.

Görüşüm bulanıklaşmış, gözlerim yanmaya başlamıştı. İçim ona cevap verirkenki umursamaz ses tonuyla taban tabana zıt, saf bir duyguyla dolmuştu.

“Ah. Tanrım.” Ethan gözlerimdeki yaşları fark etti. Bana bir peçete uzatıp ellerini saçlarının arasından geçirdi ve gözlerini üzerime dikti. Gözleri kan çanağına döndü ve çok geçmeden

benim dökmek istediğim yaşlar akmaya başladı. Damlatan bir musluk gibiydi. Bir, iki, üç, dört, beş, altı, yedi damla ardı ardına yanaklarına süzüldü.

Peçeteyi ona geri uzattım. Yüzünü bölmenin arkalığına dönüp gözlerini sildi ve sümküdü.

Suyundan büyük bir yudum alıp gözlerini masaya dikerek, “Çok, çok özür dilerim, Eve,” dedi. “Sadece ben olsam... Ama Eleni yıkıldı. Adil davranmak için kendimi paralıyorum. Hem onun hem de senin için.” Yüzünü ellerinin arasına gömdü. “Tanrım, bir yanım olan bitene hâlâ inanamıyorum.”

Kız arkadaşı bir yerlerde –muhtemelen Ethan’ın yatağında– benim bir fahişe olduğuma tamamen ikna olmuş vaziyette hayatına devam ediyordu. Muhtemelen içimde benimkilerle öpüşüp koklaşan bir avuç farklı erkek DNA’sı olması için parmaklarını çaprazlamıştı. Kendine tutunabileceği bir dal, muğlak da olsa bir ihtimal arıyordu. İyi kalpli bir fahişe olsam onlar için her şey çok daha kolay olurdu.

Ama değildim. Ve Ethan hâlâ olan-bitene-inanamıyorum aşamasındaysa belki de gerçeğin sağlam tokadına ihtiyacı vardı.

“Ethan, prezervatif kullanmış olmamıza rağmen hamile kaldım. Durum bu.” Yan tarafa dönüp çantamı kurcalamaya başladım. “Korunmamıza rağmen durum bu.” En son çekilmiş ultrason fotoğrafını çıkardım ve gizli bir anlaşma yapan iki mafyaymışız gibi ön yüzü masaya gelecek şekilde ona doğru kaydurdım. “İstedığın DNA testi yapılana kadar sana bebeğin senden olduğunu söylemekten başka kanıt sunamam. Ama merak ediyorsan bu son kontrolümde çekilen ultrason fotoğrafı.”

Parmakları içgüdüsel olarak masanın üzerinde ritim tutmaya başlarken gözleri kâğıdın parlak arka yüzeyine kenetlendi. Belki de fotoğrafı yüzüstü koymak biraz fazla dramatik kaçmıştı.

Argy, “Buyurun bakalım,” diyerek bana dünyada Ethan’la benden başka insanlar da olduğunu hatırlatınca neredeyse bir çılgılık basacaktım.

İnsanlar. İnsan içindeydik.

Tabaklarımızı önümüze bıraktı.

“Teşekkürler, Argy.”

Bana hızlıca gülümseyip yanımızdan ayrıldı.

Tam çatalıma uzanıyordum ki Ethan’a bir bakış atmamla donakaldım.

Birbirine sımsıkı bastırıldığı dudaklarıyla gözünü bile kırpmadan ultrasona bakıyordu.

Kahretsin, kaçırmıştım! Fransız tostuma salyalarımı akıtmakla o kadar meşguldüm ki ultrasona baktığı o ilk anı kaçırmıştım.

“Ah, Tanrım,” dedi ve bir eliyle gözlerini kapadı.

“‘Tanrım, bu ultrason fotoğrafı benim için çok değerli’ mi yoksa, ‘Tanrım, bir canavar olmalıyım çünkü bu fotoğraf gözümde bir kâğıt parçasından farksız’ mı?”

Fransız tostumu son derece stratejik ve metodik hamlelerle parçalayıp hızlı hızlı çiğneyerek Ethan’ı izliyordum. Başını kaldırıp şaşkınlıkla gülmesine bakılırsa komik görünüyor olmalıydım.

“*Kim* bir ultrason fotoğrafına bakarken ikinci söylediğin gibi hisseder ki?” dedi kendi çatal bıçağını alırken.

Elimi havaya kaldırdım. “Ben. İtiraf ediyorum, o fotoğrafa bakınca sadece bir sürü leke görüyorum.”

“Öyle mi?” Kâğıda bir bakış daha attı.

“Gerçekten ona bakınca için bir hoş oluyor mu? Belki sahi- den de bir canavarım.”

“Tam olarak *içim bir hoş oluyor* diyemem.” Gözlerini kıstı. “Muhtemelen henüz bir insana benzemediği içindir. Ama evet,

sanırım bu...” Doğru kelimeyi aradı. “Fiziksel bir kanıt. Fiziksel kanıt ne kadar önemlidir bilirsin. Sadece mide bulantısı ya da yanmasından öte bir şey. Aynı zamanda bir... leke.”

“Anlıyorum.” Boş tabağımı bir kenara itip patates mücverlerine geçtim. “Ben her gün senden daha fazla kanıt görüyorum. Sonuçta hepsi benim bedenimde olup bitiyor.”

Bakışları vücudumun masanın altında kalan kısmına kayınca ne yapmaya çalıştığını anladım. Küçük bir içsel çatışmanın ardından çatal bıçağımı bırakıp pes ettim. Kıçımın koltukta gidebildiği kadar geriye itip sırtımı dikleştirdim. Gözleri fal taşı gibi açıldı ve –belki? lütfen öyle olsun– aydınlandı.

“Karnın çıkmış.”

“Azıcık.”

“Ah, Tanrım.” Elleriyle yine gözlerini kapadı.

“Pekâlâ, şimdi,” dedim konuyu değiştirerek. “Benimle buluşmanın ilk nedeni babalık testi içindi.” Yüzünü buruşturunca gülmüsedim. Onu huzursuz etmek biraz eğlenceliydi. “İkincisi ne?”

“Evet, doğru.” Gözlerini kırptırdıktan sonra çantasından bir şey çıkardı. “Bu senin için.”

Bana paketlenmiş bir hediye uzattı. “Daha... güzel olmadığı için özür dilerim. Paketini diyorum. Alırken onlardan sarmalarını istemeliydim.” Hediyesi bir market poşeti almış da kesip biçmiş gibi kraft kâğıdına sarılmıştı ama özenli görünüyordu ve gereğinden fazla bant kullanmamaya dikkat ettiği belliydi. Bunu parlak bir kaplama kâğıdı ve işe yaramaz bir kurdeleyle paketlenmiş gösterişli bir hediyeden çok daha fazla sevmiştim.

“Açmalı mıyım?” diye sordum.

“Tabii, çok özel bir şey sayılmaz.”

Normalde hediyelerimi yırtarcasına açan biri olsam da gösterdiği özene kıyamayıp bantları dikkatlice açmaya koyuldum.

İçinden... bir ayakkabı kutusu çıktı. Kapağını açınca hayatımda gördüğüm en mükemmel terliklerle karşılaştım.

“Tezgâhtar hamile kadınların bazen terlik giyerlerken bile taban desteğine ihtiyaç duyduklarını söyledi... bunların da altında jel astar gibi bir şey varmış sanırım. Ayak numaranı bilmediğimden üç çift aldım, yani bir numara büyük ya da küçük gelirse sorun etme. Olmayanları sonra iade edeceğim tabii. Kürk için de endişelenme, gerçek değil. Vejetaryen olduğunu biliyorum. Ama evin benimki gibiyse sabahları yerler buz gibi oluyordur.” Muhtemelen sessiz kaldığım için konuşmaya devam ediyordu.

“Hiç terliğim yoktu,” dedim boğuk bir sesle. “Artık var tabii.” Bir tekini kutudan çıkıp sahte kürkünü yanağıma sürttüm.

Büyük bir rahatlamayla arkasına yaslandı. “Ah, sevindim.”

“Bayıldım. Teşekkür ederim.”

“Ayakkabı ya da terlik gibi şeylerin... hediyeden sayılmayacağını farkındayım.”

“Hiç de bile. Hiçbir şey almayabilirdin de. Ne yazık ki ben tam da böyle yaptım.”

“Eh,” dedi omuz silkip başıyla karnımı işaret ederek. “*Sen* de benim çocuğumu taşıyorsun. Bence gayet adil.”

Tuhaf ama komik sözlerini duyar duymaz kaba bir kahkaha attım. İçim vücudumu karıncalandıran, sıcacık bir rahatlamayla dolmuştu. Soğuktan donmuş ellerimi sıcak suyun altına sokmuşum gibiydi. Canımı yaktığı kadar iyi de geliyordu.

Çocuğumu, demişti.

Yüzümüzdeki gülümsemeler solup giderken birbirimize bakmaya devam ettik. Şu sesi duyuyor musunuz? Bu, tektonik plakalar yer değiştirirken çıkan o derin iniltiydi, o kadar alçak sesli, o kadar derinlerden geliyordu ki bardağınızdaki su titreşene kadar bir şey duyduğunuzu bile fark etmiyordunuz.

Ethan'la üzerinde durduğumuz temel ne kadar sarsak olsa da bunun iyi bir yanı vardı. Hiçbir şey çözülmüş değildi. Her şey bir saniye içinde değişebilirdi. Ve dokuz ay çok fazla saniyeden oluşuyordu.

Dokuz

“*Hadi ama, Eve*, bir çift terliğe kanamazsın,” dedi Willa mutfak tezgâhını temizlediği yerden. “Herkesin birbirine hediye aldığı tek bayramda sana bir şeyler almayı akıl etmesi çok hoş ama altı üstü bir çift terlik. Konu erkekler olduğunda çıta bodrum katında.”

Isamu’yla birlikte Willa’nın tiradına gülüp gözlerimizi devirdik. Birden öfkeyle bulaşıkları yıkamaya girip lavabonun başından konuşmaya başlamıştı.

“Eve istediği şeyden etkilenir!” dedi Isamu ısrarla. “Evet, altı üstü bir çift terlik ama bir mağazaya girip tezgâhtara Eve’in hamile olduğunu söylemiş ve ona uygun bir şeyler seçmiş. Hepsini bir kalemde silemezsin!”

“Tezgâhtara Eve’in *kendi* çocuğunu taşıdığını ve ona babalık etme konusundaki kararlılığını Eve’e göstermek için bir hediye seçmek istediğini söylemesi üzerine söz konusu tezgâhtarın ona bu terlikleri önerdiğine dair bir videolu kanıt *görürsem* hakkını veririm. O zamana kadar jesti benim kitabımda beş para etmez.”

Terlikleri ayağıma geçirecektim ama kendimi onları kutularına koyarken buldum. “Ethan’dan sırf kız arkadaşı var diye mi nefret ediyorsun?”

“Ondan nefret etmiyorum! Harika biri olduğuna eminim. Ama evet,” dedi, bulaşıkları yıkamayı bitirmişti. “Bir kız arkadaşı

olması beni rahatsız ediyor.” Süngeri lavabonun içine attı, ellerini duruladı ve bize katılıp yerde yanıma oturdu. “Sadece sana deli olan, seninle bir çocuk büyütmek isteyen ve çocuğunun babası olmaktan gurur duyacak biriyle birlikte olmanı istiyorum. Adam *turnayı gözünden vurmuş* haberi yok, hayatını başka bir kadınla harcıyor.”

Isamu ona bir bakış atınca iç geçirip bana döndü. “Bakayım şu terliklere.”

Kutuyu ona doğru ittirdim, terliğin her bir çiftini tek tek inceledi.

“Dikişleri kaliteliymiş,” diye boyun eğdi en sonunda. “Jel tabanlar da güzelmiş. Bir denesene.”

Onayını almış olmaktan duyduğum memnuniyetle terlikleri ayağıma geçirdim ve odanın öteki ucuna yürüyerek onlara modellik yaptım.

“Çok hoş,” dedi başıyla onaylayarak.

“Çok hoş,” diye tekrarladı Shep odasından çıkarken. “Eve’i öylesine mi övüyoruz yoksa özel bir nedeni mi var? Ayrıca kimse neden bana Eve’in geldiğini haber vermedi?”

“Mastürbasyon yapıp durduğun o mikrop yuvası odanın kapısına elimi bile sürmem,” dedi Willa dudaklarını bükerek.

“Pardon da,” dedi Shep kanepeye otururken. “Seks yuvası olmasını mı tercih ederdin? Evine misafir getirmemi istemediğini söylemiştin.”

Shep’in içeride seks yaptığı düşüncesiyle bir an olduğum yerde durdum.

“Terlik,” dedi Isamu, Balder kardeşlerin sözünü keserek. “Eve’in terliklerini övüyorduk.”

Shep eğilip terliklerime bir bakış attı ve şiddetle başını yukarı aşağı salladı. “Evet, çok güzelmiş.”

“Ethan’ın hediyesi,” dedi Willa ifadesiz bir yüz ve dümdüz bir sesle. Bu kadar donukken bile alaycı olabilmeyi nasıl başarıyordu?

“Öyle mi?” Shep tekrar arkasına yaslandı. “Yine mi buluştunuz?”

“Evet. Ara sıra mesajlaşıyorduk ve buluşup yüz yüze konuşmak istedi.”

“Ne konuştunuz?” diye sordu.

“Başka bir şey,” dedim ellerimi havada sallayarak. “Yani *biz* de başka bir şey konuşabilir miyiz lütfen?”

Willa’ya Ethan’ın geçmişteki cinsel ilişkilerimi sorduğunu anlatmamıştım. Daha *az önce* ondan nefret etmediğini kendi ağzıyla söylemişken başladığım yere dönmek istemiyordum.

“Demek yarın Michigan’a gidiyorsun, ha?” diye sordu Willa bana konuyu değiştirme fırsatı sunarak.

“Evet. Uçağım öğleden sonra.”

“Gelmemi ister misin?” diye sordu. Gözleri tehditkâr bir tavırla karardı. “Abilerinin haberi iyi karşıladığından emin olurum.”

Güldüm. Willa’nın benim safımda olmasına bayılıyordum. “Burada kalsan daha iyi olur. Ailemi benim adıma sevinmeleri için tehdit edebileceğimizi sanmıyorum.”

Isamu mandolinini –son zamanlarda buna sarmıştı– çıkarıp bir şeyler tıngırdatmaya başladı. Hepimiz bir yandan onu dinleyip bir yandan sohbet ettik ve Willa akşam yemeğini oturma odasında yememize müsaade etti.

Sonrasında sohbet zahmetsizce Isamu’nun bir sonraki gösterisinden Willa’nın Yeni Yıl kararlarına (kondisyonunu artırmak ve bacak açabilmek) ardından da Shep’in bir kuş alıp almaması gerektiğine (dairenin iki sahibi de buna hayır demişti) kaydı.

Esnemeye başladım.

“Hey,” dedi Shep elimin üstüne hafifçe dokunarak. “Eve gitmeden önce sana göstermem gereken bir şey var. Benimle gel.”

Onu odasına kadar takip ettim. Kapı pervazında durup ellerini eşofmanının ceplerine soktu, yüzünde kocaman bir sırıtış vardı.

“Hoş geldin,” dedi.

“Hoş buldum.”

İçeri girip masasının başına doğru ilerledi ve dizüstü bilgisayarının ekranını açtı. “Bir saniye, önce küçük bir şey ayarlamam lazım. Rahatına bak.”

Buranın bir misafir odası olduğu her halinden belliydi. Duvarlar lavanta rengine boyanmıştı ve birinde siyah-beyaz buğday fotoğrafları asılıydı. Beyaz nevresim takımı serilmiş yatak özenle toplanmıştı. İçeride birisinin yaşadığının tek kanıtı komodinin üzerinde duran yarısına kadar dolu su bardağıydı.

Lise zamanlarımızdan beri Shep’in yatak odasına girmemiştim. Bir keresinde o şehir dışındayken onlarda kalıyordum ve Willa gece yarısı aniden hastalanmıştı. Corinne bana bulaşmaması için bana Shep’in yatağını hazırlamıştı. Yatak odasını çok net hatırlıyordum. Lacivert duvarları, yatağının üzerinde duran yeşil kırkyama yorganı ve dolap kapağının içine astığı *Baywatch*’tan güzeller güzeli Carmen Electra’nın devasa posterini hâlâ gözümün önündeydi.

Omzunun ardından bana bir bakış attı. “Neye gülüyorsun sen?”

“*Baywatch* posterine.”

Başını geriye atıp bir kahkaha koyuverdi. “O posterle harika anılarım var.”

“Yeşil yorganın hâlâ duruyor mu?”

Şaşkınlıkla bana baktı. “Yatağımdaki mi? Evet, duruyor. Diğer eşyalarımınla bir kutuda. Burada yeteri kadar yer olmadığından şimdilik depoda.” Bakışlarını bir an için bana dikti. “Lisede ne zaman odama girmiştin ki?” Çoraplı ayağını bana doğru uzattı ve yatağının kenarına oturmaktan başka çarem kalmayana kadar beni dürtükledi. Ardından koca ayağını kalçamın yanına yasladı.

“Cidden soruyor musun? Lisedeyken sizin evde ne kadar çok zaman geçirdiğimi biliyorsun. Arada bir odana girmemden daha doğal ne olabilir?”

Gözlerini kıstı. “Öyle bir şey olsa hatırlardım bence.”

“Sen evde yokken Willa’yla içeri girip ortalığı kurcalardık. Ve bir keresinde yatağında uyumuştum.”

Ayağını yere indirdi. “Yatağımda mı uyumuştun?”

“Evet.”

“Lisedeyken?”

“Evet.”

“Ben neredeydim peki?”

Yüzündeki ifadeyi görünce bir kahkaha patlattım. “Hatırlamıyorum. Yazındı, muhtemelen bilgisayar kampında falandın.”

“Aptal bilgisayar kampı,” diye homurdanıp sandalyesini masaya döndürdü ve dizüstü bilgisayarında bir şeyler yapmaya devam etti.

Sırtına bakıp sırtarak yatağının kenarında hopladım. Normalden çok daha yumuşaktı ama yatağımı böyle severdim. Buradan bakıldığında yastıklar hafızalı süngerden –haklıydım– yapılmış gibi görünüyordu. Sert yastıklar ve yumuşacık yatak. Harika bir ikili. Yatağında yan dönüp yatmıştım, bilgisayarında bir yerlere tıklayıp bir şeyler yazan Shep’in profilini izliyordum. Çalışırken çok ciddi görünüyordu. Onu nadiren böyle görürdüm.

Lambasından gelen ışık içeriyi kehribar rengine boyuyordu, ona sanki bir bira şişesinin ardından bakıyormuş gibiydim. Aklıma garsondan kötü kokulu bir IPA istediği gelince kıkırdadım. Birlikte büyüdüğümüzden Shep'in cazibesinin bir kısmına bağışıklığım olduğunu düşünüyordum. Carmen Electra'nın dolaşmasının içinde asılı posterde verdiği pozunu bile hatırladığınız bir erkeği gizemli bulmak biraz güçlü.

İçim bir sıcaklıkla doldu ve bana mı öyle geliyordu yoksa bu yatak giderek yumuşuyor muydu? Uzaklardan bir *klik* duydum ve ışığın sarıdan maviye döndüğünü fark ettim. Ardından da ayak sesleri ve usulca kapanan bir kapıyı duydum. Sonra her şey kayboldu.

Gözlerimi gecenin ikisinin yalnız ve durgun sessizliğine açtım. Shep'in kokusu o kadar güçlüydü ki uyku mahmurluğuyla, bir an dönsem onu yanımda bulacağımı düşündüm. Ama hayır, sadece onun yatağında, onun yorganına sarınmış yatıyordum. Işıklar sönmüştü ve üzerimde hâlâ sabahki giysilerim vardı. Yorganın altından çıktım ve hızlı adımlarla odayı aşip koridora ulaştım. Tuvalete gidip çeşmeden kana kana su içtim. Oturma odasına adım attığımda onu gördüm. Kanepenin ucundan devasa bir ayak sarkıyordu. Ayak parmaklarından ayak bileğine, oradan da dizine uzanan doğrusal çizgiyi takip ettim ve en nihayetinde kanepeye sığmayan Shep'in yüzüne ulaştım. Üzerindeki örgü battaniye belinde el havlusu gibi görünüyordu. Asla sonu gelmeyecekmiş gibi görünen uzun nefesler alıyor, ardından daha da uzun sürede geri veriyordu. Damarlarında tembel tembel akan kanı oksijenle dolup taşıyor olmalıydı.

Elimi omzuna koydum. Tişörtünün altındaki sıcak ve kaslı vücudunu hissedince bundan vazgeçip ona elimden geldiğince az temas etmeye çalıştım. "Shep," diye fısıldadım. "Shep."

Gözleri titreşerek açıldı ve suratıma boş boş baktıktan sonra tekrar kapandı.

Şansımı bir kez daha denedim. “Shep. *Shep.*”

Yeniden açılan gözkapakları bu kez kapanmadı. “Eve?”

“Yatağına geç. Ben eve gidiyorum.”

“Ha?” Kollarını başının üzerine kaldırınca kanep e gözüm e öncekinden de ufak göründü. Önce ellerini yumruk yaptı ardından da açıp parmaklarını gerdi. “Bir dakika. Gidemezsin. Sana bir şey gösterecektim!”

Doğrulup oturur pozisyona geçti, saçları aynı anda hem kafasına yapışmış hem de diken diken olmuştu. Battaniyeyi fırlatıp atınca üzerinde sadece beyaz renkli düz bir tişört ve ekose desenli kırmızı bir baksır olduğunu gördüm. Yarı çıplak, saçları dağınık, gözünden uyku akan, kol ve bacakları gülünç derecede uzun Shep. Gündüzleri gördüğüm Shep’e alışkındım. Gece çöktüğündeki haliyse ateş kadar sıcak ve dış macunu tadındaymış gibi görünüyordu.

“Gel benimle.” Aynı gün içinde ikinci kez onu yatak odasına kadar takip ettim. Bu kez masanın önündeki sandalyesini oturmam için çekti ve yerleştiğimde beni bilgisayarına doğru döndürdü.

Bilgisayarı kapalıydı, o yüzden ekranını açıp bir programa tıklamak için üzerime eğildi. Bir elini sandalyenin sırtına, diğerini de önümdeki fare altlığına yaslamıştı. Neredeyse bana arkamdan sarılıyor gibiydi. Neredeyse. Dibimde esnemesiyle kulağım, *HHHaah*, sesiyle doldu.

Bir an için sandalyeyi tekrar döndürüp onunla yüz yüze geldiğimi hayal ettim. Kırmızı baksırı önümde, kolları iki yanımda. Sarılmakta beceriksiz olduğunu biliyordum, peki yatakta da beceriksiz miydi?

Zihnimde kendime bir tokat atıp bu düşünceyi hızla uzaklaştırdım.

“İşte oldu.” Kollarını çekti ve sandalyenin yanında dizlerinin üzerine çöktü. Böyle ikimiz de aynı hizaya gelmiş olduk. “Oynat bakalım.”

Gülümseyince dişleri bilgisayardan gelen ışığın altında turkuaza boyandı. Karşımda, ortasında üçgen şekilli oynat düğmesi bulunan bir ekran duruyordu. Oynata bastım.

“Bu... bu *ben* miyim?” diye sordum.

“Evet,” dedi biraz utangaç bir tavırla. “*Powerpuff Girls*’ten birisin. Ya da *Powerpuff Woman* mı demeliyim?”

“*Hamile bir Powerpuff Woman*’ım,” diye düzelttim çünkü en iyi kısmını atlamıştı. Hamile haliyle bir oraya bir buraya atılan, kötülerin kıcını tekmeleyen ben. Beni böyle mi görüyordu? “Bunu sen mi yaptın?”

“Evet.”

“Elinden böyle şeyler geldiğini hiç bilmiyordum!”

“Bilgisayar kampı, unuttun mu?” Hafifçe gülümsedi. “Uzun zamandır dijital resimle uğraşıyordum ama bir yıl kadar önce animasyonla ilgilenmeye başladım. Her neyse. Mutlu Noeller.”

Animasyonu iki kez daha izledim, içim mutluluktan kıpır kıpırdı. Ardından sandalyeyi ona doğru döndürdüm, nedeni belki de bir kez olsun aynı boyda olmamızdı ama sarıldığımızda vücutlarımız birbirine kusursuzca uydu. Kollarımı boynuna dolarken o da göğsümü sarmaladı. Çenesini omzuma yasladı. Kazara saçlarını hafifçe avuçladım ve kollarının altında kalan tişörtümün yukarı sıyrıldığını hissettim.

“Shep,” dedim, ne diyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu, sadece bir şeyler söylemem gerektiğini biliyordum. “Shep, ben...”

Karnımın karnına yaslandığı noktada küçük ama yadsınmaz bir *tekme* hissettik.

Donakaldım. O da donakaldı.

“Bu da ne?..” dedi.

“Hissettin mi?” diye sordum telaşla geri çekilirken. “*Sen de hissettin mi?*” Yaşaran gözlerim ve titreyen parmaklarımla tişörtümün ucunu tutup yukarı kaldırdım. İkimiz de ufaktan çıkmaya başlamış yarı yuvarlak karnıma baktık, aramızda gümüşü bir hilal gibiydi.

“Hissettim,” diye fısıldadı. Hemen ardından, sanki dünyanın en olağan şeymiş gibi, avucunu karnıma yasladı. Dokunuşu taze ekmekler kadar sıcak ve sertti. Elini hafifçe bir o yana bir bu yana kaydırdı.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadım karnıma doğru. “*Teşekkür ederim.*”

Karnımı tekmelediğin ve bunu tam da beni seven birine sarılmışken yaptığın için teşekkür ederim. Başka birisinin daha bu anı hatırlamasına, elini karnıma dayayıp değerini bilmesine izin verdiğin için teşekkür ederim.

“Karnımı tekmeledi, Shep,” diye fısıldadım ona, boğazım duygularla daralmıştı.

“Ben de öyle düşünmüştüm,” diye fısıldadı kocaman sırıtarak. “Bu şimdiye kadar başıma gelen en havalı şeydi.”

Öteki elini de karnıma yasladı. Bu kez iki eli benimde hafifçe gezinmeye başladı. Hâlâ önümde diz çökmüş vaziyetteydi, bacaklarım vücudunun iki yanına yaslanmıştı.

“Rahatsız oluyor musun?” diye sordu bana bakarak.

“Hayır,” dedim başımı iki yana sallayarak. “Kimse karnıma dokunmamıştı... eğlenceli sayılır.”

Parmak uçlarını bir yumurtanın sarısını yokluyormuş gibi nazikçe bastırdı. “Çok sertmiş,” diye fısıldadı. Başını yana eğdi. “Ve tam olarak yuvarlak değil.”

“Evet, biliyorum,” diye karşılık verdim fısıldayarak. “Doktor normal olduğunu söylüyor. Her kadının karnı farklı olurmuş ve süreç ilerledikçe değiştirmiş.”

Shep, “Merhaba,” dediğinde benimle konuşmadığını fark ettim. “Bir daha tekmeler misin lütfen? Tabii çok yorgun değilsen, öyleysen bir tanesiyle de yetinebilirim.”

Gülerken kalbim sızladı. Bu son zamanlarda çok sık olmaya başlamıştı. Aynı anda hem iyi hissettiren hem de canımı yakan şeyler. Henüz kimse karnımla konuşmamıştı.

Shep dizlerinin üzerinde hafifçe kıpırdandı.

“Şuraya geçelim,” dedim yatağını işaret ederek. “Biraz daha bekleriz.” Bu işlerin nasıl yürüdüğüne dair hiçbir fikrim, tekmenin devamının geleceğine inanmak için hiçbir nedenim yoktu. Fakat beni seven birinin karnımda gezen sıcacık ellerinden vazgeçmeyi aklım şu an almıyordu. Bir an için de olsa bana ve tekmelenen karnıma dünyanın en kıymetli şeyiymiş gibi davranılmasından memnundum. Bunu yapan bir arkadaşım olsa bile.

Shep doğruldu ve elini uzatıp beni de ayağa kaldırdı. Yatağa çıkıp dizlerimin üzerinde bir uca kaydım, o da yanıma yerleşti. Ben yastıkların üzerine uzanırken o da yanıma kıvrılıp bana döndü, başı omuz hizamdaydı. Elini tekrar karnıma yaslayıp üzerinde gezinmeye başlayınca elinin ne kadar kocaman olduğunu artık kabullenmek zorunda kaldım.

Her parmak ekleminin arasına düşen gölgelere parmak uçlarımla dokunmak istiyordum. Elleri damarlı, tırnakları geniş ve temizdi. Bileğinin ayak bileğim kadar olduğuna yemin edebilirdim. Sanki oda altüst olmuş da tavandan düşüyormuşum gibi garip bir hisse kapıldım ama hiç sorun etmedim. Shep’in karnımda gezinen eli beni yakalardı.

“Ah!” dedi elini kaldırarak. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. “Bu başka bir tekme miydi?”

Kıkırdayıp başımı iki yana salladım. “Sanırım midem guruldadı. Biliyorsun, o da içeride bir yerlerde.”

“Doğru ya.”

Çok geçmeden bir tekme daha hissettiğimi sandım, emin olmasam da aynı anda, “Aaa!” diye bağırp başımızı kaldırdık ve kocaman açılmış gözlerle birbirimize baktık. Elimi karnıma yaslayıp ona katıldım, parmak uçlarımız birbirine değiyordu. Burunlarımız arasında sadece on beş santim vardı.

Shep’in çok güzel bir yüzü olduğundan bahsetmiş miydim? Büyük sayılabilecek bir burnu, yumuşak dudakları vardı. Düşük gözkapakları ve hafifçe aşağı meyilli gözleri insanı masum gösteren türdendi. Buna uçlarına geldikçe soluklaşan kirpikleri de eklendiğinde tüm hatları fazlasıyla yumuşak duruyordu. Uykulu değilken bile öyleymiş gibi görünüyordu. Yüzü insanı sürekli bir hamakta uzanıp bulutları farklı şekillere benzetmeye davet eder gibiydi. Gerçi daha önce hiç bu kadar yakından bakmamıştım.

Nefesi yanaklarımı gıdıklayınca gözlerine baktım. Eyvah. Sanırım yüzünün alt yarısını biraz fazla dikkatli incelemiştim. İkimiz de geri çekildik ama elini karnımdan çekmedi.

“Yoruldu mu?” diye sordu, sesi normalin aksine pürüzlüydü.

“Pek değil,” dedim. “Gitsem iyi ola–”

“Film izleyebiliriz,” dedi. “Hem uykunu da getirir.”

Yanımdan yuvarlanarak uzaklaşmasıyla yukarı sıvanmış tişörtümle gözlerimi tavana dikmiş vaziyette yatağında kalakaldım, ellerinden başka bir şey düşünemiyordum. Üzerimde gezinen ellerinden. Her şeyin altüst olduğu hissi birden geri geldi ama bu kez yanımda beni yakalayacak bir Shep yoktu. *Tanrım*, gitmem gerekiyordu. Hemen. Yoksa her şey...

“*Ruhların Kaçışı*’na ne dersin?” diye sordu, bilgisayarını dizlerimin üzerine koymuş ekranda bir şeylere tıklıyordu.

En sevdiğimiz filmlerden biriydi. İlk kez evlerinin bodrum katında, elimizde annelerinin patlattığı koca bir kâse mısır ve Shep’le aramıza sıkışmış Willa’yla birlikte izlemiştim.

Filmi başlatınca tişörtümü indirmeye yeltendim ama sıcak, güçlü ve rahatlatıcı eli yeni bir tekme beklentisiyle karnımın üzerine geri döndü. “Bu gerçekten aşırı havalı bir şey,” dedi.

Öyleydi. Bir o kadar da korkutucuydu. Ve hamilelikten mi yoksa karnımdaki elinden mi bahsettiğimi bilmiyordum. Yorgundum, izlediğimiz film tanıdıktı ve aynı anda hem sıcaklamış hem gerilmiş hem rahatlamış hem de paniklemiş hissediyordum.

Güneş doğarken gözlerimi açtığımda yatakta yan yatıyordum. Shep yüzüstü uyuyordu, yüzünü öteki tarafa çevirmişti ama bir eli hâlâ karnımın üzerindeydi. Bir an için başka bir evrenin hayaline daldım. Yüzümü tam dibimdeki oyuğa, omzuyla boynu arasındaki boşluğa yaslayabildiğim bir evrenin hayaline. Sıcacık bedeni ve uyku mahmuru haliyle ellerini tişörtümün daha da derinlerine soktuğu bir evrenin hayaline. Kıyafetlerimizin etrafa savrulduğu ve onun üzerine çıkıp aldığı derin, yavaş nefeslerini hızlandırdığım bir evrenin hayaline.

O kadar sakin ve huzurlu görünüyordu ki bir an için onu gergin ve telaşlı görme arzusuyla yanıp tutuştum.

Karnımdaki elinin kayması için kıpırdandım ve doğrulup şafağın içeriği dolduran mavi ışıkları arasında oturarak sakinleşmeyi bekledim. İçimin buz kestiğinden emin oldum. Sonra dikkatlice yatağından çıkıp eve döndüm.

On

Başrol oynadığım bir aksiyon filmini fazlasıyla hak ediyordum.

O öğleden sonra uçakla ülkeyi boydan boya aşım ve tak-siden inip karnımı kusursuz bir açıyla kamufle edecek şekilde tuttuğum çantamla, bir ajanı utandıracak şekilde hareket ederek abimin evine girdim. Elimi yüzümü yıkayacağıma dair üstü kapalı bahaneler üretip gölgeden gölgeye sığınarak kendimi kalacağım odaya atmaya çalışırken önüme çıkan akrabalarımaya öpücükler gönderdim. Herkes çok tuhaf davrandığımı düşünse de en azından küçük sırrımı henüz açık etmemiştim. Eh, kocaman küçük sırrımı.

Karnımı.

Artık onu görmemek için kör olmak gerekirdi.

Bazı kadınların karınlarının bir gecede çıktığını okumuştum ama açıkçası pek inanmamıştım. Nasıl gerçek olabilirdi ki? Hamilelik bir süreçti, yavaş yavaş ilerlerdi falan filan.

Neden her boku bildiğimi sanıyordum? Belli ki hiçbir şey bildiğim yoktu.

Bu sabah uyanıp Shep'in elinin altından sıyrılarak parmak ucunda odasından çıktıktan sonra Willa'nın koridordaki aynasında karnımı görmüştüm. Önce Tekme, şimdi de Hamile Karnı. Artık gerçeği inkâr etmenin bir anlamı yoktu. Nedeni kabızlık falan değildi. Sonuna kadar gebeydim. Gözü olan herkes de

bunu görebilirdi.

Abimin yemek masasına herkesten on dakika önce yerleşip sandalyemi öyle bir yanaştırdım ki karnımı görmek için birinin aşağıya eğilmesi gerekirdi.

Neyse ki başarmıştım.

Planım akşam yemeğine sağ salım oturup haberi üç abime de aynı anda vermektir.

“Eve! Nihayet yüzünü görebildik!” Konuşan, ikizlerden biri Dal’dı. Yanımdaki sandalyeye oturup kızarmış tavuktan bir lokma çaldı. “Ne? Odanda bir erkek falan mı saklıyorsun?”

“Yemeğe yardım bile etmedin.” İkizlerin diğer yarısı Mal masanın başına geçerken bana ters ters baktı.

İsimleri aslında Malcolm ve Dalton’du ama Dal daha küçücükken bile öyle caka satarak, öyle özgüvenle yürürmüş ki kısa süre içinde onu tanıyıp seven herkes ona Kovboy Dallas demeye başlamış. İnsanlar ikiz çocukların isimlerinin kafiyeli olmasına bayılırdı, dolayısıyla Mal’e de Malice demeye başlamaları işten bile değildi. Malice ve Dallas. İsimleri ve kişilikleri birbirine mükemmel uyuyordu. Mal’in yumuşak karnı Dal’la aynı rahmi paylaşmış olmasıydı. Ona başka bir isimle seslenmeye cesaret edemezdik. Bakışlarıyla beni öldürürverirdi. Karısı Jenny dünyalar tatlısı biri olsa da kocası ne derse onu yapardı. Kızları Rosie sekiz yaşına gelmiş olmasına rağmen annesinin kıcının dibinden ayrılmıyordu.

“Sen de mutfağa adımını atmadın, Mal,” dedi en büyük abim Dustin arka verandaya açılan sürgülü cam kapıdan içeri girerken. Muhtemelen kar küremekle meşguldü. Dustin babam olacak yaşta olmasına rağmen hiç öyle bir havası olmamıştı. Bu, kendi çocuğu olduğunda bile değişmemişti. Gri, kıvrıcık saçları Tigers şapkasının altından fırlamıştı ve Carhartt iş ceketinin

altına batık bir tişört giymişti. Ayağında bağcıklarını üstünkörü bağladığı bir çift Converse, ağzındaysa sakız vardı. Hayatını tanıdıklarının evinde kalarak geçiren bir adamı andırıyordu. Yüzündeki kırışıklıkları saymazsak tabii. Ergenliğimde ordudan ayrılıp hayatını düzene koymaya çalışırken nasıl görünüyorsa hâlâ öyle görünüyordu. Karnımı masanın altına saklamış, yaşlanmak nedir bilmeyen abimin ellerini yıkayıp sakızını tükürmesini izlerken kendimi gerçekten de büyük bir sır saklayan genç bir kız gibi hissediyordum.

Yanıma gelip alnıma bir öpücük kondurduktan sonra karşıma oturdu. Onun evinde olmamıza rağmen Mal'in masa başına oturmasına hiç aldırmamış görünüyordu. "Hepsi enfes görünüyor, Jenny," dedi Dustin.

Mal'in eşi elinde son bir tabakla içeri girip Rosie'yle birlikte yerine geçerken hep bir ağızdan yemekleri övdük.

Dal bekârdı, Dustin'in çocuklarıysa bu gece anneleriyleydi. Yani herkes buradaydı.

Vakit gelmişti.

"Pekâlâ," dediğimde herkes aynı anda bana döndü, o kadar senkronize hareket etmişlerdi ki bir korku filminin ortasında olduğumu sandım. "Eh, şey, hamileyim."

"Hah!" Kulaklarımı sağır eden ses Dustin'den gelmişti, habere sevinmiş miydi yoksa şok mu olmuştu ayırt edemiyordum. Belki de her ikisiydi. "Hadi oradan."

"Ciddiyim," dedim gergince omuz silkerek.

"Peki doğuracak mısın?" diye sordu Dallas kocaman açılmış gözleriyle.

"Elbette *doğuracak*," diye çıktı Mal. Ağzından çıkanı duyunca korkuyla bana döndü. "Bir dakika, *doğuracaksın*, değil mi?"

Keşke elimde kokuşmuş kocaman bir balık olsaydı da onunla

suratına bir tane geçirip yargılayıcı ifadesini silebilseydim. “Doğuracağım.”

Rahat bir nefes vererek arkasına yaslandı.

“Ama kararımın dinle bir ilgisi yok.”

Kaşlarını çattı.

“Tebrik ederim, Eve,” dedi Jenny. Rosie ise bana kocaman gülümsedi. Dustin’le Dal masadan kalkıp kollarını etrafıma sararak bana aynı anda sarıldı. Dal yerine dönse de Dustin biraz daha oyalanıp beni kollarının arasında iki kez daha nazikçe sıktıktan sonra yaşlarla parlayan gözlerle yerine oturdu.

“Hamilesin demek,” diye mırıldandı. “Ee...” Eliyle daha fazlasını anlatmam gerektiğini işaret etti.

“Eesi...” Söylenecek doğru şeyi bulmak için kafa patlattım. Zor kısmı atlatınca rahatlayacağımı sanmıştım ama kalbim yerinden çıkacakmış gibi atmaya başlamıştı ve durmaya niyeti yokmuş gibi görünüyordu. “On altıncı haftadayım ve herkes sağlıklı.”

“Harika, harika.” Duraksadığında ben de sustum. “Ve...” diyerek devam etmem için beni teşvik etti.

“Ne?” Nereye varmaya çalıştığından emin değildim.

“Spermin sahibi kim?”

“Aman Tanrım, Dustin! Öyle sormak zorunda mıydın?” dedi Mal şaşkınlıkla tükürükler saçarak. Dal güldü. Jenny ise gülümsemesini bir çöreğin ardına saklamaya çalışıyordu.

“İyi, tamam.” Dustin ellerini havaya kaldırdı. “Madem kibar oluyoruz, mercimeği kiminle fırına verdin, Eve?”

Burnumun kemerini sıkıp güldüm. “Bir arkadaşım,” demeye karar verdim. Öyle bir sebebi yoktu ama yine güldüm, çıkardığım ses bu sefer komikti. Kulağa küçücük bir delikten geçmeye çalışan bir hava gibi geliyordu. “İyi biri. Birlikte değiliz.”

Abilerim önce bana, sonra birbirlerine, ardından yine bana,

son olarak da yine birbirlerine baktılar. “Yani...” diye söze başladı Dal gözlerini şaşkınlıkla kırıştıtararak.

Dustin lafa daldı. “Adı ne?”

“Ethan. Ethan Rise.”

“Ethan,” dedi Dustin kulağa nasıl geldiğini test ediyormuş gibi. “Peki. Güzel. Hey, paraya ihtiyacın var mı? Biraz birikimim var.”

Boğazım daraldı. Hem bir an bile tereddüt etmeden gösterdiği cömertliği hem de bir insana maddi olarak bakma sorumluluğunun benim omuzlarımda olduğunu hatırlattığı için. “Willa para mevzularını anlamama yardım ediyor. Sanırım... zorda değilim?”

“Ah, Willa kolları sıvadı mı? Bu iyi haber,” dedi Dustin elini havada sallayarak. “Seni hayatta yarı yolda bırakmaz. Bu arada Ethan’ın burcu ne? Izzy kesin soracaktır.” Izzy ortanca kızıydı.

“Astrolojiyle mi ilgileniyor?”

“Hem de ne ilgilenmek. Bütün haritanı çıkarır. O da neyse artık. Bayağı havalı bir şey. İnsan çocuğu olunca yepyeni şeyler öğreniyor. Onlar neyle ilgileniyorsa sen de onlarla ilgilenmek zorunda kalıyorsun, yoksa iki çift laf edecek hiçbir ortak noktanız kalmıyor. Her neyse, sen de beş yıl içinde bunu zor yoldan öğreneceksin. Bebeğin cinsiyetini öğrendin mi?”

Tam da bunun üzerine birden salya sümük ağlamaya başlayarak herkesi şaşkına çevirdim.

“*Bu* yüzden size söylemedim.” Tüm nedenler birden zihnime çullandı.

“Ne?”

“Neden?”

Kendimi paralayışımı izleyen abilerimin fal taşı gibi açılmış gözleri meyveli turta büyüklüğündeydi.

“Biliyordum,” dedim usulca hıçkırarak. “Size söyleyince *bebek* hakkında sorular soracağınızı biliyordum. Kimse *bebek* hak-

kında bir şey sormamıştı. Hepsi sadece... hamilelikten ibaretti. Şimdi bir de *bebek* çıktı.”

“Umarım çıkmıştır,” dedi Dustin ve ses tonundaki bir şey kahkahalara boğulmama neden oldu. Ama göz açıp kapayıncaya kadar hüngürdemeye geri döndüm.

“Ah, Tanrım. Bebek. Minik tulumlar, mikroskobik dairemde bir yere sıkıştıracağım bir beşik, pişik kremleri ve... ve günün birinde o bebek büyüüp bir astroloji uzmanı olacak ve ben ilgi alanlarıyla ilgilenmek zorunda kalacağım ama buna hiç hazır değilim!” Artık feryat ettiğimi itiraf etmek zorundaydım. İnkâr etmenin ne âlemi vardı ki? Darmaduman olmuş vaziyetteydim ve muhtemelen bu sabah çıkmadan önce Shep’i uyandırmam gerekirdi, değil mi? Onu uyandırmamış olmam garip kaçmıştı, değil mi? Uyandırsaydım bana gülümseyip sakinleşmeme yardımcı olurdu ve belki karnımda gezinen ellerini şimdi bile hissediyor olmazdım.

Yüzümü avuçlarımdan arasına gömdüm ama çok geçmeden kolumda küçük bir dokunuş hissedince başımı kaldırdım. Rosie bana peçetesini uzatıyordu. Gözyaşlarımı silip bir elimi yumuşacık buklelerinin üzerine koydum. “Teşekkür ederim, güzelim.” Eğilip onu kollarımın arasına aldım. “Sana doğru düzgün selam vermediğim için özür dilerim.”

“Önemli değil,” dedi bütün ağırbaşlılığıyla. “Bir bebeğin olacak.” Sanki bu, onun gözünde her şeyi açıklıyordu. Sandalyesine döndüğünde peçeteye sümkürdüm.

“Hadi ama, Eve. Üzülecek hiçbir şey yok,” dedi Dustin. “Çocuk sahibi olacak herkes bir noktada böyle hisseder.”

Peçetemin ardından ona bir bakış attım. “Öyle mi?”

Başını kaygısızca sallayarak sözlerimi onayladı. “Vaktinin yarısını, *Siktir*, diye düşünerek geçirmiyorsan üzerine yeterince

kafa yormuyorsun demektir. Bir insan doğuracaksın, Eve! Kanlı canlı bir insan! Elbette kafayı yiyeceksin.”

Hamile olduğuma daha yeni yeni alışmaya başlamışken, önümdeki on sekiz yıl birden üstüme çullanmıştı. Onca kirli çamaşır, alınacak Noel hediyeleri, planlanması gereken doğum günü partileri, param yetmeyeceği için evimde pinekleyerek geçireceğim bahar tatilleri. “Tanrım, ne *yapacağım* ben?”

Abilerim birbirlerine baktı ve Dal, *Bana sorma, ben baba değilim*, der gibi omuzlarını silkti. Mal şaşkın görünüyordu. Dustin ise iç geçirdi.

“Hepimizin yaptığını yapacaksın,” dedi en sonunda. “*Bugünü* atlatacaksın. Çocuk bakmanın bütün olayı bu. Bugün ne gerektiriyorsa onu yaparsın. Bugün o kadar da korkunç değil, değil mi?”

“Her şey korkutucu.”

“Doğru, haklısın,” dedi Dustin seyrek sayılabilecek sakalını sıvazlayarak. “Şimdi bunları düşünmeyi bırak da bir şeyler ye.”

Tavsiyesine uydum ve ailem mucizevi bir şekilde sonraki yarım saat boyunca konuşabilecekleri başka bir konu buldu. Yine de herkesin lokmalarının arasında bana çaktırmadan bir bakış attığını hissedebiliyordum.

Mutfağı hızlıca temizledikten sonra oturma odasındaki şöminede küçük bir ateş yaktım ve önüne uzanıp biraz kestirdim.

Uyandığımda başımın yanına uzatılmış bir çift ayakla göz göze geldim.

“Demek adamı tanımıyorsun, ha?” diye sordu Dallas. Ateş patlayınca ayaklarımın dibine siyah-turuncu bir kor fırladı. Dallas hemen üzerine basıp onu söndürdü.

Gözlerimi kırptırıp uyku mahmurluğunu üzerimden attım ve doğruldum. “Evet, öyle.”

“Şu Dereklerinden biri değildir umarım?”

Gülüp ona dilimi çıkardım.

“Nasıl tanıştınız?” diye sordu. “Bir uygulamadan falan mı?”

Başımı iki yana salladım. “Tinder maceram sadece bir dakika sürdü.”

“İnsanlarla görüşmüyor muydun? Yani, bu... şey her neyse onun dışında?”

“Hayır. Uzun zamandır kimseyle görüşmedim.”

“Neden?” Nihayet yanıma oturdu.

“Hımm, İki Numaralı Derek’le ayrıldık. Sonra Corinne öldü ve... Willa’nın yanında olmak istedim, kimseyle görüşmedim işte. Birkaç ay önce de Ethan’la yattım. Hepsi bu kadar, anlatacak başka bir şey yok.”

Dallas bir süre sessiz kaldı. “Onunla... birlikte olmak istemiyor musun?”

Başımı iki yana salladım. “Bir kız arkadaşı var. Onu aldatmadı ama, bir dargın bir barışık bir ilişki işte. Şimdi de barışık dönemlerindeler.”

“Of. Bu... Siktir. İşlerin boktan kısımlarıyla hep kadınlar uğraşıyor, değil mi?”

“Nasıl yani?”

“O, kız arkadaşıyla nispeten normal hayatına devam ederken sen...” Duraksayıp bakışlarını karnıma indirdi. “Çoğalıyorsun.”

Gülüp kolunu çimdikledim. “*Yumurtluyormuşum* gibi konuşma.”

Bir süre sessiz kaldık, ta ki, “Daireni ne yapacaksın?” diye sorana kadar.

“Ha?”

“Daireni diyorum. Nasıl düzenleyeceksin?”

Dal, Austin’de kurumsal bir tasarım firmasında iç mimarlık yapıyordu ve harika bir estetik anlayışı vardı. İkimiz de aynı dertlerden muzdariptik. Yatağımızın baş ucundaki komodinde bir kavanozda duran tek bir ayçiçeği, bozulmasın diye eninde sonunda konu komşuya dağıtmak zorunda kaldığımız yemek masasındaki meyve kâsesi ve utanç verici derecede temizlik ıvır zıvırları ve deterjanlarla dolu bir elbise dolabı. Bazen bir kitabı sırf rafta güzel duracağını bildiğimizden alır, o ekmek kızartma makineleri –şu ekmeği harika bir sesle dışarı fırlatanlardan– sırf tezgâh kaplamasına yakışacağı için haftalarca para biriktirirdik. Kısacası evinizi dekore etmek istiyorsanız ilk adresiniz abim olmalıydı.

“Off. Bilmiyorum. Kusursuz dairemi yeniden dekore ettiğimi düşünmek bile tüylerimi ürpertiyor.”

Dal yerinden kalkıp kâğıt kalem kapmıştı bile. Evime sadece iki kez gelmiş olmasına rağmen hatırladıklarıyla neredeyse kusursuz sayılabilecek bir kat planı çizdi. Sonraki yarım saati mobilyalarımın farklı yerlerde nasıl görüneceğini düşünmekle geçirdik.

Mal içeri girdi ve omzunun üzerinden bize bir bakış atıp güldü. “Hah. Oldu o zaman.”

“Sorun ne?” diye sordu Dal çizdiği planı inceleyerek.

“O alanın bir çocuğa yeteceğini mi sanıyorsun?” Parmağıyla az önce eklediğimiz çocuk köşesini işaret etti. “Onu yediyle falan çarp.”

“Yediyle mi? Bu bütün dairem eder!”

Burnuna dokunup sırtıttı. “Oraya kaç para kira ödüyorsun?”

“Seni ilgilendirmez,” diye homurdandım. “Ayda bir milyon dolar.”

Kendini kanepeye attı. “Sadece o gardıroptan hallice dört

duvara ödediğin parayla Westbrooke'ta iki ya da üç yatak odalı *gerçek* bir ev tutabilirsin demek istiyorum."

"Brooklyn'den başka yere taşınmaya niyetim yok."

"Dürüst olalım... kaçınılmazı neden erteleyesin ki? Eninde sonunda buraya döneceğini sen de biliyorsun. Dustin ve çocuklar burada. Jenny'yle ben de sadece birkaç saat uzaklıktayız."

"Hepinizi çok seviyorum," dedim yavaşça. "Ama Brooklyn'de kalacağım."

Kaşları çatıldı. "Sırf bir şeyler ispatlamak için tek başına çocuk büyütemezsin."

Pat. Odanın öteki ucundan fırlayan yastık Mal'in suratına sertçe çarptı. Dustin oturma odasının kapısında durmuş, ellerini çırparak tozunu silkeliyordu. "Canı ne isterse onu yapar. Herkesin hayatı kendine. Kendin tüm sorunlarını çözmüşsün gibi davranma."

Ordudan ayrılmasının üzerinden neredeyse orduda geçirdiği zaman kadar süre geçmişti ama dediğim dedik ses tonu hâlâ arada bir ortaya çıkıyordu. İş günlerinde öğle vakti *piña colada* içip sarhoş olmaya bayılan bir adam gibi görüldüğü düşünülürken de bu daha da endişe verici hale geliyordu.

Suratı kıpkırmızı kesilmiş, öfkeli Mal hışımla odadan çıktı. Dustin yanımıza gelip Dal'ın çizdiği plana baktı. Yüzünü buruşturdu. "Bunu söylemekten nefret etsem de o muhtemelen haklı. Bebekler sorun olmaz ama çocuklar bütün evi işgal eder. Niyetin dairende uzun süre yaşamaksa ikinci bir yatak odası olmaması işleri zorlaştıracaktır."

"Şu anda taşınmayı düşünmem bile mümkün değil. Bütçem böyle bir şeyi kaldırmaz. Kirasını karşılayabileceğim iki yatak odalı bir ev için işimden çok uzağa taşınmam gerekir. Ayrıca kreş parasını ve evde olmadığım onca zamanı düşünmem gere-

kiyor...” Sırtüstü uzandım ama rahat edemeyince yan döndüm.
“Düşüncelerim çalışmıyor.”

Abilerimin birbirlerine baktıklarını hissedebiliyordum.

“Eh,” dedi Dal. “Düşünebildiğinde beni ara. Sana yardımcı olurum.”

“Özür dilerim ama önceki konuşmanıza kulak misafiri oldum. İstersen Brooklyn’e gelirim ve askeri üniformalarımı kuşanıp senin yerine başka bir kız arkadaşı olduğu için o herifin ödünü bokuna karıştırırım,” dedi Dustin.

Güldüm. “Hepimizin kendine has yetenekleri var,” dedim.

“Mal’inki neymiş?” diye sordu Dustin.

Dal’la aynı anda, “Reddit,” dedik ve kahkahalara boğulduk.

Çocukluk yatağında yatarken Willa’ya mesaj attım. *Herkese söyledim.*

Cevabı yaklaşık dört saniye sonra geldi. *Sonuç????*

Gayet... iyi karşıladılar? Şey, Mal... Mal’di ama Dustin ve Dal çok tatlıydı.

Eh, yazdı, böyle olacağını tahmin etmeliydik, değil mi? Artık onlar da bildiğine göre rahatladın mı?

Korkmak çok yorucuydu. Yani evet. Bu arada Mutlu Noeller.

Hediyen ağacın altında. Geçen gün Dustin’den oraya koymasını istedim.

Seninki de senin ağacının altında!

Gördüm. Seni seviyorum. Birazdan Isamu’nun teyzesine gideceğiz.

Ben de seni seviyorum.

Willa’nın ardından Shep’e bir şeyler yazmayı denedim ama hemen vazgeçtim. Sabahki o aptal hissi hâlâ üzerimden atamamıştım.

Eski arkadaşlar ara sıra birbirlerinin yataklarında uyuyakalırdı. Söz konusu arkadaşlardan birinin elini diğerinin kıyafetlerinin altına sokması da doğaldı. Evet, hepsi son derece normaldi.

Tanrım... kalkıp nasıl Shep'e mesaj atabilirdim?

Onun yerine Ethan'a yazmaya karar verdim. *Mutlu Noeller! Abilerime haberi verdim. İyi karşıladılar.*

Telefonumu bir kenara fırlattım ve Ethan'a yazmanın tam olarak ne zaman Shep'e yazmaktan daha kolay hale geldiğini merak ettim.

Telefonum başımın yanında çalmaya başlayınca elime alıp tiz bir çığlık koyuverdim. Arayan Shep'ti. Bir şekilde ona mesaj atmaya yeltenip paniklediğimi mi hissetmişti? Belki de mesaj ekranını kapamamla kollarındaki tüyler diken diken olunca sandviçini bir kenara bırakıp telefonuna uzanmıştı. Shep'in zihnimi okuyabildiğini öğrendim an bu an mıydı?

"Alo?" Sırtımı yatak başlığına yaslayıp dizlerimi karnıma çektim.

"Selam!" Tanrım, sesi çok güzeldi.

"Selam Shep." Benim sesimse Minnie Mouse'u işinden etmeye çalışıyormuşum gibi çıkıyordu.

"Willa az önce abinlere her şeyi anlattığını söyledi ve... iyi olup olmadığını öğrenmek istedim."

Sözlerinin karnımda kelebekler uçuşmasına neden olduğu gerçeğini görmezden gelip konuya daldım. "Her şey yolunda gitti. Yani birkaç göz yerinden fırlamanın eşiğinden döndü tabii. Bir de Dustin 'sperm' dedi, hayatımın en kötü anı oydu sanırım. Ama onun dışında..."

Shep büyük bir kahkaha atıp ardından biraz sakinleşti. "Ama gerçekten iyisin, değil mi? Sırf ülkenin iki ayrı ucunda olduğumuz ve işler kötü giderse yapabileceğimiz hiçbir şey olmadığı için söylemezlik etmiyorsun?"

“Böyle büyük bir özveride bulunup rol yapacağımı varsaydığın için teşekkür ederim ama konuşmamız kötü gitsaydı anlardın. On eyalet çapındaki herkes anlardı... Yalan söylemeyeceğim, hüngür hüngür ağladım ama bazı kısımları hayal ettiğimden bile daha iyiydi.”

“Güzel, güzel. Hepsini tek başına yapman gerektiği için endişelenmişim... Bir de...”

“Hı-hı?”

“Boş ver. Affedersin. Mutlu Noeller.”

Hatta sessizlik çöktü. Ne söyleyecekti de son anda vazgeçmişti bilmek istiyordum ama bu konuşmada sır saklayamayacağımıza dair bir örnek teşkil etmek istemiyordum. Çünkü kendi yalanlarımı gerçekten ama gerçekten ait oldukları yerde, içimde tutmayı tercih ederdim. “Sen de Isamu ve Willa’yla gidiyor musun?”

“Hayır. Yarın Noel’i üçümüz birlikte kutlayacağız. Muhtemelen bu gece evde oturur film falan izlerim.”

Dün gece birlikte izlediğimiz filmin anıları gözümün önüne gelince onun da aynı şeyi düşünüp düşünmediğini merak ettim. Birden odasının lavanta rengi duvarlarının arasında dönüvermişim. Sırtımdaki yastığın yumuşaklığını, giysilerinin tenime sürtünüşünü hissediyordum. Nefeslerini, sıcaklığını, vücudumu dolduran adrenalini. Alt tarafı film izlerken birbirimizden otuz santim uzakta uyuyakalmıştık. Bir filmde olsak tüm zamanların en aile dostu sahnesi olurdu. Yine de yerimde kıpırdanıp boğazımı temizledim. Bu hiç iyi değildi.

“Bizim eski Westbrook, Michigan’da iyi olacağına emin misin?” diye sordu.

“Evet. Keşke sen de yanımda olsaydın.” (Ne bok yiyorum ben şu an?) “Yani Willa’yla birlikte. İkinizin de yanımda olması her şeyi güzelleştiriyor.” Kendimi ağzımda süpürgeyle geri geri

yürüyerek arkasında bıraktığı ayak izlerini temizleyen, Disney çizgi filmlerinin birinden fırlamış bir köpek gibi hissediyordum. Aramızdaki tuhaflığı hissetmiş olmalıydı; *hissetmemesi işten bile değildi*. “Yanımda siz olmadan eve dönmek garip geliyor.” Ona aklımdan geçen her şeyi söyleyemesem de en azından dürüst olabilirdim. “Özellikle de yılın bu zamanında.”

“Klein’da naneli dondurma, ardından da nehir kenarında bir yürüyüş,” diye eski günleri anımsadı. Willa, o ve ben bunu yaklaşık yetmiş kez yapmıştık.

“Buzda balık avlayan adamların gelecekteki çocuklarını donduruşunu izlemek.”

“İçinde ne olduğunu tahmin etmek için hediyeleri deli gibi salladığımızı görünce bize bağırان annem.”

Güldüm, Corinne’in en nefret ettiği şeylerden biriydi bu. “*Günün birinde sana porselen bir şeyler alırsam kafanı duvarlara vurursun!*” dedim annesini taklit ederek.

“Sonra içinden de yün çorap çıkardı.”

“Ne diyebilirim ki? Çoraplarını sallamamızdan cidden nefret ederdi.”

Bir an duraksayınca güldüğünü düşündüm, belki de iç geçirmişti. “Onu özlüyorum, Eve.”

“Ben de öyle.”

“Bir an önce dön. Sana ihtiyacımız var.”

Kalbim tekledi.

“Yakında geliyorum,” dedim. “Seneye görüşürüz!”

“Koca bir yıl,” dedi.

“Yepyeni bir başlangıç,” diye ekledim ve sözlerim midemi altüst etti.

On Bir

Noel sabahı herkesten önce uyandım. Botlarımı ve montumu giyip atkımı, eldivenlerimi ve beremi de taktıktan sonra dışarı çıktım. Hava o kadar da soğuk değildi. On dakikalık yürüyüşüm sırasında üzerimdeki katmanları tek tek çıkardım. Mezarlığa adımımı attığımda kışlık giysilerimin hepsi ceplerime tıkılmış vaziyetteydi.

Yağan karın çoğu erimiş, geriye on santimlik bir tabaka kalmıştı. İnsanların bıraktığı birkaç kırmızı ve pembe çiçeğin dışında her şey siyah, beyaz ve gri tonlarına boyanmıştı.

Cenazesinden bu yana Corinne'i bir kez, Westbrooke'a son gelişimde ziyaret etmiştim.

Mezarı sade, küçük ve bakımlıydı. Kar her şeyi daha hoş gösteriyordu.

Yanımda getirdiğim küçük anahtarlığı taşın üzerine bırakıp onunla konuşmaya başladım.

"Corinne. Bir bebeğim olacak."

Ona hamile olduğumu nasıl öğrendiğimi anlattım. Mahkeme duvarı suratlı hemşireyi, ultrasonları, çöp kovalarına kusmalarımı, henüz çözemediğim her şeyi anlattım. Tekme'den (Shep'in ellerini karnımda gezdirdiği kısmı atlayarak) bahsettim. Ardından... Willa ve Shep hakkında aklıma gelen her şeyi sıraladım. Öğrendiğim ya da gördüğüm hiçbir detayı atlamadım.

Ona çocukları hakkında söyleyebileceğim her şeyi söyledim. Sonra öylece durup serin havanın, sessizliğin tadını çıkardım. Kalbim Corinne'in acısıyla sızlıyordu.

Ona söylediğim sözler zihnimde çınladı. *Corinne, bir bebeğim olacak.* Kulağa biraz... mutluymuşum gibi geliyordu. Bunu gün yüzüne çıkarabilecek tek kişi oydu zaten.

Karda hışırdayan ayak sesleri duydum ama pek aldırmadım.

Sesler gitgide yakınlaştı ve başımı kaldırıncı Dustin'i yanımda dikilirken buldum.

"Merhaba!" dedim şaşkınlıkla.

"Girişte seni gördüm. Annemle babamı ziyaret edecektim ama önce buraya gelmeye karar verdim."

"Ben de onlara gidiyordum."

Kolunu omzuma atıp hafifçe sıktı, ardından da Corinne'in mezarına pembe laleler bıraktı.

"Ona da mı çiçek getirdin?" diye sordum.

Omuzlarını silkti. "Noel'deyiz. Hem Corinne benim arkadaşımdı."

"Ne? Ciddi misin? Sen ve Corinne?"

Beni başıyla onayladı. "Benden iki sınıf büyüktü. Birbirimizi tanırdık. Sık sık ziyaretine gelmeye çalışıyorum."

Ona şaşkınlıktan beş karış açılmış ağızla bakıyordum. "Ben... bunu hiç düşünmemiştim. Willa ve Shep'in *annesiyile* aynı yaşta olabileceğin aklımın ucundan geçmemişti. Arkadaş olduğunuzu neden hiç bilmiyordum?"

Dustin bana hiç de onluk olmayan mahcup bir bakış attı. "Lisedeyken ona fena vurulmuştum. Ama ona çıkma teklif etmeye kalkışmadan orduya katıldım. Sonra kulağıma Shep'i doğurduğu haberi geldi. Ardından da Willa'yı."

"Emekli olup Westbrook'a döndüğünde onunla konuştun mu?"

Mahcup gülümsemesi hüzünlü bir hal aldı. “Evet. Bodrumda kaldığım yazı hatırlıyor musun? Çıkıyor gibiydik. Kısmen yani. O... eh, onu sen de tanıyordun.”

“Gelmiş geçmiş en harika insandı.” Beynim şaşkınlıktan durmuş gibiydi ama Corinne’in ne kadar mükemmel biri olduğunu hatırlamak için ona ihtiyacım yoktu.

“Evet. Bir terapist bulmama o yardım etmişti ve... ikimizin de benim biriyle çıkabilecek durumda olmadığını anlamamız pek uzun sürmedi. O halimle Willa ve Shep’in yanında olmamı istemedi. Biz de ayrıldık.”

“Ama hemen ardından Courtney’yle görüşmeye başladın,” dedim, Dustin’in eski karısıyla tanıştığı zamanları hatırlayınca.

Kolunu yeniden omzuma attı. “Hayır, hemen ardından Courtney’yi hamile bıraktım.”

“Ne?” Kolunu itip ona döndüm ve ellerimi belime yasladım.

“Evet. Kulağa inanılmaz geldiğinin farkındayım. Sanırım ailecek önümüze gelenle yatıyoruz,” dedi ellerini önünde kaldırarak. “Gerçi annemle babama söyleyecek cesareti hiç bulamadım. Courtney’le alelacele evlendik ve herkese Keeley’nin bir ay erken doğduğunu söyledik.” Omzuyla hafifçe benimkine vurdu. “Bize gerçeği söylemene çok sevindim.”

“Seni... hiç... tanıımıyormuşum,” dedim.

Gülüp parmaklarını yüzünün önünde hızlıca kıpırdattı. “Tam da hoşuma gittiği gibi.”

“Sen ve Corinne, ha?” dedim mezara dönerek.

Uzanıp iki parmağını taşa koydu. “Hasta olduğunu öğrendiğimde inanmak istemedim.”

“Biliyorum.”

“Her şey çok hızlı gelişti.”

“Biliyorum.”

“Willa ve Shep iyi mi?”

“Hem evet hem hayır. Onun yanlarında olmaması daima canlarını yakacak. Ama onları güçlü insanlar olacak şekilde yetiştirdi.” Bir an için iki kardeşi düşündüm. “Birbirinden çok farklı şekillerde güçlü.”

“Hayatında olmalarına seviniyorum.”

“Tanrım, ben de öyle.”

Corinne için bıraktığım anahtarlığı inceleyip tekrar yerine koydu. Koluna girdim ve sessizce yürümeye başladık, nefeslerimiz önümüzde buhar bulutları oluşturuyordu.

Annemizle babamızın bakımlı mezar taşları yan yanaydı. Bana kusursuzca yapılmış bir yatağın üzerine kondurulmuş yastıkları anımsatıyorlardı. Toprağa verilmelerinden bu yana geçen on yıl ne yazıları ne de keskin köşeleri aşındırmıştı. Hayatımın neredeyse üçte biri onlar olmadan geçmişti ama mezar taşları etraftaki yıpranmış, yosun içinde kalmış diğer mezarlara kıyasla hâlâ gıcır gıcır duruyordu.

Kolumu Dustin’inkinden çektim ve isimlerini kapamamaya özen göstererek ikisinin de taşının önüne küçük birer Noel çelengi bıraktım.

Dün gece yemek masasında olsalardı bana ne söylerlerdi? Dustin’den mi yoksa Mal’den yana mı olurlardı? Beklenmedik bir hamileliğin şokunu ve endişesini birinci elden tecrübe etmişlerdi... ama öte yandan evlilerdi ve halihazırda üç çocuk yetiştirmişlerdi.

Annemin mezarının yanına çömelip elimi mezar taşının üzerine koydum, adının çıkıntılarını avucumda hissedebiliyordum. “Emeklilik planlarını cidden mahvettim, değil mi?”

Elli iki yaşlarında muhtemelen Michigan’ın soğuşundan kaçıp kışı Florida’da geçirmenin ya da Michigan Gölü’nde kart

oyunları oynayıp günbatımını izleyebilecekleri küçük bir kulübe almanın hayalini kurmaya henüz başlamışlardı. Fakat bunun yerine doğruca doğumhaneye dönüp sonraki on sekiz yılı beni özenle yetiştirerek geçirmişlerdi.

Üniversitenin ilk yılında annemi kalp krizinden kaybettiğimde günlerce ağlamıştım. Üç ay bile geçmeden babam da ona katıldığında kendimi güçbela toparlamıştım. Böylesi bir yarının kapandığını hayal etmek bile güçtü ama doğrulup avucumu karnıma bastırınca artık farklı bir insan olduğumu fark ettim. Öldüklerine hâlâ bir çocuktum. Şimdiyse kendi çocuğumu doğurmaya hazırlanıyordum.

“Teşekkür ederim...” dedim yan yana huzur içinde uyuyan ebeveynlerime. *Beni doğurduğunuz, yetiştirdiğiniz, hayatınızın bir parçası olmam gerektiğine karar verdiğiniz için.* “Sadece teşekkür ederim.”

Bir adım geri çekildim ve Dustin getirdiği çiçekleri mezarlarına bırakıp onlarla konuşurken gökyüzünü izledim. Tam da üşümeye başladığımı hissettiğimde abim yanıma geldi ve birlikte eve doğru yürümeye başladık.

“O semender neydi?” diye sordu.

Ansızın gelen sorusuyla gözlerimi şaşkınlıkla kırptırdım. “Ah, Corinne’e bıraktığım anahtarlığı mı diyorsun? Aramızdaki bir mevzuyla ilgili.”

“Anlatsana,” dedi. Bu ne hoş bir laftı. Her şeyden kaçmaya çalıştığımız bir dünyada *anlatsana* gibi basit bir sözcüğü duymak ne büyük değişiklikti.

Bakışlarımı ona çevirdim, parlak gökyüzünün altında çok yakışıklı görünüyordu.

“Küçükken,” diye söze başladım, “belki yedi, sekiz yaşlarımdayken birkaç eyalet ötede büyük bir karışıklık çıkmıştı. Bir

inşaat şirketi boş duran bir araziyi kalkındırmak için bir site inşa etmek istiyordu. Ama bütün dünyada sadece o beş kilometre karelik alanda yaşayan özel bir semender türü ortaya çıkınca büyük bir tartışma patlak vermişti.”

“Vay anasını,” dedi Dustin. “Michigan’da semenderlerin yaşadığından haberim yoktu.”

“Öyleymiş. Yani araziyi imara açmak bu özel türün soyunun tükenmesine neden olacaktı. İnsanlar ayaklanmıştı. Corinne bir hafta sonu projeyi protesto etmeye gidecekti ama Willa’yla Shep onunla gitmek istemedi. Bana gelmek isteyip istemediğimi sorduğunda kabul ettim. Büyük bir pankart hazırlamama yardım etti ve protestoya gittik. Boş boş oturuyorduk ama etrafımızda konuşabileceğimiz bir sürü protestocu ve biliminsanı vardı. Sonraki hafta ona tekrar gidip gidemeyeceğimizi sorunca bir kez daha gittik. Belki iki belki üç ay boyunca neredeyse her hafta sonu oradaydık. Protestoculardan biri semenderlerin koruma altındaki türlerden biri olduğunu kanıtlayan evrakları hazırlayıp gerekli yerlere başvurunca müteahhitler nihayet projeden vazgeçti... Öyle işte. Gerisi malum. Koruma çalışmalarına dair ilk tecrübemi böyle edindim.”

“Bunu hiç bilmiyordum,” dedi Dustin bakışlarını ayaklarına dikerek. “Anne babamla... taban tabana zıttı, değil mi?”

Kıkırdadım. “Evet, öyle de denebilir sanırım. Corinne yerinde duramayan biriydi ve... etrafta olmamdan hiç şikâyet etmezdi. Willa, Shep ve benim komik, ilginç olduğumuzu düşünürdü. Kiliseye gitmek yerine bilimle ve çevreyle ilgilenmeye başladığımda beni anladı. Birisi tarafından anlaşılacak çok hoştu.”

Burnumun ucundan süzülen gözyaşlarını sildim ve Dustin cebinden çıkardığı buruşuk peçeteyi bana uzattı. “Ona söylemek içimi çok rahatlattı.” İç geçirdim. “Willa ve Shep’le çok

vakit geçirdiğimden bazen onun hakkındaki hislerim birbirine karışıyor. Sonuçta onların ne hissettikleri daha önemli.”

Dustin’le kol kola yürürken benimle “bebek” hakkında konuşan ilk kişinin o olduğunu fark ettim. Corinne de benim “bebek” hakkında konuştuğum ilk kişiydi.

Bir an için onları bir çift olarak hayal ettim. Bazen aslında hiçbir şey bilmediğini fark etmek insanı şaşkına çeviriyordu.

Abim uzun süre başka bir şey söylemedi. Sonra eve yaklaştığımızda, “Bunu yapabileceğini biliyorsun. Bekâr bir anne olmanın altından kalkabilirsin. Corinne kalktı ve yıllarca bunu yapışını izledin,” dedi.

Dustin evi anne babamızdan miras aldığı odama el sürmemişti. Noel gecesini çocukluk odamdaki masama oturdum ve kapağında Christina Aguilera’nın “Dirty” döneminden bir resminin olduğu deftere bir şeyler karaladım. Zamanında annemle babam görmesin diye defteri bir çekmecenin altına saklamak zorunda kalmıştım (kapağı onlar için fazla müstehcendi) ve birkaç dakika önce kontrol edip hâlâ bıraktığım yerde olduğunu görünce çok mutlu olmuşum.

Ne var ki mutluluğum pek uzun sürmemişti çünkü telefonumun ekranı, sindirmesi çok zor sayılarla parlıyordu. Willa’nın birkaç haftadır gönderdiği ama ödüm koptuğundan incelemeyi erteleyip durduğum bütçe tablosuna bakıyordum. Sonuçta Noel’deydik ve para konularını düşünüp strese girmeyi ertelemenin anlamı yoktu, değil mi? Willa’nın yazdığı tahmini tutarları alıp banka hesabımdaki bakiyeden çıkardım. Kalan çok azdı.

Eh, hiç değilse *kalan* bir şeyler olmuştu.

Ne kadar şanslı olduğumu düşünmeden edemiyordum. Sağlık sigortam vardı. Abilerimin çocuklarından kalma bir sürü

kıyafet duruyordu. Fakat acı bir gerçek vardı; doğum iznim bitince kreş masraflarını karşılamam gerekecekti. Tutar neredeyse ikinci bir kira kadardı. Ayda binlerce dolar demekti. Maaşımdan kirayı, geçim ve kreş masraflarını çıkarınca kalan tutar çocuk bezi ve konserve yiyeceklere ancak yetiyordu.

Görünüşe göre sırf yaşıyor olmak için yaşayacaktık.

Çocuğun büyüyünce üniversiteye gideceğim diye tutturmayacağını umdum.

Ya da bir yerlere seyahat etmek istemeyeceğini.

Ya da doğum günlerinde hediye beklemeyeceğini.

İnleyerek defteri sertçe kapadım ve alnımı Christina'nın püsküllü pantolonuna dayadım. İçimden bir işim olduğuna şükrettim. Bunca yıldır New York'ta tek başıma yaşamama yetecek kadar para kazanmıştım. Dünyanın en şanslı sürtüğüydim. Belki de Xaria'nın teklifini kabul edip hiç istemediğim bir işte yükselmeliydim. Bunca yıllık birikimlerimi kırlentlere ve dekoratif karolara harcamanın bedelini ödemiş olurdum. Neden üç ev arkadaşıyla, yere serili bir döşekte yaşamıyordum ki? Belki o zaman çocuğumu büyütmeye yetecek param olurdu.

Ethan'ın Noel gecesini nasıl geçirdiğini hayal etmeye çalıştım. Sevgilisi olan insanlar böyle gecelerde ne yapardı? Ah! Biliyordum. Eminim şu an Eleni'ye kalp şekilli bir kolye veriyordu. Biricik kız arkadaşı diz üstü yeşil ve kırmızı çizgili çoraplarını giymiş, kışına tangasını, başına da bir Noel Baba şapkası geçirmişti. Ethan, ne kadar şanslı bir adam olduğuna inanamıyordu. Her yerinden buram buram cinsel cazibe akan ve Noel'i nasıl kutlayacağını bilen bir kadın mı? Turnayı gözünden vurmak diye buna denirdi işte.

Tamam, tamam, gecesi muhtemelen böyle geçmiyordu. Ama masasının başına oturmuş, Christina Aguilera'lı defterinde

bütçe hesapları yaptığını da sanmıyordum. Kreş masraflarını hiç düşünmüş müydü? Ya da bebek bezlerinin ne kadar tutacağını? Peki ya araba koltuklarının?

Birden pisliğin teki olsaydı kafamın çok daha az karışacağını fark ettim. Bütün bu iyi-ama-haklı-olarak-ne-yapacağını-bilemeyen-adam olayı fena halde yorucuydu. Onu hesaba hiç katmamak çok daha kolay olurdu. Ya da katmak! Sanırım ona zaman vererek, bir şeyleri akışta çözmemize müsaade ederek en büyük iyiliği yapmıştım. Ama şimdi resme onu da dahil etmek üzere kalemi elime bir alıp bir bırakmam da bu yüzdendi. Bir al bir bırak. Bir al bir bırak.

Bu sürece dahil olmak istediğini söylüyordu ama hepsi laftan ibaretti. Bu sırada ben ardı ardına yolda karşıma çıkan tümseklerle takılıyordum. “Laftan ibaret”in tam zıttı nedir biliyor musunuz? Kanlı canlı bir insan evladı.

Birden Eleni’nin DNA testi fikri kulağa harika bir planmış gibi geldi. Babalık testleri gereksiz yere kötüleniyordu. Herkesin aklına gündüz programlarında şaibeli konuşan anneler geliyordu. Ama yanılıyorlardı! Bu test, çocuğunuz taze sebzeler yiye-bilsin, anne işte o taze sebzeleri sofraya koymak için didinirken nitelikli bir profesyonel onlara göz kulak olabilsin diyeydi. Çok mu şey istiyordum?

Telefonumun ekranında parlayan tablodan çıktım ve mesajlarıma girdim. Ethan’a ne yazacağımdan emin değildim. Belki de ödünü bokuna karıştıracak bir şeyler söylemeliydim. Gelecek Zamanın Hayaleti gibi davranıp birini nafaka ödemeye ikna etmek mümkün müydü?

Ancak Ethan’a gönderdiğim son mesajın altında, o sırada görmediğim bir yanıt olduğunu fark edince şaşırdım. Shep’le konuşurken fark etmemiş olmalıydım.

Sana da Mutlu Noeller, demişti. Brooklyn'e ne zaman dönüyorsun? Görüşebilir miyiz? Sana vermem gereken bir şey var.

Yoksa yılda 20.000 dolar mı? yazdım ama hemen sildim. Yılbaşı gecesi dönüyorum, dedim bunun yerine. Evet, görüşebiliriz.

*Düzenleme
Ny.ozlem*

On İki

O günden bir hafta sonra, dondurucu soğğun ortasında, New York'taki evimin verandasında doğmamış çocuğumun babasını bekliyordum. Ayak parmaklarım botlarımın içinde ağır ağır donmuş bebek havuçlara dönüşürken bütün bir ananası tek lokmada yutmuşum gibi hissederek bir sağıma bir soluma bakıyordum.

Ethan birdenbire görüş alanıma girdi.

Kolunun altında büyük, düz bir kutu taşıyor, kısıtğı gözleriyle apartman numaralarını okumaya çalışıyordu.

“Ethan!” diye seslendim elimi başımın üzerinde sallayarak.

Beni görünce yüzünde o aşına olduğum içten mutluluk belirdi. Beni fark edip bütün neşesini bir *merhaba*'ya kattığı o birkaç saniyeye bayılıyordum.

Merdivenin dibinde durup bana baktı. Ne kadar çekici olduğundan muhtemelen daha önce de bahsetmiştim, değil mi? Eh, öyleydi. Parlak saçları ve akıllara Tarzan'ı getiren düşük kaş kemikleriyle insanın elinin ayağının birbirine dolanmasına neden olacak türden bir adamdı.

“Merhaba,” dedim. Biraz olsun şanslıysam normal olduğumu düşünür e kafamdaki Tarzan seksi düşüncelerini kovmaya çalıştığımdan şüphelenmezdi.

“İyi yıllar. Evine gelmeme izin verdiğin için teşekkür ederim.”

“Elbette. Yukarı çıkalım mı?”

Basamağa atlayıp bir kolunu uzattı. *İzin verir misin?* diyen o gözlerle bana baktığında eriyip gideceğimi düşündüm. Tabii ki izin verirdim.

Harika bir Yeni Yıl sarılmasının ardından onu peşime takıp ikinci kattaki daireme uzanan ahşap merdiveni tırmanmaya başladım.

“Şu eski kumtaşlarına bayılıyorum,” dedi, bir elini oymalı tırabzanda gezdirirken. Bir an durup duvarlardan birinde asılı eski aynanın tenekeyi andıran kahverengi köşelerini inceledi.

“Değil mi? Hepsinin kendine has bir cazibesi var.”

“Bu evi nasıl buldun?”

Gıcırdayan basamakları çıktık ve cebimden anahtarımı çıkarırken ön kapımda durduk. “Eski usulle.”

“Craigslist mi?” diye tahmin yürüttü başını hafifçe yana eğerek. Güldüm. “Aynen öyle.”

Onu içeri davet edip nefesimi tuttum. Evimi yeni insanlara pek sık açmazdım ama sırf bu an için –içeri ayak bastıklarında dekorasyonumun harikalığı yüzünden hayatları boyunca yaptıkları seçimleri gözden geçirdikleri o an için– *yaşadığımı* itiraf edecek kadar kendimi beğenmişim.

“Vay be,” dedi ayakkabılarını çıkarırken. “Güzel ev.” Elindeki düz kutuyu kaldırdı. “Pekâlâ, bu...”

“Bir dakika.” Montumu asıp ona doğru yürüdüm. “Hepsi bu mu? ‘Vay be, güzel ev’ mi?”

“Ah.” Bana gözlerini kırpıştırarak baktı. “Fazlasını mı istiyordun?”

“Dalga mı geçiyorsun?” Kollarımı hışımla savurup oturma odamı işaret ettim. “Kirlentlerim şu tablolaradaki –bu arada çerçevelerinin el yapımı ve antika olduklarını da söylemeden

geçemeyeceğim— ara renkleri ortaya çıkarıyor. Bu çiçekler *canlı*, bu da havalimanından eve dönerken çiçekçime uğradığımı gösteriyor. Şu kitaplığa bir baksana! Tam bir sanat eseri! Bir dakika, bir dakika. Sorunun ne olduğunu anladım. Bütün manzarayı görmek gerek. Şuraya geç. Orada dur. Hayır. Otur. Böylece hem mutfak hem banyoyu hem de yatak odasını görebilirsin. Oradan hepsi görünüyor. Biraz bekle. Öyle dur işte. Limonata sever misin? Ev yapımı frambuazlı limonata ister misin?”

Sersemlemiş görünüyordu. “Şey, olur?”

“Harika.” Buzdolabına gidip limonatayı çıkardım. “Sürahi-me iltifat etmekten sakın çekinme. Bir aile yadigârı. Yani muhtemelen öyledir. Bir garaj satışından almıştım. Ama şu bardaklar *gerçekten* aile yadigârı. Büyük teyzemindi. Al bakalım, işte limonatan. Tadını çıkar ve bunu yaparken lütfen evimin akıllalmaz güzelliğini ve süper rahatlatıcı havasını takdir et.”

“İnanılmaz rahatlatıcı,” diye beni temin etti dairemin uzun, ince planını olabilecek en iyi şekilde görebilmek için neredeyse koridora taşan ahşap sandalyenin en ucuna otururken. Limonatanı büyük bir yudum aldı ve yutarken yüzünü buruşturdu. “Lezizmiş.”

Uzun bir süre ona baktım. “Frambuazlı limonatayı sevmiyorsun, değil mi?”

Yanakları kızardı. “Şey... hayır.”

Belime koyduğum ellerimi indirdim ve yan yan yürüyüp en sevdiğim berjere (altı ay boyunca para biriktirip aldığım sınırlı sayıda üretilen İtalyan sateniyle yeniden döşetmişim ama Ethan’a bu küçük detaydan bahsetmemeye karar verdim) oturdum. “Geçirdiğimiz son dört dakikanın suçunu son derece hamile olmama ve dolayısıyla da her zamankinden biraz daha tuhaf davranmama atma şansımız var mı?”

Ve tam doğru cevabı verdi: “İstediğin her şeyin suçunu hamilcliğe atabilirsin.”

Birbirimize sırtttık. Telefonu ötünce gülümsemesi soldu. Telefonu cebinden öyle hızlı çıkardı ki pantolonunun kumaşının parmak eklemlerinin arasındaki deriyi yakmamasına şaşırdım. “Affedersin,” diye mırıldandı ve bir şeyler yazmaya başladı. Başını kaldırıp bana baktı. Bir bildirim sesi daha gelince yeniden yazmaya döndü. “Affedersin,” dedi bir kez daha telefonuna cebine geri koyarken. “Eleni... tüm bu olanlara alışmaya çalışıyor. Hiç değilse aradığında ya da mesaj attığında ona hemen dönme-ye çalışıyorum.”

Konuya dair tek bir yorum bile yapmamaya karar verdim.

Boğazını temizledi. “Demek bir çiçekçin var?”

Evet, harika fikir, Ethan. Şu an gönlümü almak için harika bir yoldu bu. Göründüğünden daha zeki biriydi. “Evet, adı Ted. Harika biri. Başkalarına hazırladığı aranjmanlardan artan çiçekler olduğunda beni arar, bu yüzden aldığım buketler genelde çok sıradışı olur. Ucuza gelmeleri de cabası. Bazen harika bazen pörsümüştü çıkıyorlar ama sanırım asıl hoşuma giden...”

“Benzersiz olmaları mı? Evet, onu fark ettim zaten. Antika ya da aile yadigârı eşyaların en güzel yanı da bu. Genellikle türlerinin tek örneği olmaları.”

Sandalyesinden kalktı ve getirdiği kutuyu yasladığı ön kapıya doğru yürüdü. “Şey.” Boğazını temizledi. “Benzersiz demişken...”

Kutuyu getirip ayaklarımın dibine bıraktı. Perişan görünüyordu. Ya da mahcup. Belki her ikisi de.

“İıı, bu ne?” diye sordum, yüzündeki tuhaf ifade birinin verdiği gizemli bir kutuyu açmadan hemen önce görmek isteyeceğiniz türden sayılmazdı.

“Annem,” dedi ve sesi çatallandığında tekrar boğazını temizledi. “Annem bir sanatçı ve... öyle işte. Ona senden bahsettiğimde bu tabloyu çizdi ve sana vermemi istedi. Bakmama izin vermedi ama genelde çarpıcı şeyler yapar. Bu yüzden...” İki eliyle yüzünü ovuşturdu. “Bu yüzden tek yapabileceğim peşin peşin özür dilemek.”

Parmaklarım kutuyu öyle sıkı kavramıştı ki kartonda on küçük delik açmadığıma şaşırdım. Annesinin ne çizdiği daha az umurumda olamazdı. İçinden John Travolta’nın nü portresi çıkarsa bile onu oturma odamın duvarına asardım. Çünkü bu tablo tam karşımda duran adamın ailesine benden bir çocuk sahibi olacağını söylediğinin fiziksel bir kanıtıydı.

DNA testleri ve kontrollere tek başıma gidiyor olmak, dizlerime yasladığım bu fil boyutlarındaki tablonun yanında aniden gözüme küçücük karıncalardan farksız görünmeye başladı.

“Onlara şimdiden söyleyeceğini düşünmemiştim sanırım.” (Ya da hiç.)

“Eh.” Topuklarının üzerinde sallandı. “Sen *kendi* ailene söyledin. Doğru olan buymuş gibi geldi.”

Doğru mu? Bu sözcüğü sonra irdelemek üzere aklımın bir köşesine yazdım.

“Yani sana tabloya bakmamanı söyledi ve sen de onu dinledin mi?” Bunu mide bulandırıcı derecede sevimli bulmuştum. Son bir buçuk dakikada Ethan hakkında, tanışmamızın üzerinden geçen aylar boyunca öğrendiğimden daha fazla şey öğrenmiştim.

Omuzlarını silkip bir elini ensesine götürdü. “Böyle konularda bir tür altıncı hissi var. Onu ne zaman kandırmaya çalışsam şıp diye anlayıverir. Her neyse işte...”

Yırtarak açmaya başladığım kutuya yüzünü buruşturdu.

“Ailen nasıl karşıladı peki?” diye sordum.

Bakışları ellerimden gözlerime çıktı. “Oldukça iyi karşıladılar. Şaşırdılar tabii, sonuçta beklenmedik bir haberdir. Ama iyi gitti.”

“Kız arkadaşından başka bir kadından çocuğun olmasını garip bulmadılar mı?” Konuyu neden kurcaladığımdan emin olmasam da yapacağımdan geri durmadım. I lâlâ canımı yakıp yakmayacağını kontrol ediyordum. Eh, pek harika bir his sayılmazdı.

“Dediğim gibi, şaşırdılar. Hepsi bu. Eleni’yle beraber değiken seninle... Her neyse, ahlaki açıdan hayal kırıklığına uğramış falan değiller... Ah, *Tanrı’ya* şükür, sadece günbatımı çizmiş.”

Tabloyu kutusundan çıkardım ama çizimin olduğu kısım Ethan’a dönüktü. Tıvali elimden alıp bana doğru çevirdi.

“*Gündoğumu*,” diye düzelttim. Haklı olduğumdan son derece emindim. Uzunca bir süre resmi inceledim. Noktacılık tekniği, akrilik boya kullanımı, harika bir renk uyumu ve ilginç, bulanık bir bakış açısı. “Kahvenden ilk yudumunu almadan hemen önceki *gündoğumu*,” dedim.

Endişeli bakışları elimdeki tablodan bana kaydı. “Beğendin mi? Beğenmediysen sorun değil. Dolabına falan sakla.”

“Çok beğendim.” Niyetim onun içini rahatlatmak değildi. Genel zevkime pek uygun sayılmazdı ama kutudan ne çıkarsa çıksın beğeneceğimi söylerken gayet ciddiydim. “Şuraya asabilir misin? Büyük olanı indirebilirsin.”

Arkasını dönerken gözlerinin rahatlama ve... keyif olduğunu düşündüğüm bir şeyle parıldadığını görünce doğru şeyi söylediğimden emin oldum. Görünüşe bakılırsa birilerinin, annesinin resimlerini beğenmesi pek de sık görülen bir olay değildi.

Sehpanın (Virginia’daki bir pazar yerinden elli dolara özel siparişle yaptırdığım ve buraya getirtmek için bana fazladan bir otobüs biletine patlamış sehpanın) üzerindeki telefonum

çalmaya başlayınca Ethan, Eleni'nin onu aradığını sanıp şimşek hızıyla cebine uzandı, az kalsın güzelim mobilyamı devirecekti.

Tek kaşımı kaldırıp ona bakarken telefonuma vurgulayıcı bir tonla, "Alo?" dedim. Ethan tabloyu asmaya geri dönerek düz durduğundan emin olmak için çerçeveyi bir o yana bir yana eğmeye başladı.

"Mutlu yıllar, hamile sürtük!" diye bağırdı Willa kulağıma.

"Selam! Sana da mutlu yıllar!"

"Kapıyı aç, aşağıdayız." İlerleyen saatlerde Willa ve Isamu'yu ziyaret etmeyi planlıyordum ama görünüşe bakılırsa benden önce davranmışlardı. Gözlerim oturma odamda duran Ethan'a kaydı.

"Aa."

"Bir saniye, daha dönmedin mi? Keşke ne zaman geleceğini kontrol etseydim."

"Evdeyim." Yutkundum. "Ethan da burada."

"Ne? O zaman kapıyı *kesinlikle* açyorsun."

"Bir dakika bekle," diye lafını kesip bana elleriyle işaret eden Ethan'a döndüm.

"Gidecektim zaten," dedi Ethan. "Endişelenme."

"Peki," dedim Willa'ya dönerek. "Yukarı gelin."

Ethan yere eğilerek kutuyu toplamaya başladı. Karton bir kutuyu böyle özenli kareler halinde katlayan birini hiç görmemiştim. Yaklaşık altı saniye içinde koca ambalaj süt kutusu kadar kalmıştı.

Dış kapıyı açan düğmeye bastım. "Willa gelmiş," dedim.

"En yakın arkadaşın." Kutudan kalanları bana uzattı. "Olanları... biliyor mu?" Son derece hamile görünen karnıma baktı ve bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Elbette biliyor. Affedersin. *Benim* kim olduğumu biliyor mu? Kendimi tanıtmalı mıyım?"

“İki sorunun da cevabı evet. Biraz deli doludur ama sorun çıkacağını sanmıyorum.”

Ön kapımın açılmasıyla Willa’yla yüz yüze geldim. Üzerinde dizlerine gelen bir çift deri çizme ve önünü açık bıraktığı bir trençkot vardı. Güzel sarı saçları omuzlarının üzerine dağılmıştı. Beni tamamen görmezden gelerek gözleri avına kilitlenmiş dişi bir aslan gibi Ethan’a baktı. Bir çizgi roman panelinde olsaydık üzerinde, *Ayağını denk al, sürtüük*, yazardı.

“Şey... Merhaba,” dedi Ethan, muhtemelen bütün hayatı gözlerinin önünden geçiyordu. Aralarına girdim.

“Ethan, bu Willa Balder. Willa, bu da Ethan Rise.”

“Nihayet ismin sahibiyle tanışmak ne güzel,” dedi Willa eğilip önce bir çizmesini ardından da diğerinin fermuarını açarken.

“Willa, içeri geç hadi.” Nazikçe kenara itilmesiyle arkasında Shep –*siktir*– belirdi. Willa “aşağıdayız” dediğinde otomatik olarak Isamu’yu kastettiğini düşünmüştüm.

Kendimi rüzgârda süzülen bir sabuk köpüğü gibi hissediyordum, Shep de küçük bir çocuğun tombul parmağıydı. *Pat*.

Karanlık odasında sarılarak uyuduğumuzdan beri onu ilk kez görüyordum ve yanımda Ethan vardı. Sadece bir süreliğine de olsa dünyadan kaybolabilir miyim lütfen?

“Merhaba, selam,” dedi Shep. İlki Ethan, ikincisiyse benim içindi. “Herkes mutlu yıllar. Ethan, seni tekrar görmek ne güzel.” Shep ayakkabılarını tekmeleyerek çıkardı ve Ethan’a doğru yürüyerek elini uzattı. İyi ki hedefinde o vardı, uzattığı eliyle bana doğru yürüse bir an bile düşünmeden üzerine atıldım. Kimseye yüzümdeki ifadeyi görme fırsatı vermeden koltuğuma geri döndüm.

“Seni de, dostum.”

Başımı nihayet kaldırıncaya oturma odamın gözüme aniden telaş verici derecede küçük göründüğünü fark ettim. Nedeni

kesinlikle içerideki fazladan üç kişi olmasıydı... Ah, kimi kandırıyorum? Hepsi son görüşmemizde elini tişörtümün altına sokmuş adamdan kaynaklanıyordu.

“Habersiz geldiğimiz için üzgünüm,” dedi Willa. Ethan’a diktiği gözleriyle tepkisini ölçerken zerre kadar üzgün görünmüyordu.

“Sonra geleceksiniz sanıyordum.” Shep’e bir bakış attım. “Isamu’yla beraber.”

“Isamu’nun son dakikada işi çıkınca bu eziğe kaldım.”

“O gördüğüm frambuazlı limonata mı?” dedi Shep, Ethan’ın odanın öteki ucundaki neredeyse el sürülmemiş bardağını fark edince.

“Evet,” dedim.

“*Senin* ev yapımı frambuazlı limonatan mı?” diye netleştirdi.

“Ta kendisi.”

Aceleyle mutfağa koştu, arkasında bıraktığı duman bir kano-yu alabora edebilecek cinstendi. Elinde yarısını içtiği bardağıyla yanımıza döndü. “Affedersiniz,” dedi etrafına bakınarak. “İsteyen var mı?”

“Çoktan içtim,” dedi Ethan. Odanın öteki ucuna yürüyüp bardağını aldı ve birkaç yudum daha içti.

Bakışları Shep’in üzerindeydi. Shep’inkiler bende, benimkilerse ne yazık ki durumu biraz olsun idare edilebilir hale getirme-yardımcı olabileceğini düşündüğüm tek kişide, Willa’daydı.

“Seni biraz dışarı çıkmaya ikna etmeye gelmiştik. Evde takılmayı konuştuğumuzu biliyorum ama sen de istersen şehirde dolaşmak eğlenceli olabilir diye düşündük. Ne zamandır yapmadık,” dedi Willa.

Aslında bunu son yapışımızda geceyi Ethan’ın evinde sonlandırmıştım. Parçaları birleştiren tek kişi Shep’ti ve bakışlarını

üzerimde hissedebiliyordum. “Ah, tabii. Çok kalamayabilirim ama kulağa eğlenceli geliyor.”

“Uslu Köpek’e gelin,” dedi Ethan. Ona dönünce elindeki boş bardağı fark edip gözlerimi kırpıstırdım. Ethan’ın bakışları üçümüz aramızda gidip geliyordu. “Bu gece çalışmam gerek ama size güzel bir masaya ayarlayabilirim. Hem en kalabalık gecelerde bile içerisi pek gürültülü olmuyor. Güzel vakit geçirebilirsiniz.” Ayağa kalkıp paltosunu giydi. Ardından botlarını ayağına geçirip eğilerek bağcıklarını bağladı. “İsterseniz tabii. Sadece bir öneri.”

Önce limonatasını bitirmişti, şimdi de Yılbaşı’nda yanında olmamı mı istiyordu?

Willa’nın bakışlarından bunun gelmiş geçmiş en iyi fikir olduğunu düşündüğünü anlayabiliyordum. Ethan’ı gönlünce yargılayabileceği bir VIP masasında oturmak kulağına rüya gibi geliyor olmalı. Ethan, Willa’nın değerlendirmesinden geçmeyi kendi rızasıyla kabul etmişti ve Willa bu fırsatı hayatta kaçırmayacaktı. Bu, onun gibi bir kadının isteyeceği tek şeydi. Ne var ki, arkadaşıma teklifine balıklama atlama fırsatı vermeden ayağa kalktım ve paspasımın üzerinde dikilen Ethan’a doğru ilerledim. “Bekleyin lütfen,” dedim Balder kardeşlere.

Eğilerek apartmanın koridoruna çıktım ve biraz mahremiyetimiz olsun diye kapıyı arkamdan çektim. Ethan’ın kafası epey karışmış görünüyordu ve kaşlarını çatarak çıplak ayaklarına baktı.

“Eleni de orada olacak mı?” diye sordum. “Muhtemelen eninde sonunda onunla tanışmam gerekecek ama bu gece benim için biraz erkenmiş gibi geliyor. Herkesin zil zurna sarhoş gezdiği bir tatilde olmamızın her şeyi biraz kaosa sürükleyeceğini düşünüyorum ve...”

Ellerini nazikçe omuzlarıma koydu ve bir kere sıktıktan sonra geri çekildi. “Hayır. Eleni gelmeyecek. Bunu ikinize de

yapmam. İşleri...” Duraksadı. “İşleri senin için kolaylaştırmadığımın farkındayım, Eve ama yemin ederim ki *zorlaştırmaya* da çalıştırmıyorum.”

Başımı onaylar gibi salladım. Sonra bir daha. Ardından içeri döndüm ve başımı Willa’yla Shep’in fısıldaşarak kavga etmekle meşgul oldukları oturma odasına uzattım. Birden donakalıp suçlu gözlerle bana baktılar. “Gidiyoruz,” dedim onlara.

Willa’nın dudakları kötücül bir sırıtışla kıvrıldı.

Ethan da içeri uzanıp hepimize hızlıca görüşürüz dedikten sonra merdivenlerde gözden kayboldu. Bu kez ondan bir, *İzin verir misin?* sarılması koparamamıştım ama böyle bir şeye kalkışsaydı muhtemelen Willa’dan bir uçan tekme yerd.

Kapıyı kapayıp kilitledikten sonra iç geçirdim. “Bara gitmek yerine,” dedim, “şöyle bir uykuya dalsak ve bebek on yaşma gelene kadar uyanmasak? Bu kadarı yeterli olur herhalde.”

“Bara gidiyoruz,” dedi Willa ve cebinden telefonunu çıkardı. “Ah, Isamu arıyor. Hemen dönerim.” Banyoya girip kapıyı arkasından nazikçe kapayınca Shep’le yalnız kaldık.

“Ben de hazırlanayım o zaman.”

Yatak odama doğru yürürken Shep’in arkamdan geldiğini biliyordum. Onu hissedebiliyordum.

“Bunu nasıl başarıyorsun?” diye sordu. Arkamı döndüğümde onu omzunu kapı çerçevesine yaslamış vaziyette içeriyi incelerken buldum.

“Neyi nasıl başarıyorsun?”

“Bir odayı nasıl bu hale getiriyorsun?”

Sesindeki hayranlık içimi gururla doldurmaya başlamıştı bile. Ona karışan başka bir şey daha vardı. “Genel mi konuşuyorsun, özellikle beni mi kastediyorsun?”

“İkisi de. Bildiğin her şeyi bana da öğret.”

Dolabımın başına geçtim ve gece için giyecek bir şeyler bulmak amacıyla kıyafetlerimi karıştırmaya başladım. “Her şeye uzun uzun *kafa yormalısın*. Yani, kalkıp öyle bir hafta sonu halledeceğin bir şey değil bu. Nasıl bir tarz istediğini, bir odaya adım atınca nasıl hissetmeyi arzuladığını, hangi renkleri sevdiğini düşünmelisin. Sonra da her parçayı tek tek seçmeye başlarsın ve yavaş yavaş doğru şeyleri bulmayı öğrenirsin.”

“Kulağa imkânsızmış gibi geliyor. Şunun nesi var?” Dolabımdan bluz üstüne bluz çıkarmamı ve hepsini gerisin geri yerine koymamı izliyordu.

“Kırmızının mı? Göbeğimi kapayacağını sanmıyorum. Daha pek yeni kıyafet almadım da.”

“Hadi ya. Üzücü. O bluzu seviyordum... Söylediklerini düşündüm. Willa’nın evinden taşınmam hakkındakileri.”

“Öyle mi?” Kıyafet arayışımı bir kenara bırakıp ona döndüm. “Neye karar verdin peki?”

“Seçeneklerimi değerlendirmeye hazırım sanırım. Kendime ait bir yerde olmanın beni mutlu edeceğini düşünüyorum. Öncesinde bir ton şey halletmem gerekse bile.”

“Gerçekten mi!? Bahsettiğim e-posta bültenine bir göz atmalısın. Tanıdığım bir sürü insan evlerini oradan buldu.” Koşar adım odamın köşesindeki küçük masanın başına geçtim ve Shep’i dizüstü bilgisayarımın önüne oturttum.

“Vay canına. Peki, tamam.” Şaşkınlığına rağmen hemen ekrana doğru eğilip ilanları incelemeye başladı. Ben de dolabama geri döndüm.

Bu akşam giyebileceğim tek parça kıyafetim bile olmadığını düşünmeye başlıyordum. Şimdiye dek bol ceketler, dökümlü bluzlar ve büyük, şekilsiz elbiselerle bir şekilde idare etmiştim ama karnım yüzünden herhangi bir pantolonumun düğmesini ilikleyebileceğimden şüpheliydim.

Çıkardıklarımı dolaba geri koymak yerine yatağımın üzerinde istiflemeye başladım.

“Şu fena değil gibi,” dedi Shep. Ona döndüğümde kıstığı gözleriyle elindeki tüylü kazağı incelediğini gördüm.

“O... hayır. Hayatta olmaz. Bara Kurabiye Canavarı gibi gidemem. Hem sen ilanlara bakmıyor muydun? İlgin çeken bir şey bulamadın mı?”

“Mavi sana çok yakışıyor!” dedi ısrarla. Ardından kazağı bir kez daha inceledi ve en sonunda Kurabiye Canavarı’na benzediğini kabul etmiş olacaktı ki yatağın üzerine geri bıraktı. “Buldum. Başvuru formunu istemek ve evi gezebileceğim saatleri öğrenmek için birine e-posta yolladım bile.”

“Ne? Taş çatlasın üç dakikadır bilgisayarın başındasın!”

Omuzlarını silktilti. “Daire güzel görünüyordu ve yakınlardaydı. Bu kadarı benim için yeterli.”

Dolabımın başına geçip gri bir elbisenin eteğini çekti.

“Ya bu?” dedi.

Bir süre düşündüm. “Eh, sanırım elbise giyersem pantolon sıkıntım konusunda endişelenmeme gerek kalmaz.”

Elbiseyi çıkarıp incelemeye koyuldum. Birkaç yıldır giymemiştim ama demode olmayacak kadar sade bir modeldi. Şu anki halimle vücudumu sımsıkı saracaktı.

“Pantolon sıkıntısı mı yaşıyorsun?” diye sordu yatağıma oturmak için bir yığın kıyafeti kenara çekerken fazlasıyla eğlenmiş görünüyordu.

Beynim kısa devre yaptı. Şimdiye dek Shep’le aramızdaki her şey yolundaymış gibi davranmakta iyi iş çıkarmıştım ama... birden yatağıma oturmasıyla avuçlarının ne kadar sıcacık olduğunu anımsamıştım.

“Ah. Pantolonlar. Evet. Hiçbirine sığamıyorum.”

“Beline takabileceğin lastikler yapıyorlar, biliyor musun? Pantolonun üst kısmını çevreleyen elastik bant gibi bir şey, düğmelerini iliklemeden de aşağı düşmüyorlar.”

“Evet ama daha bu konularla ilgilenmeye başlamadım. Bir süredir... bol kesimli neyim varsa onları giyiyordum ve...” Birden donakaldım, elbiseyi indirdim ve ona döndüm. “Bir saniye. Sen o lastikleri nereden biliyorsun?”

Omuzlarını silkse de hiç kayıtsız görünmüyordu. Giysi yığınının gelişigüzel katlamaya başladı. “Bilmem. Herkes bilmiyor mu?”

Eline şakacı bir tavırla vurup zavallı kıyafetlerimi ondan kurtardım. “Buna katlamak mı diyorsun?”

Üst üste koyduğu dağınık yığına bakıp gözlerini kırptırdı. “Ne demeliyim?”

“İstiflemek.”

“Affedersiniz, biraz uzun sürdü!” diye bağırdı Willa.

“Buradayım!” diye karşılık verdim. “Hiçbir şeyin bir daha asla üzerime olmayacağı gerçeğine hayıflanıyorum!”

Willa yatak odası kapıda belirdi ve Shep’in yatağında oturmasını tuhaf bulduysa bile bir şey söylemedi. Yani ortada bir tuhafılık *görmüyor* olmalıydı çünkü Willa böyle şeyleri asla kendine saklamazdı. Daima söyleyecek bir şeyi olurdu. Neden bir şey söylemiyordu? *Gerçekten* de tuhaftı, değil mi?

“Ah. Şu gri elbise güzel olur sanırım. Esniyor, değil mi?” İçeri girip kumaşı yokladı. “Shep, arkanı dön.”

Lafını bitirir bitirmez tişörtümün eteğine uzanınca Shep arkasını dönmeye güçbela fırsat buldu. Hamile karnımı daha önce gördüğünü ikimiz de biliyorduk. Eh, bir hafta önce önünde dizlerinin üzerine bile çökmüştü. Yine de o izlerken üzerimi çıkarmak bambaşka bir mevzuymuş gibi geliyordu.

Altımdaki esnek pantolon da çıkarıldıktan sonra Willa dört yaşındaki bir çocuğu giydiriyormuş gibi elbiseyi yakasına kadar elinde toplayıp başımı delikten geçirdi. Açıkçası kılımı bile kıpırdatmama gerek kalmadan giydirilmek çok keyifliydi.

Al dizginleri eline, Willa.

Küçük bir boğuşmanın ardından elbiseye girmeyi başardığımda Willa eteğin dizlerime doğru daralmaya başlayan kısmını düzeltti. “Evet,” dedi. “Bence güzel oldu. Shep?”

Başını çevirince kendimi oyalamak için kalçamın oradaki kırışıklığı düzelttim. “Bence de,” dedi hafifçe öksürerek.

“Hımm,” diye mırıldandı Willa beni etrafımda döndürürken. “Aslında pek emin olamadım. Arkadan iç çamaşırının izi görünüyor.”

“Kadınlar iç çamaşırı çizgilerini neden bu kadar kafaya takıyor hiç anlamıyorum,” dedi Shep. “İç çamaşırı çizgileri güzeldir. İç çamaşırının nerede olduğunu gösterirler.” Gözlerini kısıp bel-den aşağıyı inceledi. “Ya da olmadığını.”

“Bu paha biçilemez fikrini bizimle paylaştığın için teşekkür ederiz, Shep. İşimize dönüyoruz!” diye ellerini çırpı Willa. Bu akşam yönetmen oydu. “Biraz enerjiye ihtiyacımız var. Köşedeki Küba restoranı hâlâ açık mı?”

“Evet.”

Shep’e döner dönmez ikisi de otomatik olarak taş, kâğıt, maskas duruşuna geçti. *Dövüşçünü seç*, diyen adamın sesi zihnimde belli belirsiz yankılandı. Her tur ışık hızıyla ve son derece acımasızca ilerliyordu. Başlamalarından on saniye kadar sonra Shep iki yumruğunu havaya kaldırmış ve başını geriye atmış vaziyette ayağa fırladı. Belli ki Tanrı’ya şükreliyordu.

“Sana en leş sandviçlerinden getiriyorum,” dedi Willa kardeşine ve trençkotunu çıkardığı yere gidip üzerine geçirdi.

“Sana da pilav ve fasulye tabağı alıyorum,” diye ekledi. Ardından şoke edici bir hareketle yanıma döndü ve eğilerek son derece normal bir ses tonuyla karnımla konuşmaya başladı. “Sakın en-dişelenme. Senin için de birkaç muz alacağım.”

Ellerim içgüdüsel bir hareketle karnımı okşamaya başladı. Lanet olası Balderlar, ikisi de doğruca bebekle konuşup içimi bir hoş ediyordu.

“Hemen dönerim,” dedi Willa ve evden çıktı.

Kıyafetlerimi yerleştirmek için yatakla dolap arasında mekik dokumaya başladım.

Shep giysilerimi askılara asıp teker teker bana uzatıyordu. “Gerçekten... güzel görünüyorsun.”

“Teşekkür ederim.” Elbiseyi giydiğimden beri ona doğru dü-rüst bakmamıştım. Emin olamasam da bana ikimize de yetecek kadar baktığından şüpheleniyordum.

“Ama bacakların üşüyebilir,” dedi usulca.

Onun gibi ben de bakışlarımı bacaklarıma indirdim. “Uzun çoraplarım ve çizmem var. Uzun bir kabanım da. Bir şey olmaz.”

İkna olmuşa benzemese de konuyu uzatmadı. Son askıyı da yerine taktıktan sonra kapağın iç kısmındaki aynaya döndüm. “Kumaş neden burada toplanmış?” dedim omzumdaki kırıxıklı-ğı düzeltmeye çalışırken.

Shep sorunu incelemek için bana döndü. “Ah. Sanırım sut-yen askın...”

Elbisenin yakasını kaldırıp muhtemelen Willa beni apar to-par giydirirken dolanmış sutyen askımı çözmeye çalıştım. Shep nafile çabamı on saniye boyunca izledikten sonra arkama geçip üzerime doğru eğildi ve bir parmağını sutyen askıma geçirerek sorunu çözdü. Ardından da elbiseyi üzerimde düzeltti.

Sutyen askımın üzerine ışıldayan bir çizgi bırakmıştı ve omzum aniden bütün vücudumla sohbet etmeye karar vermişti. Yanaklarım bile kızarmıştı. Ben aynadan onu, o da omzumu izliyordu. Bir an sonra hiç kımıldamadan gözlerini aynadan benimkilerle buluşturdu.

Hafifçe sendeleyerek usulca yaklaştı ve havadaki bütün oksijen dünyayı terk etti.

Uzun süren sessizliğinin ardından fısıltıdan farksız bir sesle, “Ona söyledin mi?” diye sordu.

Beynim saniyeler içinde lavanta renkli odaya, Shep’in düzenli nefes alıp verişlerine, kocaman eli gömleğimin altından karnımda usul usul gezinirken arka planda oynayan gelmiş geçmiş en iyi filme ışınladı. Ethan’a o geceden bahsedip bahsetmediğimi soruyor olamazdı, değil mi?

“Neyi söyledim mi?” dedim sesimin sakın çıkmasını dileyerek.

“Bebegin tekmelediğini.”

“Ah.” *Tabii ya.* “Aslında hayır, söylemedim.” Ona döndüm. “Kimseye söylemedim.” Yemin ederim, *yemin ederim* ki sözlerimle başka bir şey kastetmeye çalışmamıştım.

Ne var ki cevabım aramıza bomba gibi düştü ve nihayet gözlerimiz aralarında ayna olmadan buluştu.

En sonunda, “Neden?” diye sorunca onun da tıpkı benim gibi başka şeyleri kastettiğinden emin oldum.

“Çünkü...” Akvaryumundan çıkarılmış, su için çırpınan bir Japon balığı gibi ona söyleyecek bir şeyler bulmaya çalıştım. *Çünkü özel bir andı. Çünkü konuşmak için henüz çok erken. Çünkü kimsenin mahvetmesini istemediğim bir sır bu. Çünkü onu biraz daha kendime saklamak istiyorum.*

Aklıma gelen her cevap kulağa, *Görünüşe göre sana yükseliyorum ve bu konu hakkında ne yapmam gerektiğine hiçbir fikrim yok*, desem de olurmuş gibi geliyordu.

Willa kapıyı arkasından çarparak içeri girdi. “Ben geldim!” Işık hızıyla yatak odasını terk ederek Shep’i ve aramızdaki anı arkamda bıraktım.

Düzenleme

Ny.ozlem

On Üç

Saat akşam on, günlerden cumaydı ve ben kollarımı başımın üzerine kaldırmış, kan ter içinde bir yabancıyla dans ediyordum.

Willa'yla Uslu Köpek'e geldiğimiz üçüncü hafta sonuydu.

Yılbaşı arifesi gecesi, Küba yemeğimizin ardından üçümüz bara gelmiş ve içeri adımımızı atar atmaz bir collie'nin azimle komik görünümlü bir pitbull'un arkasına çıkmasını izlemiştik. "Burası artık en favori barım," demişti Willa ve bunu takip eden olaylar da kararını pekiştirmişti.

Müzik güzeldi, insanlar harikaydı ve içkiler (Ethan sayesinde ücretsiz aldığımız içkiler) su gibi akıyordu. Hatta bana kendi elleriyle alkolsüz bir mojito bile hazırlamıştı. Gecenin yarısında Willa barın köşesindeki masamızı bir dans pistine çevirmişti ve en az beş farklı müşterinin onun enerjisine çekilip aramıza katılması sadece on saniye sürmüştü. Gecenin sonunda bütün bar ayaktaydı.

O gece mutlu ama her yanı ağrıyan bedenimle yatağıma uzanmış, kendimi hamilelik testi sonucunun hayatımı altüst etmesinden bu yana hiç olmadığım kadar normal hissetmiştim.

Bir sonraki hafta sonu Willa o harika geceyi tekrarlamaya karar vermişti.

"Olmaz," diye itiraz etmiştim ısrarla. "Yanına bile yaklaşamayacak."

Fakat çok yanılmıştım. Uslu Köpek'teki ikinci gecemiz ilkinden bile daha eğlenceli geçmişti. Isamu da ilerleyen saatlerde bize katılmıştı. İkisini dans pistinde hiç görmediyseniz muhtemelen kendinizi şanslı saymalıydınız çünkü bir araya geldiklerinde çıkan görüntü son derece pornografikti.

Üçüncü hafta sonunda Willa elinde bana aldığı yeni elbise ve yüzünde kocaman bir gülümsemeyle içeri girince ona itiraz etmemiştim. Ethan'a geleceğimizi haber vermek için mesaj attığımda bana başparmağını kaldırmış emojiyle karşılık vermişti.

Bu artık arkadaş olduğumuz anlamına mı geliyordu? En azından aynı ortamda sorunsuzca bulunabilen iki insan olmuştuk. Bu, tam da insanın çocuk sahibi olacağı birinden isteyeceği bir şeydi... sevgilisinin benden nefret ettiği ve onun söz konusu çocuğun yetiştirilmesine gerçekten yardım etmek isteyip istemediğini açık açık söylemediği kısmını saymazsak tabii.

Bu kadar çok şey istediğim için kendime hayali bir tokat patlattım. Her şeyin aynı anda iyi gitmesini ummak aptalca ve imkânsızdı.

Şunu hâlâ kafana sokamadın mı, Eve? Kimse dört dörtlük değildir.

Öte yandan şu anda karşımdaki dans partnerimin buna oldukça *yakın* olduğunu inkâr edemezdim. Çoğu erkek karnıma bir bakış attıktan sonra ya beni görmezden geliyor ya da topukluyordu. Fakat bu seferki yüzünde bir gülümsemeyle bana elini uzatmış ve belli ki ikimizin de sevdiği eski bir Drake şarkısında beni etrafımda döndürmeye başlamıştı.

“Dayak yiyecek miyim?” diye sordu birkaç şarkının ardından.

“Ne?” diye bağırdım müziğin sesini bastırmak için.

“Erkek arkadaşından.”

“Ah.” Alışkanlıkla güldüm. “Öyle biri yok. Bekâırım.”

“Barın arkasından bize bakan adam kim o halde?”

Omzumun üzerinden arkama bakınca Ethan’ın müthiş bir hoşnutsuzlukla beni izlediğini gördüm. Yüzündeki ifade göz açıp kapayıncaya kadar kayboldu. Yanındaki adama bir şeyler söyleyip barın arkasından çıktı ve ofisine giden koridorda gözden kayboldu.

“Bebegin babası o,” dedim dans ettiğim adama.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. “Ah.”

“Sanırım gitsem iyi olacak...” Başparmağımla Ethan’ın gittiği yönü işaret ettim.

“Tabii tabii, olur.” Elleri havaya kaldırmış, bir sonraki şarkının ritmiyle dans etmeye çoktan başlamıştı. “İyi şanslar, annecik.”

Koridorun girişinde duraksadım. Sadece çalışanlara ayrılmış bir yer olduğu ortadaydı ve elimi kolumu sallaya sallaya içeri girmek gözüme aşırı kız arkadaşça görünüyordu.

Neyse ki Ethan ben ne yapacağıma karar veremedi ofisinden çıktı.

“Selam,” dedi. Elleri ceplerindeydi. “Çok eğleniyormuş gibi görünüyordun.”

“Dans pisti bu gece çok eğlenceli!”

Dudaklarını birbirine bastırarak gülümsemesini gizlemeye çalıştı. “Biliyor musun... Willa olmayınca dans pisti diye bir şey olmuyor.”

Sırıttım. “Evet. O işini iyi bilir.” Arkama bir bakış attığımda boş bir oturma bölmesi gördüm. “Biraz oturmak ister misin?”

“Olur, tabii.” Bakışları barda gezinince Eleni’nin burada olduğumu *gerçekten* bilip bilmediğini merak ettim.

İkimiz de yerleştiğimizde aramıza bir sessizlik çöktü. “Ee,” dedi parmaklarıyla masada ritim tutarken, “Yirmi hafta oldu, ha?”

“Neredeyse yirmi. Yolu yarılalık.”

“Vay canına.” Elini başına götürüp alnını ovuşturdu.

“Evet. Çarşamba sabahı dokuzda önemli bir ultrason randevum var. Üç boyutlu görüntüleme ve genetik testler gibi şeyler yapılacak.”

Sözlerimi başıyla onayladı. Benimle gelmeyip teklif edip etmeyeceğini merak ettim ama bir şey söylemedi. Bakışları karnıma kaydı. “Şey... bebek... içeride hareket ediyor mu?”

“Evet! Hem de nasıl.” Birkaç haftadır bunu bir sır gibi saklasam da Ethan soruyorsa ona söyleyecektim. “Tekmeler gitgide şiddetleniyor.”

“Tekmeler mi?” Bir an için gözlerini yumdu. “Tekmeliyor mu?”

“Evet. Sürekli.”

Elini kaldırıp indirdi. Ardından bir kez daha kaldırdı. “Sorun olmazsa?..”

“Ah, elbette! Tabii ki! Soğuk bir şeyler içersem bazen arka arkaya tekmeliyor. Denemek istersen yani.”

“Harika. Çok isterim.” Ayağa kalktı ve bara doğru gözden kayboldu. Fazlasıyla... *heyecanlı* görünüyordu.

Birkaç dakika sonra elinde yüzde doksanı buzdan oluşan alkolsüz mojitosuyla geri döndü.

Güldüğümde utandı. “Soğuk bir şeyler dedin,” diye mırıldandı.

“Otur hadi.” Yanımdaki boş yere vurduğumda yanıma oturdu. Avucunu önümüzdeki masaya sımsıkı bastırınca onunla beraber eline tuhaf tuhaf bakmak yerine nazik olanı, Willa yöntemini uygulayıp dizginleri elime aldım. Güçlü ve gergin elini alıp karnımın bir yanına sertçe bastırdım. “Genelde buralarda hissediyorum.”

Hâlâ kılını kıpırdatmadan duruyordu, ikimizin de gözleri eline kenetlenmişti. *Tekmele, tekmele*, diye geçirdim aklımdan. *Buna çok ihtiyacı varmış gibi görünüyor.*

Barın kapısı açıldığında Ethan işletme sahibi içgüdüleriyle başını kaldırıp gelen müşteriye baktı. “Ah,” dedi. “Shep’in de geleceğinden haberim yoktu.”

Benim de öyle. Gözlerim hızla kapıya kaydı. İşte oradaydı, şişme montu ve devasa beresiyle öylece dikiliyordu.

Shep’e duyduğum azgınlık umduğumun aksine gitgide azalmamıştı. Sanki... daha da güçleniyor gibiydi ve bununla ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. O şişme montuna rağmen ona çok kötü şeyler yapmak istemem de bunun bir kanıtıydı. Dünya üzerinde kimse aptal bir monttan tahrik olmuş olamazdı, bense fırsatını bulsam şu an içinde cırlıçıplak uyumaya hazırdım.

“Ah!” dedi Ethan. Bakışları karnıma geri döndü. “*Vay canına.*”

“Değil mi?” diyerek içinde bulunduğumuz ana, birlikte yaptığımız bebeğin Ethan’ın elini tekmelediği ana geri döndüm. “Müthiş, değil mi?”

“Öyle.” Bakışlarını önce henüz bir yudum bile almadığım buz gibi içeceğime çevirdi. Ardından yeniden karnıma döndü ve sonra Shep’e baktı. “Evet. Evet, öyle.” Elini geri çekti.

Shep bizi fark edince kocaman beresini çıkarıp montunun fermuarını açarak yanımıza geldi. Mürdüm rengi gömleğinin yakası içeri kaçmıştı ve saçlarını kestirmesi gerekiyordu. Onu bir dilim kızarmış ekmeğin üzerine sürüp küvette mideye indirmek istiyordum. Çok teşekkür ederim.

Bu bir kâbus olmalıydı.

Yanından geçerken ona kötü kötü bakan uzun tüylü bir dachshund’a takılıp tökezledi. Güldü ve eğilerek ondan özür diledikten sonra masamızın karşı tarafına oturdu.

“Merhaba!” dedi neşeyle, ellerini saçlarının arasından geçirip daha da dağıtarak. “Nasıl gidiyor?”

Ethan’ı gördüğüne bu kadar sevinmesi... açıklayamadığım bir nedenden ötürü canımı sıkıyordu.

Shep'in de hissettiğim azgınlık-kızarmışekmek-küvet şeyini bir parça hissedip hissetmediğini merak ediyordum. Öyleyse bile bundan fazlası kesinlikle yoktu. Bu şehvet dolu duygular biraz olsun kafasını meşgul etseydi beni hamile bırakan adamla nasıl bu kadar içli dışlı olabilirdi ki?

Öte yandan Ethan'ın tavırları Shep'in yanında daima birazcık gergin olurdu. "Bildiğin gibi. Sen?"

Gördün mü, Shep? İşte böyle yapman gerekiyordu. Teknik açıdan nazik ama egomu yatıştıracak kadar iğneleyici.

Fark etmediyseniz diye söylüyorum, rezil haldeydim.

"İyiyim," dedi Shep yüzündeki neşeli ifadeyle.

Ethan ayaklanana kadar sessizce oturduk. "Ben, şey, sana içecek bir şeyler getireyim. IPA, değil mi?"

"Ah, hiç gerek y—"

"Zaten barda halletmem gereken bir işim var. Hemen dönerim. Ya sen, Eve? Bir şey ister misin?"

"Hayır, istemiyorum. Teşekkür ederim, Ethan." Başıyla onayladıktan sonra yanımızdan uzaklaştı.

"Ee, ortam nasıl?" diye sordu Shep gözlerini barda gezdiren. Bakışları dans pistindeki Willa'ya takıldı. "İğrenç."

"Evet, bu gece her zamankinden daha... coşkulu."

Shep çattığı kaşlarıyla kız kardeşini bir süre daha inceledi. Yeniden bana döndüğünde de ifadesi pek değişmedi. "Ee, Ethan'la aranız... iyi gibi."

Sözleri de ifadesi de beni şaşkına çevirdi. Hayal mi görüyordum yoksa bu durumdan memnun *değilmiş* gibi miydi? Kılı kırk mı yarıyordum? Şu anda tansiyonuma tavan mı yaptırıyordum? Derin bir nefes aldım.

"Sanırım. Her şeyi ailesine anlatması ümit verici. İlerleme kaydettiğimizi hissediyor gibiyim. Belki kendimi onun karşısında

daha az tutuyorumdur. Galiba gitgide daha iyi arkadaş oluyoruz. Onunla daha fazla vakit geçirmek güzel... Ama hepsi bu. Gel buraya.” Elimle yaklaşmasını işaret ettim. “Bakmaya daha fazla katlanamıyorum.”

İsteğim kafasını karıştırırsa da masanın üzerinden bana doğru eğildi. Parmağımı yakasının altına geçirmemle aniden plaja, güneşli ve sıcak bir güne ısındığımı sandım. Ağaç, temiz hava ve ekmek gibi koktuğunu halihazırda bilmiyor olsaydım güneş kremi gibi koktuğuna bir milyon dolarına bahse girerdim. Yakasını düzelttikten sonra dalgalı saçlarının birkaç tutamına çekidüzen verdim. Shep bakışlarını masaya dikmiş, sabırla işimi bitirmemi bekliyordu.

“İşte oldu. Çok daha iyi.”

Boğazını temizleyerek geri çekildi. “Sağ ol.”

“Biliyor musun, Shep, gerçekten baş döndürücü birisin.” Çenemi elime yasladım, kendimi biraz uykulu ve sıcaklamış hissediyordum. Muhtemelen parmaklarımı gömleğinin içine sokmanın etkisiyle kafam güzel olmuştu. Birden ona iltifat etmeye karar vermiş olmamın başka açıklaması olamazdı.

“Hadi oradan,” dedi ve ellerini bacaklarına götürürken yanakları kızardı.

“Hayır. Ciddiyim. Pasaklı-yakışıklı karışımı bir caziben var. Gergin bir işkadınına pazar günleri nasıl geç kalkılacağını öğretecek türden birine benziyorsun. Kadınlar böyle şeylere bayılır.” Sözlerimde ciddiydim ama biiiraazcık abartı katmadığımı söylesem yalan olurdu. Kulaklarının kıpkırmızı kesilmesini izlemek çok eğlenceliydi.

Bana şaşkın şaşkın bakıyordu.

“Aslında,” diye devam ettim, “şimdi bir düşündüm de neden gergin bir işkadınının dünyasını *sarsmıyorsun*? Artık bekâr bir adamsın.”

Tekrar boğazını temizledi. Gergin görünüyordu. Shep'i en son ne zaman gergin gördüğümü düşünmeye çalıştım ama aklıma gelmedi. "Ah, ben... bu sıralar öyle şeyler düşünmüyorum."

Parmağımı bardağı sarmış su damlacıklarının üzerine bastırıp bir kısmını masanın üzerine sürükledim. Gelişigüzel şekiller çizdim. "Aklın hâlâ Heather'da mı?"

"Hayır." Elimi izliyordu. "Hayır, onu aşalı uzun zaman oluyor."

Gözlerini nihayet benimkilere çevirene kadar ona baktım. "Neredeyse bir buçuk yıl, ha?"

Başıyla onayladı.

"Şu... ayrınız-ama-birlikte-yaşıyoruz olayını sorabilir miyim? Nasıl *başardınız*? Kendinizi eski alışkanlıklarına hiç kaptırmadınız mı?"

Üstü kapalı bir şekilde teknik olarak ayrılmış olsalar da yatmaya devam edip etmediklerini soruyordum. İçime ne kaçmıştı böyle?

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Açıkçası... kendimizi kaptıracağımız pek fazla eski alışkanlığımız yoktu. Ondan ayrıldığımızda... romantik hislerimizin çoğu bundan çok öncesinde buhar olup gitmişti diyelim."

"Ah. Vay canına."

Bakışları yüzümde gezindi. "Şaşırdın mı?"

Omuzlarımı silktim. "Sen hep..." Onunla beraberken mutlu mu görünüyordun diyecektim? Aklıma gelen ilk yanıt buydu ama düşününce, bunun doğruluğundan şüphe eder olmuştum. Shep ne olursa olsun daima mutlu görünürdü, peki yanında Heather varken özellikle mutlu muydu? "İlişkiniz yolundaymış gibi görünüyordun."

"Öyleydi. Uzunca bir süre boyunca tam da ihtiyaç duyduğum şeydi." Oturduğu pozisyonu değiştirdi ve elini masanın

üzerinde kaydırıp bardağımdaki buğunun birazını çaldı. Ucu beni gösteren bir ok çizdi. “Pasaklı-yakışıklı karışımı bir cazibem olduğunu söylediğine inanamıyorum.” Okuyla biraz daha uğraştıktan sonra sildi. “Pasaklı olduğumu daha önce de söylemişlerdi. Ama yakışıklıyı ilk kez duyuyorum.”

Dudaklarımı şaşkınlıkla büzdüm. “Hadi oradan.”

“Hayır, ciddiym. Sanırım şunun gibi bir kız kardeşim olması yüzünden.” Başını dans pistine doğru çevirerek Willa’nın onu ağzından sular aka aka izleyen ve muhtemelen duşta onun hayalini kuracak yaklaşık on adamın arasında tek başına dans edişini gösterdi. “Onunla kıyaslanınca sefil haldeyim.”

Tek kaşımı kaldırdım. “Bir de en yakın arkadaşı olmayı dene. Hiç değilse sen *erkeksin*. Benim kendimi avutabileceğim hiçbir bahanem yok.”

Şaşkınlık dolu bakışlarını bana çevirdi. “Ciddi olamazsın.”

Omuzlarımı silktim. “Hep öyle oldu. Willa filmin yıldızı, bense... bir figüranım.”

Bir kahkaha koyuverdi. “Şaka yaptığını söyle. Öyle olmalı. Ciddi ciddi böyle düşünüyor olamazsın.”

Hafifçe gülerek omuzlarımı tekrar silktim. “Tamam, biraz abartıyorum. Ama ona bir baksana.” Willa dans ederken çevresine toplanmış, onu süzen erkek kalabalığını işaret ettim.

Bir süre pisti izledikten sonra parmağını bana doğrulttu. “Erkekler çok mankafa ve Tanrı aşkına özsaygını onların belirlemesine izin verme.”

Bu kez içten bir kahkaha attım. “Haklısın.”

“Böyle düşünmen beni çok üzdü. Ufacık bir gerçeklik payı bile yok. Sen ve Willa birbirinizden çok *farklısınız*. Ama ikiniz de...”

“Ne?”

“Lisedeki tüm erkeklerin *sadece* sizi konuştuğunu biliyorsun.”

Buna nasıl karşılık vermem gerektiğini bilmiyordum. “Saçlarımı kazara kısacık kestirdiğimde sohbetleri bambaşka bir hale bürünmüş olmalı.”

“Gayet tatlı görünüyordun!” dedi kararlılıkla. Ardından duraksadı. “Bir... fare ne kadar tatlı olabilirse o kadar.”

İkimiz de kahkahalara boğulmuştuk ki Ethan yanımıza döndü. Shep’in önüne bir bira benim önümeysel bir kâse frambuaz bıraktı.

“Yaa! Teşekkür ederim!” dedim.

“Bu kadar komik olan ne?” diye sordu ve anlık bir tereddüdü ardından yanıma oturdu.

“Lise,” diye yanıtladım.

“Ah.” Bakışları Shep’le aramda gidip geldi. “Aynı lisede miydiniz?”

“Evet,” dedi Shep. “Ben bir sınıf büyüktüm. Tam bir inektim.” Kendini işaret etti. “O da okulun ateşli ama bunun farkında olmayan kızıydı.” Parmağını bana çevirdi. “Sen lisede nasıldın, Ethan?”

“Hımm.” Gözlerini kısarak o günleri anımsamaya çalıştı. “Daha çok... kız kardeşlerimin şoförüydüm. Sürekli alışverişe, randevulara ya da kütüphaneye giderlerdi. Ben de onlara göz kulak olmaya çalışırdım.”

“Dört kız kardeşi var,” diye açıkladım Shep’e.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. “Vay canına.”

“Lakros oynardım,” diye devam etti Ethan. “Notlarım fena sayılmazdı ama harika da değildi. Birinci sınıfta birkaç arkadaşımle ormanda sarhoş oldum ve bir ağaç köküne takılıp bacağımı kırdım. Üç ay koltuk değneğiyle gezmek zorunda kaldım sonra.”

“Ah,” dedim. “Sarhoş, sakat, dikkatsiz ve dağınık çocuktun sen demek. Bizim okulda da senden birkaç tane vardı.”

“İsimlerini söylersen belki onları tanırım. Birbirimize çok bağlı bir topluluğuzdur,” dedi bütün ciddiyetiyle.

Shep’le bir kahkaha koyuverince Ethan şaşkına döndü.

Willa yanımızda belirdi, nefes nefese kalmıştı ve elleriyle kendini yelliyordu. “Tanrım, pist çok eğlenceli,” dedi ve yarısı erimiş içeceğime uzanıp fondipledi. Kardeşinin yanına oturdu.

Ethan’ın bakışları boş bardağımdaydı. “Yenisini ister misin?”

“Hayır, teşekkür ederim,” dedim esneyerek. “Aslında eve gitsem iyi olacak.” Shep’e bir bakış attım. “Ah, sen biranı daha bitirmemişsin.”

“Sorun değil. Keyfine bak.” Elleriyle beni kovuyormuş gibi yaptı.

Ayağa kalktım ve Ethan geçebilmem için bana yol açtı. Willa’nın da ayaklanmasıyla hepimiz masada tek başına oturan Shep’e baktık.

Ethan boğazını temizledi ve etrafımdan dolanıp yerine tekrar oturdu. “Ben de biraz daha oturacağım.”

Shep de kararına benim kadar şaşırılmış görünüyordu ama çok geçmeden dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Harika.”

Willa dirseğini çimdikleyerek beni montlarımıza doğru yönlendirdi. “Sonra görüşürüz o zaman!”

Shep ve Ethan hep bir ağızdan, “Görüşürüz,” dedi ve bize el salladılar.

Willa montumu üzerime geçirirken bile omzumun üzerinden onlara bakmadan edemiyordum. “Sohbet ediyorlar,” diye fısıldadım.

“Eh, masada birlikte oturuyorlar. Etmeseler garip kaçardı.”

“Sence ne hakkında konuşuyorlar?”

“Ne bileyim ben. Erkekler ne hakkında sohbet eder? Daha da önemlisi, kimin umurunda? Ah! Taksi geliyor.” Beni kaldırıma sürükleyip taksinin peşinden koşmaya başladı. Şoför frene öyle hızlı asıldı ki araba caddede yarım metrelik kapkara lastik izleri bıraktı. Arka koltuğa atladık ve iki bloğu geride bıraktık.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Willa.

“Shep’i,” diye yanıtladım dürüstçe. “Bana... Heather’la birbirlerine besledikleri romantik hislerin ayrılmalarından uzun süre önce sona erdiğini söyledi. Başta çok şaşırdım ama sonra düşününce birlikte mutlu görünüp görünmediklerini hatırlayamadım. Çok garip geldi. Heather ve Shep hafızamdaki bir kör nokta gibi.” Yüzümü buruşturdum.

Kırmızı ışıktaki durduğumuzda bir grup kadının önümüzden karşıya geçmelerini izledim. Ocak ayına hiç de uygun olmayan kıyafetler giymişlerdi ama güzel, göz kamaştırıcı ve çok eğleniyormuş gibi görünüyorlardı. Takılar, saçlar ve kahkahalar. Bir yıl önce Willa’yla ben de böyleydik. Geçen yılki hayatımla şu anki arasında dağlar kadar fark olduğunu düşünmeden edemedim.

“Birlikte mutlular mıydı?” diye sordum Willa’ya.

“Shep’le Heather mı? Hımm... hem evet hem de hayır. Başlarda kesinlikle öylelerdi. Shep kendini daima... yan karakter olarak görür. Bütün ilgiyi üzerine çekmeye çalışmaz. Sanırım çocukluktaki halinden kaynaklanıyor.”

Kaşlarımı çattım. “Nasıl yani?”

“Hadi ama, neden bahsettiğimi biliyorsun. İneğin tekiydi, bütün gün bilgisayar oyunları oynardı. Arkadaşları olsa da okulda sürekli ona sataşırlardı. Lisede onu çiğ çiğ yememelerinin tek nedeni muhtemelen benim abim olmasıydı.”

Suratına öylece bakakaldım. Hatlarının çıkıntıları ve oyukları kusursuz bir görsel şölenden farksızdı. “Vay canına. Böylesi bir özgüvenle dolup taşmak *nasıl* bir his, Willa?”

Güldü. “Haksız olduğumu mu söylüyorsun?”

“Hayır, sadece çoğu insanın bunu dile getirmeyeceğini söylüyorum.”

Yine güldü. “Seninle konuşuyorum, Eve. Sana her şeyi söyleyebilirim.”

Uzunca bir süre sessiz kaldık. En sonunda konuyu tekrar açtım. “Demek... Shep yan karakter.”

“Evet, öyle. Ama üniversite için New York’a geldiğinde, buraya taşınan hemen hemen herkes gibi onun da eline kendini yeniden keşfetme fırsatı geçti. Bu sırada da Heather’la tanıştı ve ona, *Sen. Sadece sen*, diyen ilk kız oldu. Bana kalırsa birinin onu böyle görmesi ayaklarını yerden kesti.” Bana bir bakış attı. “Kimse ondan böyle hoşlanmamıştı.”

“Ah.” Sözlerini düşündüm. Lisedeyken kimseyle çıkmadığını, o zamanlar pek de rağbet görmediğini biliyordum. Ama açıkçası buna hiç kafa yormamıştım. Benim gözümde o hep Shep olmuştu. Willa’nın abisi. Patlamış mısır kâsesinin öteki tarafındaki çocuk. “Sonra ne oldu peki? Fazla uzun mu beraber kaldılar?”

Başıyla onayladı. “Sanırım. İkisi de hislerini dile getiren insanlar değildi, öylece sürüklenip gittiler. Shep’e ona evlenme teklifi edip etmeyeceğini sorduğumda elindeki içkiyi fondipleğini hatırlıyorum. Heather’la sonsuza kadar birlikte olmak kaçınılmaz gibiydi ama o buna... pek istekli değildi.” Bacak bacak üstüne atmış vaziyette otururken bir bacağı hoplatıyor, konuşurken pencereden dışarı bakıyordu. “Isamu’yla nişanlandığımızda çok üzülmüştü. Sanırım evlenmeyi ne kadar istediğimi, ne kadar mutlu olduğumu görmüştü.”

“Off.” Başımı geriye attım. “Shep’in üzgün olduğunu düşünmekten nefret ediyorum. Canımı çok sıkıyor.”

“Biliyorum.”

Kafamda bir soru işareti belirdi. “Sence şimdi mutlu mu peki? Son günlerde?”

“Emin değilim,” diye yanıtladı. “Söz konusu o olunca cevabı hiç bilemiyorum. O, karşısındaki mutluysa mutlu olan biri, anlatabiliyor muyum?”

“Evet.” Gayet iyi anlatabiliyordu. Ne demek istediğini çok iyi biliyordum.

On Dört

“*Birine tutulmak da* hamileliğin yan etkilerinden biri mi?” Çarşamba günkü önemli randevumda mahkeme duvarı suratlı hemşireye ilk sorum bu oldu. Kliniğin daha önce hiç adım atmadığım farklı bir bölümündeydik. İçerisi tüplerle, şişelerle ve R2-D2’nun yaşlı amcasına benzeyen ekipmanlarla doluydu.

“Pardon?” dedi başını elindeki dosyadan kaldırarak.

“Bu arada gözlüğün çok hoşmuş.” Yeni mor çerçeve onu tam bir baş belası gibi gösteriyordu. “*Birine tutulmak* diyorum... *tutulmamam* gereken birine. Bu da hamilelik yüzünden olabilir mi? Bebek doğunca geçecek mi?”

Gözlerini kırıştırdı. Dosyasını indirdi. “Canım,” deyince midem kasıldı çünkü bana duymayı umduğum cevabı vereceğini hiç sanmıyordum.

“Bu şey kafamı allak bullak ediyor,” diye ekledim. “Bir türlü anlayamıyorum...” Shep’le aramızdaki arkadaşlığın mahvolmasını nasıl önleyecektim?

“Hamilelik libidonu kesinlikle farklı şekillerde etkileyebilir,” dedi hemşire. “Bazı kadınların... yükselmesine neden olabilir diyelim. Ayrıca insanı duygusal açıdan da hassaslaştırabilir.”

Hayali sakalımı dalgın dalgın sıvazladım. “Libido ve duygusal hassasiyet. İkisini toplayınca sonuç kaçınılmaz olarak tutulmak çıkıyor gibi.”

Kapı tıklatılınca mahkeme duvarı suratlı hemşire gelenin kim olduğuna bakmaya gitti ve üzerimde bornoz olduğu için kapıyı hafifçe araladı. “Ne vardı?”

“Bayan Hatch’in eşi geldi. Muayeneye katılabilir mi?”

“Affedersiniz, *ne?*” dedim altımdaki kâğıtları kırıştırarak hemşirenin yanına doğru eğilerek. “Kim dediniz? Eşim mi? Lütfen gelsin, onunla tanışmayı ben de çok isterim.”

Mahkeme duvarı suratlı hemşire bana döndü. “Birinin muayeneye gelmesini beklemiyor muydun?”

Tam başımı iki yana sallayacaktım ki duraksadım. “Bir dakika bekleyin.”

Katladığım kıyafetlerime uzanıp telefonumu çıkardım. Ekranım Ethan’dan bir sürü mesajla doluydu.

Büyük randevu bugün, değil mi?

Tamam, bunun önceden konuşmamız gereken bir şey olduğunu biliyorum ama... sana katılmamın bir sakıncası olur mu?

İstemezsen sorun değil elbette.

Mesajların iletilmediğini görebiliyorum, muhtemelen trendesin. Pekâlâ, sanırım kliniğe geleceğim. Lobide beklerim.

Geldim. Umarım garip kaçmamıştır. Beni geri göndermeni gerçekten hiç sorun etmem. Sadece sana katılmamı sorun etmeme ihtimaline karşı burada olmak istedim.

“Ah,” diye mırıldandım kendi kendime. Başımı kaldırıncaya iki hemşireyi de beklenti dolu gözlerle beni izlerken buldum. “Bekleme odasındaki kişi Ethan Rise mı?”

İkinci hemşire elindeki sekreterliğe bir göz attı. “Evet.”

“Ah...” Zihnim dört dönüyordu. Bir dizi anı ışık hızıyla gözlerimin önünden geçti. Ethan’la kazlardan kaçıyorlardık. Ethan portakal suyum benime içiyordu. Annesinin tablosunu açarken beni parmaklarının arasından izliyordu. Hepsi de tatlı

bir insanla yaşanmış tatlı anlardı. Günün birinde bebeğe anlatabileceğim hatıralardı. *Babanla seni ilk görüşümüzde bir doktorun ofisinde oturmuş ekrana bakıyorduk...* “İı, evet. İçeri gelebilir.”

İkinci hemşire dışarı çıkıp kapıyı kapadı. Mahkeme duvarı suratlı olansa bana ciddi bir bakış attı. “Tutulduğun adam bu mu?”

Gözlerimin dolmasıyla hemşire açık yeşil bir bulanıklığa dönüştü. “Hayır,” diye fısıldadım perişan halde. Ardından zihnime başka anılar doluştu. Bu seferkiler çok daha rahatsız ediciydi. *“Bir kız arkadaşım var.”* Evime geldiğinde Eleni’ye elli kez mesaj atması ve en kötüsü, Shep’in lavanta renkli odası, küçük bir tek-mecik ve tişörtümün altında gezinen sıcak bir el. Gözlerimdeki yaşları sildim ve hemşirenin odanın kapısını açıp diğer personele bizi rahatsız etmemelerini söyleyen küçük levhayı çevirmesini, ardından da yanıma gelmesini izledim. Bir an için elimi tutacakmış gibi görünse de vazgeçti.

“Buraya gelmesini istemiyor musun, canım? Fikrini istediğin zaman değiştirebilirsin.”

“Hayır, istiyorum. İçten içe istiyorum sanırım. Derinlerimde bir yerde. Ben sadece... birinin muayenede yanımda olmasını hayal etmeyi uzun zaman önce bırakmıştım çünkü onunla birlikte değiliz ve bunu sorun etmesem de...”

Sözlerimi yarım bıraktım, niyetim tek nefeste bu kadar çok şey itiraf etmek değildi. Ne var ki hemşirenin ifadesi bir nebze bile değişmemişti.

“Bildiğin üzere karnına bakmak için bornozunu açacağız ama faydası olacaksa beyefendi perdenin arkasında bekleyebilir.”

“Hayır. Sorun değil. Yanımda kalabilir.”

Sözlerimi başıyla onayladıktan sonra kapıyı açtı. Ethan oracıkta bekliyordu.

Gerginliğin vücut bulmuş haliydi. Dudaklarını birbirine bastırmış, gözlerini ardına kadar açmıştı. Daha önce hiç

görmediğim kadar dağınık duruyordu. Eline geçeni üzerine geçirmiş gibiydi. Siyah bir eşofman ve yeşil bir kapüşonlu giymişti. Yün montu diğer kıyafetleriyle alakasız görünüyordu. Ayakkabılarının bağcıkları çözülmüştü. Belli ki gelmeye son anda karar vermiş, yetişebilmek için telaşla evden çıkmıştı.

“Merhaba,” dedim ona aptal aptal el sallayarak.

“Merhaba,” diye fısıldadı, içerideki cihazları incelerken gözleri kocaman açılmıştı. “İzin verirsen girebilir miyim?” diye sordu kapı eşiğini işaret ederek.

İçim eridi. “Elbette.”

“Merhaba, adım Ethan.” Kendini mahkeme duvarı suratlı hemşireye tanıttı. Ellerini cebine soktu ve yan yan yürüyerek bana doğru geldi.

“Ben de Hemşire Louise.” Adını söylediğinde neredeyse bir kahkaha atacaktım. Sanırım ona içimden mahkeme duvarı suratlı hemşire demeyi bırakmanın vakti gelmişti.

Ethan başucuma dikildi. Hemşire birkaç tüp kan aldıktan sonra birtakım sorular sordu. Sırada görüntüleme vardı. Hepimiz bunun için buradaydık. Normal muayenelerde kullandıkları sonogram cihazları, ortaya tıp uzmanları dışında nerdeyse kimsenin anlayamayacağı manzaralar çıkarıyordu. Fakat bu cihaz bebeğin her bir detayını görmek için kullanılıyordu. Nihayet tost makinesiyle çekilmiş gibi görünen fotoğraflara veda edecektim.

Hemşire Louise kapıyı açıp teknisyeni içeri aldıktan sonra bir kenara çekildi. Bir an gideceğini düşünsem de içeride kaldı.

Teknisyen ucunda küçük bir kamera olan çubuk benzeri zımbırtıyı kayganlaştırıcıya buladı ve bornozumu açtı. Ethan’ın bakışları karnımda gezinmeye başlayınca önümü kapama dürtüsüne direndim. Çıplak karnımı son görüşünde bu halimle

alakam yoktu. Yalnız olsaydık ondan bir şeyler söylemesini isterdim ama o öylece bakmaya devam etti.

Çubuk karnıma yaslanınca yerimden sıçradım çünkü buz gibiydi. Hepimiz görüntünün belireceği ekrana döndük.

Hemşire Louise arkamızdan teknisyene, “Bir dakika,” dedi. “Cinsiyetini öğrenmek istemiyor.”

Bunu birkaç randevu önce sormuştu ve dürüst olmam gerekirse hatırlaması beni gülünç derecede duygulandırdı.

“Ah,” dedi teknisyen. “O zaman ekrana bakmayın, önce bebeğin nasıl durduğunu bir göreyim. Bazen görüntüden anlaşılabilir.”

“Bu kadar erkenden mi?” diye sordum.

“Evet.”

“Cinsiyetini öğrenmek istemiyor musun?” dedi Ethan.

“Biyolojik cinsiyetini,” diye düzelttim. “Cinsel kimliğini doğup büyüyene kadar öğrenemeyeceğiz zaten. Yani hayır, bebeğin biyolojik cinsiyetini de öğrenmek istemiyorum.”

Gözlerini kırpıştırarak bana baktı. “Peki...”

Bunu ona uzun uzun açıklamam gerektiğinin farkındaydım. “Biyolojik cinsiyetinin benim için hiçbir önemi yok ve cinsiyet rollerine dair kalıplaşmış fikirlerin bu kişiye dair düşüncelerimi etkilemesini istemiyorum.” Karnımı işaret ettim. “Dahası, kaçınılmaz hediye fashnın başlamasıyla herkesin cinsiyete odaklanmasını ve etrafın üzerinde kamyonlar olan mavi ya da balerinler olan pembe ıvır zıvırlarla dolmasını istemiyorum. Daha uniseks hediyeleri tercih ederim.”

“Peki siz bilmek ister misiniz?” diye sordu teknisyen Ethan’a. “Ekрана bakarsanız gösterebilirim.”

Başını hafifçe çevirse de bakışlarını benden ayırmadı. “Hayır. Hayır, ben de cinsiyetini öğrenmek istemiyorum.”

“Biyolojik cinsiyet,” diye düzelttik Hemşire Louise’le aynı anda. Onu gerçekten çok seviyordum.

“Pekâlâ,” dedi teknisyen. “Bakabilirsiniz.”

İkimiz de başımızı ekrana çevirdik ve derin bir nefes aldık. Çünkü karşımızda küçücük mükemmel bir el, bir de ayak duruyordu.

“*Ayağına* bak,” dedim.

“Aynısından bir tane daha var,” dedi teknisyen ve klavyeyi uzun uzun tıkırdatarak görüntüyü birkaç saniyede bir durdurdu. Sanırım bir sürü fotoğraf çekiyordu. Bebeğin gerçekten de her santimine baktıklarından, muayenenin tamamlanması yarım saat sürdü. Bebeğin yüzü arkaya, sırtıma dönük durduğundan bir süre onu hareket ettirebilmek için beni bir o yana bir yana döndürmeye başladılar.

“Soğuk su ister misin?” diye sordu Ethan çabalarımız sonuçsuz kaldığında.

Teknisyen ona, “İyi fikir,” deyince Ethan’ın suratında öyle bir ifade belirdi ki kendisiyle bu kadar gurur duyan birini daha önce hiç görmediğime yemin edebilirdim.

Hemşire Louise bana bir bardak uzattığında büyük bir yudum aldım. Bebek tam da beklediğimiz gibi kıvranıp döndü ve...

“Yüz! Yüz! Yüzünü görüyorum!” diye bağırdım.

“Gözlerine bak!” dedi Ethan bağırırcasına fısıldayarak.

“Peki ya *burnu*?”

Ağzı kusursuz bir oval şekli oluşturacak şekilde açıldı. Bu hali gözüme son derece tanıdık geliyordu.

“Esniyor,” dedi Hemşire Louise.

“*Esniyor.*” Ethan’ın yüzüne kapadığı elleri sadece gözlerini açıkta bırakıyordu. “Lütfen bana fotoğrafını çektiğinizi söyleyin.”

Teknisyen gülümsedi. Ben gülümsedim. Hatta arkama baktığımda Hemşire Louise’in bile neredeyse gülümsediğini gördüm.

Çiçeği burnunda bir babanın sadece esneyen çocuğunun detaylı fotoğraf karelerini istemesinden daha tatlı bir şey olabilir miydi?

Görüntülemenin bitmesiyle eğlenceli kısım da sona erdi. Sağımı solumu dürtüp daha fazla soru sormaya başladılar. Herkes dışarı çıkınca kıyafetlerimi giydim. Ethan'la beni küçük bir ofise götürdüler ve Hemşire Louise elinde bir yığın broşürle içeri girdi. Bir yığını Ethan'a, diğeriniyse bana verdi.

Hamilelikte beslenme, egzersiz ve ruhsal durumlara dair olağan bilgilendirmelerin yanı sıra bu kez aralarında evimizi bebeğe nasıl hazırlayacağımızı, bebeğin erken doğması ihtimaline nasıl hazırlanmamız gerektiğini anlatan yeni broşürlerle hastanede kalırken lazım olacak eşyaların bir listesi de vardı.

Şok olmuş vaziyette elimdeki kâğıtlara baktım.

Kapıyı çalıp içeri giren teknisyen elimize küçük bir dosya tutuşturdu. "Fotoğraflar," dedi yüzünde kocaman bir gülümsemeyle.

"Sadece tek kopya mı?" diye sordu Hemşire Louise kaşlarını çatarak.

"Ah." Teknisyenin bakışları Ethan'la benim aramda gidip geldi. Muhtemelen çoğu çiftin birden fazla kopyaya ihtiyacı oluyordu. "Affedersiniz."

Dosyanın kapağını açtım ve Ethan'la fotoğraflara bakmaya başladık.

"Bunu alabilir miyim?" diye sordu. Bebeğin sol elinin mükemmel bir fotoğrafını işaret etti. "Bir de şunu."

Tabii ki esnediği kareyi istiyordu. İsteklerini kabul ettim ve iyi kalpli bir insan olduğum için aralarına bir de ayak fotoğrafı ekledim. Geri kalan her şey benim olacaktı.

Ne olduğunu bile anlamadan kendimizi kaldırımında bulduk. Ethan'a baktım, başının tam arkasından vuran kış güneşi yüzünden ifadesini göremiyordum. "Doğumu *zerre* kadar düşünmemiş olmam beni bir aptal yapar mı?"

Güneşin önünden çekildi. “Hayır. Muhtemelen adım adım ilerliyordun.”

“Ama... içerde bir bebek olduğu gerçeğine daha yeni alıştım.” Karnımı işaret ettim ve elimin gevşekçe yanıma düşmesine izin verdim. Dustin’in Noel’de “bebek” sözcüğünü ağzına alması bir şey, görüntülemelere gelmek ve elime broşürler tutuşturulması bambaşka bir şeydi. “Şimdi de içimden bir bebek çıkacağı fikrine alışmak zorundayım.” Ellerimi iki yanıma açtım. “Nasıl bir saçmalık bu?”

“Evet, biliyorum. Bence de çok saçma.” Elini saçlarının arasından geçirdi. Kulakları üşümüş gibiydi. Evden aceleyle çıkar-ken yanına bere almamıştı.

“Ona göz kulak olmam gerekecek,” dedim. “*Sürekli*. Yedi yirmi dört. Hayatımın geri kalanı boyunca.”

Ağız açılıp kapandı. Rahatsızlığını fark etmemek mümkün değildi. “Öğle yemeği?” dedi.

“Ah. Olur.” Beni her masada vazo içinde tek bir şakayığın durduğu küçük, şık bir brunch mekânına götürmesine müsaade ettim.

“Ah. Tebrik ederim,” dedi bıkkın garson masanın üzerine çıkardığımız ultrason fotoğraflarını görünce. Ne Ethan ne de ben gözlerimizi bebekten alabiliyorduk. “Ne alırsınız?”

Ethan, bir restoranda yemek siparişi vermek için yapılması gereken okuma-karar verme-konuşma rutinini yapacak durumda olmadığımı anlamış olacaktı ki bütün kibarlığıyla bolca pankek ve *huevos rancheros** sipariş etti.

“Hangisini istersen yiyebilirsin,” dedi. “Ya da ikisini birden. Ah!” Bir el işaretiyle garsonu tekrar masamıza çağırdı ve siparişimize patates mücveriyle meyve salatası ekledi.

* Tortilla ekmeği üzerine yağda yumurta ve acı salsa konulmasıyla hazırlanan Meksika kökenli bir kahvaltılık. Zaman zaman yanında Meksika fasulyesi, guacamole ya da avokado dilimleriyle de servis edilir. (ç.n.)

“Eve,” dedi bir süre sonra. “İyi misin?”

Hâlâ bebeğin fotoğraflarına bakıyordum. Muayene odasındaki ekrana bakarken yeni ve heyecan verici görünen her şey, artık kâğıda basılmasıyla son derece gerçek geliyordu. Hepsi de gözümde resmî bir evraktan farksızdı. Her biri orgazmıma saniyeler kalmışken yarı sarhoş kafayla imzaladığım bir sözleşmedeki gizli fıkralar gibiydi. Hayatımı değiştirecek büyük bir karar almak için en berbat anı seçmiştim.

“Bir bebeğim olacak,” dedim usulca.

“Evet,” dedi Ethan alçak sesle.

“Maratonun başlamasına yirmi hafta kaldı.”

“Aşağı yukarı.”

“Zaman senin için de aniden hızlı tren gibi akmaya başladı mı? Çünkü ben... Tamam. Tamam. On iki haftalık doğum iznine çıkacağım,” dedim. Çoğu işe kıyasla cömert sayılabilecek bu süre bile artık gözüme son derece gülünç görünüyordu. “On iki hafta bitince ne yapacağım? Daha kreş araştırmalarına başlamadım bile. Belki de bebekleri tereyağlı ekmeklerle besleyen ve sen dışarıda işlerini hallederken plak çalıp dans eden Rottweilerlardan birini sahiplenmeliyim.”

“Ne?” dedi endişeyle.

“O çocuk kitabını hiç okumadın mı? *Good Dog, Carl!*”

“Ah.” Aklımı kaybetmediğim için rahatlamış görünüyordu. “Çocukla ilgilenmek konusunda endişeleniyorsun.”

“Sen endişelenmiyor musun?”

Derin bir nefes aldı. “Beraber bir yolunu buluruz. Ben geceleri, sen gündüzleri çalışıyorsun. Birlikte...”

Fayans zemine sürtünen sandalyemin sırtlan çığlıklarını andıran sesi içeriyi doldurdu. Kendimi bir hışımla sokağa attım. Kaldırımında duruyordum. Montumu almamıştım. Shep’in Noel

pazarından aldığı pembe bere bile yanımda değildi. Hava ciğerlerimi donduracak kadar soğuktu. Derin nefesler alıp vererek restoranın tuğla duvarına yaslandım.

Montumun omuzlarıma bırakıldığı hissettim, ellerim bir araya getirildi ve ısınmaları için başka eller tarafından ovuşturuldu. “Eve?” dedi Ethan şefkat ve endişe dolu gözlerle beni izlerken.

“Bunu *laf arasına öylece sıkıştırıramazsın!*” dedim, neredeyse bağıırıyordum. Sesim titriyordu. Damarlarıma karışan adrenalin ellerimi ve ayaklarımı karıncalandırıyordu. “*Açık açık* söylemen gerek!”

“Neyi?”

Ethan’a bağırarak harika geliyordu.

“Sürekli lafı dolandırıp seni korkutmamaya çalışıyorum ama duşta bebeği *tek başıma* doğuracağımı düşünüp panik ataklar geçiriyorum. Sense kalkıp laf arasında bana ‘beraber bir yolunu buluruz’ deme cüretini gösteriyorsun. Beraber derken ne kastediyorsun, Ethan? Bana çocuğun *yanında olup olmayacağını* bile açıkça belirtmemişken bir yolunu *bulacağımızı* ve ben işe döndüğümde gün boyu bebeğe bakacağını öylece söyleyemezsin! Tanrım, belirsizliklerden bıktım usandım artık.”

“Özür dilerim,” dedim. “Çok özür dilerim.” Kendimi sıcacık, yumuşak ve bedenime zahmetsizce uyan kolların arasında buldum. Acı dolu gözyaşlarımla gömleğini ıslatırken bana daha sıkı sarıldı. “Aptalın önde gideniyim.”

“Hayır, değilsin!” Buna bile sinirleniyordum. “Bu son derece zor bir durum ve senin için de kolay olmadığını biliyorum. Ama sen aptalsan ben de aptalım demektir ve öyle olmak istemiyorum. Bunu birlikte yaptık. Bundan ikimiz de sorumluyuz ve yaptığımız hiç de yanlış bir şey değildi!” Alnımı köprücük kemiğine yaslamıştım ve titrediğini hissedebiliyordum. Nedeni sözlerim miydi yoksa soğuk hava mıydı bilmiyordum. “Sadece birbirimizden hoşlanıp seks yaptık. Bu çok mu kötü bir şey?”

“Hayır,” diye fısıldadı. “Değil. Özür dilerim. Çok özür dilerim.”

“Neden özür diliyorsun?” Başımı kaldırıp ona baktım.

“Öyle söylememeliydim. Gündüzleri bebeğe bakacağımı yani. Önce...” Hızlı hareketlerle beni bırakıp yere çömeldi ve topukları üzerinde denge kurdu. Ellerini saçlarına daldırıp sıkıca kavradı. “Ödüm kopuyor, Eve. Sana tutamayacağım sözler vermekten çok korkuyorum. Tutamazsam ne yaparım? Sonrasında ne olur? Ben sadece... tüm sorunlarını çözmek istiyorum. Ama yapamıyorum. Elimden hiçbir şey gelmiyor işte. Özür dilerim.”

Gariptir ki Ethan’ın paniği benimkini sakinleştirdi. “Ah. Bebeğin yanında olup olmayacağını hâlâ *bilmiyorsun*.” Çektiği sıkıntıyı açık açık söyledim. “Sanırım... ailene söylemeni, bana o tabloyu vermeni, Uslu Köpek’te birlikte vakit geçirmemizi ve bugünkü randevuya gelmeni bir karar verdiğine ama konuyu benimle konuşmaya gerek görmediğine yordum... peki. Hâlâ emin değilsen...”

Sessiz kalmaya devam etti. Çömeldiği yerde onu inceledim. Kafasında neyle boğuşuyordu bilmiyordum ama zorlu bir mücadele veriyormuş gibi görünüyordu. Öte yandan bunu birlikte çözeceğimize dair bana güvence verirken... kelimeler dudaklarından kolayca dökülmüş gibi gelmişti.

“Ethan... *neden* bebeğe gündüzleri bakacağını söyledin?”

Bir an için donup kaldı, ardından başını iki yana sallayarak gözlerini kaldırıma dikti. “Aptalca bir laftı işte. Birden... ağzımdan çıkıverdi.” Nihayet bakışlarını bana çevirdi. “Eve, sana neyin sözünü verebilirim bilmiyorum. Bar ve Eleni’yle uğraşırken...”

Uzunca bir süre ona baktıktan sonra ilişkimizin zaten fazlasıyla muğlak olduğuna ve kaybedecek –ne yazık ki?– pek de bir şeyim olmadığına karar verdim. “Ethan... düşünme, sadece bana bir cevap ver. Bebeğin hayatında olmak *istiyor* musun?”

Sorum dudaklarımdan öyle hızlı döküldü ki kendini buna hazırlayacak fırsatı bulamadı. Hedefi on ikiden vuran bir darbeydi. Başını kaldırıp bana baktı. Karşımdaki Gün Işığı Ethan'dı. Ruhunun en derinlerinden, gölgelerin ulaşamadığı bir yerden saçılan zahmetsiz mutluluk ve arzuyla doluydu. Beni en başında ona çeken ışıkla.

Cebindeki telefonu titredi.

Bulutlar güneşi gölgede bırakırken gözlerini kapadı.

"Affedersiniz... içeri geliyor musunuz, yoksa?.." Garson başını restoranın kapısından uzatmış bize bakıyordu. "Yemeklerinizin parasını ödemeniz gerek. Bir de, şey, fotoğrafları içeride bıraktınız."

Ethan'a, yüzüne kazınmış acı dolu ifadeye gözlerimi kırptırarak baktım; kendi canımın yanmasına rağmen ona kendini daha iyi hissettirmek istiyordum. "Ethan, canım. Bebeği restoranda unutmuşuz."

Usluca bir kahkaha attı ve yavaşça doğruldu, bir süre ellerini dizlerine yaslayıp oyalansa da çok geçmeden sırtını dikleştirdi. "Eyvah."

Tekrar içeri döndük ve çıt çıkarmadan yemeğimizi yedik. Farklı trenlere bineceğimiz için sokakta sarılıp vedalaştık. Ethan'ın sırtıma yasladığı fotoğraf dosyasının hışırtısını duyabiliyordum. Garip bir kucaklaşmaydı. İçinde bir parça kabulleniş saklıydı. Normal sarılmalarından daha sıkı, daha kararlıydı. San ki bir de benden özür diliyor gibiydi. Beni germişt ve *İzin verir misin?* sarılmaları kadar hoşuma gitmemişti.

Ayrıldığımızda bir süre geri geri yürüyerek boştaki eliyle bana el salladı. Fotoğraflar öteki elinde, belinin yanında gevşekçe duruyordu. Ardından arkasını dönerek gözden kayboldu.

On Beş

Günlerden cumartesiydi ve tişörtünün altına şişme top sıkıştırmış gibi görünen bir kadının yoga matını açıp Savaşçı pozisyonunu almasını izlerken gözlerim doluyordu.

Şimdiye kadar bu kadar yakından gördüğüm en hamile insandı. Paçavraya dönmüş tişörtünün kıvrılmış eteği solgun karnının üzerinde pembe çatlakları gözler önüne seriyordu. Kanter içinde kalmıştı. Koyu kahverengi saçlarını özenli bir topuz yapmıştı. Ciğerlerindeki bütün nefesi odadaki herkesin dönüp ona bakmasına neden olan gayretli bir *haaaaa* sesiyle verdi ama hiç kimse umurunda değildi. Düşünmesi gereken başka mevzular vardı. Kaburgalarıyla leğen kemiği arasında duran kocaman bir bebek gibi şeyler.

Sanki ünlü biriymiş gibi kendimi ona çekilirken buldum ve matımı yanına serdim.

“Umarım kabalık etmiyorumdur ama,” dedim, “Fena. *Bela-lı*. Görünüyorsun.” Hayatımda birine ettiğim en ucuz iltifat bu olabilirdi ama sözlerimde hiç bu kadar ciddi olmamıştım.

“Teşekkür ederim,” dedi gülümsemeden. “Adım River.” Tokalaşmak için elini uzattı.

Dün gece mutfak tezgâhımın başında oturmuş, akşam yemeği sonrası zaruri mısır gevreğini yerken kısa süre önce buzdolabına yapıştırdığım yeni ultrason fotoğrafına bakmıştım.

O kusursuz, küçücük eli ve tatlı mı tatlı yüzü incelemiş, bir noktada yanıma oturup benimle mısır gevreği yiyeceğini düşünmüştüm. Yoktan var olan *normal doğum* ve *uyku eğitimi* gibi sözcükler benim alay ediyor gibiydi. Tanrı aşkına, bu çocuğa bir Sosyal Güvenlik numarası almam gerekecekti. İnsanlar bunu nasıl yapıyordu ki?

Telefonumu çıkarmamla Google ana sayfasındaki imleç, gözümün önünde uğursuzca yanıp sönmeye başlamıştı. *İnternetin tavşan deliğine düş, Eve*, diyor gibiydi. *Düş de ne kadar çok şeyden bihaber olduğunu öğren. Öngörülebilir gelecek için araştırma yapıp aklını kaçır.* Ha.

Fakat sonra aklımda bir düşünce belirdi. Bunca zamandır Ethan'ın bir karar vermesini ve bana biraz olsun istikrar sağlamasını beklemiş (sabırla mı? Şey, hayır) olabilirdim ama... ya bu istikrarı sağlayacak kişi bensem?

Ya internette karşıma çıkan her şeyi panikle okumak yerine kendimi buna hazırlamanın bir yolunu bulursam? Sonuçta başka kimsenin benim adıma yapabileceği bir şey değildi bu.

Sorulardan ziyade, bilirsiniz ya, dizlerimin bağıını çözen korkularla boğuşuyordum. Sorular cevap isterdi. Peki ya korkular? Korkular onlarla *barışmanızı* gerektirirdi. Böylece Google'a basit bir cümle yazdım: *New York'taki diğer hamile kadınlarla tanışmanın yolları.*

Katıldığım doğum öncesi yoga sınıfında yaklaşık on kişiydik. Bazılarının hamile olduğu kilometrelerce öteden belli olurken—yine de hiçbirisi River'ın yanından geçemezdi—diğerleri daha erken aylardaymış gibi görünüyordu. Hepimiz matlarımızı sermiş, birbirimize utangaçça gülümsemiş, en sonunda da sessizce beklemeye başlamıştık.

Bir çan sesi duyuldu ve son derece seksi yoga kıyafetleri içindeki bir kadın odaya süzüldü. Kaşında bir piercing vardı ve

açıktaki göbeği bir mısır gevreği kutusu kadar düzdü. Her geçen gün endişe verici oranlarda genişleyen kalanımızın hep bir ağızdan iç çektiğini duyduğuma yemin edebilirdim.

“Hoş geldiniz, hoş geldiniz,” dedi kadın. “Hem tanıdık hem de yeni yüzler görüyorum. Nasılsın, River?”

“Şahaneyim,” diye homurdandı River. Aramızda oturmayan tek kişi oydu ve içimden bir ses kıcı bir kez yeri görürse tekrar kalkmayacağını söylüyordu.

“Adım Melody,” dedi yoga öğretmeni. “Dersimize kendimizi tanıtarak başlayalım istiyorum. Sırayla hepimiz isimlerimizi ve elbette paylaşmayı sorun etmiyorsanız, kaçınıcı haftamızda olduğumuzu söyleyeceğiz. Ayrıca size yardımcı olabilmem için bu derse ne amaçla katıldığınızı ve ne öğrenmeyi umduğunuzu da duymak isterim. Buradan başlayalım.”

Öğrenciler teker teker adlarını ve kaçınıcı haftalarında olduğunu söylemeye başladı. Herkes yolun farklı dönemeçlerinde olsa da hamile olmaktan büyük heyecan duyuyor gibiydi. Sıra bana gelirken gerildim.

River benden önceydi. “Adım River. Doğum yapmam gereken tarihin üzerinden bir hafta geçti ve derse katılma amacım lanet olası suyumun gelmesini sağlamak.”

İçeride birkaç gergin gülüş (diğerleri) ve içten bir kahkaha (benim) yankılandı. Sonra sıra bana gelmişti.

“Herkes merhaba. Adım Eve.” Gerginliğimi bir şakayla gizleyebileceğimi umdum. “Yirmi birinci haftama girdim sayılır ve kendimi bir arabayla kol çalışabilecek gibi hissediyorum.”

Melody, “Lütfen böyle bir şey yapmaya kalkışma,” dediğinde ben dahil tüm öğrenciler güldü. “İkinci trimester enerjisiyle dolup taşıyorsun yani?”

“Evet.” Gayretle başımı salladım. “Çok garip... hamileyken *kendim* gibi hissetmeyeceğimi sanmıştım çünkü haberi aldığım andan beri... kendim değilmişim gibiydi. Yorgunluk ve değişken ruh halleri işte, hepiniz anlıyorsunuz, siz de hamilesiniz.”

On baş da hemen hemen aynı anda beni onayladı.

“Ama son birkaç haftadır yeniden eski halime dönmüşüm gibi hissetmeye başladım... sanki hamilelik bütün benliğim değilmiş de öyle hamile kalmış biriymişim gibi. Aslına bakılırsa... biraz hoşuma gitti.”

Birkaç kadın sözlerimi başıyla onaylarken birkaçı bana hamileliğe ihanet ediyormuşum gibi bakışlar attı. River ise dünyanın kirli yanlarını hiç görmemiş tatlı, naif bir çocukmuşum gibi bana gülümsedi.

“Peki bu derse katılma amacın ne?” diye sordu Melody.

“Ah... pek emin değilim. Bu durum... bana da sürpriz oldu,” dedim karnımı işaret ederek. Kulağıma birkaç kıkırtı geldi, bazılarıysa anlayışlı ifadelerle başlarını salladı. “Hamile biri olmaya hâlâ alışmaya çalışıyorum. Başka hamile kadınlarla hiç vakit geçirmedim. O yüzden... buraya geleyim dedim.”

Diğer gebe kadınlar arasındaki yerimi almak için buradaydım. Artık durumunu-kendine-sakla hamileliği geçirmeyecektim.

Bir sır yalnızca kimse bilmiyorsa sırdı. Herkesin bildiği ama kimsenin hakkında konuşmadığı sırra ne denirdi biliyor musunuz? *Utanç*.

Ben de tam olarak durumuma böyle davranmıyor muydum? Gerçeği gizlemeye yetmeyen bol kesim tişörtler, iş arkadaşlarıma tek kelime etmemem, ailemden her şeyi son raddeye, Noel’e kadar saklamam bu yüzden değil miydi? Aylarca *bebek* sözcüğünü aklımdan bile geçirmemiştım. Ethan’dan hiçbir şey istememiştım. Başka gebe kadınlarla tanışmaya yeltenmemiş ya da kadın

doğum uzmanının verdiği broşürler dışında hamileliğe dair hiçbir şey okumamıştım. Hamilelik hakkında sorular sorduğum tek kişinin Hemşire Louise olmasının bir nedeni vardı.

Ağırdan almakla inkâr etmek arasında büyük fark vardı.

Bir de dört ayak üzerinde duran River vardı. Üzerini çıkar-mıştı. Spor sutyeni acısının sona ermesi için yalvarır gibiydi. Sa-dece memeler, karın ve terli saçlardan ibaretti. Nefes alıp verişle-ri içeride yankılanacak kadar yüksek sesliydi ve ona gözlerimizi dikip bakmamızı zerre kadar umursamıyordu.

Sırlar bu belalı kadının önünde korkudan sinerdi.

Yoga bolca mola, ecel teri, inilti ve gülümsemeyle geçti. Ders sona erdiğinde bacaklarımı iki yana açarak oturup biraz su iç-tim. Diğerlerine el salladım ve ön pencereden kaldırımda paytak paytak yürüyen (tişörtünü giymiş) River'ı izledim.

Yavaş adımlarla eve doğru yürümeye başladım. Hava, ocak aynının sonunda olmamıza rağmen insanlığa bir hediye gibiydi. Güneş sebepsiz yere sıcacıktı. Kuşlar, mavi gökyüzü, her şey dört dörtlüktü. Ceketimin önünü kapayıp karnımı gizlemeye çalış-madım. Eve varıp duş aldım ve nihayet ezelden beri ertelediğim işi halledecek enerjiyi topladım.

Hamilelikle ilgili her şeyin ikinci elden satıldığı Mama-Bump'a giden trene atladım. Mağazanın önünde durup hami-le kıyafetlerine, bebek arabalarına, çatlak kremlerine, emzirme yastıklarına ve diş kaşıma oyuncaklarına bakarken hamile oldu-ğum, bu dünyaya yeni bir insan getireceğim gerçeğini küçük küçük, sayısız yolla inkâr ettiğimi bir kez daha anladım.

Hâlâ eski Eve'mişim gibi davranmaya bir son verecektim.

Artık Eve artı birdim.

Zamanı gelmişti.

Karnımı herkes görecekti.

“Ah, nihayet,” diye inledi Christina pazartesi sabahı ofise girdiğimde.

Üzerime nispeten dar sayılabilecek (hamile karnımı sıkılmayacak şekilde tasarlanmış) bir elbise giymiş, ceketimi omuzlarıma atmıştım. Vücudumun şeklini gizleyecek bir kamuflajım yoktu.

Karnımı işaret etti. “Artık şu mevzuyu konuşabilir miyiz? Çenemi kapalı tutmak için harcadığım çaba yüzünden kafamın patlayacağından korkmaya başlamıştım.”

“Ah, biliyor muydun?” diye sordum.

Başını eğip bana manidar bir bakış attı. “Eve. *Lütfen.*”

“Ciddi misin? Suratıma yapıştırdığım kocaman bıyıkla gayet iyi kılık değiştirdiğimi sanıyordum.”

Güldü, ardından biraz ciddileşti. “Bu gece bir şeyler içmeye geliyor musun? Çünkü Ryan da geliyor ve son günlerde hamilelik konusunda biraz hassas. Yemin ederim tüm arkadaşlarımız anne baba oluyor.”

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. Christina’yı severdim. Gerçekten severdim. Ama aniden alnına bir fiske vurma isteğine kapıldım. Sadece basit bir, *Tebrik ederim, Eve*, duymayı beklemiştim. Şimdiyse Ryan’ın önünde hamile hamile gezme cüretini gösterdiğim için kendimi berbat hissediyordum. “İl... peki. Bu akşam gelmiyorum,” diyebilirdim.

Asansörün zil sesi duyuldu ve birbirleriyle sohbete dalmış bir grup iş arkadaşım resepsiyon alanına doluştu. Başımı çevirince yedi kişinin de karnıma baktığını gördüm.

Tanrı aşkına.

“Evet,” dedim omuzlarımı silkerek. “Hamileyim.”

Grubun yarısı yanıma gelirken (kadınlar) geri kalanların çoğu (erkekler) arkasına bakmadan sıvıştı.

İlk konuşan Bevi oldu. Kızgın görünüyordu. “Bana söylemeliydin,” dedi, ellerini beline dayamıştı. “Sana çeşit çeşit meyve suyu sıkıp getirirdim!”

“Haklısın. Eh, yarına artık.” Kendimi azar yemiş bir çocuk gibi hissediyordum.

Ardından sözü otuz beş yaşındaki bir Noel Anne’ye benzeyen Lorraine aldı. “Evli olduğunu bile bilmiyordum,” dedi. Boynundaki haç ofis ışıklarının altında parıldayarak neredeyse gözlerimi kör etti.

“Değilim zaten.”

“Ah. Tebrik ederim o zaman,” dese de içinden, *Cehennemde iyi şanslar*, diye geçirdiğine emindim.

Evet. Bu kadarı yetmişti.

Ek binaya yöneldim.

“Tebrik ederim, Eve!” diye bağırdı Christina arkamdan. Ona el sallayıp yürümeye devam ettim.

Micah ve Xaria koşar adımlarla benden önce içeri giren Bevi sayesinde haberi çoktan öğrenmişti. İkisi de beni tebrik etse de Xaria kafasında bir şeyler tartıyormuş gibi beni yan yan süzdü. Micah ise oturmam için sandalyemi çekti ve... eğilerek bana selam mı veriyordu o? Muhtemelen daha önce hamile bir kadının bu kadar yakınında bulunmamıştı. Benimle neredeyse hiç göz teması kurmuyordu.

İnsanlarla birbirinden garip etkileşimlerin yaşandığı uzun bir günün ardından saat dört buçukta ek binanın kapısı ardına kadar açıldı ve bir diğer hamile iş arkadaşımız Marla içeri girdi. Her an doğuruvorecekmiş gibi görünüyordu. Bir elini karnına yaslamıştı ve diğer elinde küçük bir hasır sepet tutuyordu.

Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bana, “Canım!” dedi. Cildi parıl parıldı. Nedeni belki hamilelik hormonlarıydı

belki de her zamanki haliydi. Tanıdım tanıyalı cıvıl cıvıl bir insan olmuştu. Kalın örgülerini kafasının tepesinde topuz yapmış, üzerine benim olmasını çok fena istediğim bir tulum giymişti. Harika görünüyordu.

Yavaş yavaş yanıma geldi ve sepetini gururla bana sundu. “Öğle tatilinde dışarı çıktım. Ofisten iki blok ötede harika bir bebek mağazası var. Biliyor muydun? Adı Little Bears. Her neyse... bebeğimin hoşuna giden tek emzikler bunlar oldu. Bu da harcadığın paraya değen tek kundak. Bakalım başka neler var... ilk hamileliğimde şu kitaba bayılmıştım. Sana önerebileceğim bir sürü başka kitap da var ama beni doğuma hazırlayan bu olmuştu. Kalanlar da birkaç küçük hediye işte. Şekeri azaltılmış çikolatalar, banyo topları ve... başka ne vardı? Öyle işte. Senin adına çok sevindim! Harika görünüyorsun!”

Marta ona mengene gibi sıkıca sarılmamı bekliyor muydu bilmiyordum –ikimizin de rahmindeki bebekler yüzünden bunu son derece garip bir açıyla yapmak zorunda kalmıştım– ama yapmıştım işte. Daha önce hiç böyle bir şeye kalkışmamış olmamıza rağmen ona sımsıkı sarıldım.

“Çok teşekkür ederim,” dedim bütün içtenliğimle. Sözlerimde o kadar samimiydim ki. “Buna çok ihtiyacım vardı,” diye fısıldadım.

“Garip tepkiler görmeye mi?” diye karşılık verdi alçak sesle. “Evet, bu kaçınılmaz.”

Ayrıldıktan sonra öylece durarak birbirimize sırttık. Ben onun karnına, o da benimkine bakıyordu.

“Bum,” diyerek karnını hafifçe benimkine tokuşturdu.

Bir kahkaha attım. “Bunu ilk kez yaşıyorum işte.”

“Bebekler birbirine merhaba desin istedim.” Saatine bir bakış attı. “Hımm. Artık gitmem gerekiyor ama önümüzdeki hafta

öğle yemeğine çıkmak ister misin? Hamilelik ve bebekler hakkında konuşmaya bayılıyorum. Hem biliyorsun, bu ilk seferim değil. Sormak istediğin bir şey olursa hiç çekinme.”

“Seni seviyorum, Marla.” O kadar ciddiydim ki. Günümü güzelleştirmişti.

İçim kıpır kıpırdı. Helyumla dolmuş gibi hissediyordum. Eve giden yolu uçarcasına aştım.

On Altı

Hayatım bir film olsaydı tam şu an bir montaj girerdi. Bir tane hazırlamalı mıydım? Elbette. İşte başlıyoruz.

Ocak ayının geri kalanı ve şubatın büyük bir kısmı şöyle geçti: Yeni hamile kıyafetlerim içinde kendimi bomba gibi hissediyordum. Sevimli bir top gibi yusuvarlaktım, sürekli açtım ve çoğunlukla yerimde duramıyordum. Trene bindiğimde montumun önü açıksa neredeyse daima birileri bana yer veriyordu. İş arkadaşlarım aynı anda hem garip hem tatlı davranıyor hem de halimi görmezden geliyordu. Muazzam bir hevesle bülten üzerinde çalışsam da ek binada Xaria'yla karşılaşmamaya çalışıyordum. Bir politika analisti olma hayallerimi nihayet arkamda bırakıp karanlık tarafa, pardon, finans ekibine mi katılacaktım? İstikrarlı bir işe duyduğum çılgın arzuyla bütçe kesintilerine duyduğum isteksizlik birbiriyle savaş halindeydi. Marla'yla haftada iki kez öğle yemeğine çıkmaya başlamıştık ve bunu neden en başından beri yapmadığımızı aklım almıyordu. Tanıdığım en samimi ve neşeli insanlardan biriydi. Bana çocuklarının gülümserken, çığlıklar atarken, sümkürürken ve oturma odasının ortasında uyurken çekilmiş fotoğraflarını gösteriyordu. Bir kere sinde ona evinin günün sonunda nasıl görüldüğünü sorduğumda bana dört bir yanı oyuncaklarla dolu, üzerinden bir kasırga geçmiş gibi görünen oturma odasının fotoğrafını göndermişti

ve panik atak geçirdim sanmıştım. Yirmi dakika sonra aynı odanın toplanmış halini atmış ve altına, *Her şey sırayla*, yazmıştı. İlk defa, çocuk sahibi olacağım için biraz olsun *heyecanlanmıştım*.

Willa, Isamu ve Shep'i sık sık ziyaret ediyordum ama hiçbirleriyle baş başa görüşmüyordum. Bir daha onlarda kalmadım çünkü kalırsam muhtemelen Shep'ten ellerini yine kıyafetlerimin altına sokmasını isteyeceğimi biliyordum. Her gün aklım on saniyede bir onun fazla uzun saçlarına, kahverengi-altın rengi gözlerine, montunun kokusuna kayıyordu. Her on iki saniye de bir de kendimi hayali bir şok cihazıyla çarpıyordum.

Doğum öncesi yogaya devam ediyor ve diğer müstakbel annelerle bu günlerde yoga matını açmakta bile ne kadar zorlandığımıza gülüyordum. Dustin bana her tarafı eğri büğrü bantlarla kaplı devasa bir kutu göndermişti. İçinden bebek geceleri ağladığında yerimden kalkmak zorunda kalmamam için tasarlanmış, yatağa bağlanan küçük bir beşik çıkmıştı. Kutunun yanma geçmiş, gülümseyerek bir selfie çekip ona göndermiştim.

Fotoğrafıma, *Bastır, annecik*, diyerek cevap vermişti. Bu harika bir iltifattı ve yüzümün günlerce gülmesini sağlamıştı.

Fakat montajlara dair kimsenin konuşmadığı bir şey vardı. Birçok şeyi eksik bırakırlardı.

Sırada alternatif bir montaj vardı. Burada trenden yukarı çıkar çıkmaz telefonumu kontrol ediyordum. Burada bildirimlerimin açık olduğunu bal gibi biliyor olmama rağmen her yedi dakikada bir e-postalarımı yeniliyordum. Burada artık hafta sonları dışarı çıkmayı, özellikle de Uslu Köpek'e gitmeyi reddediyordum. Willa benimle bir şey yapmak istiyorsa ya parkta yürüyüşe çıkıyor ya da onun evinde film izliyorduk. Buradaysa bir sonraki doktor randevumda hemşirelerle göz göze gelmemek için kıcımlı yırtıyordum. Sadece Hemşire Louise'e hüzünlü bir gülümsemeyle bakıyordum.

Evet, hamilelik şu an hayatımdaki en önemli mevzuymdu. Peki ya ikinci en önemli mevzu neydi? O gün ultrason fotoğraflarının yarısıyla arkasını dönüp gittiğinden beri Ethan'dan *tek bir* haber dahi almamış olmamdı.

Evet. Doğru duydunuz, millet. Hem hamile bırakılmış hem de görmezden gelinmişim.

Eh, benim de onunla konuşmaya niyetlenmediğim düşünülünce *görmezden gelinmiş* demek pek de doğru sayılmayabilirdi. Ama ne zaman ona mesaj atmayı ya da onu aramayı düşünsem telefonunun mutfakta aydınlandığını ve Eleni'nin ekranda adımı gördüğünü hayal ediyordum.

Sürekli Ethan'ın restoranın önünde, kaldırıma çömeldiği halini düşünüyordum. Gündüzleri bebeğe bakmayı teklif ettiğini düşünüyordum. O günden beri benimle bir kez bile iletişime geçmeyişini düşünüyordum. İstikrarı başka yerde aramaya başladığıma seviniyordum. Çünkü bu ağacın meyve vermeye hiç niyeti yoktu, dostlarım.

Şubat ayının sonlarına doğru, güneşli bir cumartesi gününde evimde oturmuş internette gezinip usul usul ağlamakla meşguldüm ki kapım çalındı.

Otomatın başına geçtim. "Kim o?"

"Selam. Benim, Shep. Sana birkaç şey getirdim. Gelebilir miyim?"

Yüzümdeki yaşları sildim ve apartmanın kapısını açtım. Derin bir nefes alıp bir çırpıda verdikten sonra yüzüme bir gülümseme kondurdum. Ama dairemin kapısını açar açmaz beni gören Shep'in yüzü düştü. "Ne oldu?"

Burnumu çektim ve yüzümü buruşturmamak için elimden geleni yaptım. "Hiçbir şey. Gayet iyiyim!"

"Hâlâ ses seda yok mu?"

"Yok. Ve doğum eğitimlerini araştırıp hepsine tek başıma kattığımı hayal ederek kendime işkence ediyorum."

“Eve, istersen ben...” Cümleinin geri kalanının ağzından dökülmek üzere dilinin ucunda toplandığını görebiliyordum. Cömert ağzından. Hayalini kurduğum dilini saklayan o yumuşak hatlı, kusursuz dudaklarından.

Hayatta olmaz.

“Sakın,” dedim, otoriter bir tavırla parmağımı havaya kaldırarak. “Sakın sorma, yoksa teklifini kabul edebilirim.”

Elinde botlarını ve paltosunu çıkarırken bir kolundan diğerine geçirdiği bir market poşeti taşıyordu. “Neden soramıyormuşum?”

“*Shep*,” dedim ellerimi belime koyarak. *Shep*’in benimle doğum eğitimlerine katılması *söz konusu* bile olamazdı. Tek başıma katılmaktan daha acı verici olacak tek şey, yanımda benim mutluluğumla mutlu olacak bir adamla katılmak olurdu. Başkalarına yardım etmek için kendi hayatını altüst edecek bir adamdı o ama küçük, aptal hamile kalbim bunu muhtemelen çok farklı şeylere yoracaktı. Bebeğimin babası *Shep* değildi ve öyleymiş gibi davranamazdım. Bu her şeyi daha da kötüleştirmekten başka bir şeye yaramazdı.

“Ama...”

“Konuyu kapayalım.”

Kararlı ifadesinin yerini *Eve*’i *sinirlendirme* ifadesine bırakmasına bakılırsa ısrar etmeyecekti. “Tamam, tamam,” diye homurdandı ve mutfığa yönelip torbadakileri çıkarmaya başladı.

“Bunlar ne?” diye sordum. Kolunu omzuna kadar buzdolabına sokmuş, içindekilerin yerini değiştirip düzenliyordu.

“Ev alışverişi işte,” derken sesi sebze çekmecesine tıkmaya çalıştığı kocaman karnabaharın arkasından boğuk çıkıyordu.

“Hadi canım! Neden bir şeyler aldın diyorum.”

“Çünkü alışverişe çıkmıştım ve aklıma sen düştün.”

Neredeyse hayali sakızımı yutacaktım. “Vay canına. Teşekkür ederim.” Etrafıma bakındım. “*Kendine* aldıkların nerede?”

Başını buzdolabının içinden çıkardı. “Hepsini taşıyamazdım, bu yüzden sadece seninkileri aldım. Sonra kendiminkiler için tekrar gideceğim.”

“Yani... markete kendin için gittin, aklına ben geldim, planını rafa kaldırdın ve bana bir ton şey mi aldın?”

Shep buzdolabını kapadı ve ellerini silkeledi. “Bunda bir sorun mu var?”

Sorun mu? Evet. Hem de kocaman bir sorun.

Üçünü montaja hazır mısınız?

Pekâlâ, banyoda durmuş her zamanki gibi duş başlığımı esas işlevinden çok farklı şekilde kullanıyordum. Geçen ay ne kadar porno izlediğimi biliyor musunuz? Hayatım boyunca izlediğimin toplamından daha fazla. Erotika zulam hiç bu kadar aksiyon görmemişti. E-kitap okuyucum ona doğru yaklaştığımı görünce bir şişe enerji içeceğini başına dikiyordu.

Hemşire Louise’in muayenede bana söylediği o masum kelimeyi hatırlıyor musunuz? Sanırım *yükselmek* gibi bir şeydi? Eh, görünüşe göre bazı kadınların hamileliğin ilerleyen dönemlerinde kapıldığı akılalmaz cinsel dürtü için üstü kapalı bir koddu bu. Yemin ederim, üzerine dildo bağlanmış mekanik bir boğa almam lazımdı. Fazla açıksözlü olduğumun farkındaydım ama sırf terlemiş erkekleri görmek için profesyonel spor müsabakaları izleyecek kadar azgın olmak insanı bu hale getiriyordu.

Son zamanlarda istemsizce kendimi yargılayıcı Lorraine’den yana buluyordum. Bir kadın hamileyse evli *olmalıydı*. Onun nedenleri diniydi. Benimkiyse her hamilenin elinin altında arzu ettiği an üzerine çıkabileceği bir şey olmasını hak ettiğine inanmamdı.

Şimdi de Shep karşıma geçmiş, geniş omuzlarını harika gösteren o tişörtüyle bana benim için market alışverişi yapmasında bir sakınca olup olmadığını soruyor, o sakar ve iri parmaklarıyla aldığı her şeyi buzdolabıma yerleştiriyor, tüm bunlar yetmezmiş gibi bir de ellerini yıkayıp dirseklerinin üzerine yaslanarak yana yatırdığı başıyla bana doğru mu eğiliyordu? O gördüğüm şey hafif kirli sakal mıydı? Kahverengi gözleri ve dağınık saçları ve üzerine oturmak için yanıp tutuştuğum *Shep* suratı da vardı tabii...

Evet. Bu bir sorundu.

“Hiç değil!” diye ciyakladım. “Teşekkür ederim. Ben de akşam yemeğimi erken yemeyi düşünüyordum.”

“Ben hazırlarım,” dedi. “İstediğin özel bir şey var mıydı?”

Sınırıma ulaşmıştım. Benim için tek bir güzel şey daha yaparsa arkadaşlığımızı yok edecektim. Dişlerimi kullanarak.

“Sen... sadece otur.” Omuzlarını tutup onu mutfak tezgâhının önündeki taburelerden birine doğru götürdüm. Başlarda bana karşı koymasa da son anda direnmeye karar verdi.

“Emin misin?”

Küçük bir deney yapmaya karar verip bütün gücümle omuzlarını aşağı itmeye kalkıştım. Bana mısın demedi. Açıkçası ufak bir şey bile hissetmemiş gibi görünüyordu.

Bir adım geri çekilip ona baktım. “Otur,” dedim bir kez daha. Söylediğimi yaptı.

Sanki gözümü üzerinden bir an bile ayırırsam ona tekrar döndüğümde bir şekilde on kat daha ateşli olacakmış gibi şüpheli bakışlarla yan yan yürüyerek ondan uzaklaştım.

Yağda yumurtalı sandviç ve meyve salatası için gereken malzemeleri tezgâha dizerken, “Üzerindeki tişörtü nereden aldın?” diye sordum sertçe. Aslında tişörtünün altındaki o kasların ne ara çıktığını sormak istesem de aklımı henüz o kadar kaybetmemiştim.

“Mağazanın birinden işte. Hiç değilse meyveleri doğramama müsaade et.” Shep tezgâhın üzerinden eğilip parmak uçlarıyla kesme tahtasını önüne çekerken ben de adamın taburede otururken bile mutfak dolaplarım kadar uzun olmasına hayret etmekle meşguldüm.

Tavadaki yumurtaları çevirdikten sonra meyve salatası için büyük bir kâse çıkardım. Shep içini avuç avuç kavunla doldurmaya başladı. Her bir parça farklı şekil ve boyutta özensizce doğranmıştı. O kadar tatlılardı ki hepsine birer öpücük kondurmak istiyordum.

Hemen arkamı döndüm ve sandviçleri hazırlamaya başladım. Bu sadece ve sadece benim damak tadımı şenlendiren özel bir tarifti. Çeşit çeşit peynir, buzdolabımın kapağındaki kavanozlarda artık ne varsa, turşu ve çiğ vejetaryen salamdan oluşuyordu. Muhtemelen kulağa korkunç geliyordu ve Shep hariç kimseye böyle bir şey servis etmeye kalkışmazdım. Ama nedense içimden bir ses tadını seveceğini söylüyordu.

“Bu... felaket bir şey,” dedi ilk ısırığının ardından.

Tamam, belki de yanılmıştım.

“Eh, ver o zaman!” dedim tabağını önünden çekmeye çalışarak.

“Hayır! Hayır. İyi anlamda diyorum.” Tabağını geri çekti ve sandviçinden kocaman bir ısırık aldı. “Sandviçlerin kötü çocuğu gibi. İstememem gerektiği halde istiyorum.”

“Kesinlikle, şehrin tehlikeli muhitlerinden gelen bir sandviç.”

“Bundan sonra aynada kendime bakabileceğimi sanmıyorum.” Sandviçinin yarısını çoktan mideye indirmişti. Tepkisinden yeterince tatmin olmuşum.

Yemeğimiz bittiğinde Shep hızlıca etrafı temizlerken ben de ikimiz için birer kâse meyve salatası hazırlamaya koyuldum.

Sanki konuşup hemfikir olmuşuz gibi kanepeye geçip ayaklarımızı sehpaye uzattık ve leziz bir dondurma yiyormuşuz gibi kavun parçalarını birer birer ağzımıza atarak keyfini çıkardık.

“Güzel bir kavunun yerini hiçbir şey tutmaz.”

Başının üzerini hafifçe okşadım. “Ah, tatlı, masum, Shep. Kantalup dururken kim kavunun yüzüne bakar ki?”

Elimi itmek yerine başını avucuma doğru eğdi ve silip süpürdüğü kâsesini kanepenin arkasındaki büfenin üzerine bıraktı.

Bu adamın ayarlarımı nasıl bozduğuna hâlâ inanmadıysanız bir bardak altlığı bulmak için yerimden telaşla zıplamamış olma-ba bakabilirdiniz.

Bir süre sonra uzanıp parmaklarını bileğime doladı ve hâlâ başının üzerinde duran elimle kendi saçlarını okşamaya başladı.

Arkadaşlar başlarını birbirlerinin avuçlarına dayayıp saçlarıyla oynar mıydı?

Şu an bunu düşünemezdim. Hiçbir şey düşünecek halde değildim. Bu harika bir histi.

Kâsemi bir yana koyup kendimi ona bıraktım. Sarı ve kahverengi karışımı saçları aslan yelesini andırıyordu ve kasten yapılmış olamayacak kadar dağınıktı. Tutamlarının arasında yüzmeye hayır demezdim. Gözlerimi kapamak zorunda kalacağım kadar parlak bir güneşin altında, dalgaların üzerinde tembel tembel sırtüstü yüzmek gibi olurdu.

Birden zihnimin bir köşesinde saklı, suda sırtüstü süzülüp güneşin altında hafifçe yandığım yaz öğleden sonralarına dönü-verdim. “Settler Gölü’ne en son ne zaman gittin?” diye sordum.

Shep gözlerini açtı. Bu denli yakınındayken kahverenginin sandığımdan daha açık bir tonunda, neredeyse sarı görünüyordlardı. Altın rengi gibi. Alacakaranlığa karışmadan önce gökyüzünü ele geçiren o parlak turuncu gibi.

“Birkaç yıl önce. Heather’ı götürmüştüm. Ona çocukluğumuzun geçtiği yeri göstermek istemiştım. Ama eskisi gibi değildi.”

“Nasıl yani?”

“Birileri kıyıya gemi kızağı inşa etmiş, dolayısıyla etraf bir sürü tekneyle doluydu. Gemi salıncaklarının olduğu yer de bir tür parti mekânına dönmüş. Her tarafa bira kutuları atılmıştı. Çocukluğumuzdaki halinden çok farklıydı.” Bakışları üzerimdeydi.

Saçlarının arasında kaybolan parmaklarımı izlersem aptalca bir şey yapmaya kalkışacağımdan korkuyordum, bu yüzden gözlerimi ayaklarıma diktım. “Eskiden etrafta kimsecikler olmazdı.”

Sözlerimi başıyla onayladı. “Anılarımdaki halinin muhtemelen gerçeği yansıtmadığının farkındayım ama sadece sen, ben ve Willa olurduk. Başka kimseyi görmezdik.”

“Fıstık ezmeli sandviçlerimiz ve cipsimizle.”

“Bir de frambuazlı limonataımız,” diye ekledi ve bir an o günleri tıpkı benim gibi hatırlamasının heyecanına kapıldım.

“Annenin yanımıza koyduğu o büyük plaj havlusunu hatırlıyor musun? Çift kişilik bir yatak boyutlarındaydı?”

“Tabii ki hatırlıyorum. Bir köşesine uzanır diğer yarısına da senin yatacağını umardım.”

Güldüm ama nabzım birden hızlanmaya başlamıştı.

“Öyle mi?”

“Evet,” dedi. “Kimse havlusunu bikinili kız kardeşiyle paylaşmak istemez.”

Yine güldüm ama nabzım normale dönmüştü. Belki de tam olarak benim düşündüğüm şeyi kastetmemişti.

“Göl kenarındaki şekerlemelerimizi özlüyorum,” dedi. “Hayatımın en iyi uykularını orada çektim.”

“Hep çok uykucu biri olmuştun,” dedim başımla onaylayarak.

“Annem öldüğünden beri değilim.”

Onunla göz göze geldim. “Ciddi misin?”

Elini saçlarının arasından geçirince parmakları benimkilere sürttü. “Evet. Eskiye göre çok daha iyiyim ama uzun zamandır doğru düzgün uyuyamıyorum. Bu arada ayaklarının nesi var?” diye sordu kaşlarını çatarak ayaklarıma bakarak. Bir süredir onlara yavaşça sehpanın kenarıyla masaj yapıyordum, yavru kedilerin annelerini yoğurmasına benziyordu.

“Bir şeyi yok. Sadece hamileyim.”

“Ağrıyor mu?” diye sordu ve bana bir cevap verme fırsatı bırakmadan ayaklarımı kaldırıp kucağına koydu. Vücudumu ona döndürerek sırtımı kanepenin kolçağına yasladım, Shep’in orta minderde toparlanıp dik oturmasıyla biraz sıkıştım.

“Hep çok güzel çoraplar giyiyorsun,” dedi.

Şu anda ayağımda olanlar o kadar tüylüydü ayakkabının içine sığmıyorlardı, bu yüzden onları ev çorabı olarak –hafta sonu çorabı veya doğum-eğitimlerini-araştırıp-ağlama çorabı olarak–kullanıyordum.

Fakat birdenbire orgazm-oluyormuşçasına-inlememeye-çalış çoraplarım oluvermişlerdi ve çenemi kapalı tutmanın zor olacağını şimdiden anlamıştım.

Shep’in parmakları kavunu son derece özensizce kesen bir adam için oldukça otoriter ve sertti, ayağımın her santiminde dikkatle ve hiç ara vermeden geziniyorlardı.

Parmakları durdu, yüzümü iki elimin arasına gömmüş olma- ma rağmen bakışlarının üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. “İyi misin?” diye sordu.

“*Tanrım*, sakın durma,” diye inlediğimde masaja kaldığı yerden devam etti. Kıpırdandığını hissettim, boğazını temizlediğini duydum ve az önceki yakarışımın bizi arkadaşlar-kesinlikle-böyle-şeyler-yapar bölgesinden yaka paça dışarı attığını düşündüm.

Shep'e dair bilmediğim şeyler vardı. Şu anda, kanepemde otururken sormayacağım, *soramayacağım* şeyler. Bolca ter içeren şeyler. Tişörtünün eteğini yoluma çıkmaması için dişlerinin arasına sıkıştırması gereken şeyler. Hemen arkasından ılık bir bez ve yorgunluktan bitap düşmüş, tatmin dolu bir uykuya dalmam için bedeniyle bana yastık olması gereken şeyler. Zil zurna sarhoş olsak bile ağzımı açıp sormayacağım şeyler.

"Bir şeyler izleyelim mi?" diye sordum ve ayaklarımı kucağından çekip doğruldum.

"Ah." Aniden boş kalan kucağına baktı. "Olur."

Uzanıp televizyon kumandasını aldı ve bana uzattı. Bir süre kanalları gezdikten sonra *Thor*'da –komik olanında– karar kıldım. "Şanslıymışız! Kaçırmamışız."

"Neyin kaçırmamışız?" diye sordu Shep.

"Saçlarının kesildiği sahneyi."

"Ne? Bu filmi hiç izlemedim."

"Thor için her şey boka sarıyor ve saçlarını kestiriyor. En sevdiğim kısım."

"Peki... neden?"

"Görürsün."

Shep gözlerini kısıp filmi öyle büyük bir dikkatle izlemeye başladı ki çığlık atmamak için kendimi zor tuttum. Bu kadar tatlı olmasına dayanamıyordum. Büyük an gelip çatmasına rağmen hâlâ kafası karışık görünüyordu. Bana döndü ve yüzümü görünce kafasına dank etti. "Şimdi anlaşıldı. Saçını kestirdikten sonra daha seksi olduğunu düşündüğün için bu sahneyi seviyorsun."

"Herhalde."

"Cidden mi? Saç kesimi demek?" Başını hafifçe yana eğdi. "Erkeklerin saçlarını kestirdikten hemen sonra hep çok aptal göründüğünü düşünmüşümdür. Herkes amele yanıklarını görür. Sanki... tekrar okula başlıyormuşuz gibi gelir."

“Bu senin fikrin,” dedim kibarca. “Yanılıyorsun ama olsun.”

Bir kahkaha koyuverdi ve saç kesimi sahnesinin geçmesiyle tekrar kanalları gezmeye başladım. Karşıma bir ilaç reklamı çıktı. Aşırı tatlı bir sesle son sürat konuşan kadın spikerin peş peşe sıraladığı yan etkilerden biri uykusuzluktu. Televizyonun sesini kapadım.

“Shep... o zamanlar, uyuyamadığın zamanlar... annenin ölümlüyle baş etmeye çalıştığın sıralar...”

“Biliyorum,” dedi bir çırpıda.

Yine de söyleyeceğimi söylemeliydim. Tahminlerle yetinmesine izin veremezdim. “Hiç düşünmeden trene atlardım. Senin için yapmayacağım hiçbir şey...”

“Biliyorum,” diye tekrarladı.

“Bunu... sık sık yapıyor musun?” diye sordum usulca. Willa, Shep’in kendisini hep bir yan karakter gibi hissettiğini söylemişti. Yan karakterler ne zaman ilgi odağı olurdu? “Acı çektiğini insanlardan saklıyor musun?”

“Yavaş yavaş vazgeçmeye çalışıyorum.” Dizlerinin üzerine koyduğu ellerine baktı. Öne doğru eğildi ve parmaklarını birbirine kenetledi. Başını yere eğdi. “Dürüst olmak gerekirse bunu senden öğrenmeye çalışıyorum. Nasıl hissettiğini ifade etmekte çok iyisin. Hislerini *dibine kadar* yaşamakta.”

“Sadece seninleyken. Diğer herkese hissettiklerimin sadece onda birini söylüyorum.” Son zamanlarda Willa’ya bile. “Ayrıca duygu fırtınaları benden sorulur. Pembe kâğıtlara, süslü el yazılarıyla dökülen ve sevimli bir melekli damgayla mühürlenmiş güzel, sakın hisler deneyimlemek ne harika olurdu ama. İnsanlara nasıl hissettiğimi *böyle* anlatmak isterdim.”

Başını iki yana salladı. “El yazını gördüm. Oldukça sert hatlı ve eğik. Böyle bir mektup alan herkes onları tehdit ettiğini düşünür kesin.”

Güldüm. O da güldü. Dirseklerini dizlerine yaslamış, hâlâ öne eğilmiş vaziyette duruyor ve omzunun üzerinden bana bakıyordu. Ayaklarımı yanıma toplayıp türlü çoraplarımla oynadım. “Shep... duygularını açabileceğin biri olmayı çok isterim. Hislerinle gurur duymasan bile bana hepsini söyleyebilirsin ve hiçbirisi, hakkındaki düşüncelerimi değiştiremez. Özellikle de zor zamanlardan geçiyorsan. Bilmek isterim. Heather’ın seninle ilgilendiğine eminim ama ben olsam...”

Bu cümlenin sonunu nasıl getirebilirdim ki? Ben olsam ne? Trene atlayıp Heather’la yaşadığı daireye gider onu yatağına mı yatırırdım? Ona sıcak çikolata mı hazırlardım? Telefonda saatlerce içini dökmesini dinler ve günde hiç değilse bir öğün doğru düzgün bir şeyler yediğinden emin mi olurum?

Evet, evet, evet, evet ve evet. Hepsine evet. Elbette Shep için bunların hepsini yapardım. Tıpkı Willa için yaptığım gibi.

Dile getirmediğim her şeyi biliyor gibiydi. “Tam da *bu* yüzden sana söylemedim...” dedi yüzümdeki ifadeyi işaret ederek. “O noktada birinci önceliğim Willa’nın iyi hissettiğinden emin olmaktı. Benden daha kötü etkilendiğini düşünüyorum. Isamu’yla birlikte onun yanında olmanız gerektiğini biliyordum. Sana duşta yere yapışıp ağladığımı söylesem elinde bir ıspatıyla çıkagelir beni fayanstan kazımaya kalkardın. Ama Willa sensiz ayakta kalamazdı. Ben de... her zaman yaptığımı yaptım ve Heather’ın benimle ilgilenmesine izin verdim. Dürüst olmam gerekirse işe de yaradı. Hayatımın en zorlu dönemiydi ama hepsini arkamda bırakmayı başardım.”

“Peki... bu yüzden mi ayrılmış olmanıza rağmen başka bir yere taşınmadın? Onca işle uğraşamayacak halde olduğun için mi?”

“Evet. Aslında kalmam Heather’ın fikriydi ve bunun için ona minnettarım. Ondan annem ölmeden önce ayrılmıştım. Ama bana her şeyi sırayla yapmamı söyledi. Benim için bütün hayatını bir

kenara bıraktı. İkimiz de tekrar birlikte olmayacağımızı biliyorduk. Ama... misafir odasını bana verdi ve bir yıl boyunca omzunda ağlamama müsaade etti. Heather iyi biri. Çok iyi biri.”

Heather’a hiçbir zaman ölüp bitmemiştim –size kötü kokuyormuşsunuz gibi bakan birini sevmek zordu– ama şu an içim, ona duyduğum minnetle dolup taşıyordu. Ben Shep’in yanında olmasam da o olmuştu. Tanrı’ya şükür. Gerçekten de duşta çöküp ağlamışsa o günleri yalnız atlatmadığını öğrendiğime sevinmiştim.

“Peki anlaşmanız sorunsuzca ilerlediyse neden Willa’ya yerleştin?”

“Bir adamla tanıştı. Ben de iyileşiyordum. Yasın en zorlu evresini atlatmıştım sanırım.” İç geçirdi ve elini saçlarının arasından geçirdi. “Kısacası zamanı gelmişti.”

“Sevgilisi mi var?”

“Evet.” Sorumu başıyla onaylayıp arkasına yaslandı. “Adı Rick. İyi bir adam. Önümüzdeki ay birlikte yaşamaya başlayacaklar.”

“Bir dakika bekle.” Başımı iki yana sallayıp kafamı topladım. “Onunla *tanıştın* mı?”

“Evet. Dediğim gibi, ben hâlâ misafir odasında kalırken tanıştılar. Gelip giderdi.”

“Aman Tanrım. *Shep!*” Omzuna bir yumruk attım. “Kendini bu kadar düşünmemene inanamıyorum!”

“Ne?” Omzunu ovuşturduğunu fark ettiğimde elini ittirip kendim ovmaya başladım.

“Affedersin. O kadar sert vurmak istememiştim.”

“Rick’i sevdiğim için mi bana vurdun?”

“Zerre kadar kıskanç olmadığın için vurdum, bu aşırı *sinir bozucu*.”

Belki de onu Rick yüzünden yumrukladışımdır. Hadi ama, kimi kandırıyordum, nedeni bal gibi de Ethan’dı. Shep karnımı

okşuyor, sandviçlerimi yiyor ve küçüklüğümüzde benimle aynı havluyu paylaşmak istiyor ama aynı zamanda Ethan'a gülümseyor, elini sıkıyor ve beni görmezden geldiği için üzülüyordu. Tavırları kafa karıştırıcı ve sinir bozucuydu. Zavallı Heather muhtemelen Shep'in suratına bir yastık geçirmemek için sürekli kendine hâkim olmaya çalışmıştı.

Shep başını yana eğdi, bakışları bir cevap ararmış gibi benimkilere kenetlenmişti ve ne demek istediğimi çözmeye çalıştığını görebiliyordum.

Televizyonun sesini açtığımda gözleri hâlâ üzerimdeydi ama çok geçmeden mercan resifleri hakkında bir belgesel izlemeye daldık. Tam olarak kestiremediğim bir süre sonra Shep'in saçlarını yüzümden çekmesiyle uyandım. Kafam karışmıştı, Shep'ten iki tane mi vardı? Biri üzerime eğilmiş, diğeriye arkamda, bana sarılmış vaziyette yatıyordu. O kadar huzurlu ve rahattım ki sabaha kadar böyle kalabilirdim.

"Eve," dedi Sheplerden biri. "Yatağa gitmelisin."

"Ha?" dedim.

"Saat geç oldu," dedi tepemde dikilen Shep.

"Ah."

Kanepede oturur pozisyona geçtiğimde rüya Shep kaybolup gitti.

Ayağa kalkmamla yalpalamam bir olunca beni dirseğimden tuttu. Odama doğru yürüdüm, yorganım açılır açılmaz yatağıma kıvrıldım. Ardından ışıklar söndü ve rüya Shep yanıma geri döndü. Yatağın bana ait kısmındaydı. Ona yer açtım. Saçlarım yine yüzümden çekildi.

"İyi uykular," dedi ve yatak odamın kapısının kapanmasıyla gözden kayboldu.

**Üçüncü Trimester:
Plaj Topunuzu
Nasıl
Süsleyip
Püslersiniz?**

On Yedi

Biri omzuma dokunduğunda ofiste kafamı dolabın içine sokmuş, evrak zarflarının envanterini çıkarıyordum.

Başımı karanlık dolaptan çıkardığımda sekizinci kattaki proje ekibine ait ofisin aldığı güneş ışığı karşısında neredeyse tıslayacaktım. Yönetici ek binası leylak tonlarıyla süslenmiş boğucu, gri bir mağaradan farksızdı. İçerisi o kadar nemliydi ki kulak kesilirseniz bitkilerin uçlarından damlayan yoğunlaşmış su damlacıklarının sesini duyabilirdiniz. Bizim aksimize, diğer herkes gün ışığında yaşıyordu.

Gözlerimi kırpıştırarak ışığa alıştım ve karşımda bana bakan Xaria'yı buldum. "Son zamanlarda yüzünü gören cennetlik," dedi düz bir sesle.

Muhtemelen topuklu ayakkabılarının sesini duyar duymaz kelimenin tam anlamıyla arkama bakmada kaçtığım içindi.

"İşim başımdan aşkın!" dedim neşeyle.

"Ek binaya birlikte dönelim mi?"

Başımla onayladım ve birlikte yürümeye başladık. Asansöre binip alt kata indik. Peşinden ofisine girdim.

"Ee," dedi doğruca konuya girerek. Bakışları ruhuma işliyor gibiydi. "Kararını verdin mi?"

Huzursuzca kıpırdandım. "Açıkçası... pek düşünecek zamanım olmadı. Şu sıralar... şey... kafam biraz yoğun." Elim

içgüdüsel olarak karnıma gitti ama Xaria'nın bakışları yüzümden ayrılmadı.

“Saydığım sorumlulukların kulağa çok fazla geldiğinin farkındayım ama kolayca ayak uyduracağından eminim. İşlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun zaten.”

İçimde bir şüphe filizlenmeye başlamıştı ve bu hiç de hoş bir his değildi. Xaria'nın kendine sorumluluklarını kakalayabileceği birini aradığını düşünüyordum. Onun yerinde olsam ben de insanlara sürekli kötü haber vermekten, personel toplantılarında pis bakışların hedefi olmaktan bıardım. Ben de kirli işlerimi başka birine yaptırmak isterdim.

Ancak projelerin bütçeleri kısın ve insanlara kırmızı panda-ları boş vermelerini söyleyen kişi olmayı gerçekten kabul edecek miydim?

“İsrarcı olduğumun farkındayım, Eve. Ama bunu sadece bu işte harika olacağını düşündüğüm ve seninle daha yakından çalışmak istediğim için yapıyorum.”

Bir nebze olsun sakinleştim. Gerçekten benimle çalışmak istiyor olabileceği ihtimali aklımın ucundan geçmemişti. “Ben... gerçekten bilmiyorum.”

Gözleri ardına kadar açılınca sabrını taşırdığımı anladım. “Hayal kırıklığına uğramadım desem yalan olur, Eve,” dedi. “Bir an önce bu pozisyonu doldurmak istiyorum ve senin bu fırsata atlayacağını düşünmüştüm. Beni böyle belirsizlik içinde bırakmanı beklemiyordum.”

İçimi ele geçiren ondan özür dileme dürtüsünü bastırdım. “Biliyorum. Kararımı yakında vereceğim. Özel hayatım çok hızlı değişiyor ve... biraz daha... zamana ihtiyacım var.”

Xaria bir an için bir şey söyleyecekmiş gibi görünse de çabucak vazgeçip iç çekti ve beni başıyla onayladı.

Ofisinden çıkıp yerime döndüğümde Bevi ve Micah'yı meşgul görünmek için kışklarını yırtarken buldum. İkisi de benimle göz göze gelmiyordu. Xaria'nın söyledikleri hoşuma gitmese de *hiç değilse* benden kaçmak yerine benimle konuşuyordu.

Tam da bunun üzerine anksiyete partisine Ethan katıldı.

Son zamanlarda bunu çok sık yaşıyordum. Biraz olsun canım mı sıkıldı? Birdenbire Ethan'ı düşünmeye başlıyordum. Trende biri beni mi ittirdi? Ethan'ın olanları nasıl beceriksizce karşıladığını düşünüp öfkeleniyordum. Elim kâğıt mı kesti? Ethan için ağlamaya başlıyordum. Xaria *onu* belirsizlik içinde bıraktığını mı düşünüyordu? Belirsizliğin ne olduğuna dair hiçbir şey bilmiyordu o. Başka bir şey, herhangi bir şey, ters gidene ve hayatımdaki tüm adaletsizlikler yüzünden ağzımdan alevler saçan bir ejderha kadına –hamile bir ejderha kadına– dönüşene kadar Ethan'ın beni hayatından çıkarmasını sorun etmiyormuş gibi davranmayı gayet iyi başarıyordum bence.

Ethan şu an karşımda olsaydı onu Xaria'nın neden olduğu bütün can sıkıntısı ve utançla yakıp kül edebilirdim. Telefonumu çıkardım. Tek yapmam gereken ona bir mesaj atmaktı. Onu yerin dibine sokabilirdim. Üzerinde tepinebilirdim.

Ultrason fotoğraflarımı geri istiyorum, ödleğ herif, yazdım. Parmağım *gönder* tuşunun üzerine duraksadı. Mesajımın telefonunun ekranından üzerine fırladığını ve korkunç tavrını suratına bir tokat gibi çarptığını hayal ettim. Çaresizlikten boğulduğunu ve artık dişlerini bile fırçalayamayacak kadar muazzam bir utanca kapıldığını düşündüm.

Onu yerin dibine sokmak birden gözüme pek de büyük bir zafermiş gibi görünmemeye başladı.

Bu, insana kendini yaklaşık on dakika kadar harika hissettirecek, ardından da sonraki bir yılı yaptığı şeyi geri almaya çalışarak geçirecek türden bir mesajdı. Ethan bunu hak etmiş olsa bile.

Hoşuma gitsin ya da gitmesin karnımdaki bebeğin babası oydu ve anlık bir öfkeye kapılıp ilişkimizi kökünden kazırsam onu kaybetme ihtimaliyle yüzleşecek tek kişi ben değildim. Mesajımı harf harf sildim ve benimle konuşmayanla ben hiç konuşmam tavrına geri döndüm.

Sonraki iki saati eksik ofis malzemelerinin siparişi vererek ve herkesin içinde ağlamamaya çalışarak geçirdim. İnsanın aynı anda hem işinin hem de özel hayatının yerle bir olmasına karşı bir kural konmalıydı. Sırayla gelin lütfen!

Mesaimin geri kalanını sıkıntı ve endişe arasında mekik dokuyarak geçirdikten sonra saat tam beşte kendimi her anlamda yetersiz hissederek evin yolunu tuttum.

Dünyada tüm dizginlerin elimde olduğu bir yer varsa, o da kendi banyomdu. Hayatımın mutlu kısımlarına odaklanmak için bu akşamı Willa, Isamu ve Shep'le film izleyerek geçirmeye karar vermiştim. Ethan ve Xaria'yı düşünmek hâlâ sinirlerimi bozuyordu, bu yüzden de biraz süslenmenin kendimi daha iyi hissetmeme yardımcı olacağını düşünmüştüm. Saçımı yıkayıp kuruttum ve bir YouTube videosundan yardım alarak karmaşık bir örgü modeli yapmaya koyuldum. Videonun yarısına geldiğimde kollarımın ağrımaya başlamasıyla bir el aynası kapıp kendimi inceledim ve böyle yarısı toplu yarısı salık halinin de hoş görüldüğüne karar verdim.

Dün öğle arasında Marla beni Grand Central'daki bir hamilelik mağazasına götürmüş ve gizlice sadakat puanlarını kullanarak bana bir değil, iki farklı tulum almıştı. Siyah, uzun kollu ve bol paçalı olanı üzerime geçirdikten sonra bana verdirdiği sözü tutarak ona bir fotoğraf gönderdim.

Aynada kendimi inceledim. Fazlasıyla hamile görünüyordum. Aksini düşünmek mümkün değildi.

Biraz makyaj yaptım, kendimi rahat, sevimli ve... güzel hissediyordum. Süslenip püslenme planım işe yaramıştı!

Shep'in de geleceği buluşma yerimize giderken karnımda kelebekler mi uçuyor yoksa bebek bir tür solucan dansı mı yapıyor emin olamadım. Belki ikisi de aynı anda oluyordu.

Trene ve Union Meydanı'nda yer üstüne çıktığımda karanlık çökmüş olmasına rağmen havanın neredeyse yirmi derece olmasına şaşırdım. Acaba bahar bu yıl erken mi gelecekti?

Buraya son gelişimde kimseye Noel hediyesi almamış ve akşamı Shep'in montunun içine saklanarak bitirmiştım. Bu sefer de aynı şeyin olmasını dilemekten kendimi alamadım.

Adımlarımı hızlandırdım.

Yaya geçidinde duraksadım ve seke seke yürümeye başladım, içim heyecandan kıpır kıpırdı. Caddenin öteki tarafındaki insan kalabalığına karıştım, sinema biraz ilerideydi.

Hava birkaç saat öncesine kadar yağmurluydu, dolayısıyla dört bir yandan rengârenk parıltılar yansıyor ve çadırın ışıkları gözlerimi neredeyse kör edecekti. Işıkların birden soluklaşması ve karşımda Shep'in belirivermesi harika olmaz mıydı? Karşıya geçip kollarına atıldım ve ılık bir mart akşamının bizi bambaşka bir boyuta sürüklemesine izin verir, öpüşür, etrafı keşfe çıkar ve hiçbir şeyden endişe etmeden flörtleşirdik. *Pekâlâ, sakın ol, Hatch.*

Ne yazık ki ışığa alışmaları için gözlerimi kırptırdığımda karşımda sinemadan çıkan Jeff Barrows'u buldum.

Ne harika ama.

Jeff Burrows'la aynı liseye gitmiştik ve New York'a ilk taşındığımızda Willa'yla burada tanıdığımız tek insan oydu (Shep dışında). Doğal olarak onunla iletişime geçmiştik. Jeff'le okuldayken ondan pek hoşlanmadığımızı hatırlayacak ve yetişkinliğinde de durumun pek farklı olmadığından emin olacak kadar vakit

geçirmiştik. Herkesi kendinden aşağı görecektik kadar yakışıklı bir adamdı ve en yanlış anlarda ansızın karşıma çıkmak gibi bir huyu vardı.

Umarım beni görmez. Umarım beni görmez. Belki yanından geçip...

“Eve Hatch,” dediğinde duraksadım.

“Ah. Merhaba Jeff. Nasılsın?”

Bakışları vücudumun aşağılara kaydığında gözleri yerinden fırlayacakmış gibi açıldı. “Hamilesin.”

“Ne?” diye bağırdım. Karnıma bir bakış attım ve elimi panikle ağzıma götürdüm. “Aman Tanrım!”

Tepkime gözlerini devirerek karşılık verdi. “Tebrik ederim. Karşılaşmamız ne garip, az önce içeride Shep Balder’ı da gördüm.” Omzunun üzerinden sinemayı işaret etti. Dudakları sinsisi, manidar bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Onunla mı buluşacaktın? Sakın bana bebeğin babası o deme.”

Ona şaşkınlıkla baktım. İnsanlar hamile birini görünce böyle bir şey söyleme cüretini nereden buluyordu? Dişlerimi sıktım.

“Babası Shep değil, Jeff.” Ellerimi belime yaslayıp ona elimden gelen en iyi hamile-kadına-bulaşma pozumu sergiledim.

Azıcık gözü korksa da yeterli değildi. “Öyle mi?”

“Yazılı beyana mı ihtiyacın var?”

Güldüğünde işi şakaya vurmamış olmayı diledim.

“Evlendin o zaman?” diye tahmin yürüttü.

“Babasıyla birlikte değiliz.”

Jeff şaşırdığını gösteren bir ses çıkardı ama sinsi ifadesi çok geçmeden yüzüne geri döndü. “Shep’in içi kan ağlıyor olmalı.” Gözleri karnımdaydı.

“Ne?”

Sırıttı. “Sana karşı hep çok korumacıydı. Lisede senin yüzünden en az iki kez dayak yediğini gözlerimle gördüm.”

“Böyle bir şey mümkün değ–”

“Tanrım, bu *tam* da onun yapacağı bir şey. Aradan geçen onca yıla rağmen hâlâ peşinde geziniyor. Bu haline rağmen...” Karnımı işaret edip her şey –hayatım ve Shep’in hayatımdaki yeri– bir şakaymış gibi kahkaha attı.

Hiç hamile bir kadının birine uçan tekme attığını görmüş müydünüz? Eh, birazdan görecektiniz.

Ne yazık. Xaria ve Ethan’ın gün içinde körüklediği ateşin kurbanı Jeff olacaktı. Yanlış hamile ejderha kadına bulaşmıştı. Ona bir adım yaklaştığımda karnıma yer açmak için anında geriledi.

“*Sen* bugünlerde kimlerle düşüp kalkıyorsun, Jeff? Hastalık kaptın mı? Hayat nasıl gidiyor? Yakın zamanda kışına tekme basan oldu mu? Günün birinde baba olmak hakkında ne düşünüyorsun? Kel kalacağından endişeleniyor musun? Endişelenmiyor musun? Eh, ben olsam endişelenirdim.” İşaretparmağım da oyuna katılmaya karar verdi ve Jeff Burrows’un burnunun birkaç santim uzağında belirdi. “Bir bakalım.” Bir adım geri çekilip abartılı bir tavırla onu tepeden tırnağa süzdüm. “*Senin* fiziksel görünüşünün hangi kısmı bana özel hayatınla alakalı fikir yürütme hakkı veriyor? Ya da daha önemlisi, seks hayatına dair?”

Ağzı beş karış açıldı ama nedeni ne yazık ki utanç değildi. Gözlerinde yanan öfkeyi görebiliyordum.

“Hey, hey. Sakin ol,” dedi tükürükler saçarak.

“Ah, daha yeni başladım, bebeğim.” Bir nefes aldım.

“Dur bakalım.” Mor, deri eldivenli bir el birdenbire aramızda belirdi ve Jeff’in yüzüne otoriter bir tavırla parmak salladı. “Olmaz. İmkânı yok.” Arkamı dönünce kır saçları bir kova şapkanın altında toplanmış ufak tefek bir kadınla karşılaştım. Devasa bir gözlük takıyordu ve kaşlarını öyle bir çatmıştı ki Jeff’in yerinde

olsam ruhum bedenimi terk ederdi. “Sokak ortasında hamile bir kadına bağıırıyor *olamazsın*, genç adam.”

“Bağıırmıyordum,” diye itiraz etti Jeff. Bakışları ikimiz arasında gidip geliyor, muhtemelen birbirimizi tanıyıp tanımadığımızı anlamaya çalışıyordu.

“Haline bakılırsa,” diye devam etti kadın beni tepeden tırnağa süzerek. “Kaç? Sekiz buçuk aylık mısın?”

Yakınından bile geçememişti ama şu an tek kadınlık ordum olma vazifesini üstlendiğinden başımı hararetle salladım. “Ay-nen öyle!”

Jeff’e dönüp gözlerini kısarak, “Yani bağıırıp bağıırmaman umurumda değil,” dedi. “Ona kul köle olmuyorsan yanlış bir şey yapıyorsun demektir.”

“Ben... sadece... öyle değil...” diye zırvaladı Jeff. Ah, birkaç saniye önce hevesle görmeyi beklediğim utanç da aramıza katılmaya karar vermişti. Ellerini teslim olur gibi önünde kaldırdı. “Ben gidiyorum.”

Kadın onu eliyle kışkıışlarken Jeff’in yanıımızdan geçen bir turist kalabalığının içinde gözden kaybolmasını izledim. Kurtarıcıma döndüm. “Vay canına. Teşekkür ederim.”

“Sakın bana bebeğın babası o deme, canım.”

Yüzümü buruşturdum. “Ah, Tanrım, tabii ki değil.”

“Sevindim. Şimdi hemen içeri gir, soğukta daha fazla dikilme! Bebeğe iyi gelmez. Hem ayakta çok durursan varis olursun.” Gözleri kısıldı. Dilinin ucuna bir sürü tavsiye geldiğini anlayabiliyordum.

“Tekrar teşekkür ederim!” dedim ve ondan koşar adım uzaklaşarak sinemanın güvenliğine sığındım. Derin nefesler alıp vererek damarlarıma karışmış adrenalini yatıştırmaya çalıştım.

“Eve!” Willa bekleme salonunun öteki ucundan bana el salladı, sonra da doğruca yanııma geldi.

“Selam. Shep’le Isamu nerede?”

“Tuvaletler. Bu suratının hali ne?” diye sordu ifademi inceleyerek.

“Ah. Az önce Jeff Burrows’la karşılaştım ve...” Tam ona olan biteni anlatmaya başlayacaktım ki Shep hakkında söylediklerini atlarsam durumu tam açıklayamayacağım kafama dank etti.

Başka bir adamın çocuğuna hamile olmam yüzünden içinin kan ağladığını.

Benim için dayak yediğini.

Bunlar doğru olamazdı. Shep lisede dayak yese bundan mut-laka haberim olurdu. Bunu Willa’ya anlatmamı gerektirecek hiçbir sebep yoktu.

“Ve ne?” dedi Willa ellerini beline dayamıştı. “Ne dedi?”

“Hamile olmamla ilgili birkaç şey işte. Evli olmadığuma şaşırdı.”

Kollarını sıvayıp kaldırırma ters bir bakış attı. Eyvah. Kolunu tuttum. “Endişelenme. Çoktan gitti, ne düşündüğü umurumda değil. Bu aralar... biraz hassasım sadece.”

Willa’nın yüzü düştü. “Ethan’dan hâlâ haber yok mu?”

Yüzümü kusacakmışım gibi buruşturdum. “Hayır ama bugün neredeyse ona mesaj atacaktım. Bir anlık öfkeyle özgüvenini paramparça edecektim.”

“Neden yapmadın?”

“Çocuğumun babası, doğru olanı yapmak, düşüncesizce hareket etmemek vesaire vesaire.”

“Şimdi düşündüm de bunların hiçbiri *benim* için geçerli değil,” dedi Willa ve gözleri kararıp saçları yerlerini buz sarkıtlarına bırakırken lobide kış rüzgârları esti. Onu yerden yere vurduğunu hayal ediyordu. “Yeter artık. Jeff’in peşine düşmemi istemiyor musun? Tamam, Ethan’la da yetinebilirim. Doğruca Uslu Köpek’e gidip o orospu çocuğunu *paralayacağım*.”

Ben kazağını tutup onu durduracak fırsat bulamadan Willa arkasını döndü ama sonra duraksadı, omuzları düştü ve yeniden bana döndü. “Off, ben de Ethan’la ilişkiyi mahvedemem,” diye homurdandı. “Eninde sonunda hayatının bir parçası olursa, *benim* hayatımın da bir parçası olur ve aramızın kötü olması *senin* için işleri çok tuhaf bir hale sokar.” *Senin için* derken karnımı işaret etti. Ellerini tekrar beline koydu. “Çocuğunu sevmek her şeyi zora sokuyor, biliyorsun değil mi?”

“Bilmez miyim? Daha iyi bir insan olmak zorundaymışım gibi hissediyorum. Ne külfet ama.”

Bir kahkaha attı ama tam durulmak üzereyken gözleri doldu. Yüzünde donuk bir ifade belirdi ve arkasını dönerek gözyaşlarını sildi. Aynısı daha önce benim de başıma gelmişti, iki duygunun peşi sıra gelmesi. *Çocuğunu sevmek her şeyi zora sokuyor*. Farkında olmadan birden fazla şeyi kastedip etmediğini merak ettim.

“Peki sen Jeff’e ne söyledin?” Hikâyenin sonunu getirmemi işaret etti.

Ona kellik monoloğumun hızlı bir özetini geçtim ve tam da beklediğim yerlerde güldü, bir sevinç çılgılığı koyuverdi ve bir şaşkınlık nidası attı.

“Tüm bunları söylediğime inanabiliyor musun?” dedim.

“Elbette inanıyorum. İçindeki güçlü, kötü sürtüklerin kraliçesi nihayet ortaya çıkmış ve o kadar...”

“Bunlar iltifat mı ki?” diye sordu Shep arkamızdan.

“Herhalde,” diye karşılık verdi Willa. “Jeff Burrows’la karşılaşmış ve onun ağzına sıçmış.”

“Öyle mi?” Shep endişeyle bana döndü. “Ne oldu?”

“O herifin peşine düşüp onu zırlı zırlı ağlatmama izin vermiyor,” diye sızlandı Willa.

“O da mı buradaymış?” Shep sırtını dikleştirip etrafına bir bakış attı, yüzünde buz gibi bir ifade vardı.

“İkiniz birini pataklamadan salona girebilir miyiz lütfen?” dedi Isamu umursamazca. “Fragmanları kaçıracağız.”

“Evet, gidelim hadi.” Ellerimi Balder kardeşlerin sırtlarına yaslayıp onları hafifçe ittirdim.

“Bekle bir dakika!” Willa ellerini aniden havaya kaldırdı. “Patlamış mısır.”

“Evet, iyi fikir,” dedim. “Absürt miktarda patlamış mısır alalım. Kusana kadar yemek istiyorum. Açlıktan ölmek üzereyim.”

“Hay hay.” Bakışları kısmen kalabalık sayılabilecek bekleme salonunda gezindi. “Siz ikiniz yerlerimizi bulun. Biz Isamu’yla mısırları alıp geliriz.”

Shep’le birlikte salonlara çıkan yürüyen merdivenlere bindik.

“Jeff ne söyledi?” diye sordu Shep.

“Ah, kayda değer bir şey değildi. Tam bir pislik gibi davrandı ama öyle biri olduğunu zaten çok uzun zamandır biliyorduk. Hamile olduğuma şaşırdı, bebeğin babasının s—” Boğazımı temizledim. “Bebeğin babasıyla birlikte olmadığımızı öğrenince daha da şaşırdı.”

Yürüyen merdivenden indiğimizde Shep’in peşimden gelmediğini fark ettim. Arkama döndüğümde onu beni izlerken buldum, gözlerinde tam olarak anlamlandıramadığım bir şey saklıydı. Yanıma geldi, yakıcı bakışları ruhuma işliyordu. “Sen ne dedin peki?”

“Kendimi yorduğuma değmez.” Konuyu hemen kapamazsam Shep’e Ethan’ın çocuğuna hamile olmam yüzünden içinin kan ağlayıp ağlamadığını sormak gibi pervasızca bir şeye kalkışacaktım.

Görevli çocuk telefonlarımızdaki biletlere okuttuktan sonra salona girdik. İçerisi o kadar da kalabalık değildi ama birkaç dakika sonra yerimize geçmek zorlaşacaktı. İlk fragman yeni başlamıştı.

Shep'le koridorda ilerleyip oturduk. İki yanımızda da birkaç boş koltuk vardı.

Kendimi oyalamak için montumla pembe beremi çıkardım ve çantamı ayaklarımın dibine bıraktım. Başımı kaldırdığımda neredeyse çılgılık atacaktım.

Çünkü Shep de montunu çıkarmıştı. Beresini de. Yepyeni saç kesimiyle yanımda oturmuş, gözlerini ekrana dikmişti.

Hem de ne saç kesimiydi ama.

Üst kısımları hâlâ biraz dağınık olsa da kısacık kesilmiş yan kısımları boynundaki damarları ortaya çıkarmıştı. Alınların bu kadar seksi görünebileceği kimin aklına gelirdi ki? Uykulu Shep'ten eser kalmamıştı.

Başımı çabucak önüme çevirdim çünkü aynı anda hem ona bakıp hem de dilimi ağzımın içinde tutmamın imkânı yoktu. Gözlerini üzerimde hissettiğimde ona hızlı bir bakış attım.

“Her şey yolunda mı?” diye fısıldadı bana doğru eğilerek.

Sözlerini kulaklarımda *hissedebiliyordum* ve elimden gelen tek şey başımla onaylamak oldu.

Patlamış mısır. Kovalarca patlamış mısıra ihtiyacım vardı. Hepsini avuç avuç ağzıma tıkarak anın seksiliğini yerle bir edecektim.

Şimdilik elimden gelen tek şey ekranda oynayan fragman (bir yeri soyan bir grup hamster'a dair bir animasyon) çok ilgimi çekmiş gibi davranmaktı. Öte yandan zihnim fıır dönüyordu. Sonuçta saçları çok *uzamıştı*. Belki de sadece artık tıraş olma zamanının geldiğini düşünmüştü. Belki randevusunu çok önceden almıştı. Her zamanki saatinde her zamanki berberine gitmiş ve saçlarını kısacık kestirmişti. Ya da her zamanki modeli buydu ve ben onu ilk kez tıraşının hemen ardından görüyordum.

Belki de...

Belki de ona saçlarını yeni kestirmiş erkekleri son derece çekici bulduğumu söylediğim için doğruca berberine gitmişti. Şimdi de yanımda üzerinde ilk kez gördüğüm, kollarını kıvırdığı gömleğiyle oturmuş aptal fragmanı izlememi izliyordu.

İşin aslını nasıl öğrenebilirdim?

Saçlarını kestirmen bana âşık olduğun anlamına mı geliyor?

Umursamaz davranma konusunda küçük sıkıntılar çekiyor olabilirdim.

Son dakika kalabalığı salona akın etti. Herkes birbirini tanıyormuş gibi görünüyordu, Basamaklarda bir aşağı bir yukarı koşuştururken takılıp düşmemek için fenerlerini yakmış, boş koltuk bulabilmek için etrafı tarıyorlardı.

Willa ve Isamu da aralarındaydı, bir grubun arkasında mahsur kalmışlardı. Willa kocaman bir patlamış mısır kovasını başının üzerine kaldırmış etraflarından dolanmaya çalışıyordu.

Ancak çabaları nafileydi. İnsanların boş koltuklara üşüşmesiyle Shep'le yanlarımızdaki koltuklar saniyeler içinde dolmuştu.

"Ah, oraya arkadaşım oturacaktı," dedim yanımı kapmış bir genç kıza. Kızın yüzü düştü ve yanında oturan yakışıklı çocuğa bir bakış attı. Gözlerinde köpek yavrusunu andıran masumane bir bakış belirdi.

"Lütfen," diye fısıldadı.

Koridordan beni izleyen Willa'ya döndüğümde omuzlarını silkti ve patlamış mısırı vermek için birkaç kişinin arasından bana doğru eğildi.

"Önemli değil. Şuraya otururuz."

Hâlâ birkaç boş koltuğun bulunduğu sırayı işaret etti. Şu işe bakın... Shep'le ağzına kadar dolu bir sinema salonunda baş başa kalıvermiştik.

Filmin ilk yirmi dakikasını midemi bir Şükran Günü hindi-sine taş çıkaracak miktarda patlamış mısırla doldururken nefes

alıp verişlerimi sakın tutmaya çalışarak geçirdim. Shep yerinden kalkıp salondan çıktı ve dört dakika sonra elinde bir şişe suyla geri döndü. Bana uzattığı suyu minnetle kabul ettim ve iki devasa yudumda şişeyi yarıladım.

Yaptığım şeylerin hiçbirini çekici bulma ihtimali olamazdı, bu *iyi* bir şeydi. Olması *gereken* buydu.

Patlamış mısır kovanını nihayet yere bıraktım ve doğrulup su şişesini aramızdaki bardaklığa sıkıştırırken Shep elimi tuttu.

Kalbim durdu.

Elimi yüzüne doğru kaldırarak başparmağımdaki Daffy Duck'lı yara bandını inceledi.

“Ne oldu?” diye sordu. Nefesi kulağımı okşuyor, elim hâlâ avucunda duruyordu.

Ona döndüm ve kulağını bana doğru eğdiğinde parmağımı yeni kesilmiş sa çizgisinde gezdirmemek için kendimi zor tuttum. “Zimba,” dedim güçlükle.

Kaşlarını atıp başını kaldırdı, parmaklarını nazikçe bandın kenarlarına bastırıyordu.

“Canın çok acıdı mı?”

Başımı iki yana salladım.

Bir yara bandı üzerine söylenebilecek her şeyi söylemiştik, artık elimi bırakacağını umuyordum. Fakat bunun yerine avuç içimi aşağıya bakacak şekilde çevirdi ve işaretparmağıma taktığım iki yzkle oynamaya başladı.

İkisi de oldukça sadeydi. Altın renkli bantları birer küçük taşla süslenmişti. Birbirlerine güzel uyuyorlardı. Shep ikisini birbirine doğru ittirerek takıları birbirine arptırdı.

Elimi yüzüne yaklaştırıp takılarımı incelemeye başlayınca nefesimi tuttum.

“Bunlar yeni mi?” diye fısıldadı kulağıma doğru eğilerek.

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. İlginç bir soruydu. Tak-
tığım takıları sürekli takip ettiğini gösteriyordu. “Evet.”

“Kendin mi aldın?” Bu kadar alçak sesli konuşmasaydı etra-
fımızdaki insanları rahatsız ederdik. Her kelimeyi usulca kulağı-
ma fısıldıyordu. Sıcak nefesi tenimi ürpertirken burnu kulağıma
değiyordu.

Onu başımla onaylayıp yüzüklerden birini işaret ettim. “Birin-
ci trimester.” Ardından da diğerini gösterdim. “İkinci trimester.”

Yüzü aydınlanırken takıları yepyeni bir ilgiyle inlemeye baş-
ladı. Kendime *harika gidiyorsun* mücevherleri aldığımı, bu iki
yüzüğün benim için iki küçük dönüm noktasını simgelediğini
kimseye söylememiştim. Gerçi kimse fark edip de sormamıştı.

Parmaklarımı kıvrıp yüzükleri inceledikten sonra avucumu
kendi avucuna dayadı. “Gerginsin,” diyerek işkencesine kaldığı
yerden devam etti. Başparmağımın dibindeki büyük kasa masaj
yapmaya başladı ve parmaklarımı bir bir yoğurdu. Eklemlerimi
nazikçe ovup avucumu açıp kapattı.

Ona doğru eğilerek usulca öteki elimi de uzattığımda gülme-
mek için kendini zor tuttuğuna yemin edebilirdim. Eğilmekten
yorulunca küçük bir gülümsemeyle geri çekildim ve Shep tekrar
ilk elimi eline aldı. Yine yüzüklerimle oynayıp parmaklarıma bi-
raz daha masaj yaptı. Çok geçmeden avucuma desenler çizmeye
başladı. Filmi izliyormuş gibi yapmaya zahmet bile etmiyordu.

Gözlerim kapanırken bütün odağım tek bir noktaya toplan-
dı. Umurumda olan tek şey avucuma çizdiği şeydi.

Bir kare, üzerine bir üçgen ve onun da üzerine birkaç küçük
yıldız. Belki de gece göğünün altında bir ev yapıyordu.

Parmaklarını avucumun üzerinde gezdirince tuvalini temiz-
lediğini düşündüm. Bu sefer dalgalar ve bir palmiye ağacı çizdi.
İssiz bir ada olmalıydı. Eserine iki küçük çöp adam da ekleyecek

sandım. Bir an duraksadı ve ne olduğunu çözemediğim küçük bir şey çizmeye koyuldu.

Ardından biri büyük, diğeri küçük iki daire geldi. Sonra... bu bir köpek miydi? Yoksa kedi mi? Ekranda jenerik akarken son bir şekil daha çizdi. Bir ok. Doğruca kolumu, beni ve –korkarım ki– kalbimi gösteren bir ok.

On Sekiz

Filmin bitmesiyle kendimizi dışarı attık, hava hâlâ bunaltıcı olsa da bir nebze serinlemişti. Uzaklardan bir gök gürültüsü duyulunca şaşırmadan edemedim.

“Biraz yürüyüp bir şeyler içebileceğimiz bir yer bulalım mı?” diye sordu Willa.

“Eve dönsem iyi olacak,” dedim ona. Kalbim son iki saat-tir göğsümden çıkıverecekmiş gibi atmaktan yorgun düşmüştü, acilen yumuşak bir yatağa ve karanlık bir odaya ihtiyacım vardı.

“Taksi çevirelim mi?” dedi Shep.

“Gerek yok, trenle dönerim.”

“Bir tane geliyor!” Willa arabayı durdurmak için öne atıldı. Görünüşe göre Balderlar kararlarını vermişti. Eve taksiyle dönecektim.

Taksi yarım blok ötede durdu, arabaya yürürken bir gök gürültüsü daha duyuldu. Bu seferki öncekinden çok daha yakın gibiydi. Shep kapıyı benim için açık tutarken arabanın üzerine birkaç yağmur damlası düştü.

“Yağmur başladı, millet,” dedim diğerlerine dönerek. “Siz de atlayın, yol üzerinde inersiniz.”

Yağmurun gitgide hızlandı. Ilık bir mart geces, yağmurlu ve ılık bir mart gecesinden epey farklıdır. Isamu ön koltuğa oturdu

ve Willa nazikçe arkaya yerleşmeme yardımcı oldu. Orta koltukta, Balder kardeşlerin arasında kaldım.

Willa'nın şoföre adresimi vermesiyle yola koyulduk.

Köprüden hızla geçip semtimize dönerken Manhattan manzarası pencerenin ardından akıp gidiyordu. Taksi her sarsıldığında kendimi Shep'in sıcaklığına daha da gömülmüş halde buluyordum. Bütün gece onun yanında oturmuştum ancak bu kez aramızda sinema koltuğunun kolçağı yoktu. Gözlerimi kapasam muhtemelen koluma batan kaburgalarını sayabilirdim. Bir, iki, üç, dört...

Aşına olduğum bir mahalledeki kırmızı ışıktaki durduğumuzda Willa, "Ah, Isamu! Çabuk bak!" diye bağırdı. Öne doğru eğilip koltuğun kafalığını kavradı. "Bu o bar... hatırlıyor musun?"

Isamu cama döndü ve gözlerimi kısarak dışarı baktı. "Öyle mi?"
"Kesinlikle o."

İçten bir gülümsemeyle Willa'ya döndü. "Ne dersin?"

"Eski günlerin hatırına," dedi Willa ve bana dönüp yanağıma hızlıca bir öpücük kondurdu. "Eve varınca mesaj at, canım."

Ardından ikisi de alelacele taksiden fırlayıp ellerini saçlarına siper etmeye çalışarak yağmurun altında bara doğru koşmaya başladılar.

"Vay canına."

"Vay canına."

"Ee..." dedim. "Daha fazla belli edemezlerdi herhalde. Sence..."

"O barın tuvaletinde seviştiler mi? Kesinlikle." Ürperdi. "Ah, Tanrım. Bu gece gürültü önleyici kulaklıklarımı kesinlikle takıyorum."

İkimiz de bir kahkaha attık ve başımı arkaya eğdim. Willa'nın taksiden apar topar inerken çıkardığı karmaşanın bir noktasında Shep'in kolunu koltuğumun arkasına koyduğu dikka-

timden kaçmamıştı. Kemerimi çözüp Willa'nın yerine kaymam çok mantıklı olurdu ama yapmadım. Olduğum yerde kaldım, ben onu vücudumla kapıya doğru sıkıştırırken o da beni arkama yasladığı koluyla sıkıştırmaya devam etti. Yanımda boş yer varken bu kadar sıkışmaya hiç gerek olmasa da kimse bunu sorun ediyormuşa benzemiyordu.

Sokaklar taksinin dışında akıp giderken Shep'e gitgide daha fazla sokuluyordum. Gözlerimi kapayıp sarsılan arabanın beni ona yaklaştırmasına müsaade ettim. Her şey ona yakın olmak için bir bahaneydi.

Ağzını kulağıma yaslayarak "Geldik," dedi usulca. Taksinin parasını ödedikten sonra inmeme yardım etti.

"Sen..." Uzaklaşan taksiyi işaret ettim.

Başını iki yana salladı. "Eve sağ salim girdiğinden emin olmak istiyorum. Bitkin görünüyorsun."

Haklıydı, ayakta duracak mecalim kalmamıştı. Geçtiğimiz haftalarda uykum gitgide daha erken gelmeye başlar olmuştu.

Daireme girdik. Yine baş başaydık. Yağmur pencerelerimi dövmeye devam etse de içeride her şey kuru, sıcak ve birbirine yakındı.

Montlarımızı ve ayakkabılarımızı çıkardıktan sonra Shep etrafımda döndü. Kalbim göğsümün içinde son sürat atıyordu. Bebek tepki olarak karnımı tekmeledi. Shep önümde durup bana baktı. İkimiz de ışıkları açmaya yeltenmedik. Sanırım dairemin de sırrımıza ortak olmasına karar vermiştik.

Derin bir nefes aldığında ben de aynısını yaptım.

Sana karşı hep çok korumacıydı.

Ayak parmaklarım garip bir enerjiyle uğulduyor gibiydi. Parmak uçlarıma kalkıp birkaç santim yükselmem için yanıp tutuşuyorlardı. Kollarımı boynuna dolamamı, parmaklarımı

ensesindeki kısacık kesilmiş saçlarda gezdirmemi istiyorlardı. Kirli sakalının yanağıma sürtünmesini istiyorlardı. *Geri dönüşü olmayan* şeyler arzuluyorlardı ve bunu hemen, şimdi istiyorlardı.

“Saçlarını hiç böyle yaptığını görmemiştim,” dedi alçak sesle, gözleri bir an için karmaşık örgüme kaysa da çok geçmeden yüzüme döndü.

“Güzel görünmek istedim,” diye fısıldadım. *Senin için*, diye ekledim içimden.

Çok fazla şey söylemişim ve bana nasıl karşılık vereceğini duymaya dayanamıyordum. “Ama kafamda bir ton toka var,” diye ekledim telaşla. Sırf konuşmuş olmak için konuşuyordum çünkü birbirimize böyle bakmaya devam edersek şuracıkta çırilçıplak soyunup nefesini içime çekecek, aşka teslim olup çok daha fazlasını isteyecektim.

Ellerimi başıma götürüp tel tokaları çıkarmaya çalıştım, parmaklarım gerginlikten tutmaz olmuştu.

“Yardım edeyim,” dedi Shep ve etrafımda bir tur daha döndü. Ellerini saçlarımın arasına daldırdı.

Öğleden sonramın büyük bir kısmını bu örgülerle uğraşarak, onun için süslenerek geçirmiştim. Şimdiyse Shep arkama geçmiş, vücudundan yayılan sıcaklık sırtımı ısıtırken saçlarımı ağır ağır, nazikçe açıyordu. Kurtardığı her tutam omuzlarıma düşüp tenime sürtündükçe ürperdim. Sanki parmak uçları üzerimde geziyormuş gibi hissediyordum.

“İşte oldu,” diye mırıldandı.

Arkamı dönünce göğsüyle yüz yüze geldim. “Şey... hemen dönerim. İçmek istersen buzdolabında biraz limonata var.”

Kendimi yatak odama attım ve en rahat pijamalarımı çıkardım. Ardından banyoya girip hızlıca makyajımı yıkadım. Oda ma döndüğümde yüzüm parlak ve kızarıktı ama aynı zamanda

ısınmış ve temizlenmişim, ayrıca Shep'in beni sayamayacağım kadar çok kez makyajsız görmüş olması da cabasıydı. Yani nasıl görüldüğüm pek de umurumda değildi. Seçtiğim yumuşacık pijamaları (eşofmanı andıran, üzerinde beyaz ve mavi üçgenler olan bir alt ve deseni aynı olan bir askılı) üzerime geçirip yanına döndüm ve halimin hoşuna gideceğini umdum.

Yanılmamıştım. Oturma odasına girmemi izlerken yüzünde içten, utangaç ve biraz da yorgun bir gülümseme vardı. "Çok tatlısın."

Niyetinin bunu sesli söylemek olmadığından şüpheleniyordum.

Ama söylediğine çok sevinmişim.

Ben mutlu olunca o da oldu.

"Nasılsın?" diye sordu. Kendimi yanına atmamla çoraplı ayaklarıma uzanması bir oldu.

"Bunu yapmak zorunda olmadığını biliyorsun değil mi?" dedim ama cümlemin sonunda dudaklarımdan kaçan ufak inilti beni yalancı çıkardı.

"O zaman şöyle yapalım." Koltukta doğrulmaya çalıştım. "Karşılıklı olsun," dedim elimi kucağıma vurarak.

Gözlerini kırpıştırarak bana baktı. "Ne?"

"Ayaklarını uzat."

"Ayaklarımı mı ovacaksın?"

"Evet. Sen benimkileri ovuyorsun."

"Eve. Senin kiler küçücük, çok şirin. Bir baksana." Ayağımı avucunun içine yasladı. "Benimkilerse senin uyluk kemiğin kadar."

"Nazlanma." Uzanıp pantolonunun paçasını çekiştirdim. Bacağı yerinden bir santim bile kıpırdamadı. Gözüme bir tutam sarı bacak kılı ilişince içim ani bir utançla doldu.

"Şansına küs. Bu gece... erkek ayaklarına yer yok."

“Hadi ama,” dedim şaşkınlıkla. “Sana borçlu kalmak istemiyorum.”

Parmakları hassas bir nokta bulduğunda istemsizce inleyerek pelteye döndüm. “Sana masaj yapmaktan gocunmuyorum,” dedi mayışık gözlerini bana çevirerek. “Ama çok istiyorsan daha sonra saçım ile oynayabilirsin.”

Bakışlarım yeni kesilmiş saçlarına kaydı ve utangaçlık hissi daha da şiddetlendi.

Saç kesimleri ve masaj... işini gerçekten iyi biliyordu.

“Ben birazdan gitsem iyi olacak,” dedi usulca. “Isamu ve Willa gelmeden yatak odamın güvenliğine sığınmak istiyorum. Yoksa asla unutamayacağım bir şeye tanık olabilirim.” İnledi. “Sanırım gerçekten de kendi evime çıkmalıyım.” Bakışlarını benimkilere dikti. “Yarın benimle ev bakmaya gelmek ister misin? Birkaç emlakçıdan randevu aldım.”

“Çok isterim!”

“Harika. Çoğu bu mahallede, yani senin için çok yorucu olmaz. İlk saat onda.”

“Shep...” Bunu söyleyeceğime inanmıyordum. “Sabah tekrar geleceksen ve ııı... geceyi Willa’da geçirmek istemiyorsan burada kalabilirsin.”

Ayaklarımda gezen elleri bir an için bocaladı, bakışları tenimi yakıp kavuruyor gibiydi ama ben gözlerimi pijama altımın dizinden fırlamış iplikten alamıyordum. Fiziksel olarak mümkün değildi.

“Peki,” dedi.

“Sanırım fazladan bir diş fırçam vardı, bekle bir saniye.”

Ayağa kalkıp titreyen bacaklarımla hızlıca banyoya gittim. Fazladan banyo malzemeleriyle dolu bir sepetim vardı ve içinde yedek diş fırçası da olduğuna adım gibi emindim. Bir tanesini alıp oturma odasına döndüm ve ona uzattım.

Shep diş fırçasını alıp banyoya gidince kanepedeki artık boş duran yerine baktım. Üzerinde uyuyamayacağı kadar küçüktü. Misafirlerim için kullandığım şişme yatağı çıkarabilirdim ama... ama...

“Shep?” diye seslendim kapının arkasından.

“Hı-hı?”

“Kanepede rahat edebileceğini sanmıyorum, istersen yatağında... benimle yatabilirsin. Bir film açarız ve... uykumuz gelince de uyuruz.”

Ona itiraz etme fırsatı tanımadan yatak odama gittim. Evine dönmek isterse dönebilirdi. Kanepede yatmakta ısrar ederse yatabilirdi. Yatağında benimle uyumak isterse...

Odamın kapısında belirdiğinde nefesim kesildi.

Çoktan kucağında dizüstü bilgisayarımı bağdaş kurmuş vaziyette yorganın üstüne yerleşmiştim.

Yoğun bakışları üzerimde geziniyordu, kısa saçları dağılmıştı. Üzerinde kot pantolonu ve atleti vardı. Sonra birden o şeyi yaptı. Yeni kesilmiş bir saçtan daha seksi olan tek şeyi. Kolunu başının üzerine kaldırarak dirseğini kapı çerçevesine yasladı ve elinin gevşekçe alnına doğru düşmesine müsaade etti. Koltuk altı kıllarını ve göğüs kafesinin çıkıntısını görebiliyordum.

Merhaba bayım, buraya beni mahvetmeye gelmiş gibisiniz

Gözlerini benimkilerden bir an bile ayırmadan sessizce içeri girdi ve yatağın boş tarafına doğru yürüdü. Sırtını bana dönerek döşeğe oturdu, ardından yan döndü. “Pijama altı getirmedim.”

“Sorun değil. İstersen benimkilerden birini verebilirim ama diz hizanı geçeceklerini sanmıyorum.”

Gülüp ayağa kalktı ve pantolonu gözümün önünde çıkarıverdi.

Başımı çevirmem gerektiğini bilsem de yapmadım. Merak eden varsa diye söylüyorum, iç çamaşırı lacivertti. Harika bir kıcı olduğu da kayıtlara geçsin. Belindeki oyuklar gölgeler

içindeydi. Ellerimle gözlerimi kapadım, bir sapık gibi onu izlediğimin farkındaydım. Arkasını dönüp halimi görünce bir kez daha güldü. Yorganın kalktığını ve yatağın hafifçe çöktüğünü hissettiğimde zaman durdu. “Gözlerini açabilirsin,” dedi.

Ona bakıp kızarmış yanaklarını fark edince kendi suratımın ne renge büründüğünü görmüş kadar oldum. Yan dönmüş, kocaman elini yastıklarından birinin altına sokmuştu. Yatağım bundan sonra asla eskisi gibi olmayacaktı.

“Film?” Sertçe yutkundum. Böylece aynı gece içinde ikinci kez ikimizin de ne umursadığı ne de hatırlayacağı saçma sapan bir şey izledik.

Ne yazık ki bu denli hamileyken Shep’le aynı yatakta yatmanın gerginliği bile beni uzun süre uyanık tutmaya yetmedi. Kapanış jeneriği akarken uyandım. Shep’i uyandırmamaya özen göstererek yataktan kalktım ve işemeye gittim.

Geri döndüğümde ekran kararmıştı. Bilgisayarımı sessizce kapayıp komodinin üzerine koydum. Işığı söndürdüğümde Shep kıpırdandı ve sırtüstü döndü.

“Bir şey mi oldu?” diye sordu boğuk bir sesle.

“Hayır,” dedim ve birlikte tekrar uykuya daldık.

Sabah gözlerimi birkaç santim ötemde yatan Shep’e açtım. Yüzlerimizi birbirimize dönmüş, bir çift kuğu gibi birbirimize kıvrılmış vaziyette yatıyorduk. Aklım elime çizdiği oka kaydı. Tenime kazınmış gibiydi. Şu anda bizimle birlikte yataktaydı.

Shep kıpırdandı, gözleri gözkapaklarının ardında hareket ediyordu, çok geçmeden kirpiklerinin titreşerek aralanmasıyla birbirimize bakar olduk. Kendimize gelmemiş, henüz gerçek dünyaya adım atmamıştık. Pencereden içeriye soluk bir ışık doluyordu ve sese bakılırsa yağmur hâlâ durmamıştı. Shep’in

gözleri uykulu ve mutlu bakıyordu. Endişelerimizin, içinde bulunduğumuz bu anda yeri yoktu.

Yüzünü yastığın altına doğru kaydırınca ben de aynısını yaptım. Böylece aramızdaki birkaç santim bir nefeslik mesafeye dönüşüverdi.

“Günaydın,” diye fısıldadı ve yüzüme uzanarak yanağıma düşmüş bir kirpiği aldı.

Ona cevap veremedim, konuşabilecek durumda değildim. Her sözcük, her nefes ciğerlerime hapsolmuş gibiydi. Eli yeniden yanağıma dönüp kirpiğin düştüğü noktaya dokundu ve ardından başımın arkasına kayd. Beni kendine çekerek alınlarımızı birbirine yasladı. Aramızda hiç mesafe kalmamıştı ve tek görebildiğim gözlerinin yazı andıran bulanık kahverengisiydi. Kirpikleri benimkilere sürtünüyordu. Çarpışan burunlarımız birbirini selamladı. Shep’in parmakları saçlarımın arasına dalıp kafa derimde gezindi.

Ne konuşabiliyor ne de hareketsiz durabiliyordum. Elimden gelse içine girecektim. Her zerrem, *Evet!* diye çığlıklar atıyordu. Ona doğru biraz daha kaydığım da karnım onun ki ne iyice yaslandı.

“Ah!” dedi ve bebeğe bakmak için başını kaldırdı. Yorganı üzerimizden çekti. “Sana da günaydın.”

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. Öpüşmediğimize inanamıyordum. Ama bebeğime günaydın demek için geri çekilmiş ve... kafamı allak bullak etmişti. Yine de kırılmamıştım galiba? Hayal kırıklığına uğramıştım fakat... bir yandan da mutluydum? Dirseğinin üzerinde doğruldu ve karnıma gülümseyip bana döndü. Bir süre gözlerini kırpıştırarak beni izledi, yüzünde ancak karşıdaki onlarca yıldır tanıyan bir insanın takınabileceği derinlikte bir ifade vardı. Karşımda beni tanıyan bir adam duruyordu. Beni tanıdığını *hissettiren* bir adam. Sıcacık avucunu yanağımdan çekip bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı.

“Sana kahvaltı hazırlayayım,” dedi ve yataktan çıktı.

On Dokuz

Shep kahvaltı hazırlarken eski dost panik duşlarımdan birini aldım. Çünkü Shep benim için saçlarını kestirmişti. Shep sinemada elimi tutmuştu. Shep yatağında uyumuş ve uyandı-ğında alnını benimkine yaslamıştı. Hayatım aniden bir ay öncekinden çok ama çok farklı bir hale gelmişti.

Rahmime bir bebek koyan Ethan olabilirdi ama kalbimi hamile bırakanın Shep olduğuna emindim. Bir sinema salonunun arka sıralarında, sadece parmaklarını kullanarak.

Tanrım, çok iğrenç oldum. Affedersiniz.

Artık aramızdaki bu şeyi görmezden gelebileceğimizi sanmıyordum. Sanırım?.. Onu?.. Seviyordum?..

Birazcık?

Yemin ederim sadece birazcık.

Fakat bebeğinizin babasının sizi görmezden gelmeye başlamasının bir kötü yanı vardı: Başka birini kaybetme ihtimaline karşı bir tür fobi geliştiriyoordunuz.

Hayal âleminde yaşamıyordum. Karnımda başka bir adamın çocuğunu taşıırken biriyle ilişkiye başlamanın muhtemelen ben-de olmayan üst düzey flört becerileri gerektirdiğinin farkındaydım. Öte yandan birlikte olmak istediğiniz kişi çocukluğunuzdan beri çok sevdiğiniz biriye ve onu kaybetme fikri içinizde bir

karadeliğe saklanıp sonsuza dek orada kalma isteği uyandırıyor-
sa... Eh, evet, *bu korkunç bir fikir, Eve!*

Bunun eskiden sığındığım limanken şimdi uykuya dalarken dü-
şüncelerimi ele geçiren bir şey haline gelmesinden bahsetmiyordum
bile. Hayır! Kocaman, beni terletecek kadar ateşli bir *hayır!*

Hepsi hamileliğin bir yan etkisiydi. *Shep'e karşı duyduğum
hislerin hiçbir anlamı yok! Göreceksin bak, doğurunca hepsi geçip
gidecek.*

Fakat artık hamileliğim bittikten sonra hislerim geçip giderse
diye endişelenmekten kendimi alamıyordum. Buna katlanabilir
miydim? Ya Shep katlanabilir miydi?

Onu sevdiğimi düşünüyordum ama bu konuya dair ona hak-
sızlık etmeden bir şey yapabileceğimden emin değildim. Aklı-
ma hayatım boyunca yanımda olacağını açıkça göstermiş biriyle
yıllardır süregelen ilişkimi mahvetme riski taşımayan hiçbir şey
gelmiyordu. Elime bir kalem alıp bebek doğduktan sonra ya-
nımda olacağına yüzde yüz emin olduğum insanların bir listesi-
ni çıkaracak olsam onun adını yazardım. Listem oydu.

Sırf dudaklarına yapışmak istiyorum diye –tercihen cırılçıp-
lak vaziyette kucağına oturmuşken– bunu çöpe atmayı reddedi-
yordum.

Dahası, onun nasıl hissettiğinden emin bile değildim. Şim-
diye kadar hiç sinema salonunda elimi tutup avucuma masaj
yapmamıştı ama ben de hiç bu kadar hamile ve yalnız olmamış-
tım. Shep elbette beni seviyordu. Peki beni *öyle* seviyor muydu?
Çünkü ikisi arasında büyük bir fark vardı ve tökezleyip yüzüstü
bu boşluğa düşmek istemiyordum.

O, karşısındaki mutluydu mutlu olan biri. Willa başından beri
şüphelendiğim şeyi doğrulamıştı. Hem harika hem de ne ber-
bat bir karakter özelliği idi bu. Shep'in benimle flört ettiğine

emindim ama ben de aynısını yapıyordum. Bu sen-mutluy-san-mutluyum olayının bir sınırı yok muydu?

İşte bunları düşünerek kendime işkence ediyordum.

Saçımı kuruturken aklıma bir fikir geldi. Ya Shep'e küçük bir oyun oynamaya kalkarsam? Ya o mutluyken mutlu olmaya karar verirsem? Willa'nın evinden taşınıp beğendiği yeni bir yere yerleşmesine yardım edersem? Baharat rafı süper güçlerime başvurup dairesinin altını üstüne getirerek sıcacık bir yuvaya çevirirsem?

Shep o kadar tatlı, o kadar içten biriydi ki kafamı bulandırıyor. Ama ona iyi davranma konusundaki kararlılığım onu daha net görmeme yardımcı oluyordu. Sevimli Shep. Kusursuz Shep. Yalnız, evsiz barksız Shep.

Eh, artık değil!

Bu adama hayatım pahasına bir daire bulacaktım.

Kurduğum yepyeni savaş planım yüzümden okunuyor olmalıydı ki Shep banyodan çıktığını görünce irkildi. Kahvaltının nefis kokusunu içime çektim ve ellerimi çırpıttım.

"Hadi yapalım şu işi," dedim büyük bir kararlılıkla.

"İl... peki," dedi tereddütle.

Ne yazık ki mahallemdeki çoğu kiralık ev hiç de iç açıcı değildi. Aralarında güzel bir tane olsa da akılalmaz derecede pahalıydı. Evim her geçen saniye gözüme elmas gibi görünüyordu.

Gün boyunca görüştüğümüz her emlakçıyı şaşkına çevirmiştik. Shep ve hamile bir kadın ısrarla tek yatak odalı ya stüdyo bir daire arıyordu. Aramızdaki ilişkiyi çözmeye çalıştıklarını, niyetimizin bebeği sonsuza dek odamızda mı uyutmak olduğunu merak ettiklerini görebiliyordum.

Gezdiğimiz her daireyi neşeli bir merakla dikkatlice inceleyerek onları görmezden geldim. Her şey gözüme çok ilginç

görünüyordu. Bodrum katındaki çamaşır odaları. Çalışması için yapış yapış kapılarını iyice çekmeniz gereken asansörler. Kilitli, son derece gizemli bir kapısı olan bir daire.

Shep ise benim kadar eğlenmiyordu. Hayallerini süsleyen daire büyümlü bir şekilde karşısında belirmediği için hevesinin gitgide daha fazla kaçtığını görebiliyordum.

Shep'in telefonundaki listeye bir göz attım. "Son bir daire kalmış," dedim. "Bu seferki mükemmel olacak, güven bana."

Son derece yersiz özgüvenime güldü. "İlana fotoğraf bile koymamışlar. Benim pek ümidim yok."

"Umutsuzluğa kapılmak yok!" dedim.

Trenden inip verilen adrese yaklaştığımızda Shep'le haritaya bir nebze dikkatli bakmış olsak açıkça görebileceğimiz bir şeyi fark ettik. Gezeceğimiz son daire Uslu Köpek'le aynı bloktaydı.

"Ah."

Shep benimle göz göze gelebilmek için dizlerini hafifçe kırdı. "Eve, dönelim artık. Daha iyi yerlerde çok daha iyi daireler buluruz."

Kapı aralığında duran bir kadın bize dönerek, "Üst kattaki daireyi görmeye mi geldiniz?" diye sordu. "Ben ev sahibiyim, isterseniz gelebilirsiniz."

Ev sahibi kısa boylu, koyu kahverengi tenli, beyaz gözlüklü yaşlı bir kadındı. Üzerinde bir tulum, başında bir şekilde onda son derece şık görünen bir kondüktör şapkası, ayaklarındaysa bir çift Converse vardı. Ellerini mobilya cilası gibi kokan bir şeye sildi ve temizlendiklerinden emin olunca bezi arka cebine soktu.

Uslu Köpek'e bir bakış attıktan sonra kararlılıkla kadına döndüm. Hiç değilse içeriye bir göz atmalıydık. Şu anda önceliğim Shep'ti. Ethan ne hali varsa görebilirdi.

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedim ve ona doğru yürüyerek elimi uzattım.

Kadın bizimle tokalaşıp merdivene yöneldi ve son basamakta hafifçe tökezlediğimde kolumu yakaladı. “Dikkat et, evlat,” dedi.

Üçüncü kattaki dairenin kapısını açtı ve tanrım, karşımızda gerçekten de *mükemmel* bir ev duruyordu. Bol bol gün ışığı alıyordu. Bir zamanlar şöminenin durduğu duvarda, pişmiş topraktan karolarla kaplı antika bir ahşap şömine rafı yer alıyordu. Devasa pencerelerinin saksı saksı bitkiyle doldurmak için ideal genişlikte pervazları vardı. Mutfak yakın zamanda yenilenmişti ve gerçek bir yemek masasının sığabileceği kadar genişti. Oturma odasındaki kapılardan biriyle banyoya (hem de pencereci bir banyoya!) diğeriyle yatak odasına geçiliyordu.

Ev sahibine döndüm. “Ne... nasıl... *böyle güzel bir daire nasıl var olabilir?*” (*Hem de bu fiyata kısmını yalnızca ima ettim.*)

Şaşkınlığıma güldü. “Kocam ve ben neredeyse otuz yıldır burada yaşıyoruz. Tadilatlara birkaç yıl önce başladık ve üst katı kiraya vermeye karar verdik. Son birkaç kiracıdan hiç hoşlanmayınca da çareyi fiyatı düşürmekte bulduk.”

“Daha düşük bir kirayla farklı insanlara ulaşabileceğinizi mi düşündünüz?” diye sordu Shep şaşkınlıkla.

Kadın onu başıyla onayladı. “Fiyat yüksekken baba parası yiyen bir sürü genç eve talip oluyordu. Saat kaçmış umursamadan girip çıkıyorlar, ne komşuları ne de mahalleyi önemsiyorlardı. Biz *burada* yaşamak isteyen birini arıyoruz. Güzel herhangi bir yer olur diyen birini değil.” Karnıma bir bakış attı. “Kendilerine yuva arayan bir aile mükemmel bir kiracı olur.”

Nabzım hızlanırken bebek tekmeledi, sokağın aşağısındaki Uslu Köpek’in bize yan yan baktığını hissedebiliyordum. Shep kazağımın omzundaki bir kırıklığı düzeltti.

“Diğer odalara da bir göz atabilir miyiz?” diye sordu.

“Elbette. Daireye dair tek garip şey bir yatak odasına ulaşmak için diğerinden geçmeniz gerekir,” dedi ve odanın kapısını açtı.

“Ah,” dedi Shep hafifçe kaşlarını çatarak.

“Bu senin için sorun olmaz ki, Shep,” dedim. “Birini yatak odası, diğerini çalışma odası yaparsın. Böylece endişelenecek bir şey kalmaz.”

“Çalışma odası” dediğimi duyan ev sahibinin bakışları bir kez daha karnıma kaydı ama bir şey söylemedi.

Kadın bizi yalnız bırakmaya karar verdi ve yanımızdan uzaklaşır uzaklaşmaz Shep’e döndüm. “Bu daireyi tutman gerek,” dedim. “Şuraya bir köşe takımı alırsın. Yanına da bir kitaplık koyarsın. İçeriye bir yemek masası bile sığar, Shep, *yemek masası*. Yatağını arka odaya koyarsak hem sokaktan gelen gürültüden rahatsız olmazsın hem de bahçe manzarasının keyfini çıkarırsın. Yaz aylarını bir hayal etsene! Pencerenden göreceğin yemyeşil yaprakları ve ayak ucuna serdiğin yeşil kırkyamayı düşün. Harika olacak! Söz veriyorum burayı senin için harika bir yuvaya dönüştüreceğim!”

Shep güldü ve ellerini ceplerine sokarak etrafa bir süre daha inceledi. “O kadar mı beğendin?”

“*Bayıldım.*”

“Peki konumu yüzünden buraya gelmeye çekinmeyeceğine yemin eder misin?”

“Ben... açıkçası çekineceğim. Ama ne olursa olsun gelmekten geri durmayacağım. Kapıdan girince içerisi cennet gibi.”

“*Emin* misin?” diye sordu bir kez daha. Yanıma gelip elimi tuttu. Yüzüklerimi çevirdikten sonra elimi bıraktı ve kendi ellerini tekrar ceplerine soktu. “Çünkü bir daire için tek kriterim evimde kendini rahat hissetmen.”

Neredeyse nefesim kesilecekti, sözleri cinayete teşebbüsten farksızdı. Fakat kendime hâkim olmayı başardım ve bunun yerine ellerimi belime dayayıp ona ters ters baktım. “*Benim* önceliğimse sana kendini evinde hissedebileceğin güzel bir yer bulmak.”

Gözlerini şaşkınlıkla kırpıştırarak bana baktı. “Bu o kadar da ciddi bir mevzu değil, Eve. Sadece kısa süreliğine kalabileceğim bir yere ihtiyacım va–”

Parmağımı dudağına koydum. “Evet, evet. İster kabul et ister etme, burayı senin için bir yuvaya çevireceğim. Beni durdurmaya kalkış da gör bakalım ne oluyor.”

Dudaklarındaki parmağımla öylece durmuş bana bakıyordu. Bu bakışı çok iyi biliyordum. Bu bir adamın üzerinize doğru eğilip hayatınızı milyonlarca parçaya ayırmadan hemen önce attığı bakıştı, ne var ki ön kapıdan geri dönen ev sahibi yüzünden birbirimizden uzaklaştık.

Onlar ayrıntıları konuşurken etrafı dolaşmaya devam ettim. Ön pencereden Uslu Köpek’in bir kısmı görülüyordu. Bu tuhaf bir tesadüftü. Kalbim bir boşluk hissiyle teklerken ellerimi karnımın altına götürdüm ve yukarıya doğru okşadım.

Caddeye döndüğümüzde Shep’le hızlıca Uslu Köpek’in tam aksi istikametine doğru yürüdük ve köşeyi döndük. Hızlı adımlarımızı hiç yavaşlatmadan trene doğru ilerledik.

Üzerime bir sessizlik çökmüştü.

“İyi misin?” dedi Shep yeraltına inmeden önce.

“Evet. Sadece... biraz kestirmem gerek sanırım.”

Yine yüzüklerimle oynamaya başladı. “Eve vardığında haber verir misin?”

Onu başımla onayladım.

“Bugün benimle geldiğin için teşekkür ederim,” dedi.

Başımı bir kez daha salladım.

“Nefes alıyor musun?” diye sordu.

Bu kez başımı iki yana salladım.

Güldü. “Nefes al, Eve. Ne kadar önemli olduğunu biliyorsun.”

Dediğini yaptım ve merdiveni birlikte indik. Onun treni önce gelse de binmedi. Hemen arkasından benimki geldiğinde bir yer bulup oturana kadar beni izlemeye devam etti. Eğildi ve camdan göz göze geldiğimizde el salladı. Tren istasyondan uzaklaşırken bunun ne kadar yanlış geldiğini düşünmeden edemedim. Shep'ten böyle kaçır gibi uzaklaşmamalıydım.

Fakat öte yandan içim muazzam bir rahatlamayla doldu. Ethan'la karşılaşma düşüncesi sandığımdan daha korkutucuydu. Trenden indim, küçük, güvenli mahalleme döndüğüme seviyordum. Yolumun üzerinde bir Yahudi fırını, çubukta sosis satan bir dükkân, ortopedik ayakkabı mağazası ve kapısının üzerinde kocaman bir ağız resmi olan bir dişçi vardı. Güvende olmak içimi mutlulukla doldurdu. Kaçmam gereken hiçbir şey olmayan bir yer...

Evime giden yolun yarısında donakaldım.

Apartmanımın önündeki sundurmada bir adam oturuyordu. Kan ter içinde, nefes nefese kalmıştı ve üzerinde koşu kıyafetleri vardı.

Bakır kızıl saçları dağılmıştı ve yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

Yirmi

“Ethan.”

Ayağa fırladı. Sundurmanın en üst basamağına oturmuştu, bense en alttakinde duruyordum. Yanaklarını kuruladı ve benimle göz göze gelmek için eğildi.

“Eve.”

“Ah... Selam?” dedim. Bebeğinizin haftalardır sizi görmezden gelen babasına başka ne söyleyebilirdiniz ki?

“Selam. Özür dilerim. Ben... koşuya çıkmıştım ve...”

Koşuya çıkmış ve evime gelmişti.

Muhtemelen onu yukarı davet etmeliydim ama... dün akşam pencereyi döven yağmur damlaları ve yatağımdaki Shep’ten sonra... Ethan’ın orada olmasını istemiyordum.

“Biraz yürümek ister misin?” dedim tereddütle.

“Evet!” Hayali martinimi yüzüne boşaltmadığıma çok sevinmiş gibiydi. “Kulağa harika geliyor.”

Biz konuşurken caddenin başında görünen otobüse atlayıp altı dakikalık bir yolculuğun ardından pek konuşmadan Prospect Park’a girdik. Bisiklet yolu boyunca yürüdüğümüz sırada gökyüzündeki bulutlar dağıldı. Parkın içinde ilerlemeye devam ettik, güneş ışığı asfaltın üzerindeki minik gölcüklerden yansıyordu. Dün geceki yağmur kış ayazını alıp götürmüştü.

Ağaçların üzerinde birkaç küçük tomurcuk vardı ve okyanusa doğru sürüklenen gri bulutlar yeşilin tonlarını daha da çarpıcı gösteriyordu. Yanımızdan koşuya çıkmış insanlar geçip gidiyordu ve bisikletiyle kasklı çocuklarla dolu bir arabayı çeken adam pedal çevirirken hayat seçimlerini sorguluyormuş gibi görünüyordu.

“Şey,” dedi Ethan boğuk bir sesle. “Açıklayabilir miyim?”

“Ölüm sessizliğini mi?”

Beni başıyla onayladı, her an kusacakmış gibiydi.

“Olur sanırım.”

Ellerini beline koydu ve başını çenesi neredeyse göğsüne değecek kadar eğdi. “Eleni yirminci hafta fotoğraflarını buldu ve... bunu kaldıramadı. Seninle, şey... seninle konuşmamı istemiyor. Bir de... telefonumu ve e-postalarımı sürekli kontrol ediyor.”

Ah, Tanrım. Bu hiç de iyi bir haber değildi.

Uzun uzun düşünebileceği bir koşuya çıktığını ve kendini evimin önünde bulduğunu sanmıştım. Fakat anlattıklarına bakılırsa evinden *kaçıp* bana gelmiş gibiydi.

“Dostum,” dedim. “Sen iyi misin peki?”

Yüzünü buruşturdu. “Sanırım?”

“Pekâlâ. İdrak etmeye çalışıyorum...”

Ethan derin bir nefes verdi. “Olan biten her şeyi sindirmekte çok ama çok zorlanıyor ve... sanırım seninle arkadaş olabileceğimi hiç düşünmemişti.”

“Onun fotoğrafını görebilir miyim?” deyiverdim aniden.

“Eleni’nin mi?” Gözlerini kırpıştırarak bana baktı.

“Evet.”

Eleni’ye kötü kadın damgası yapıştırmak çok daha kolay olurdu, böylece biz geri kalanlar hikâyenin iyileri olurduk. Fakat elbette o da tıpkı benim gibi –Ethan gibi– karmaşık duyguları

olan bir insandı. Üzerinde nasıl bir insan olduğunu belirten kucukluklar olan bir çöp adam değildi.

Ethan bana sanki bu bir sınavmış da kalacağından neredeyse eminmiş gibi bir bakış atsa da sadece sürekli hakkında konuştuğumuz kadının neye benzediğini bilmek istiyordum. Kafamdaki görüntüye konduracağım bir yüze ihtiyacım vardı yoksa kendimi tüm sorunlarımın kaynağının o olduğuna inandıracaktım.

Ethan eşofmanının cebinden telefonunu çıkardı ve bir fotoğraf açıp bana uzattı.

Sadece ben mi bir seksen boylarında, modellere taş çıkaracak bir kadın görmeyi bekliyordum? Seni-kendime-köle-edeceğim diye bağırarak kadar ateşli, deri pantolonlar ve dantel sutyenler giyen birini? Görünüşe göre bunca zamandır aklımdaki görüntü böyle bir şeydi.

Belli ki yanılmıştım. Eleni önüne mavi bir çiçek işlenmiş kırmızı bir bluz giyen, gayet sıradan görünümlü bir kadındı. Teni son derece bronzdu ve kıvrıcık saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Ön dişlerinden biri çarpıktı. Güzel bir kadındı ve kameraya, fotoğrafı çeken kişiye deli oluyormuş gibi gülümsüyordu.

Telefonunu Ethan'a geri uzattım. "Nerede tanıştınız?"

Gözlerini yerden ayırmadan hüznle gülümsedi. "Yunanistan'da. Tek başıma seyahate çıkmıştım, o da babasını ziyaret ediyordu. Orada doğmuş ama küçükken annesiyle buraya taşınmışlar."

"O zamandan beri birlikte misiniz?"

Boğazını temizledi. "Bir küs bir barışık."

İlişkilerine burnunu sokma, Eve! "Peki... telefonunu ve e-postalarını benimle konuşmadığından emin olmak için mi kontrol ediyor?"

"O kötü biri değil," dedi savunmacı bir tavrıla.

Bebeğini taşıyan kadından hiçbir şekilde haber almadığından emin olmak için her iletişim yolunu kontrol edeceğim tavrını nasıl pozitif yorduğundan emin olmasam da Ethan bunu göremiyorsa ona bunu gösterecek kişi ben değildim.

Yaklaşık on beş metre boyunca sessizce yürüdüktan sonra yanımızdan tempolu yürüyen bir grup hamile kadın geçti.

“Pekâlâ,” dedim en sonunda. “Zor durumda kaldığın ortada, Ethan. Bunu anlıyorum. Ama kelimenin tam anlamıyla *ortadan kayboldun*. Hem de laf arasında bebeğe bakmama yardım edeceğini söyledikten hemen sonra. Canımı yaktın. Kafamı karıştırdın. Ayrıca şu an stresten uzak durmam gerektiğini biliyorsun! Tek kelime etmeden çocuğu terk edip etmeyeceğinden endişelenip durmamalıyım!” Son bir aydır onun neden olduğu şaşkınlık, reddedilme hissi ve endişeyle körüklenerek gaza geldim.

Sözlerim ona çok ağır gelmiş gibi başını eğdi.

“Durumu idare etmek... seni anlamaya çalışmak... bildiğim bir avuç şeyle mümkün olan en iyi kararları vermeye çalışmak... hepsini idrak etmek çok zor oldu. Şimdi de kalkıp evimin önüne geldin ve tüm bunların ne anlama geldiğini çözmeye çalışmaktan kafam patlayacakmış gibi hissediyorum.”

“Kendin için mi?” dedi zayıf bir sesle.

Başımı iki yana salladım. “Bebek için.”

Yürümeyi bıraktı ve bana arkasını döndü.

“İnanamıyorum... o adam olduğuma inanamıyorum. O adamdan nefret ediyorum,” diye fısıldadı.

“Ah, hadi ama.”

“Öyle.” Bana döndüğünde bıkkın görünüyordu. “*Herkesi* hayal kırıklığına uğrattıyorum. Benimle konuşman bile bir mucizeymiş gibi geliyor. Geçtiğimiz ay çok... Şimdi seni tekrar gördüm ve çok daha...” *Kocaman olmuştun* demek yerine ne kadar

büyüdüğünü göstermek için elleriyle önünde hayali bir hamile karnı yaptı. “Hepsini *kaçırdım*. Sanki bebeği tek başına yapmışsın gibi. Yapmam gereken tek şey onun yanında olmak ve lanet olsun, bunu bile kaçırıyorum!”

Kendi ağzımla söylesem bu kadar olurdu. Sorunu anlaması beni rahatlatıyor mu yoksa sinirlendiriyor mu emin değildim.

Bir an için tereddüt ettim çünkü söyleyeceğim şey doğru değilse yüzyılın tokadını yemiş gibi olacaktım ve bunu atlatabileceğime dair ciddi şüphelerim vardı. “Ethan, açık konuşacağım... bu çocuğun hayatında olmak *istiyormuş* gibi davranıyorsun.”

Karşımda terli koşu kıyafetleriyle, yüzünün bir yarısı güneşin altında, diğeryse gölgede dikilirken gözüme fena halde acınası görünüyordu. Ellerini beline dayamıştı ve gözlerinde sanki bana bakarken bambaşka bir şey görüyormuş gibi mesafeli bir bakış vardı. Onun iyiliği için göğün yarılıp üzerine bardaktan boşanırcasına buz gibi yağmur yağdırmasını diledim. Acısını üzerinden yıkamasını istedim. Tek isteği cezasını bir an önce çekmekmiş gibi görünüyordu.

“Sanırım Eleni sadece...” deyince onu dirseğimle dürtüp yeniden yürümeye başlamasını işaret ettim. Ona bir kez daha bebeğin hayatında olmak isteyip istemediğini sormuştum ve bana yine Eleni’nin bu konu hakkındaki hislerini anlatmaya başlamıştı. Sakin bir tempoyla yürümeye başladık. “Sadece seninle aramda hiçbir bağ olmadığını duymak istiyor.” Bana bir bakış attı. “Bunun öylesine bir şey olduğunu, seksin berbat geçtiğini ve her saniyesinden pişman olduğumu söylememi istiyor. Ama gerçek şu ki...”

“Aramızda *gerçekten* bir bağ oluşmuştu. Ayrıca seks de gayet iyiydi.”

“Değil mi ama?” Dudakları *küçücük* bir gülümsemeyle kıvrıldı.

“Öyle.” Onu başımla onayladım. “Duvara yaslanıp becerilmekten, her seferinde orgazm olmaktan ve sonrasında da gayet hoş bir sarılma seansından bahsediyoruz. Bu en üst seviye falan.” Bir beşlik çakacağını umarak elimi havaya kaldırdım. Sefil haline rağmen elimi havada bırakmamasına bakılırsa Ethan kankalık kurallarını son derece ciddiye alıyor olmalıydı.

Ne yaptığını yeni fark etmiş gibi eline bön bön bakınca yüzündeki şaşkın ifadeye gülmeden edemedim. Anlık kafa karışıklığını üzerinden atınca o da usulca güldü.

“Hazır o gecedен bahsediyorken,” diye lafa başladım. “Bunu bilmen gerektiğini düşünüyorum... Dürüst olmak gerekirse... tanıştığım diğer erkeklerden çok farklıydın.”

“Evet... şey, çok özel bir geceydi.” Bana bir bakış attı.

“Hayır, hayır. Biliyorsun işte, *dillere destan uyumumuzdan* bahsetmiyorum.”

“Neyden bahsediyorsun o zaman?”

“Ah, bilmem... seni o kadar iyi tanımıyorum ama harika bir donanımın olduğunun farkında mısın?”

“Ne?”

“Çabasız çekiciliğini, kocaman gülümsemelerini diyorum.”

Başını kafası karışmış gibi iki yana sallayınca açıklamaya devam ettim. “O gece senden o kadar hoşlandım ki her şey çorap söküğü gibi geldi. Hepsi *senin* sayende oldu. Her şeyi çok kolaylaştırdın. Ben öyle pek...” Boğazımı temizledim. “Nadiren tanımadığım erkeklerle yatarım. Hiçbiri de kayda değer değildi. Dolayısıyla bunu yapmam için... karşımda çok rahat bir insan olması gerekir. Ve sen... tam da öyle biriydin. Tatlı ve neşeliydin, dediğim gibi her şeyi çok kolaylaştırdın.”

Yanakları pembenin hoş bir tonuna büründü, nereye bakacağını bilmiyormuş gibiydi. “Teşekkür ederim.” Bir futbol

topunu paslaşan bir grup çocuk koşarak üzerimize doğru gelmeye başladı ve Ethan yana atılıp topu solumuzdaki yarığa girmeden yakaladı. Ayağında birkaç kez sektirdikten sonra bir voleyle çocuklara geri attı. Ona teşekkür ettiklerinde gülümsedi ama konuşmamız aklına gelince yüzü yine asıldı. “Öyle biri olduğumu düşünmen çok komik, aslında o gece berbat bir haldeydim. Eleni’yle *yeni* ayrılmıştık.”

Ona göstermeye çalıştığım noktaya farkında olmadan parmak basmıştı. Cesaretimi topladım, en zorlu kısmı şimdi geliyordu. “Biliyorum. Hatırlıyorum. Ethan, söylemeye çalıştığım şey, o sırada hayatına dair hiçbir şey bilmeyen bir yabancıyken bile gözüme... özgür görünmüştün.”

Bazen iyi haberler insanın canını kötülerden daha beter yakardı.

Özgür sözcüğü dudaklarımdan dökülür dökülmez nasıl incindiğini gözlerimle gördüm. Omuzları çöktü, kaşları elini yasladığı kalbiyle ağzını işaret eden iki ok gibi çatıldı.

Canını yakmıştım. Nedeni belki söylediklerimdi, belki de haklı olduğumu bilmesiydi.

O gece Ethan’la aramızda geçenler, onun için ihtimallerin fitilini ateşlemiş olmalıydı. Üzerinde bir hafiflik vardı. Sadece insan omuzlarındaki ağır bir yükten kurtulduğunda gelen türden bir hafiflik.

“Siktir,” diye fısıldadı ve bisiklet yolundan ormana doğru saptı. Buna altıncı his de diyebilirdiniz ama evet, bel hizasına gelen çalıları yarıp geçerek koşar adım karanlık, nemli ormana doğru kaçmasını biraz yalnız kalmaya ihtiyaç duyduğuna yordum. Ofisinde ona hamile olduğumu söylediğimde tepkisini rahat verebilmesi için benden gözlerimi kapamamı istediği zamanı düşündüm. Bisiklet yolunda onu bekledim.

Ethan çok geçmeden yeniden ortaya çıktı ve üzerine takılmış çalı çırpılarla yaprakları hızlı hareketlerle temizlemeye başladı. “Y-yani,” dedi, “ayrıldığımız için *rahatladığımı* düşündüğümü mü söylüyorsun?”

Beni suçlamıyordu. Cevabı gerçekten bilmek istiyordu.

“Sadece harika bir gece geçirdiğimi söylüyorum, Ethan. Yaptığımız her şeyde gerçek bir neşe, bir enerji saklıydı. Ama bunun... nedeninin ikimiz olduğunu sanmıyorum. Kaderimizde büyük bir aşk saklı olduğundan değildi. Dolayısıyla bunun altında *başka* bir neden yattığını tahmin ediyorum.”

Sözlerimin gerisini getirmedim, sonuçta sadece tahmin yürütüyordum. Belki o gecenin bu kadar harika geçmesinin Ele-ni’den uzaklaşmanın ona fazlasıyla iyi gelmesiyle doğrudan bir alakası vardı.

Ama buna rağmen onunla birlikte olmak istiyordu.

Bazen kötü olan, insana kendini daha iyi hissettirirdi.

Öyle ya da böyle, karşısına geçmiş ona ilişki tavsiyeleri veriyordum. Fakat bir başkasının ilişkisi hakkında atıp tutmanın elbette bir sınırı vardı ve bu sınıra gitgide yaklaşıyordum.

Altmış metre kadar sessizce yürüdükten sonra, “Öyle olan sadece ben değildim, Eve,” dedi usulca. “Sen de çok farklıydın.”

“Öyle miydin?”

Başıyla onayladı. “Sana çekilmem de bu yüzdendi sanırım. Üzerinde... hayatında yepyeni bir sayfa açmış kadın havası vardı.”

“Aa.”

Benim aksime düşüncelerini kendine saklamaya karar verdi, bunu yapmasına sevinmiştim çünkü ortaya çıkabilecek bazı şeyler vardı ve şu an bunu yüksek sesle yapmayı hiç istemiyordum. Ürperdim.

“Hadi soğukta durmayalım artık,” dedi Ethan. Birlikte bir yere gitmemizi önermediğinin farkındaydım. Yollarımızı ayırmamızı, kendi evlerimize ve hayatlarımıza dönüp ısınmamızı söylüyordu. Böyle istemesi sorun değildi, olmamalıydı.

Yirmi Bir

Ethan'ın sözlerini kafamdan atamıyordum.

Sanırım zamanda geri gitmenin vakti gelmişti.

Sıcak bir eylül cumartesisinde evimin önünde kan ter içindeydim. Klima ünitemin değiştirilmesi gerekiyordu ama sıcak havaların bitmesine sadece birkaç gün kalmıştı ve böyle bir masrafı karşılayacak durumda değildim. Bu yüzden apartmanın önündeki basamaklarda oturup gelip geçen arabaları izliyor ve her saat başı büfedeki adamdan iki çeyreklik karşılığında canlı mor renkte bir dondurma alıyordum.

Gece biraz olsun uyumak istiyorsam bir buz torbasına sarılmam gerekecekti.

Telefonum çaldı ve Willa ahizeyi henüz kulağıma dayamama fırsat vermeden bağırırmaya başladı. “En açık seçik kıyafetlerini giy, akşam dışarı çıkıyoruz!”

“Neyi kutluyoruz?” Üzerime damlamasını önlemek için yan tuttuğum dondurmam çubuktan aşağı kaymaya başladı. Hepsi tek lokmada ağzıma atınca buzlu çiğnemekten başka çarem kalmadı.

“Shep, Brooklyn’e geliyor! Nihayet taşınıyor. Heather’la ayrıldılar. Çantasını alıp çıkmış, doğruca bana geliyor. Gel de hep beraber kutlayalım!”

Soğuktan birden zonklamaya başlayan başımla cebelleştiğimden sözlerini idrak etmem gerekenden birkaç saniye daha uzun sürdü.

“Bekle bir dakika, *ne?* Heather’la ayrılmışlar mı?”

“Saat yedide Bar On İki’de buluşalım, olur mu? Leziz taco yapıyorlar.”

Koşarak daireme çıkıp düş aldım ve *hiç* de açık seçik sayılmayacak kıyafetlerimi üzerime geçirdim. Trenc atlayıp yanlarına gitmeme yetecek zamanı ucu ucuna tutturdum.

Bara girip onları üzeri taco tabaklarıyla dolu bir masada karşı karşıya otururken bulduğumda Balder kardeşlere duyduğum sevgi neredeyse kalbime fazla gelecekti.

Gecemiz bolca taco ve içkiyle, daha fazla içki ve dansla, Willa’yı bir karaoke barından güçbela uzaklaştırmakla, sonra biraz daha içki ve dansla geçti.

Bağırان sarhoşlar, terden sıırıslıklam olmuş insanlarla dolu kaldırımlar ve birbirlerinin boynuna sarılmış kollarından ibaret, hiçbir detayın net hatırlanmadığı, bayır aşağı giden eğlenceli gecelerden biriydi. Shep... Heather’la ayrılmalarına pek üzölmüş gibi görünmüyordu. Hatta gittiğimiz barlardan birinde bir George Michael şarkısı çalmaya başlayınca Willa’yla ona katılmamızdan önce hayatımın en coşkulu yirmi saniyesi boyunca koca pistte tek başına dans etmişti.

Hiçbirimiz göröndüğümüz kadar sarhoş değildik. Kafayı birlikte olmanın mutluluğuyla bulmuştuk.

En son ne zaman sadece üçümüz birlikte bu kadar çok vakit geçirmiştik? Yıllar olmuştu. Yıllar.

Büyümüştük ve Willa Isamu’yu, Shep ise Heather’ı bulmuştu. Bense arada sırada bir Derek’le takılır olmuştum. Neredeyse *daima* yanımızda dördüncü bir kişi olurdu. Bizi dışarıdan izleyen, dinamiğimize aşına olan ama parçası olmayan biri. Ve bu, çok sevdiğim Isamu bile olsa bütün havamızı etkilerdi.

Ancak bu gece dünyamızda sadece üçümüzdük.

Farkında bile olmadan bar bar gezerek, yiyecek satan arabalara uğrayarak güneye doğru ilerlemiştik. Saat on biri bulduğunda dev bir falafelli sandviç aldık ve çocuk parkındaki salıncaklardan birinde sallana sallana sırayla yedik. Gece yarısı gelip çatığında artık parkın güneyindeydik ve Willa'nın uğramak istediği son bir yer daha vardı.

Ucuz içkiler satan, köhne barın önünde vardığımızda kalabalık her zamanki gibi Willa'ya yol açtı ve biz de peşinden içeri girdik. Elinde üç gizemli içkiyle bizi köşedeki kırk yıllık sigara ve ter kokan masaya götürdü. Gizemli içkilerin limonata ve votka shot olduğunu fark ettim.

Shep aldıklarını görünce güldü. "Tıpkı o geceki gibi, değil mi?"

Willa'yla lisedeyken alkollü içkilerle garip karışımlar denerdik. Genelde sadece ikimiz olsak da bir keresinde Shep de bize katılmaya karar vermişti. O sıralar kaykaycı döneminden geçiyordu ve gözünün morarıp dudağının yarılmasıyla sonuçlanan bir kaza atlatmıştı. Birlikte evlerinin bodrum katında vakit öldürüyorduk ve Willa ortadan kaybolup kısa süre sonra elinde bu içki karışımıyla geri dönmüştü. Votka ve limonata. "Son derece havalı bir şeyi eline yüzüne bulaştıran Shep'e," diye kadeh kaldırmıştı.

O gece de aynısını yaptı. "Çok zor bir şey başaran Shep'e. Çünkü o cesur biri ve başarısız olmaktan korkmuyor."

Ne söylemek istediğini şıp diye anladım. O geceki kadeh kaldırışının eksik yarısını tamamlıyordu. Cesareti, başarısız olmayı ve sırf denemeye karar verdiği için hayatın sana bir sille indirmesini kutluyordu.

Önce votkayı, ardından da limonatayı fondiyledik. Hep birlikte bir gülüyor, bir hüzünleniyor, sonra yine gülüyorduk. Çocukluğumuzu, birlikte geçirdiğimiz onca zamanı geride bırakıyorduk. Yetişkinliğe adım atıyor, başka insanları hayatımıza

alıyor, bazılarında kalmalarını, bazılarında gitmelerini istiyorduk. Yıllar sonra bir kez daha bir araya geliyorduk. Yine beraberdik.

İçkilerimiz bittikten sonra kalkmaya karar verdik. Dışarı çıktığımızda iki taksi tam da bu anı bekliyormuş gibi caddeden geçiyordu. Willa peşlerinden koşarken Shep'le kaldırımda durduk.

“Eh,” dedi elini dağınık saçlarının arasından geçirerek. “Yarın görüşürüz o zaman. Nasıl olsa artık yakınlarda yaşıyorum.”

“Elbette!” Shep'le birbirimize *yarın görüşürüz* demeyeli koca bir on yıl olmuştu.

Willa'yla taksilerden birine bindiler. Ben de tam ötekine atlamak üzereydim ki acilen işemem gerektiğini fark ettim. Şoförden özür dileyerek kapıyı kapadım ve girebileceğim bir tuvalet bulmak için bloğu taradım. Çıktığımız bara dönebilirdim ama yanımda Willa olmadan gözüme daha bir leş görünüyordu.

Çok geçmeden gözüme dört dükkân ilerideki kırmızı duvarlı bar ve... sahibini peşinden içeri sürükleyen dachshund cinsi bir köpek ilişti. Merakıma yenik düştüm ve kapıdan içeri girdim.

Hızlıca tuvalete girdim ve tam caddeye dönmek üzereydim ki... karnımda uçuşan kelebeklerin bir türlü sakinleşmediğini fark ettim. O *yarın görüşürüz* ile kendimi canlı ve umutlu hissediyordum. Gecenin bitmesini istemiyordum. Sadece... biraz daha oturup bunun tadını çıkarmak istiyordum. Bara yönelip limonlu seltzer sipariş ettim. Gece boyu yaşadıklarımı, her bir bulanık anı zihnimde tekrar oynatırken kafamda tek bir net düşünce vardı: *Keşke bu geceyi sonsuza dek devam ettirebilsem.*

Başımı kaldırdığımda barmenin ne kadar yakışıklı olduğunu ve içkime bakıp gülümsememi izlediğini fark ettim.

Yanıma yaklaşp dirseklerini bara dayadı ve gerisi, sevgili dostlarım, bildiğiniz gibi ilerledi.

Yirmi İki

Hani filmlerde biri küfreder ve sözcüğü sansürlemek yerine aşışışı ağır çekimle söyletirler ya? İşte öğleden sonram tam da böyle geçiyordu.

Ethan haklıydı. O gece *gerçekten* de farklıydım.

Kulağa her ne kadar saçma gelse de Shep'in nihayet bekâr olmasına o kadar sevinmişim ki bunu bir yabancıyla yatarak kutlamıştım...

Ethan doğruyu söylüyorsa ve o gece gerçekten de üzerimde "hayatında yepyeni bir sayfa açmış kadın" havası varsa o sayfanın başlığı ne olurdu biliyor musunuz? *Yarın Görüşürüz*.

Ethan bilinçaltında Eleni'den kurtulduğuna, bense bilinçaltımda Shep'in tekrar yakınlarımda olmasına o kadar sevinmiştik ki bunu (bilinçüstünde) birbirimizin üzerine atlayarak (kelimenin tam anlamıyla) kutlamıştık.

Aniden gelen bu farkındalık beni neden bu kadar şaşırtmıştı bilmiyordum ama...

Willa'yı arayıp onu akşam yemeğine davet ettim, itiraz etmeden kabul etti.

Kapımı çaldığında bir Tayland restoranından verdiğim siparişimiz gelmiş, vişneli seltzeri çoktan hazırlanmıştı.

"Yanımızda Shep yokken seninle görüşmek çok garip geliyor," dedi yemeği tabaklarımıza koyarken. "Çoktan dışarı çıkmış

olmasaydı beni buraya kadar takip etmesin diye en dar tulumumu giyip binanın yanından iple aşağı inmeye kalkıştırdım.”

“Bir planı mı vardı?” Fazla meraklı görünmemek için elimden geleni yaptım.

“Evet. Craigslist’te bulduğu bir bisikleti almak için trenle Bronx’a gitti. Bana sırf bir bisiklet uğruna gidilmeyecek kadar uzak geldi ama neyse, Shep’ten bu kadar konuşmak yeter. Dökül bakalım.” Onu buraya Ethan hakkında konuşmak için çağırdığımı sanıyordu. Onu evimin önünde bulduğumu söylemiş ama detaylara girmemiştım. O yüzden bir bir anlatmaya başladım.

Önce yüzünü çürük yumurta koklamış gibi buruşturdu ama Ethan’ın ne kadar mutsuz ve kafası karışmış göründüğünü anlattığımda biraz yumuşadı. Her şeyi anlatmayı bitirdiğimde bir kez daha kendi başıma vardığım sonuca vardık: Ne olursa olsun önüme bakmam gerekiyordu. Ethan ya aklını başına toplayacak ve bebeğin hayatına dahil olmanın bir yolunu bulacaktı ya da bizi görmezden gelecekti. Onun vereceği kararı kontrol edemezdım.

“Tanrı’ya şükür ona âşık falan değilsin,” dedi Willa tabaklarımı yıkarken.

Ben sessiz kalınca duraksadı ve yavaşça bana döndü.

“Bir saniye...” dedi. “Ona âşık *değilsin*, değil mi?”

Gülüp başımı iki yana salladım. “Hayır. Kesinlikle değilim.”

Konuyu açmak için beklediğim fırsat ayağıma gelmişti. Midem kasıldı. Bunu gerçekten yapacak mıydım? Willa’ya bir kez söylediğimde geri dönüşü olmayacaktı. Öte yandan bunu konuşabileceğim biri varsa o da Willa’ydı. Doğru olup olmadığını bana ancak o söyleyebilirdi.

Tuvalete girdi ve kapıyı kapamaya tenezzül etmeden işemeye başladı. Kanepede rahat bir pozisyon buldum ve ona seslendim. “Sana bir şey sorabilir miyim?”

“Tabii ki.”

“Geçen gece Jeff Burrows’un söylediği bir şey hakkında.”

Homurdandı. “Off, göt herif.”

Ne kadarını söylemem gerektiğinden emin olamıyordum. “Hamile kaldığım için... Shep’in içinin kan ağladığını söyledi.”

Willa’dan uzunca bir süre çıt çıkmadı. Sifonu çekti, ardından musluğu açtı.

“Willa?”

“Hı-hı?”

“Beni duydun mu?”

“Evet.”

“Sence ne demek istedi?”

Ellerini kurumaları için havada sallayarak yanıma döndü. “Ben olsam üzerine çok kafa yormazdım.”

“Evet. Doğru.”

“Tabii...” Kanepeye oturdu ve ayağıyla bacağımı dürttü. “Tabii çoktan uzun uzadıya düşünüp ne anlama geldiğine *kendi başına* karar vermediysen.”

Başımı pencereye doğru çevirdim ama çok geç kalmıştım, yüzümden silip atamadığım ifadeyi çoktan görmüştü.

“Hayır! Hayır! *Hayır*,” diye inledi emekleyerek yanıma gelirken.

“Dur! DUR!” Bileklerimden birini kavrayıp başımın üzerinde kenetledi. “Şu anda hamile bir kadına saldırıyorsun!”

“Eve Daisy Eileen Marlene Sharona DooLittle Hatch,” dedi ve uydurmasyon isimleri arka arkaya sıralamasıyla ne kadar ciddi olduğunu anladım. “*Abime* mi *vuruldu*?”

“Hayır! O... korkunç biri! Çok çirkin ve kaba, ona ihtiyaç duyduğun hiçbir anda yanında olmaz. Leş gibi kokuyor,

düşüncesiz herifin teki ve asla karnımı doyurmaya, bana sürprizler yapmaya ya da mutlu etmeye çalışmıyor.”

“Aman Tanrım,” dedi ve yuvarlanarak üzerimden geri çekildi. “Durum sandığımdan da kötü!”

Her şeyi inkâr etmekle eteğimdeki taşları en yakın arkadaşşıma dökmek arasında kalmıştım.

“Kafam çok *karışık*,” dedim en sonunda. “Burada *Shep*’ten bahsediyoruz. Ama aynı zamanda o *Shep*. Anlatabiliyor muyum? Nasıl... Ya ben... Ayrıca, Hemşire Louise bir keresinde bana her şeyin hamilelik belirtisi olduğunu söylemişti.”

Willa suratını buruşturdu. “Birine karşı bir şeyler hissetmek de mi? Pek sanmıyorum.”

Kollarımı kendime dolayıp bebeğin sırtını ovdum, elimi karnımın altından yukarıya doğru kaydurdım ve Willa’ya bakmadım.

“Peki... ona söyleyecek misin?” diye sordu.

Korkularımı spot ışıklarının altına çıkarmaktan nefret etsem de onlar taktıkları Elvis perukları ve giydikleri beyaz pullu tulumlarıyla insanların karşısına çıkmaya çoktan hazırlanmışlardı. “Söylemek istiyorum. Açıkçası zaten bildiğini düşünüyordum. Onun yanında olmak... Ama ya bebeği doğurur doğurmaz onu tekrar bir arkadaş gibi görmeye başlarsam?” Willa alaycı bir homurtu çıkarsa da düşünce bombardımanına devam ettim. “Ayrıca onun aklından geçenleri okumanın ne kadar imkânsız olduğunu sen de biliyorsun! O karşısındaki mutluydu mutlu olan biri. Bunu kendi ağzıyla söyledin. Sadece benim duygularımı yansıtıyorsa onun ne hissettiğini nasıl bilebilirim!”

“Eve,” dedi iç geçirerek, acı çekiyormuş gibi görünüyordu. “Abimi mahvedemezsin. Abimi mahvetmeni yasaklıyorum.”

“Ben... kimseyi mahvetmek istemiyorum ki.”

Yüzüne en sert ifadesini takındı. “Elbette istemiyorsun. Ama böyle yaparsan olacağı bu.”

“Ne yaparsam?”

“Ne istediğimi bilmiyorum şeyini.”

“Hey!” Ah, işte *şimdi* sinirlerim bozulmuştu. Belki de doğruyu söylüyordu. “Böyle... yapıyor muyum?”

“Evet! Her şeyin hem büyüğü hem de kafa karıştırıcı olduğu ve ne istediğini *bilmediğin* için asla istediğini elde edemediğin bu kıpır kıpır, hayali dünyada yaşıyorsun. Ne istediğini hiçbir zaman bilmedin.”

“Ah, canım yandı. Yavaş gel.”

“Özür dilerim ama söz konusu olan Shep’in kalbiyse onun incinmesine izin veremem.”

Kafamdan hızlı ve acı dolu bir kontrol yaptım. İsteki durumum? Xaria’dan kaçmak ve proje ekibine kızmaktan başka bir şey yapmıyordum. Bebek? Aklıma sadece *hamile kalmaya devam et* sözcükleri geliyordu. Bebeği doğurmak istediğimi bile söyleyemiyordum. Peki ya Shep? Onu istediğimi düşünüyordum ama bu hissin ne zamandır orada olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Onu ne zamandır istiyordum? Gelecekte ne kadar isteyecektim?

“Kim her şeyden emin olabilir ki?” diye sordum Willa’ya.

“Ben neredeyse her zaman ne istediğimden yüzde yüz eminimdir. İsteklerime her zaman kavuşamıyorum ama hiç değilse ne istediğimi biliyorum.”

Birden durgunlaştım. “Her şeyden hemen emin olmamak suç mu?” diye sordum.

“Hayır.” O da durgunlaştı. “İstediğin kadar ağırdan alabilirsin, Eve. Sadece... *kendine karşı dürüst ol lütfen.*”

“Peki.” Kafam konuyu açmadan öncesine kıyasla daha karıştıktı ama... bir yandan da gariptir ki rahatlamış gibiydim. “Dostum, kimse beni hamile isterisinden senin gibi çıkaramıyor.”

“Gerçekten bunun hamile isterisinden ibaret olduğunu mu düşünüyorsun?”

Dudaklarımı büktüm. “Daha az önce hiçbir şey bilmediğimi ve bunun üzerine çalışmam gerektiğini konuşmadık mı?”

Güldü ve ellerini önünde kaldırdı. “Tamam, tamam.”

Her şeyi dan dan söyleme huyunu Corinne’den almıştı. Annesi insanların kabuklarına çekilmelerine izin vermeme konusunda çok iyiydi. Kızına kıyasla daha tatlı bir mizacı vardı ama bu tavırları Willa’nın cazibesinin bir parçasıydı.

İhtiyacım olan şey de buydu. Beni seven ve bana gerçeği söylemekten çekinmeyecek biri. Beni zorlayacak, beni koruyacak biri. Bir süredir kafamı kurcalayan düşünce yavaşça su yüzüne çıkıyordu. Sormanın tam zamanıydı.

“Willa?”

“Efendim?”

“Sana bir şey sormak istiyorum... hayır diyebilirsin ve bunu hiç sorun etmem. Benimle... doğum eğitimine gelmek ister misin?”

Willa şu ortasından sıktığınızda gözleri yuvalarından fırlayan plastik oyuncaklara benziyordu. Tek farkı onun yuvalarından fırlayacakmış gibi açılan gözlerinin yaşarmış olmasıydı. Tepkisinin hangimizi daha çok şaşırttığından emin olamıyordum. Gözyaşlarıyla başa çıkabilmek için iki eline ve bir peçeteye ihtiyacı oldu. İnsanı susatan türden yaşlardı bunlar. Ona bir bardak daha seltzer koydum ve bir nefeste kafaya dikti. Sonra biraz daha ağladı.

“Hiç. Sormayacaksın. Sanmıştım,” dedi hıçkırarak. “Shep derslere yalnız gitmenin seni endişelendirdiğini söylemişti. Her şeyi mahvettiğimi düşünüyordum.”

“Willa...” Dilim tutulmuştu.

“Çok özür dilerim, Eve. Hamile olduğunu söylediğinden beri çok tuhaf davrandığımı biliyorum. Verdiğim ilk tepkiyi düşününce kendime bir *tokat* atmak istiyorum. Aklımı başımı toplamaya, sana yardım etmenin yollarını bulmaya çalışıyorum ama

sadece *daha* tuhaf davrandığımla kalıyorum. Ama...” Gürültüyle sümküdü. “Seninle derslere gelmeyi çok ama çok isterim. Bunu sormayı hak etmediğimi düşündüm. Hâlâ yanında olmamı istediğine inanamıyorum.”

Daima ne istediğini çekinmeden söyleyen Willa, bir şey istemekten korkmuştu. Bu onun için işte bu kadar zordu. “Willa... Bunun senin için ne kadar zor ve acı verici olduğunu hayal bile edemiyorum. Sen bunca zamandır denerken karşına geçip sana hamile olduğumu söyledim. Benim adıma... mutlu olmanı çok istemiştım. İlk zamanlar sevinmediğine kırlmıştım. Ama seni *tanıyorum*. Sen daha konuşmayı bile bilmediğimiz günlerden beri en iyi arkadaşımım. Ama yakın zamanlarda bir şey fark ettim.” Az önce, kelimenin tam anlamıyla birkaç saniye önce. Derin bir nefes aldım. “Benim için mutlu olabilseydin olurdun. Bunu yapamamış olman... aslında bana ne kadar acı çektiğini söylüyor. Buna alışabilmek için ne kadar uğraştığını gösteriyor. Ve... seni seviyorum.”

Öne doğru eğilerek dirseklerini dizlerine dayadı ve yüzünü ellerinin arasına gömdü. Ona hamile olduğumu söylediğim günkü gibi küçücük görünüyordu. “Sadece ‘denemedik’.”

Midem kasıldı. “Ne?”

Derin bir nefes aldı ve ellerini yüzünden çekti. Gözleri şişmiş, yüzü kızarmıştı. “Geçen yıl düşük yaptım.”

“Ah, *Willa*.” Kanepede yanına kaydım ve elini tuttum. Beni geri çevirmemesine minnettardım. “Willa. Tanrım, Willa.” Ne diyebilirdim ki? “Çok üzgünüm. Bilmiyordum.”

“Evet. Sana hiçbir şey söylemedim... Dürüst olmam gerekirse ilk hamile kaldığımda... iki hafta boyunca Isamu’dan bile sakladım.”

“Peki... bu ne zaman oldu?”

“Annemin ölümünden yaklaşık iki ay sonra. On birinci haftadaydım.” Gözlerinden daha fazla yaş süzüldü ama bu seferkiler sessiz sedasız akıp gidiyordu.

Uzunca bir sürenin ardından başını kaldırdı ve peçetesiyle yüzünü silmek için elimi bıraktı. “Ona söyleyebildim, biliyor musun? Ölmeden hemen önce anne olacağımı öğrenmesi istemiştim. Çok mutlu olmuştu.” Son cümlesi sessiz bir acıya karışan boğuk bir fısıltıdan ibaretti.

“Bebegi kaybettiğimde... ben... yapamadım...” O zaman da şimdi de söyleyecek hiçbir şey yoktu. Bir süre sessizce oturduk. “Isamu biliyordu tabii ki. Bir gece Shep’e de söyledi, sonuçta konuşacak birine ihtiyacı vardı. Ama *ben* yapamadım. Kendimde o gücü bulamadım. Özür dilerim. Çok özür dilerim.”

Shep’in o sıralardaki halini düşündüm. *Benden daha kötü etkilendiğini düşünüyorum.* Sadece düşünmemişti, olanları biliyordu.

“Willa. Özür dilemene gerek yok.”

“Varmış gibi hissediyorum.”

“Peki. Anlattığın için teşekkür ederim. Seni anlamama izin verdiğin, bana kendini açtığını için teşekkür ederim.”

Bana doğru dönünce birbirimize sarıldık. “Lütfen tuhaf tavırlarım ya da sakladığım sırlar yüzünden benden nefret etme,” diye fısıldadı.

“*İstesem* de edemem,” dedim kararlılıkla. Onu anlamakta güçlük çektiğim zamanlarda bile ondan nefret etmezken şimdi hiç etmiyordum.

“Rezil haldeyim,” diye fısıldadı.

Ne dürüst bir itiraftı. Hele de en iyi halinden biraz azı bile olmaktan nefret eden arkadaşım söz konusu olduğunda.

“Ben de. Ben de öyleyim. Çektiğin acıyı göremediğim için özür dilerim. Ben... annenin ölümü yüzünden sanmıştım... başka hiçbir şeyi görmemişim. Meğer ne dehşet verici şeyler yaşamışsın.”

Önce beni başıyla onaylasa da hemen ardından yüzünü buruşturarak başını iki yana salladı. “Ama ne olursa olsun yanında olabiliştim. Kendime dair en sevdiğim şeylerden biri de buydu. Eve, annemin ölümünden sonraki davranışların... Hayatımı sen kurtardın. Sana bunun karşılığını ödeyememiş olmaktan nefret ediyorum. Bana ihtiyacın vardı ama ben... *acızdım*.”

“Hayır, hayır. HAYIR.” Ona bir kez daha kollarımın arasına aldım. Birinin içindeki bütün kötü hisleri ona sıkıca sarılarak çıkarmayı hiç istemiş miydiniz? Süngerin emdiği suyu sıkarmış gibi? Willa’yı ona yük olan her şeyden kurtarmaktan başka hiçbir şey istemiyordum. “Willa, en iyi arkadaşlar olduğumuzu biliyorsun değil mi?”

Güldü ve burnunu çekti. “Yabancı gelmedi.”

“Belki de anahtar kelime *arkadaş* olmasına rağmen *en iyi* kısmına çok fazla odaklanıyoruzdur. Arkadaş, eş ya da partner değil. Çocukken birbirimizden başka dostumuz yoktu. Ne diğer arkadaşlarımız ne de sevgililerimiz aramıza giremezdi. Ben senin bir numarandım, sen de benim. Ama Isamu’yla tanışmandan sonra... Balayınızda beni kaç kez aradığını ya da mesaj attığını hiç unutamıyorum. Hiç rahatsız olmadın mı?”

Bana gücenmiş bir bakış attı. “Kendini dışlanmış hissetmeni istemedim!”

“*Kendi* balayından mı? Sence de beni her anınıza dahil etmen daha tuhaf kaçmaz mıydı?”

Güldük ve hafifçe omuz silkerek bana, *Belki de haklısın*, dedi.

“Sadece şunu bilmeni istiyorum,” diye devam ettim. “Biz daima Willa ve Eve, Eve ve Willa olacağız. Ama bir numarana artık Isamu’nun yerleşmesi sorun değil. Sadece onun bildiği şeylerin olması sorun değil. Bazı şeyleri kendi başımıza atlatmamız ya da aramıza biraz mesafe koymamız sorun değil çünkü

hayatımızın içinden geçtiğimiz evresi böyle yapmamızı gerektiriyor olabilir.”

Gözleri hâlâ ıslaktı. “Senden asla kopmak istemiyorum.”

“Tanrım, ben de öyle. Ama birbirimize mengene gibi tutunup hiçbir şeyin değişmesine müsaade etmezsek çatlarız. Yani...” Neredeyse söylemekten vazgeçecektim. “Aramızdaki tuhaflığı daha da beter edeceğinden korktuğumdan bebek hakkında konuşmaktan çekiniyordum.”

Yüzünü bir an için buruşturdu ama hemen ardından kararlı bir ifadeyle bana döndü. “Konuşman gerek, Eve. Benim için zor olsa bile bunu yapman gerek. Tanrı aşkına, bir bebeğin oluyor! Ondan başka ne konuşacağız?”

“Biliyorum. Ben de bunu fark etmeye başladım. Neyse ki yanımda...”

“Shep vardı,” diye fısıldadı ve gözlerindeki yaşları sildi. “Yakında bir numarana bebek yerleşecek.”

Uzunca bir süre sessiz kaldık. “Willa? Baskı yok ama olur da konuşmak istersen...”

Burnunu çekip beni başıyla onayladı ve bana büyük bir armağan verdi. Olan biten her şeyi anlattı.

Yirmi Üç

Willa, Ethan ve Shep beynimin içinde birbirleriyle savaşıyordu.

Shep'in parmakları saçlarımın arasında geziniyordu, alnını benimkine yaslamıştı.

Ethan *özgür* sözcüğünü duyar duymaz ormana koşuyordu. Yüzünün yarısı güneş ışığıyla aydınlanmıştı, iki isteği arasında sıkışıp kalmıştı.

Ama en büyük yeri Willa işgal ediyordu. Willa ve yaşadığım her şeyden milyon kat daha büyük acısı. Bir de uyarısı vardı tabii. *Lütfen abimi mahvetme.*

Pazartesi günü iş çıkışı, aşılarımı olmak için bir kez daha Aşağı Doğu Yakası Kadın Doğum ve Jinekoloji Kliniği'ne adım atana kadar halsiz ve sersemlemiş bir karmaşadan ibarettim. Aşılarımı daha önce hiç görmediğim bir hemşire yapınca içim saçma bir hayal kırıklığıyla doldu. Bir pamuğu koluma bastırırken ona, "Hemşire Louise bugün çalışıyor mu?" diye sordum.

"Evet. Hâlâ çıkmadıysa tabii."

"Onunla görüşmem mümkün mü?"

"Ah." Bakışlarından biraz sinirlendiğini anlasam da beni başıyla onayladı. "Bir bakayım."

Birkaç dakika sonra muayene odasının kapısı çalındı ve Hemşire Louise ağarmış kahverengi saçlarla dolu başını içeri uzattı. "Bayan Hatch?"

“Hemşire Louise!” Yemin ederim doğumdan sonra ayağa kalktığımda yapacağım ilk şeylerden biri bu kadının kollarına atlamak olacaktı.

İçeri girince elindeki çantasını ve kolunun üzerine attığı montunu fark ettim.

“Çıkıyor muydunuz? Affedersiniz.”

Eşyalarını bir kenara bıraktı ve ellerine beline koydu. “Bir sorun mu var?”

“Hayır. Hiçbir sorun yok. Sadece...” Nereden başlasam bilemiyordum.

Hemşire Louise bir şey söylemek yerine çekmeceyi açtı ve aşığı vurdukları koluma yapıştırmam için düz bir yara bandı çıkardı. Sonra bir an duraksadı ve üzerinde Susam Sokağı karakterleri olan bir tanesiyle değiştirip bana uzattı. Beni çok iyi tanıyordu. “Birlikte kahve içmeye ne dersin?”

Beni kliniğin yarım blok ilerisindeki yirmi dört saat açık küçük bir lokantaya götürdü ve bir masaya oturduk.

Kendisine sade filtre kahve söyledi ve büyük bir bardak greyfurt suyu istediğimde dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Şu sıralar narenciye mi aşeriyorsun?” diye sordu.

“Evet. Çok uzun zamandır hem de. Midemi yakıyor diye ne zamandır içemiyordum ama şimdi canım başka hiçbir şey istemiyor.”

“Aynısı bana da olmuştu.”

Tam da duymak istediğim şeyi söylemişti. “Hamileliğinize dair bir soru sorabilir miyim?”

Arkasına yaslandı, kaşları çatık olsa da yüzünde dostane bir ifade vardı. “Elbette.”

“İnsanlara haberi verdiğinizde nasıl tepki vermişlerdi?”

Dudaklarını büzerek beni inceledi. “Herkesinki farklıydı sanırım. Bazı insanların bu konuda büyük yaraları var.”

“Hımm...”

Garson içeceklerimizi getirdiğinde ona teşekkür etti ve kahvesine neredeyse dört poşet tatlandırıcı dökerek beni şaşkına çevirdi. “Anladığım kadarıyla mutlu haberi verdiğinde istediğin tepkileri alamadın?” dedi ve kaldırdığı kaşlarıyla kahvesinden büyük bir yudum aldı.

“Evet. Haberi paylaştığım pek çok insanın... aslında neredeyse hepsinin ilk tepkisi, *Hamile kalman benim için ne anlama geliyor?* oldu.”

Sanki beklendik bir şeymiş gibi başıyla onayladı.

“En iyi arkadaşım bile,” dedim.

“Eh,” dedi omuzlarını hafifçe silkerek. “Hiçbir en iyi arkadaş kusursuz değildir.”

“Elbette değildir. Buna ben de dahilim. Çünkü ona dair çok önemli bir şeyi hiç görmemişim... Başta haberin onun için kolay olmadığını düşündüm çünkü hamile kalmayı her şeyden çok istemesine rağmen sıkıntı yaşıyordu. Ama... ilk öğrendiğimde... gerçekten ama gerçekten yardımına ihtiyacım vardı ve aramıza mesafe koyması beni şaşkına çevirdi. Sonra öğrendim ki... aslında başından hiç bilmediğim bir sürü şey geçmiş ve sanırım hamilelik... bir şekilde çektiği acıyı görmeme engel oldu. Sadece kendimi düşünüyordum. Çünkü... benden başka kimse beni düşünmüyormuş gibi hissediyordum. Kulağa mantıklı geliyor mu? Sanki ben önce kendimi düşünmezsem başka kimse düşünmeyecekti.”

Bir an hamile olduğumu söylediğim tüm insanları düşünmeye daldım ve Hemşire Louise sabırla konuşmaya devam etmemi bekledi. “İşyerimde benim adıma bütün içtenliğiyle sevinen bir arkadaşım var. Haberi ona verdiğim gün öğle arasında apar topar bana bir hamilelik sepeti bile hazırladı. Ama kalanların çoğu çok *tuhaf* davrandı. Aileme gelirsek de herkes farklı tepki verdi.

Bebegin babasını ise... sürekli alttan almam gerekti. Kısacası bir sürü pek de mutlu sayılmayacak tepki aldım işte!”

Tüm bunları sesli söylemek tuhaftı. Ah, zavallı, Eve. Onu pamuklara sarıp sarmalayacak daha fazla insana ihtiyacı var. Ama *gerçek* buydu işte.

“Bana kalırsa arkadaşının acısını hemen görememiş olman çok normal,” dedi en sonunda. Derin bir nefes aldı ve başını pencere çevirerek sokağa baktı. “Daha ilk aylarındaydın. Bu dönemde önce kendini düşünmekten daha doğal ne olabilir?” Tekrar bana döndü. “Hamilelik dediğin böyle bir şey. Başlarda her şey seninle ilgilidir çünkü diğer herkes bebek doğduğunda bütün hayatının değişeceğini düşünür. Ama bir annenin hayatı hamile olduğunu öğrendiği an değişmiştir bile. Bir süreliğine bunu senden başka kimse anlamaz. Sonuçta bunu yaşayan *sen*-*sindir*. Demem o ki başlarda arkadaşını önceliğin yapmadığın için kendine çok yüklenme... Hem her şey değişiyor, değil mi? Artık önceliğin kendin değilsin? Tahminlerime göre ikinci trimestere girerken birlikte bebek kıpırdanıp tekmelemeye başladı ve sen de kendini bu kadar çok düşünmeyi bırakıp etrafındaki insanları daha çok önemsemeye başladın.”

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. “Nereden bildiniz?..”

Omuzlarını silkti. “Aynı şeyleri ben de yaşadım. Hem de üç kez. Hamilelik bir çan eğrisi gibidir. Başlarda kendinden başka hiç kimseyi düşünmezsin. Sonra kalan sürenin çoğunu bebek ve diğer insanlar için endişelenerek geçirirsin. Nihayet doğum yaklaştığında da yine kendini ön plana koyarsın. Bu herkes için geçerli mi bilmiyorum ama konuştuğum annelerin çoğu bunu yaşıyor. Biyolojik bir şey olmalı. Bana kalırsa hamilelik hormonları yeryüzündeki en büyük güçlerden biri.”

Hemşire Louise kısıtıcı gözlerini üzerime dikti ve dudaklarını büktü. “Ee... Sen peki? Yardım aldığın birileri var mı?”

“Evet, var. En iyi arkadaşım. Onun için çok zor olsa da elinden geleni yapıyor. Bunun fark ettiğimden çok daha anlamlı olduğunu düşünüyorum. Abilerimden biri de bana yardımcı oldu. Bir de sürekli yanımda olan *biri* daha var.”

“Şu vurulduğun kişi,” diye tahmin yürüttü anında.

“Nereden bildiniz?”

Kahve fincanının dibindeki yansımasına baktı. “Kadın mı erkek mi?”

“Erkek. Adı Shep.”

Adını anmamla yüzümde beliren ifadeye usulca gülümsedi. “Nasıl biri?”

“Hımm. Çok uzun boylu ve sakar biri. Onu kendimi bildim bileli tanıyorum. Ama son zamanlarda... dolabımda yemek olup olmadığını umursuyor ve istemediğim halde ayaklarımı ovuyor. Ona hamile olduğumu söylediğimde benim adıma *gerçekten* sevindi. İyi olmamı... istiyor. Ne yazık ki ruhunda bir nebze bile bencillik olduğunu sanmıyorum. Olsaydı, her seferinde beni önceliği yapmasını bu kadar kafama takmazdım.”

“Uzun zamandır kurduğum bir teorim var. Duymak ister misin?”

“İsterim.”

“Pekâlâ,” dedi ve fincanını önce bir yana sonra ötekine çevirdi. “Çoğu insan benmerkezcidir. Bencillikten bahsetmiyorum, kelimenin tam anlamıyla benmerkezci olduklarını söylüyorum. Dünyalarının merkezi kendileridir. Tıpkı ilk aylarındaki halin gibi. Dünyayı sadece kendi deneyimleriyle anlamlandırırılar. Etraflarında ne olursa olsun kendilerine, *Bu benim için ne anlama geliyor?* diye sorarlar. Ama böyle olmayan seçkin bir azınlık da vardır. Etraflarında bir şey olduğunda kendilerine, *Bu diğerleri için ne anlama geliyor?* diye sorarlar. Shep de böyle biri olmalı. Seni düşünen birine tutulman hiç şaşırtıcı değil.”

Başım dönüyordu.

Kısa bir duraksamanın ardından, “Bir şey sorabilir miyim?” dedi.

Boğazımı temizledim. “Sorun.”

“İşyerindeki şu kadın, senin adına sevindiğini ve sana bir hamilelik sepeti hazırladığını söylediğin. O da bir anne mi?”

“Ah, evet. Öyle.”

“Tahmin etmiştim.”

“Aynı şeyleri yaşadığı için mi benim adıma sevindiğini tahmin ettiniz?”

“Hayır. Benmerkezciler ve başkalarını düşünenler teorim yüzünden... Sadece hamilelik değil, anneliğin büyük bir kısmı da değişkendir. Benmerkezciler olmaktan başkalarını düşünmeye bir geçiştir. Anneliğin büyük bir kısmı çocuklarının kutudan mısır gevreği yiyen, vergilerini ödemeyi öğrenen ve bir kedi sahiplenmek için doğru zaman olup olmadığını merak eden kendi benliğinin ufak tefek parçaları olduğunu fark etmekle geçer.”

Verdiği örneklerle güldüm ve çocuklarının kaç yaşlarında olduğunu merak ettim.

“Bir anne olarak kendinizden önce çocuklarınızı düşündüğünüzü mü söylüyorsunuz?”

Duraksadı. “Her zaman değil. Ama evet, benim için anne olmanın bir parçası da dünyanın merkezinde kendimin olmadığını kabul etmektir. Bunu başarmak tahmin ettiğinden daha zor.”

“Kulağa korkunç geliyor.”

Güldü. “Sana bir hikâye anlatabilir miyim?”

Hevesle başımı yukarı aşağı salladım.

“Kar Botu Günü,” dedi. “Bu, evimde her yıl kutladığım bayram gibi bir şeydi. Sonbahar gelince bir gün çocuklarımı Bronx’taki bir mağazaya götürür ve her birine o yıl giyecekleri

harika birer kış ayakkabısı alırdım. Bunu büyük bir kutlamaya çevirirdik. Kolalı buzlaçlar ve yumuşak pretzeller alır, eve dönmeyen aksiyon filmleri gösteren bir matineye giderdik. Bütün param...” Bir an için duraksadı, “buhar olup uçardı.”

Gülümsedim. Geçmişinden, çocuklarından bahsederken yumuşamıştı.

“Çocuklar bayılırdı tabii. Bir sürü şeker yer, üstüne bir de film izlerlerdi. Peki *ben* o günü neden çok severdim, biliyor musun?”

Başımı iki yana salladım.

“Çünkü bütün yıl o gün harcayacağım para için çalışıp didirdim. Sonra da kış boyunca onları ısıtacak harika botları alırdım. Daha iyi bir his olamazdı.” Geçmişî yâd ederken dudakları bir gülümsemeyle kıvrılmış, parmaklarını fincanına sarmıştı.

Ben de gülümsedim. “Anne babaların bundan bahsettiğini duymuştum. İnsanın evladı, vücudunun dışında gezinen kalbi gibiymiş.”

“Benim için mesele sadece çocuklarım değildi. Annelik bütün dünyaya bakış açımı değiştirdi. Başlarda sadece diğer çocuklardı, parkta en büyük evladımla oynayanlar. İnsan onları salıncakta sallayan yetişkinleri görünce her çocuğun aslında birinin kalbi olduğunu fark ediyor. Çok geçmeden bunu ortaokul, ardından da lise öğrencileri takip etti. En sonunda da yetişkinler ve yaşlılar. Herkesi birbirine bağlayan o ağı bir kez görünce, diğer insanları seven onca insanı görmezden *gelemedim*.”

Başlarda mahkeme duvarı suratlı yaftası yapıştırdığım Hemşire Louise’in hiç beklemediğim kadar tatlı biri olduğunu fark ediyordum.

“Yani...” Anlattıklarını düşündüm. “Başkalarını düşünmek böyle bir şey mi? O ağı görmek mi? Herkese birinin en sevdiği insanmış gibi davranmak mı?”

“Kısmen.”

“Ah, *Tanrım*,” diye inledim. “Kulağa çok mantıklı geliyor. Sanırım gerçekten de bir pislik gibi davranıyordum. Hayatım boyunca kendimi düşünmeye ne kadar zaman harcadım, biliyor musun?” Bir an için ellerimle gözlerimi kapadım. “Daha önümde çok uzun bir yol var.”

Bir el işaretiyle garsondan hesabı istedi. “Dünyanın sandığından çok daha büyük ve karmaşık olduğunu fark etmek insanın canını yakar. Hep de yakacak.” İç geçirdi ve greyfurt suyumu bana doğru iterek bitirmemi söyledi. Parmağını göbeğime doğrulttu. “Elinden gelen tek şey *orada olmak*. Çocuğunun yüzündeki yaşları silmek. Denemek. Hatalarından ders çıkarmak. Ve yılda bir kez, o mükemmel gün gelip çattığında, gidip ona kusursuz ayak parmaklarını sıcak ve kuru tutacağını *bildiğin* o botları almak. En iyi kısmı da bu. Bundan daha harika bir his yok.”

Çevir sesi kulaklarımı doldurdu. Telefonunu açmayacağını biliyordum. Ona şimdiye kadar hiç sesli mesaj bırakmamıştım ve doğru zamanın geldiğini düşünüyordum.

“Ethan, merhaba. Ben Eve. Umarım mesajını dinlersin. Ben sadece... kafanın karışmasının normal olduğunu bilmeni istiyorum. Benim de kafam karışık. Sürekli. Seni anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. Yaşadıklarımızın... bana ağır gelmesi bulunduğu duruma empati göstermeme engel olmuyor. Her şeyin senin için de zor olduğunun farkındayım... Bak, bunu hiç değilse bir kez söylemek istiyorum. Umarım bana inanırsın. Gerçekten iyi olacağım. O kadar şanslıyım ki. Bebek haberine büyük ölçüde sevinmiş bir ailem var. Arkadaşlarım var... Hiç ama hiç yalnız değilim. Yani öyleyim diye endişelenmene gerek yok. Her şeyin sorumluluğu... senin omuzlarında değil. Yanımda olamıyorsan

yanımda olamıyordur. Ben yine de iyi olacağım. Sen de iyi ol, tamam mı? Umarım her şey gönlünce olur. Bunu bütün samimiyetimle söylüyorum.”

Telefonu kapadığımda beklediğimin aksine ağlamaya başlamadım. Aslında rahatlamış hissediyordum. Ethan’dan hiçbir beklentim olmamıştı. Dolayısıyla beni hayal kırıklığına uğratmamıştı.

Açıkkçası onu doğru düzgün tanıımıyordum bile. Bebeğin hayatında olması mı yoksa olmaması mı daha iyiydi bilmiyordum. Tek bildiğim ona bel bağlamak zorunda kalmadığım için ne kadar şanslı olduğumdu.

Kaldırımın ortasında ağlayacak kadar sevdiği kadın ben değildim. Ve bu... sorun değildi.

Ethan’ın dünyasının merkezi ben değildim. Hatta kendi dünyanın merkezi bile değildim. Bu garip bir şekilde *hafifletici* bir histi.

Zihnim yıllardır bozuk bir plak gibi aynı kelimeleri tekrarlıyordu: *ben, ben, ben, ben, ben*. Arkama yaslanıp gözlerimin dalıp gitmesine izin verdim ve huzurlu bir bulanıklığa teslim olmanın tadını çıkardım. Her şey benimle ilgili değildi. Ethan’la, Willa’yla, Shep’le, hatta bebekle bile ilgili değildi. Hepimiz bir ağın parçasıydık –Tanrım, bu ne mükemmel bir sistemdi– ve hepimiz birilerinin en sevdiği insandık.

Yirmi Dört

Günlük güneşlik geçen pazartesisinin, salının ve çarşambanın ardından gözümü kuş cıvıltılarıyla dolu perşembe gününe açtığımda nadiren yaptığım bir şey yapıp işten izin aldım. Hemşire Louise'le kahve içtiğimden beri içim garip bir şekilde kıpır kıpırdı ve bunu üzerimden atmak için biraz egzersize ihtiyacım olduğunu düşünüyordum.

Öğle vakti, güneşin en tepede olduğu saatlerde otobüse atlayıp parka gittim ve Ethan'la birkaç gün önce yürüdüğümüz yolu tekrar arşınladım. Bu kez neredeyse önünden geçtiğim tüm ağaçların dalları tomurcuklanmıştı. Her yer yeşile bürünmüştü, yeni saplarda tazeliğin o mumsu dokusu vardı ve etraf o kadar güzel kokuyordu ki o kokuyu şişleyip yanımda götürmek istiyordum.

Koşan, bisiklete binen kıştan çıkmış insanlar son sürat baharın kollarına atılıyordu.

Parkın doğu tarafındaki uzun (karnı burnunda olmayan insanların muhtemelen hızlıca aşabileceği) tepeyi ağır ağır tırmanırken bisiklet yolunun etrafına toplanmış kalabalığı fark ettim. Hep bir ağızdan tezahürat yapıyorlardı. Gözleri bağlı, elinde sopa tutan bir kız Red Sox logosu şeklindeki bir *piñataya* sert darbeler indiriyordu. Sağlam bir tane geçirdiğinde kalabalıktan çığlıklar yükseldi. Sopayı bir kez daha savurdu ve kartonun içindekiler çimenlerin ve asfaltın üzerine saçıldı. Çocuklar sevinç

çıgıllıklarıyla bir araya toplandı ve etrafa saçılanların selofan ambalaja sarılmış küçük sandviçler ve küçük havuçlar olduğunu fark edince hayal kırıklığıyla sızlandılar. Yetişkinler çocukların bu öfkesine kahkahalarla güldü.

Ben de bir elimi karnıma koyup güldüm ve birden bütün kalbimle bebeğin burada olup az önce gördüğüm şeye şahit olabilmesini diledim. Görünüşe göre mutluluk dolu bir an için bebeğin doğmasını, burada benimle birlikte bebek arabasında olmasını istemiştım. Şu anda bedenimde iki kalp birlikte atıyordu ve birkaç ay içinde içlerinden birini dünyaya getirecektim.

İçimdeki o kıpır kıpır his bütün gücüyle geri döndü.

Aman Tanrım. Birden kafama dank etti. Demek bu yüzdendi.

“Seni *istiyorum*. Seninle tanışacağım için çok heyecanlıyım. *Annen olacağım için çok heyecanlıyım.*”

Mevsimle birlikte ruh halim de değişirken tepenin yarısına geldim. Artık kaderime boyun eğmişim gibi davranmak yoktu. Bu hayatı bile isteye seçmişim. Hamile kalmaya ben karar vermemişim belki ama bu çocuğu nasıl dünyaya getireceğime pekâlâ karar verebilirdim.

“Seni *istiyorum*,” dedim neşeyle ve muazzam bir arzuyla.

Her şeyi buracıkta hayal edebiliyordum. Shep’le gülüşüp sohbet ederek tepeyi tırmanırken göğsümde kafasına korkunç derecede beceriksizce örülmüş bir bere geçirilmiş bir bebek duruyordu. Shep’le birlikte kollarını iki yana açmış, sendeleyerek bir o yana bir yana koşan tulum içindeki bir çocuğu kovalıyorduk. Shep’le birlikte kenarda durmuş, rüzgârda dalgalanan tişörtüyle bisikletin üzerinde ayağa kalkmış bir ilkokul öğrencisini alkışlıyorduk.

İstemek, geleceği dört gözle beklediğim anlamına geliyordu. İstemek, hayatımın kapılarını ardına kadar açıp *içeri buyur* dediğim anlamına geliyordu.

Yürümeyi bıraktım, ellerim karnımdaydı –her zamanki gibi bir altında, diğeryse üstünde– ve yerinde duramamasına bakılırsa minik kızarmış budum annesine bir şeyler olduğunu *hissediyor* olmalıydı. Başının döndüğünü, bütün vücudunun kımıldadığını hissettim. Karnım gerilip zorlanırken nefes aldım ve bebek nihayet kendine yeni bir pozisyon bularak duruldu.

Yapraklar yeşermişti, insanlar gülüyordu, rüzgâr her şeye hayat üflüyordu. Buradaydım ve yalnız değildim. Yanımda biri vardı ve şimdilik vücudumun bir parçasıydı.

Aylar önce Shep’le apartmanımın önündeki basamaklara oturup tişörtünü gözyaşlarımla sıırıslıkla etmişim. Vücudum bana göz kulak olacağını söylemişti. Biliyor muydu? Bir zamanlar sadece vücudum olan şeyin ellerimin hemen altındaki insana dönüşeceğini biliyor muydu? Bana ihtiyacı olan ama karşılığında çoktan benim için bir sürü şey yapmış olan bu insana?

O basamaklarda otururken karnımdaki bu şeyden duyduğum korkudan başka bir şey düşünememişim. Henüz gözüme bir insan olarak bile görünmüyordu. Ethan’a vermek zorunda olduğum kötü bir haberden, mide bulantısından, yorgunluktan ve bir sürü *ne bok yiyeceğim şimdi ben* sorusundan ibaretti.

Fakat burada, yemyeşil ağaçların arasında, neşe ve umut dolu parkın ortasında dururken yanımda beni seven birinin olduğunu iliklerime kadar *hissedebiliyordum*. Kendi bedenim ve bebeğinki birbirine en önemli noktadan bağlıydı. Şu anda belki de insanın bir başkasıyla yapabileceği en samimi şeyi yapıyordum: Ona kendi bedenimle hayat veriyordum.

“Demek istediği bu muydu?” diye sordum bebeğe, birinin beni karnımla konuşurken görmesi umurumda bile değildi. “Vücudumun bana göz kulak olacağını söylerken seni böyle seveceğimi en başından beri biliyordu, değil mi? En başından beri biliyordu...”

Bunu tek başıma yapmayacağımı en başından beri biliyordum.

Çünkü bebek yanımda olacaktı.

Shep de öyle.

Bana beni istediğini aylar önce söylemişti. En karanlık anımda bana nazik mi nazik sözlerini fısıldamıştı. Asla çözemeyeceğimi seve seve kabul ettiği şifreli sözlerle bana, *Seni asla bırakmayacağım*, demişti.

Karşındakinden bir şey almadan onu istemek böyle bir şeydi işte.

Belki de her zaman başkalarını düşündüğünden benim ondan bir şeyler almamı bekliyordu.

Shep'i anlamanın zor olduğunu, sadece kendi duygularımı bana geri yansıttığını sanmıştım. Ama ya onu anlamak... *çantada keklikse*? Belki de Shep'e dair zor olan tek şey, aramızda ilmek ilmek işlediği bu tatlı ilişkinin gerçek olabileceğini kabul etmektir.

Kendi tişörtümü sümüklerini silmesi için ona uzatır mıydım? *Onun* buzdolabını doldurmak için alışverişe çıkar mıydım? Shep bunca zamandır usul usul bana bir şeyi nasıl isteyeceğimi mi öğretiyordu?

Shep, Uslu Köpek'in önünde bana yetişmek için koşuyor. Shep'in montu metroda etrafımı sarmalıyor. Shep yatağını bana bırakıp koltukta yatıyor. Shep'in yeni bir daire için tek önceliği benim orada kendimi rahat hissetmem.

Shep hayatımızda olup olmayacağına karar vermeye çalışmıyordu.

Bizi asla bırakmayacağını gösteriyordu.

Karnımda kıpırdanan bebekle bisiklet yolunda dikilmiş, çocukların bağıra çağıra sağlıklı yiyeceklerden şikâyet etmesini dinlerken nihayet kalbimin ne istediğini anladım.

Lütfen yakınımaya gel.

Lütfen daha da yakınımaya gel.

Lütfen buzdolabımdaki yiyecekleri ye ve saçlarını okşamam izin ver.

Lütfen kenara çekil ve dairenin senin için harika bir yuvaya çevirmeme izin ver.

Lütfen yakınım gel.

Willa'ya verebileceğim bir cevabım vardı. Ama çok daha önemlisi, kendime verebileceğim bir cevabım vardı.

Adrenalin damarlarıma karışırken hem ağlıyor hem de gülüyordum. “Sen de hissediyor musun?” diye sordum bebeğe. “Bu, birine düpedüz âşık olduğunu anladığında birdenbire ortaya çıkan kimyasal kokteyl işte. Aklının bir köşesine yaz. Belki zamanı geldiğinde benden daha çabuk anlarsın.”

Bisiklet yolunda bir gülüp bir ağlarken onu gördüm. Tepenin ilerisindeydi. Bana doğru yürüyordu. İşte karşımdaydı. Ansızın gelivermişti. Shep. Tam da ona ihtiyacım olduğu anda. Bunu nasıl yapıyordu? Bir tür *büyülü*...

Ah. Bir saniye. Yanlış alarm. Gelen Shep değildi. Telefonda konuşan uzun boylu bir yabancıydı. Yakınıma geldikçe aralarındaki farklar daha da belirginleşti ve aptallığım karşısında başımı iki yana sallamadan edemedim.

“Fena tutulmak” dedikleri böyle bir şey olmalıydı. Sözlüğe bakacak olursanız karşısında tulum giymiş, ayağında tüylü çoraplar ve bir çift Crocs olan, polar montlu son derece hamile bir kadın görebilirdiniz. Ördüğü saçlarını uzun boylu, dünyalar tatlısı bir adamın büyük, beceriksiz parmaklarıyla özenle çözmesi için dua eden bir kadın.

Nihayet kendinize birini istediğinizi itiraf etmenin en büyük avantajı, söz konusu kişiye sizin olmak isteyip istemediğini sorabilecek olmanızdı.

Bunu inkâr etmenin ne âlemi vardı? Onu görmek istiyordum. Hemen şimdi.

Bay Kırpik. Bay Sinema Salonu. Bay Artık Farklı Bir Gözle Baktığım Eski Dost.

Shep telefonunu ilk çalışta açtı.

“Selam!”

“Selam.” Aniden utanmıştım. Sesi her zaman bu kadar kalın mıydı? “Şey... Öğle arana çıktın mı?”

“Serbest çalışıyorum,” dedi. “İstersem bütün günümü öğle arasına çevirebilirim.”

“Bugün için işten izin aldım ve seni görmeyi çok ama çok istiyorum. Hemen şimdi.”

“Tamam. Oldu bil. Geliyorum.”

Birinin her şeyini bırakıp yanınıza koşmasından daha büyük bir iltifat olabilir miydi?

“Vaktin var mı?” diye sordum.

“Umurumda değil. İstifa ederim. Neredesin?”

Güldüm ve konumumu ona gönderdim.

“Kahretsin,” dedi. “Yürümem yarım saat sürer sanırım. Bu hevesini o kadar uzun süre koruyabilir misin?”

“Bisikletine ne oldu? Willa geçen gün yeni bir tane aldığını söylemişti.”

“Ah.” Uzun, garip bir sessizlik oldu. “Sanırım olur... ama...”

“Güzel! Bir an önce yanıma gel.”

“Tamam, tamam. Birazdan görüşürüz.”

Ona konumumu gönderdikten sonra yürümeye devam edemeyeceğimi fark ettim. Neyse ki havuç ve sandviçlerini mideye indiren Red Sox düşmanlarının yakınlarında oturabileceğim bir bank vardı ve Shep gelene kadar beni eğlendireceklerini düşündüm.

Yaklaşık on iki dakika sonra elimdeki granola barın paketini atmak için çöp kutusuna doğru giderken gözüme bir hareketlilik ilişti.

Shep bisikletinin üzerinde etrafımda daireler çiziyordu.

“Merhaba!”

“Merhaba.” Durdu ve ayağını yere bastı, pantolonunun bir paçasını dişlilere takılmaması için kıvrırmıştı. Birden bir şey fark ettim. Yeni bisikletinin –satın almak için trenle Bronx’a kadar gittiği ve ardından tepesinde eve döndüğü bisikletinin– arkasına bir bebek koltuğu bağlıydı.

Yüzümün aldığı ifadeyi görür görmez utandı. “P-pek önemli değil... Z-zaten yeni bir bisiklete ihtiyacım vardı ve bunu görünce ne olur ne olmaz dedim, işimize yarayabileceğini düşündüm.”

Yeni gerçekliğime, Shep’e doğru attığım tek bir adımın ona doğru atacağım *tüm* adımlara eşdeğer olduğu bir gerçekliğe yüzüstü düştüm. Onu istiyordum. Ona bunu söylemek istiyordum. Ama işlerin umduğum gibi gitmeme ihtimali aniden içimi korkuyla doldurdu.

Bakışları benim durduğum yerin dışında parkın neredeyse her santiminde gezindi. Nihayet bana baktığında gözlerini kısıtı, ya güneş birden on kat daha parlak olmaya karar vermişti ya da yaptığından büyük utanç duyuyordu.

“Bir şey söyle,” diye mırıldandı.

Ona doğru iki adım attım ve eşofman üstünün fermuarını kavradım. Shep’in sıcaklığı, güneşli hava, aslan yelesi kahverengisi ve limonlu tart sarısı saçları, hepsi gözlerimi doldurdu.

“Ya üç hafta boyunca deliler gibi düşüp kalkarsak ve sonrasında birbirimizden bıkarsak?” diye fısıldadım.

“Ne?”

“Ya bir yıl içinde ayrılırsak?” Özgür kalan gözyaşları yanaklarıma süzüldü. “Bebek yine de bisikletle gezebilir mi?”

“Eve.”

“Ya buna bir şans verirsek ve sonra bir uçakta ruh eşinle tanışırın? Paris’te? Tepeden tırnağa simsiyah giyinmeyi kendine ya-

kıştıran ve geleceği zerre kadar umursamadan sigara içen biriyle? O zaman ne olacak?”

“*Eve.*”

“Kirli bezler.” Tüm endişelerimi arka arkaya sıralamaya başladım. “Uykusuzluk. Günün her saniyesi bok gibi görüneceğim. Şimdiden berbat haldeyim. İşin içine başka birinin dertleri de girince ne olacak? Birimizin yanında ötekini de kabul mü edeceksin? Bir karmaşa al, öteki bedava.”

Shep artık telaşlanmıştı. “Bir saniye. Sakin ol.” Omuzlarımı sıktı ve ellerini sertçe dirseklerime, ardından bileklerime, sonra da parmak uçlarıma doğru kaydırды. “Bunların hepsi bir bisiklet koltuğu yüzünden mi? Ona bu kadar anlam yüklemek zorunda değilsin.”

Teselli edilecek durumda değildim. “Dereklerle tanıştın, Shep. İkisi de *tuhaf* insanlardı. Ya bu işte *berbatsam*? Ya her şeyi elime yüzüme bulaştırırsam?”

İfadesi yumuşadı. “Olası sonları düşünüp paniklemek yerine... belki de...” Duraksadı ve etrafına bakındı. Birkaç insanın dikkatini çekmiştik bile. Hamile bir kadın hıçkırığa hıçkırığa ağlayarak karşıdaki adamın eşofman üstüne asılıyordu. Ben olsam ben de izlerdim.

Elimi tuttu ve bisikletini yoldan çıkararak ormana doğru ilerlemeye başladı. Gidonu yaşlı, kurumuş bir ağaca yasladıktan sonra beni gövdesinin arkasına sürükledi. Burada meraklı gözlerden uzaktık.

“Sakin olmalıyız,” diyerek az önceki cümlesinin sonunu getirdi. Sesi pürüzlüydü ve gözleri kararlılıkla doluydu. Bir an önce sona ulaşmaktansa ağırdan almak, her saniyenin —özellikle de içine bulunduğumuz anın— tadını çıkarmak istiyordu.

Yine omuzlarımı sıktı; sırtım ağaca yaslanmıştı. Sonra birden yeni kesilmiş saçlardan ya da dirseğini kapı çerçevesine

dayamaktan daha ateşli olan *tek* şeyi yaptı. Bir elini başımın yanında ağacın gövdesine dayayarak bana doğru eğildi.

Aramızda yalnızca birkaç santim vardı.

“Öpüşemeyiz!” deyiverdim telaşla.

Duraksadı, ardından geri çekildi. “Nedenmiş?”

“Çünkü o zaman *öpüşmüş* oluruz.” Ellerimi yanaklarıma götürmüştüm ve gözlerimin yerinden fırlayacakmış gibi açıldığından şüpheleniyordum.

Güldü ve ellerimi nazikçe yanaklarımdan çekti. “Evet.” Tuttuğu ellerimden birini ensesine götürdü. Diğeriniyse boynuna dolayıp ilkinin üzerine bıraktı. Ağır tempolu bir dansın ortasındaymışız gibi ona sarılmıştım.

Yeniden bana doğru eğildi. Gözleri ve kirpiklerinden başka bir şey göremiyor, tenimi okşayan nefesini hissedebiliyordum. Dört bir yanımızı sarmış bahar bizi birbirimize doğru itiyor gibiydi. “Gerçekten istemiyor musun?” diye sordu. “Yoksa sadece değişimden mi korkuyorsun?”

“*Her şeyden* korkuyorum,” dediğimde gülümsedi.

“Peki. Sana biraz yardımcı olayım.”

Gözlerimi yumdum ve çok geçmeden sıcacık alnını benimki-
ne yasladığını hissettim. Gözlerimi kırpıştırarak açtığımda tıpkı
birlikte uyandığımız o sabah yaptığı gibi doğruca bana baktığını
gördüm. “İşte,” dedi. “Bunu daha önce de yapmıştık. O kadar
da korkutucu değil, ha?”

“Değil,” dedim güçlkle. “Eh, birazcık öyle.”

Güldü ve ardından bakışları değişti. Lütfen, lütfen, *lütfen*
sonsuz dek bu anda kalabilir miyim? Haklıydı. Ağırdan almak
iyiydi. Her şeyi o kadar ağırdan alalım ki hayatımın geri kalanı
boyunca sürsün istiyordum.

Kirpiklerimiz ve burunlarımız birbirine sürtünüyordu.

“Buradayım,” dedi.

Korkuyorsan buradayım, demek istiyordu. *Seni bırakmayacağım*, diyordu. *Bunu tek başına yapmayacaksın*, diyordu. Yanı başımda olacaktı. Her zamanki gibi Shep burada yanımdaydı.

Beni yüzümü onunkine doğru kaldırmaya iten de *bu* oldu.

Hafifçe benimkilere değen dudaklarının ilk dokunuşu sıcacık ve hafifti, sonlara doğru bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. Hızlı nefesi tenimi okşadı. Gözlerimi öyle sıkı yummuştum ki tekrar açmam vakit aldı. Fakat gözkapaklarım nihayet aralandığında tam karşımdaydı, kahverengi gözlerini benimkilere kenetlemiş bekliyordu. Belli belirsiz bir hareketle ona yaklaşmamla dudakları tekrar benimkileri buldu. İkinci öpücüğü ilkinden de sıcaktı, dudaklarımı dudaklarının arasına aldı. Üçüncüsüyse sıyrıp geçti. Elini enseme koymasıyla başımı geriye eğdim ve dudaklarımı araladım. Shep’ten bir ses yükseldi. Sadece bana özel, enfes bir sestti.

Dili benimkine, *Merhaba, ben geldim*, diyor gibiydi. Bu kez ses çıkaran ben oldum. Shep boştaki elini saçlarımın arasına geçirdi, ardından yanağıma ve boynuma indirdi. Avucu bir an için köprücük kemiğimde duraksadı. Boynuna daha sıkı sarılarak onu kendime çektim. Dengemizi kaybederek yana sendeledik ama Shep elbette bir elini ağaca koyup bütün ağırlığımı koluna vererek bizi düşmekten kurtardı.

Gözüme giren güneş her şeye hayat aşıyor gibiydi, ruhumda çiçekler açıyor, kalbimde yeni yapraklar filizleniyordu. Shep’in saçlarımın arasında gezinen parmakları omurgamdan aşağı kayd. Kolunu belime sarmıştı. Her yanım onunla çevrelenmiş olsa da hâlâ yeterli gelmiyordu. Geri çekilmeye yeltenince başımı ona doğru kaldırıp ağzını kendiminkiyle araladım. Shep’in göğsünden bir homurtu yükseldi. Dilimi yavaşça onunkinin üzerinde gezdirdim ve hafifçe dudağını ısırdım. Shep bir an için yumruklarını sıktı, ardından sıcacık avuçlarını tekrar tenime değdirdi.

Başparmağıyla yanağımda bir yay çizdi, nefes alıp verişleri içimdeydi. Sonra alnını benimkine yasladı, kirpiklerimiz birbirine sürtündü, bakışlarım onunkilere kenetlendi.

Gerçi çekilerek başını ağaca yasladığı koluna dayadı.

Nafile bir çabayla kendime gelmeye çalıştım. Bir şekilde boyuna doladığım kollarımı dirseklerimden tutmaya başlamıştım. Boğazlı bir kazak gibi ona yapışmıştım.

Arkasına uzanıp ellerimi çözdü ve başını çevirerek polar montumun üzerinden dirseğimin iç kısmına bir öpücük kondurdu. Ardından dudakları aşağı doğru ilerledi ve montumun kolunu sıvayıp bileğimin iç kısmını öptü. Elimi yanağına dayayıp avucumu da öptükten sonra diğer koluma uzanıp aynı sıralamada ilerledi.

“Dünyanın döndüğünü hissedebiliyorum,” diye fısıldadım.

Güldü ve tekrar dik durabilmek için zorlu bir mücadeleye girişti. Dev gibi olduğu düşünüldüğünde başarması biraz zaman aldı.

“Bir saniye,” dediğimde duraksadı. “Bunca zamandır öyle mi duruyordun?”

İki yana açtığı bacaklarıyla ters Y harfini andırıyordu, ayaklarının arasında neredeyse bir metre vardı.

“Epey bir boy farkımız var.” Elini aramızda salladı. “Başka geometrik engeller dışında tabii.” Karnıma bakarak sırtıttı. Ardından bebeğe el salladı. “Merhaba.”

Nihayet doğrulunca eliyle saçlarını düzeltti.

“Hey,” dedim göğsünü dürterek. “Az önce öpüştük.”

Nazıkçe kolumu kavrayarak beni tekrar ağacın etrafından dolandırdı. Bisikletin gidonunu tuttu ve yürümeye başladık.

Piñata partisindeki yetişkinlerin ilgisini çekmiş benziyorduk. Yanlarından geçerken çoğu yan gözle bizi izleyip birbirlerine bir şeyler fısıldadılar ya da havuçlarını dalgın dalgın kemirdiler.

“Hey,” dedim boş gözlerle önüne bakan Shep’e bir kez daha. “Az önce *öpüştük*.”

Tepeyi tırmanmaya devam etmek yerine anlaşmışız gibi geldiğimiz yoldan yürümeye başladık, adımlarımız yavaş olsa da hayat son sürat akmaya devam ediyordu.

“Evet,” diyerek bana bir bakış attı. “Peki, bu konu hakkında ne hissediyorsun?”

“Öğle tatilin ne kadar? Evime gelebilir misin? Daha omuzlarına dokunamadım bile. Bana gidip sade donut ve dondurma yiyelim. Belki bir de... Yunan restoranından bir şeyler söyleriz?”

Güldü. “Görüyorum ki gayet iyi hissediyorsun.”

Shep’e bir bakış attım. Sersemlemiş görünüyordu. “Ya sen?”

“Gayet iyiyim,” dedi. “Sadece o şiddetli heyecanın ardında bıraktığı etkiyle boğuşuyorum, anlarsın ya. Sade donutları düşünmeye geri döndün, ha?”

“Dondurmayla Yunan yemeklerini de.” Ona hınzır bir bakış attım. “Madem istediğim şeylerden konuşuyoruz, o zaman bir de...”

İki parmağının dudağıma dayadı. “O cümleyi bitirirsen beni şuracıkta öldürürsün.”

Omzumu silktim. “Buna alışman gerekecek.”

Yanakları kızardı. Yürümeye devam ettik.

“Bir ağacın gövdesine yaslanmış vaziyette,” dedim usulca. “Hiç böyle hayal etmemiştim.”

“Beni öpmenin hayalini kurdun.” Bu bir soru değildi. Daha çok inanmak için sesli söylemesi gereken bir düşünce gibiydi.

“Son birkaç aydır seni öptüğümü hayal etmeyi *kesmek* için yapmadığım şey kalmadı.”

Parkın güneydoğu girişine vardığımızda gözleri üzerimdeydi.

“Ah, otobüs geliyor!” diye bağırdım.

“Sen durağa yetiş, ben de bisikletimi bir yere kilitleyip hemen geliyorum.”

Hamile kadınlara özgü paytak adımlarla, *Geliyorum, geliyorum*, yürüyüşüne geçtim. Geldiğimi gören şoför kapıları açıp, “Acele etme, canım! Seni bekliyorum!” diye bağırdı.

Nefes nefese otobüse bindim ve MetroCard’ımı bulmaya çalıştım. Çok geçmeden Shep arkamda belirdi ve elini omzuma koyarak ikimiz için de kartını okuttu. Omzumu bırakmayınca beraber paytak adımlarla boş kısımlara doğru ilerledik.

“Buyurun! Buraya oturun!” dedi genç bir kız yerinden kalkmaya yeltenerek.

“Sorun değil!” Elimle ona geri oturmasını işaret ettim. “Keyfim yerinde.”

“Onu görebiliyoruz,” dedi orta yaşlı bir kadın örgü şişlerinin üzerinden bana bir bakış atarak.

Otobüsün hareket etmeye başlamasıyla Shep tutamaçlardan birini kavradı ben de beline sarılıp gülümseyen yüzümü göğsüne gömdüm. Karnım yüzünden biraz tuhaf durmak zorunda kalsak da bir yolunu bulduk. Kulağımı göğsüne yasladım; birini ezelden beri tanımanıza rağmen sizi bir ağacın arkasında öpene kadar kalp atışlarını hiç dinlememiş olmanız ne kadar çılgıncaydı, değil mi?

Otobüs bir durup bir kalkarak ilerlemeye devam etti. Nihayet ineceğimiz durağa geldiğimizde aradan küçük bir ömür geçmiş gibi hissediyordum. Shep başparmağıyla büfeyi işaret etti. “İhtiyacımız olan her şey tamam mı yoksa büfeye uğrayıp bir şeyler alayım mı?”

Shep’in gülüp kızaran yüzünü ovuşturmasına bakılırsa kafamdan geçen, *Prezervatif?* sorusu yüzümden okunuyor olmalıydı.

“*Seltzer, dondurma veya patates cipsi* gibi şeyleri kastettim,” dedi ısrarla.

“Ah. Seltzer var. Ama hemen tuvalete girmem gerek. Kapıyı senin için açık bırakırım!”

Beni başıyla onaylayıp sağ salım karşıya geçmemi izledi. Apartmanın kapısına ulaşır ulaşmaz koşar adımlarla daireme çıktım. Dokuz yıl boyunca işedim, bütün bu süre boyunca zih-nimi uyuşturan bir cennetteydim. Ellerimi yıkadım ve aynadaki yansımama göz kırptım.

Al al olmuş yanaklarım, kocaman gözlerim ve yeni öpülmüş dudaklarımla kendimden geçmiş gibi görünüyordum. Saçlarım kabarmıştı ve polarımın fermuarı boğazıma kadar çekiliydi. Shep beni öptüğünde böyle görünüyordum. Buna rağmen şiddetli bir heyecan yaşamıştı

Saçlarımı açtım ve yatak odama geçip polarımı askıya astım. Şu sıralar neyin içinde seksi görüneceğimi kestirmek zordu ve tek isteğim rahat olmaktı. Bu yüzden tulumumu ve tişörtümü hızlıca çıkarıp üzerime henüz hiç giymediğim bol, yumuşak bir kumaştan yapılma mavi uzun kollu elbisemi geçirdim.

Shep’in ıslık çalarak içeri girdiğini, ayakkabılarının bir kenara fırlattığını ve doğruca mutfığa yöneldiğini duydum. Ardından da buz küplerinin tıngırtısı ve açılan seltzer’in sesi geldi. Oturma odasında yanına gittim. Elinde iki bardak, yüzünde anlamlandıramadığım bir ifade vardı.

“Üzerini değiştirmişsin.”

“İnek gibi görünüyordum.”

“Harika görünüyordun.”

İçeceklerimizi bardak altlıklarının üzerine koyarak kanepeye oturdu. Yanına doğru ilerlerken aramızda bir tuhaflık olup olmayacağını merak ettim. İnsan ilk kez öpüştüğü birinin yanına nasıl otururdu? O büfedeyken bunu Google’a sormalıydim.

Ancak tuhaf davranmak yerine otomatige bağladım ve sorunu neredeyse kucağına oturup dudaklarımı onunkilere yapıştırarak çözdüm.

“Hımm,” dedi şaşkınlık ve zevk içinde. Bir an için beni yavaşlatacağını düşünsem de çok geçmeden parmaklarını saçlarımin arasına geçirip beni kucağına çekti. Yan oturup bacaklarımı sallandırdığımda beni geriye çekip aklımı başımdan alarak tekrar öptü. Bu, şimdiye kadarki en tutkulu öpücüğüm olabilirdi ve daha yeni başlıyorduk.

Tattığı en enfes şey bendim. Bunu biliyordum çünkü öpücüklerinin arasında öyle olduğumu fısıldamıştı. Geri çekildiğinde bile gözleri dudaklarımdan ayırmıyor, elleri istemsizce saçlarımin daha sıkı kavıyordu. Beni geriye doğru eğdiği bu pozisyonda uzun süre kalmam mümkün değildi, önüme dönüp bacaklarımı iki bacağından atarak kucağına oturduğumda buna aldırmaşa benzemiyordu. Hem de hiç. Bir elini belime dayadı, diğeriylese sutyenimin kopçasıyla oynuyordu. Hâlâ elbisemin üzerinden bana dokunsa da sutyenimin açılmasını istiyordu ama kendini yavaş gitmeye zorluyordu.

Yeni pozisyonumuz yüzünden bacaklarıma kramp girmeye başlayınca ikimizi de yan yatırdım. Sırtım kanepenin arkasına yaslandı, Shep ise iki büklüm vaziyette bana döndü. Bir ayağını dar minderden düşmemek için yere koymuştu.

Dudaklarımız tutkulu ve talepkâr hareketlerinin yerini yumuşak ve soran hareketlere bırakıyor, sonra en başa geri dönüyordu. Tişörtünü kavramaktan parmaklarım acımaya başlamıştı. İçeceklerimize koyduğu buzların hepsi erimişti.

“Pekâlâ, vay canına,” dedi kestiremediğim bir süre sonra. Gözlerini tavana dikti, güçlkle nefes alıp veriyor gibiydi. Başını çevirip bana baktı. “Hâlâ karnını doyurmadık.”

“Yemek ezikler içindir. Daha fazla öpüşmek istiyorum.” Onu kendime çektiğimde üç saniyeliğine bana karşı koymadı.

“Karnını doyurmam gerek,” dedi hafifçe geri çekilerek.

Hem duyduğum hayal kırıklığından hem de kalbimin böyle kabarması canımı yaktığı için homurdandım. “Off, tamam.”

Kanepeden kalktı ve mutfağını karıştırmaya başladı. “Canının Yunan yemeği istediğini söylerken ciddi miydin? Değilsen bir şeyler pişirebilirim. Tavada bir şeyler çevirmemi ister misin? Fırında patates de yapabilirim?”

“Tofu *bibimbap* istiyorum,” dediğimde güldü.

Birkaç blok ötedeki Kore restoranından hızlıca sipariş verdikten sonra oturma odasına dönüp yanıma oturdu. İçeceğini bana uzattı.

Bardağı bir kenara bırakıp elini dikkatle incelemeye koyuldum. Parmakları kalındı. Başparmağı geniş bir açıyla dışarı uzanıyordu. Avucundaki çizgilerin hiçbiri birbiriyle kesişmiyordu. İhtimallerle dolu, alabildiğine uzanan kocaman bir alan gibiydi. Gizli saklı hiçbir şeyi yoktu. Fakat üzerine bir sessizlik çökmüştü. Yanakları al al olmuştu ve kaybolmuş gibi görünüyordu, anlaşılmaz bir ifadeyle ellerimize bakıyordu. Kafasını toplamak için bula bula şu anı mı bulmuştu?

“Shep?”

“Hı?”

“İyi misin?”

Elimi avuçlarının arasına alıp bana baktı. “Sadece... seni öptüğümü düşünüyordum... Yirmi beş yıldır bu anı bekliyordum.”

Sözleri aramızda asılı kaldı ve şak diye yere çakıldı. Şaşkına dönmüştüm. “Yirmi beş yıldır mı?” dedim. Gün demek istediğinden emindim. Öyle olmalıydı.

İfademi görünce küçük bir kahkaha attı ve nazikçe çenemi okşayarak beş karış açılmış ağzımı kapadı. “Hemen hemen işte.”

“*Altı* yaşından beri mi?”

Bakışlarını tekrar birbirine kenetlenmiş ellerimize çevirdi ve bir anlık oyalanmanın ardından yeniden bana baktı. “Eve, kendimi bildim bileli olabildiğince yakınında olmak istedim.”

“Ah, Tanrı aşkına!” Elini ittirerek hışımla ayağa kalktım ve göğsümü kavradım, gözümün önünde havai fişekler çıktığına yemin edebilirdim. “Böyle şeyleri öyle pat diye *söyleyemezsin!*”

Ellerini omuzlarıma koyarak beni tekrar kanepeye oturttu. Bir şekilde bardağım yine elimde belirdi ve içeceğimi bana uzatıp durmayı bırakması için hepsini tek seferde fondipledim.

“Bunu duymak... hoşuna gitmedi mi?” diye sordu.

“Aksine, o kadar mutlu etti ki her an bayılabilirim,” dedim. “Çok ciddiylim. Başım dönüyor gibi.”

“Peki. Hemen geliyorum.” Çok geçmeden elinde bir dilim peynir ve bir elmayla geri döndü. Bir şeyler yemem gerektiği konusunda haklı olduğunu kabul ederek ikisini de hızlıca mideye indirdim. Peynirin ambalajıyla elmanın çöpünü atıp tekrar kanepeye oturdu ve ayaklarımı kucağına koyarak başparmaklarıyla masaj yapmaya başladı. “Daha iyi misin?”

“Evet. Hayır. Bunalmış hissediyorum.”

“Küçük adımlarla ilerleyeceğiz, Eve. İlk öpücüğümüzün üzerinden daha birkaç saat geçtiğinin farkındayım. Az önce de sana bunu ne kadar uzun süredir... Her neyse, her şey sırayla, değil mi?”

Ayaklarımı kucağından çektim ve tişörtünün yakasına yapıştım. Karnım kucağımın büyük bir kısmını işgal etse de başını yaslayabileceği kadar boşluk vardı. Önce kafası karışmış gibi görünse de çok geçmeden yaptığı ayak masajlarının karşılığını

ödeyeceğimi anladı. Saçlarını usulca çekiştirmeye başladığımda gözkapakları titreşerek kapandı.

“Pazar gününden beri görüşmedik,” dediğimde gözleri açıldı.

“Hı-hı.”

“Ve sadece birkaç kez mesajlaştık.”

“Evet.”

Eh, madem yirmi beş yıldır yakınlarımda olmak istiyordu, o halde biraz ilgi meraklısı olmamı da kaldırabilirdi. “Ya sana bu kadar beklemekten hoşlanmadığımı söylesem? Seni yarın, hatta her gün görmek istediğimi? Tanrım, hamile halim ve allak bulak kafamla benimle çıkmaya başlamak için kötü bir zaman.”

“Hiç de bile, gayet harika bir zaman.”

Kucağımda mutluluktan ölecekmiş gibi görünmesine bakılırsa yalan söylemiyordu.

“Seni her gün görmek istememin nedeni sadece ilgi meraklısı olmam değil. Ne zaman bebekle ilgili bir şey olsa etrafta buna şahit olacak birinin olmaması... canımı çok sıkıyor. Baksana. *Bir bak.*” Telefonuma uzanıp bir fotoğraf açtım. “Bu pazar güncü, bu da bu sabahki karnım. Birkaç günde nasıl büyümüş! Ama bunu benden başka kimse göremedi.”

Fotoğraflara gülünç kaçacak, beni utandırmaya yetecek kadar uzun süre baktı. “Tamam, geri ver artık.”

Telefonumu ulaşamayacağım bir yere çekti. “Beni rahat bırak, bunları gördüğüm ilk üstsüz fotoğrafların.”

“Üstsüz değilim! *Sutyenim* var!”

“Ama karnın ortada. Karnını neredeyse hiç görmüyorum.”

Bir an için kaşlarımı çattım. “Keşke hamilelikten önceki halini görebilseydin. Fena seksiydi. Bundan sonra neye benzeyeceğim kim bilir. Erimiş tereyağı gibi olacağımdan şüpheleniyorum.”

“Hamile kalmadan önceki karnını gördüm. Defalarca.”

“Ah, doğru ya. Gölge yüzerken. Ama hiç dokunamadın. Ne yazık.”

“Onu da yaptım!” dedi ısrarla. Saçlarıyla oynadığım yerden bana baktığında baş dönmesi geri döndü. “Hatırlamıyor musun?”

“Karnıma dokunduğunu mu? Hayır.”

“Kevin Zemeckis’in havuz partisindeydi. Ailesi çat kapı eve gelmişti ve hepimiz kaçmak zorunda kalmıştık. Hatırladın mı?”

“Hayal meyal.”

“Bir grup insanla minibüse doluşmuştuk, ya Zach Cartwright’in ya da benim kucağıma oturmak zorundaydın.”

Bu kısmı daha net hatırlıyordum. “Kolay bir seçimdi. Zach Cartwright ahmağın tekiydi.”

“Eh, yine de lotodan büyük ikramiye kazanmışım gibi hissetmiştim. Emniyet kemerini takamadığımız için bana seni sımsıkı tutmamı söylemiştin. Ben de öyle yapmıştım.”

“Onu hatırlıyorum. Havuzdan yeni çıktığım için ıslaktım ve üşüyordum ama sen kuru ve sıcacıktın.”

Sözlerimi başıyla onayladı. “Suya hiç girmemiştim. Kucağımdan kalktığında ardında kocaman bir ıslaklık bırakmıştın.” Derin bir nefes verdi. “Eve, beni her gün görmek istiyorsan ve birinin karnının boyutlarını ölçmesini istiyorsan hepsine dünden razıyım.”

Ona bir cevap verme fırsatı bulamadan tiz kapı zilim duyuldu ve Shep kucağımdan kalktı. “Kapıcını çağırıp şu zile baktırmalıyız. Yemin ederim afet alarmı gibi.”

Ayakkabılarını ayağına geçirip koşar adım aşağı indi ve elinde siparişimizle geri döndü. Yemeklerimizi yan yana yedik. Bitirdiğimizde bana doğru eğilerek dudaklarıma mideme takla attıran yumuşak bir öpücük kondurdu. Ansızın geri çekildi.

“Tanrım, yemeğine ne kadar acı sos koydun?” diye sordu.

“O kadar çok değildi!” diyerek sosa uzandım.

Shep şişeyi elimden alıp etiketini incelemeye koyuldu. “Bu... şişelenmiş ülser gibi bir şey.”

Suyunu içerken bana bir bakış atınca elimle ağzımı kapadım. “Daha fazla öpüşmek yok, söz veriyorum.”

“Eh, bu berbat bir söz.” Beni öne doğru eğerek dudaklarıma tutkulu bir öpücük kondurdu ve tekrar geri çekildi. “Evet, bunu yapmam mümkün değil. Kusura bakma. Ateş yemiş gibisin.”

Tabakları toplayıp mutfığa geçtiğinde ağzındaki acılığın gitmesi için üç bardak su içtiğini duydum. Ardından bulaşıkları yıkamasını dinledim. Hemen yan odada olsa da bana her şeyin yolunda olduğunu gösteren dudakları olmadan boşlukta hissediyordum.

Çok geçmeden bebek gerinip karnımı dürtmeye ve kaburgalarıma doğru kıpırdanmaya başlayınca güldüm. “Seni görmezden gelmiyordum, yemin ederim!”

Ayaklarımı uzattım.

“*Sen* tüm bunlar hakkında ne düşünüyorsun?” diye fısıldadım bebeğe. “Ah, kimi kandırıyorum? İlk tekmeni onun için atmıştın. Senin de onu benim kadar sevdiğin ortada.” Elimini karnımda gezdirdim.

Gözlerimi kapadım ve Shep’in mutfakta çıkardığı sesleri dinledim. Gerinip duran bebekle birlikte otururken bunu tek başıma yapacağımdan endişelenmenin nasıl bir his olduğunu neredeyse hiç hatırlayamıyordum.

Yirmi Beş

“Ah, Tanrım.”

Yatak odamın kapısında duran Shep acı çekiyormuş gibi görünüyordu.

Öğle yemeğinden sonra biraz kestirmiştım ve uyandığımda Shep hiçbir yere gitmemişti. Güneş batarken yerde yan yana oturmuş (Neden mi? Ben de bilmiyordum. Birine sırılsıklam âşık olunca o yere oturduğunda siz de yanına oturuyordunuz.) beni fıstık ezmeli ve reçelli sandviçle besledikten sonra Shep hiçbir yere gitmemişti. Karnımı doyurduktan sonra duşa gitmiştim ve çıktığımda Shep *hâlâ* hiçbir yere gitmemişti. Şimdiyse omzuma dökülen ıslak saçlarım ve üzerimdeki kısa bornozumla yatak odamda dikiliyordum ve bu halim... hoşuna gitmişe benziyordu.

İçeri doğru bir adım attı ve duraksadı.

“Ben hangi pijamamı giyeceğime karar verirken yatağa otursana.”

Yatağıma otururken, “Üzerini mi değiştireceksin?” diye sordu usulca.

“Bornozumu o kadar çok mu beğendin?”

“Evet. Tüm... gölgelerini ortaya çıkarmış.”

“Gölgelerimi mi? Ah.” Bakışlarımı aşağı indirince bornozun hafifçe aralandığını gördüm ve evet, göğsümün ortasında

oldukça ilgi çekici bir gölge duruyordu. “Hamileliğin en iyi yanı kesinlikle memeler.”

“Kesinlikle.”

Hangisini daha çok beğendiğini sormak için iki pijama takımını elime aldım. “Bu mu yoksa bu mu?”

“Yakından bakmam gerek.”

Ona yaklaşıp pijamaları havaya kaldırdım ama Shep’in kolunu belime dolamasıyla kendimi birden bacaklarının arasında buldum. Burnunu boynumun yan tarafından yukarı çıkardı.

“Etkileyici bir hamle,” dedim ama beni dinlediğini sanmıyordum.

Dudakları çenemin altından boynumun öteki tarafına kayarken ben de her şeyi bir kenara bıraktım. Bornozumun omzunu hafifçe yana sıyrıp omzumla neredeyse öpüşmeye başlayınca son kırk beş saniyedir nefes almadığımı fark ettim.

Dizlerim beni daha fazla taşımayacaktı ama Shep belimi daha sıkı kavradı. “Vay canına.”

Ellerimi omuzlarına koydum. “Kelimenin *tam anlamıyla* dizlerimin bağını çözdün!”

“Affedersin?” Omzumu özür dilercesine tekrar örttü.

Hızla yatağa çıkıp sırtımı yastıklara dayadım ve kumaşı yeniden kaydurdum. Shep çoktan bir dizini bacaklarımın arasına, yumruklarını başımın iki yanına yaslamıştı bile. Uzun, tutkulu öpüşmelerimiz Shep’in boynuma doğru inmesi için başımı yana eğmemle sona erdi.

Her zerremen tadına bakıyor, ardında küçük ısırtıklar bırakarak beni yatıştırıyordu. Tenime aklım başımda olsaydı ne olduklarını çözmeye çalışacağım desenler çiziyordu. Fakat şu halimle tek yapabildiğim parmaklarımı omuzlarına geçirip keyfini çıkarmaktı.

Onu hafifçe ittirdiğimde başını hemen yukarı kaldırdı, bakışları hazla puslu ve heyecanlıydı. “İyi misin?” diye sordu.

Onu bir kez daha ittirince sırtüstü yatağa düştü. Yatak ağırlığıyla sarsılınca komodinin üzerindeki gece lambası yere fırladı.

Yüzünü buruşturdu. “Özür dilerim.”

“Bunu neden bu kadar sevimli buluyorum?” diye sordum kucağına çıkarken.

“Bilmiyorum ama bir şikâyetim yok.” Dirseklerinin üzerinde doğrularak dudaklarını benimkilerle buluşturdu. Omuzlarımdan sıyrılmış bornozum memelerime ve bilmiyorum, sanırım kalan aklımın son zerrelere tutunuyordu.

İlk öpücüğümüzün üzerinden bir gün bile geçmemişken Shep’le yatacak mıydım? Aceleci mi davranıyordum? Cevabı gerçekten bilmiyordum.

“Şu lanet hormonlar,” dedim.

“Ben... Ne?” Shep geri çekilse de kendimi uçurumdan aşağı atmaya kararlı bir halde tişörtünün eteğine uzandım. Vay canına, göbek deliğinden kasıklarına uzanan kollar ne kadar hoş görünüyordu.

“Güzel,” dedim ona.

Gülerek başını bir an için yana çevirdi ama onu mıncıklamaya devam etmeme müsaade etti. “Hormonlar diyordun.”

Kalça kemiğini az önce bulduğumdan söylediklerini idrak etmem zaman aldı. “Ne?”

Sanırım söylediklerimi hâlâ dinliyordu, sadece göz temasından vazgeçmişti. Dilini memelerimin açıkta kalan kısmında gezdirdi ve çatalımda biraz daha uzun süre oyalandı. Elleri omurgamdan aşağı inmeye başladı ve kıcıımı avuçladığında bu yataktan sağ çıkamayacakmış gibi görünüyordu.

Shep beni kucağından indirmeden oturur pozisyona geçip ellerini memelerimin yanlarına kaydırduğunda, “Azgınlık.

Akılalmaz bir azgınlık,” dedim nefes nefese. Parmakları çok ilginç bir bölgede geziniyordu. “Çoğu kadın hamilelik sırasında bunu yaşamış. Hormonlar yüzünden.”

Başını kaldırıp gözlerini benimkilere dikti. Kıcımlı avuçlamanın sesini bu denli kalınlaştırdığını öğrenmeye hiç hazır değildim. “Peki sen de o kadınlardan biri misin?”

Onu bütün bedenim onayladı. “Shep, gerçekten dayanamıyorum. Seni paramparça etmek istiyorum.” Yüzümü boynuna gömdüm ve tenimde iz bırakacağından emin olduğum kirli sakalının enfes hissiyle inledim. “Üstelik çok *güzel* kokuyorsun.”

“Bir tren vagonundan daha mı iyi?” dedi dudaklarında belli belirsiz gülümsemeyle. Kocaman olmuş gözbebekleri bana kenetlenmişti.

“Hayatımı şişme montunun içinde geçirebilirdim. Ciddiyim. Benim olabilir mi? Onu seks zindanım yapmak istiyorum.”

Attığı kahkaha nabız noktalarından birini ısırmamla bıçak gibi kesildi. “Eve.”

“Hımm?” Kalçam kendiliğinden ona sürtünmeye başladı. Shep ellerini tekrar kıcıma koyduğunda bir an için beni durduracağını sandım ama bana yardım ediyor, beni ona sürtünmeye teşvik ediyordu.

“Azgınlık sorununu çözebilirim.”

“Harika. Soyun lütfen.”

Bir kahkaha koyuverdi. “Hemen mi?”

“Çırılçıplak olmanı tercih ederim ama belden aşağısını çıkar-san da olur.”

Kahkahası daha da şiddetlendi. “Seni *şu an* becermemi mi istiyorsun?”

“Evet. Derhal. Mümkünse dün falan.” Shep’in “becermek” dediğini duymak beni mest etmişti. Hemen hayata geçirmemiz gereken bir fiildi. Leziz.

“Vay canına,” dedi sırtına uzanıp tişörtünü çıkarırken. Saçları tişörtü yüzünden dağılmıştı. Kaslı ve yumuşak tenli göğsü düşündüğümünden daha kıllıydı. İçim ansızın bir kamera satın alıp bu gözalıcı adamla bir amatör porno çekme arzusuyla doldu.

“Ne?” dedi.

Eyvah. Sanırım son kısmı sesli söylemiştim. “Bir şey yok.”

Yine kahkaha attı. “Porno meselesi masaya yatırabilir miyiz?”

“Porno meselesi. Tabii. İlişkimiz harika başladı gerçekten.”

Bir süre kemerinin tokasını bulmakla uğraştıktan sonra pes ettim ve bornozumun kuşağına uzandım. Üzerimden çıkarıp yere fırlatmamla Shep’in kucağında cırılçıplak kaldım.

“Siikktttiiirrrr.” Eliyle gözlerini kapayarak kendini yatağa bıraktı. Bana yeniden baktığında gözleri kapkaraydı ve üzerimde gezinerek her santimimi ezberlemeye çalışıyorlardı.

Nora Roberts bazı erkeklerin orman kedileri kadar zarif olduğunu söylerdi. Shep o erkeklerden biri değildi. Tekrar doğrularak yüzünü memelerimin arasına yapıştırdı. Ardından ellerini memelerimin iki yanına bastırınca beni sevdiği için kendini cezalandırdığından şüphelendim.

“Aralarında boğulma lütfen,” dedim başının üzerine doğru.

“Ölümün de böylesi.” Sesi o kadar boğuk çıkmıştı ki söylediklerini güçbela duydum.

Öpücükler kondura kondura başını memelerimin arasından çıkardı ve sıcacık ağzı meme uçlarımdan birinin üzerine kapandı.

“Çok hassas!” diye tısladım ve başımı geriye atarak parmak uçlarımı omuzlarına geçirdim. Bir homurtuyla beni onaylayarak dudaklarını daha nazikçe hareket ettirmeye başladı. Bakışları yüzümde geziniyordu ve Tanrım... vay canına.

Yerlerimizi değiştirdi, artık ben sırtüstü uzanıyordum, o da bacaklarımın arasında dizlerinin üzerindeydi. Topuklarının

üzerine oturdu. “Bu manzara...” Sözlerinin devamını getirmedi. “Rahat mısın?” diye sordu.

“Çok ağırlık yapıyor.” Karnımı işaret ettim.

“Yan döndüğünde daha mı iyi?”

“Kesinlikle.”

Vücudumu yan döndürdü ve elini ayak bileğimden kalçama doğru kaydırды. Ağzı bir an için bir şey söyleyecekmiş gibi aralansa da vazgeçti ve az önce okşadığı bacağımda bu kez dişlerini gezdirdi. Kalça kemiğime dişlerini geçirdiğinde ürperdim.

“Bunu yüz yüze bakarak yapabileceğimizi sanmıyorum,” dedim nefes nefese. “Arkadan olmak zorunda.”

Başını kaldırdı, gözleri hâlâ kapkaraydı. “Bu, ah, sorun değil.”

Emekleyerek önüme geldi ve yan yatarak kemerinin tokasına uzandı. Zor kısmı hallettikten sonra elini yavaşça geri çekti, gözlerini benimkilerden bir an ayırmadı. Gerisini benim yapmamı istiyordu.

Elim deri kemerine dokununca keskin bir nefes aldı. Sırtüstü dönüp dirseklerinin üzerinde doğrularak beni izlemeye başladı. Kemerine asıldım, Shep de kalçalarını kaldırarak bana yardımcı oldu ve nihayet çıkarmayı başardığımda onu yere fırlattım. Sırada kot pantolonun düğmesi ve büyük final vardı. Alıp verdiği derin nefesler tenimi okşuyordu. Parmaklarım fermuarını kavradığında dudaklarından bir inilti döküldü.

Bakışlarımı ona çevirdim.

“En büyük beş fantezimden biri,” diye açıkladı, gözleri hâlâ elimdeydi. “Pantolonumun fermuarını açman.”

Bu herkesin duymak isteyeceği türden bir itiraftı.

Fantezisini gerçeğe çevirdim. Fermuarını aşağı çekerek ereksiyonu yüzünden gerilmiş açık mavi iç çamaşırının bir kısmını ortaya çıkardım.

“Enfes görünüyor,” dediğimde sırıttı. Aynı anda hem mutlu hem de tahrik olmuştu. Ellerini yüzümde gezdirdi, ben de göğsünü okşadım. Onu öpmek için dengemi bulup üzerine eğildiğimde elleri memelerimle kığım arasında gidip geliyordu. Bana şimdiye kadar gördüğü en değerli şeymişim gibi dokunuyor, nefesimi kesmeye çalışıyordu.

Bızzz.

Aşına olduğum ses dairemde yankılandı.

Geri çekilip birbirimize bakarak nasıl konuşulduğunu hatırlamaya uğraştık.

Bızzzzzzz.

Shep gözlerini kırptırdı ve komodinin üzerindeki saate bir bakış attı. “On biri geçmiş.”

Bızzz. Bızzz. Bızzz.

Topuklarımın üzerine oturdum. Kapıma dayanan her kimse umduğumun aksine buhar olup uçmayacaktı.

Shep de doğrularak tişörtünü aramaya koyuldu. Üzerini giyip pantolonunun fermuarını çekerek kendine çekidüzen verince içim hayal kırıklığıyla doldu.

“Hayırrrr,” diye fısıldadım çaresizce.

Tepkime gülümsedi. “Söz veriyorum ilk fırsatta yine soyunacağım.”

Yataktan kalktım ve çekmecemden bir iç çamaşırıyla sütyen çıkardım.

“Hayırrrr,” dedi gözleri panikle kocaman açılmıştı.

“Gördün mü?” Parmağımı ona doğrulttum. “Birinin giyinmesini izlemek berbat bir şey.”

“Yataktan çıkmana gerek yok,” dedi. “Hemen dönerim.”

GümGÜMgüm.

Birisi kapımı yumrukluyordu. Daha ne olduğunu bile anlamadan Shep önüme geçip elini arkaya uzatarak beni kalçamdan tuttu. “Yukarı nasıl çıkmış?” diye sordu.

“Apartmanın kapısı bazen aralık kalıyor.”

Bir kez daha kapıcıyı çağırması gerektiğine dair bir şeyler homurdandıktan sonra kalçamı sıktı. “Burada kal lütfen.”

Son bir yumruk sesinin ardından daha yumuşak tıklatmalar duyuldu. “Affedersin,” dedi koridordan gelen ses. “Niyetim ortalığı ayağa kaldırmak değildi.”

Sesi tanımamla Shep’in yanına koştum ve kapıyı açmadan önce kolunu tuttum. “Bu, Ethan’ın sesi.”

“Sarhoşmuş gibi konuşuyor,” dedi bana dönerek. “Onunla konuşmak istiyor musun yoksa evine göndereyim mi?”

Düşünceli tavrına eriyip biterken yanağımı kalbine yasladım. “Yanımda bir Shep olması ne güzelmiş.” Başımı kaldırıp ona baktığımda gözlerinde küçük bir rahatlama gördüm. “İyi olduğundan emin olalım.”

Shep beni başıyla onayladı ve dönüp önce kilidi, ardından da kapıyı açtı.

Ethan yürümeyi yeni öğreniyor gibiydi. Öylece dururken bile sallanıp tökezliyordu. “Eve?” Gözlerini kırıştırarak Shep’in arkasına baktığında beni oturma odasının ortasında pijamalarım ile dururken buldu.

“Merhaba Ethan.”

“Affedersin,” dedi ve yalpalayarak içeri girip ayakkabılarını çıkarmaya koyuldu. “Çok ses yaptığım için özür dilerim.”

Ethan zil zurna sarhoşken bile kıyafetlerini düzgünce ilikle-yip temiz tutabilen o insanlardan biriydi. Aynı anda hem rahat hem de gerginmiş gibi görünen yüzü dışında tepeden tırnağa

kusursuzdu. Dengesini kaybettiğinde Shep onu dirseğinden yakaladı. Görünüşe göre evimde olduğunu o ana kadar fark etmemişti.

Gözlerini kısarak görüşünü odaklamaya çalıştı. “Shep?”

“Merhaba.”

Ethan kolunu geri çekti. “Şu lanet herif.”

“Hey!” dedim öne doğru bir adım atarak.

“Hep etrafında dolanıyorsun, değil mi?” dedi Shep’e dönerek. “*Evin* falan yok mu? Habire buradasın.”

Eh, Ethan’ın evime geldiği iki seferde de Shep’in burada olduğu ya da kısa süre sonra geldiği yalan değildi.

“Bu kez niye buradasın? Bir perşembe akşamı saat...” Yaklaşık yirmi saniye boyunca telefonunu cebinden çıkarmaya çalışmasını, birkaç mesajdan çıkmasını ve saati görebilmek için gözlerini kısarak ekranı yüzüne bir yaklaştırdı bir uzaklaştırmasını izledik. “On biri çeyrek geçe?”

“Ethan,” dedim bıkkınca. “Bu seni hiç ilgi—”

“Ah, siktir,” dedi ve tökezleyerek bir önceki gelişinde oturduğu koltuğa doğru ilerledi. Bakışları Shep’le aramda gidip geldi. “*Birliktesiniz*, değil mi?”

Muhtemelen buna ihtiyacı olmadığı için sözlerini onaylamamızı beklemedi.

Başını ellerinin arasına gömdü ve saçlarını çekiştirdi. “Siktir!”

“Ethan!” Hışımınla ona doğru yürümeye başladım ama Shep hafifçe Ethan’la arama girdi.

“Ona bir bardak su getirsen iyi olacak gibi,” diye fısıldadı.

Onu başımla onayladım ve mutfığa yöneldim. Ethan yenden konuşmaya başladığında oturma odasına girmek üzereydim.

“Ondan ayrıldım, biliyor musun?”

Çat diye durunca bardaktaki suyun bir kısmı etrafa sıçradı. “Eleni’den mi?”

Adını duymasıyla Ethan'ın gözleri kızardı ve avuçlarıyla yüzünü ovuşturdu. "Evet. Birkaç saat önce."

"Ah, Ethan."

Shep, Ethan'ın çaprazındaki sehpa oturma ve ellerini ceplerine sokup anlayışlı bir ifadeyle ona baktı. "Üzgünüm, dostum."

"İstediği şeyi... yapamazdım," dedi Ethan. Ağlamaya başlamıştı, yaşların yanaklarına süzülmesine bile izin vermeden gözlerini sildi.

"Benimle ve bebekle bir daha görüşmemeni istedi," diye tahmin yürüttüm.

"En kötü kısmı neydi biliyor musun?" dedi Ethan. "Onu terk edeceğimi anladığında... blöf yaptığını itiraf etti. İstersem bebeği görebileceğimi ama seninle görüşmemi istemediğini söyledi."

Alnını dizine yaslayarak berjerde iki büküm oldu. Shep bana bir bakış attığında hemen yanına ilerledim, birlikte Ethan'ın sarsılan bedenini izlerken eline uzandım.

"Blöf yapmış," dedi Ethan dizlerine doğru. "Kim sevdiği birine *blöf yapar*?"

Benmerkezci insanlar, diye düşündüm ama ona bir şey söylemedim. Muhtemelen zamanı değildi.

"Şimdi siz de sevgili olmuşsunuz." Doğruldu, yüzünde açık bir hayal kırıklığı vardı. Eleni'den bahsederken hassas ve çaresizdi ama konunun Shep'e dönmesiyle öfkesi yeniden alevlenmişti.

"Bana kalırsa bunu ayıldığında konuşmalıyız," dedim. "Koltuğa bir yatak hazırlayabilirim. Ya da şişme yatağı mı tercih edersin?"

"Sen odanda onunla uyurken mi? Hah!"

Koltuğunda öne doğru kayınca Shep öne atılıp onu omuzlarından yakaladı. Ethan'ın bedeni bir öğürtüyle kasıldı.

“Ah, kahretsin,” dedi. Shep onu ayağa kaldırıp banyoya götürürken birlikte tökezleyerek ilerlemelerini dehşet içinde izledim. Ethan kapıdan içeri girdikten hemen sonra açılan klozet kapağının ve fayans zemine çarpan kusmuğun yadsınamaz sesi duyulduğunda yüzümü buruşturdum.

Shep yüzünde bıkkın bir ifadeyle dışarı çıktı. Bakışlarını bana çevirdi. “Biraz kâğıt havlu ve plastik torba rica edebilir miyiz? Belki biraz da dezenfektan?”

Temizlik malzemelerini alıp Shep’in etrafından dolanarak banyoya girmeye yeltendim ama o elimdekileri alarak alnıma bir öpücük kondurdu. “Saat geç oldu,” diye fısıldadı. “Ben hallederim. Sen uyumaya çalış. Ya da biraz uzan.”

Cevabımı beklemeden banyoya girdi ve kapıyı arkasından kapadı.

Paytak adımlarımla kanepeye gidip oturdum. Ethan’ın yine kustuğunu duyabiliyordum. Ardından gelen konuşmaları da öyle.

“Hayır, yapma. Kusmuğumu temizlemeyi bırak. Tanrı aşkına.”

“Sorun değil. Ama bir dahakine tuvaleti tutturduğundan emin ol.”

Biraz daha kusma sesinin ardından sifonun çekildiğini ve musluğun açıldığını duydum.

“Sen iyi bir adamsın, Shep. Tanrım, *çok* iyisin. Siktir git, Shep. Siktiğimin iyisi.”

Hışımınla içeri dalıp onunla böyle konuştuğu için Ethan’ın beynini dağıtmayı çok istesem de Shep kanepeden kalkmama fırsat kalmadan konuşmaya başladı.

“Bana ‘siktir git’ deme, anlaşıldı mı?”

“Neden? *İyi* bir sözcük değil diye mi?”

“Çünkü birine karşı bu kadar kaba davranmanın altında yatan bir *neden* olmalı. Ve bundan daha iyi biri olman gerek.”

“Tanrım. İlla *sen* olacaktın, değil mi?” dedi Ethan küçümseyici bir sesle. “Başımı nereye çevirsem karşıma sen çıkıyordun. Onunla ne zaman yüz yüze görüşsem ya orada oluyordun ya da o senden bahsedip duruyordu. Tahmin etmeliydim. *Her yerden* sen çıkıyordun.”

“Eh, onu senden daha uzun zamandır tanıyorum.”

Ethan ağzına geleni söylemeye devam etti. “Son birkaç ayın kafamı nasıl karıştırdığını biliyorsun ve ne zaman bir karara varsam arkamı döndüğümde yine seni buluyorum. Şimdi de... şimdi de *onunlasın*. Gün gibi ortada... Dünyadaki en nazik, en cömert, en sevilesi adam olduğun yetmiyormuş gibi bir de çocuğumun annesiyle *birliktesin*. Bunun ne kadar dayanılmaz olduğuna dair ufacık bir fikrin var mı?”

Shep güldü, Ethan içeri daldığından beri çıkardığı nazik olmayan ilk ses buydu. “Benimle *dalga* mı geçiyorsun, Ethan?”

“Ne?”

“Tabii ki nasıl hissettiğini biliyorum. Yakışıklı, başarılı ve çoğunlukla iyi bir adamsın, üstelik *hayatımın aşkını hamile bıraktın*. Dayanılmaz şeylerden mi konuşmak istiyorsun?”

Ağzım şaşkınlıkla aralandı. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu.

“Ah,” dedi Ethan. “Kahretsin. Benden nefret ediyor musun, Shep? Lütfen benden nefret ettiğini söyle.”

“Hayır. Senden nefret etmiyorum. Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm. Aksine, değerli bir insan olduğunu düşünüyorum. Eve’i ağlattın. Bunun pek hoşuma gittiğini söyleyemem ama her şeye rağmen... içimden bir ses onun ve bebeğin yanında olacağını söylüyor. Bu benim için önemli bir şey. Bunun için... sana minnettarım. Vicdanlı biri olman Eve için, dolayısıyla da benim için iyi bir şey. Senden nefret etmek enerjiyi boşa harcamaktan başka bir işe yaramaz.”

Musluk tekrar açıldı. “Ayrıca,” diye homurdandı Ethan. “Sürekli görüşeceksek birbirimizden nefret edemeyiz.” Bir an için duraksadı. “Onun için doğru kişi olduğun ortada. Her şeyi bir gün bara geldiğinde anlamıştım zaten. Eve’in yüzündeki o ifade... O kadar heyecanlanmıştı ki bebek karnını tekmeledi. *Benim bebeğim*. Lanet olası Shep için annesinin karnını tekmeledi. Tanrım.”

“Peekiii.” Banyonun kapısını ardına kadar açtım. Shep’e nasıl hissettiğimi *ben* söylememişken bunu Ethan’ın yapmasına izin vermeyecektim. “Ethan, banyomun zeminini yeniden dekore etmeyi bitirdiğine göre sana bir taksi çağırmamı mı yoksa yere yatak hazırlamamı mı istersin?”

Kanepe ya da şişme yatağı rafa kaldırıp ona yeri layık gördüğümü fark ettiyse bile bir şey söylemedi. “Bir battaniye versen yeter,” diye mırıldandı.

İstediği gibi ona dolaptan bir battaniye verdim ve sepetimden bir diş fırçası çıkardım. Ben işerken Shep çöpleri dışarı çıkarıp etrafı temizlemeyi bitirdi ve oturma odasına döndüğümüzde Ethan’ı çoktan sızmış halde bulduk.

Odama girip kapıyı kapadık. Yatak daha önceki aktivitemizden ötürü dağılmıştı ve Shep’in beni yatmadan önce çarşafı düzeltecek kadar iyi tanınması içimi mutlulukla doldurdu. İkimiz de yerlerimize kıvrıldık ve Shep komodinin üzerine dönüp gece lambasını kapadıktan sonra yatağın ortasında buluştuk. Dizlerinin kendiminkilerin arasına sıkıştırdım.

“İlk gecemizi böyle hayal etmemiştim,” diye fısıldadım, burunlarımız birbirine sürtünüyordu.

Gülümsedi ve dudaklarıma usulca bir öpücük kondurdu. “Aslında ben tam da böyle hayal ediyordum. Sarıldığımız kısmı diyorum, Ethan’ı değil.”

Tekrar öpüşmeye başladığımızda *hayatımın aşkı* sözcüğü zihnimde yankılanıyordu. “Shep...”

Dudağıma kondurduğu iki öpücükle durmamı söylediğini düşündüm.

“Bekleyebilir miyiz?” dedi. “Her şeyi ikimiz baş başa kaldığımızda konuşsak?” Duraksadı. “Ya da üçümüz mü demeliyim?” Avuçlarını karnıma yasladı. “Ama dördüncü biraz kalabalık edebilir.”

Onu başımla onaylayıp iç geçirdim ve sırtımı döndüm. Shep vakit kaybetmeden arkama sokuldu ve elini belime doladı, nefesi saçlarımı okşuyordu.

Yirmi Altı

Ertesi gün öğle aramda 44. Sokak'taki küçük –küçücük– çimenlik alanda bir banka oturmuş taco salatamı yiyordum ki Ethan'dan bir mesaj aldım.

Kısa ve özdü: *Benden nefret ediyor musun?*

Ne diyeceğimden emin değildim.

Miden nasıl? diye sormaya karar verdim.

Akşamdan kalmalıkla boğuşuyorum. Ardından bir mesaj daha geldi. *Gerçi dün gece yaptıklarımın sonra bunu hak ettim!* Sonra bir tane daha. *Shep söylediğim onca şeye rağmen kahvaltı için bana omlet ve patates yaptı.*

Kendi kendime güldüm. Ah, Shep. *Benden daha iyi bir insan,* yazdım.

Benden de, diye yanıtladı. *Yaptıklarımı telafi etmenin bir yolunu bulacağım, Eve. Hem senin hem de Shep'in gönlünü alacağım.*

Gözlerimi kırpıştırarak mesajına baktım. Ethan'ın ağzından duyduğum ilk elle tutulur sözdü bu. Bunun farkında olup olmadığını merak ettim. *Peki, dedim kısaca. Beni nerede bulacağını biliyorsun.*

Shep'e hızlıca bir mesaj gönderdim. *Sabah Ethan'a kahvaltımı hazırladın, beyaz atlı prensim?*

Ekranımda bir çizgi filmdeki prensesin reverans yaptığı bir gif belirdi.

Gönlümü çalmaya çalışmayı bırakabilirsin, yazdım. Çoktan öpüştük. Artık pantolonunun düğmesini açıp televizyonun karşısına kurularak hayalarını kaşımakta özgürsün.

Flört yeteneklerinin eşi benzeri yok gerçekten, dedi. Ardından bir mesaj daha geldi: Ama hayalarım bu izne çok sevindi.

Bu güzel sohbetin ardından yemeğimi bitirip ofise döndüm.

Ayaklarım beni yan girişe doğru götürdüğünde karşıma yaklaşık iki buçuk metre yüksekliğindeki bir pencerenin ardında emekleyip bağırان on kadar küçük çocuk çıktı. Burası Vahşi Yaşam Vakfı'nın ortağı olduğu kreşti.

“Ne diyorsun?” diye sordum karnıma.

Çocuklar gayet mutlu görünüyordu. Yarısı, üzerine gazete serilmiş masalarda turşu büyüklüğündeki kalemle boyama yapıyor, diğer yarısıysa bir öğretmenin onlara kukla gösterisi izletmeye çalıştığı köpük döşemeli alanda emekliyordu. Ah ama şu köşedeki çocuğa bakın. Uzun, kıvırcık saçları vardı ve ağlıyordu. Olamaz. Birileri ona yardım etmeliydi! Bundan hiç hoşlanmamıştım. Kızarmış budumu böyle bir yere asla emanet edemezdim. Oh, nihayet çocuğun yanına uzun, kızıl saçlarını atkuyruğu yapmış ve elbise giymiş bir öğretmen geldi. Kadın çocuğun önünde diz çökerek konuşmaya başladı. Birlikte odanın öteki ucuna, tuvalet olduğunu tahmin ettim ettiğim yere gittiler. Pekâlâ, bu o kadar da kötü değildi. İç geçirerek ofise doğru yürümeye devam ettim.

Asansörle yönetici ek binasına çıkarken düşüncelerim istemsizce Shep'e kaydı. *Beni öperken ters bir Y harfi gibi açılmış bacakları. Midem kasıldı. Saçlarını kestirdikten sonraki alnı. Ellerimle yüzümü kapadım. Liseli ergenler gibi koltukta öpüştükten sonra iki yetişkin gibi yatağında çıplak öpüşmemiz. İçimi dolduran mutlulukla ağızımdan bir sevinç çığlığı kaçtı.*

Kata geldiğimi belirten *ding* sesi duyulunca asansörden indim ve kapılar arkamdan kapanırken Willa'nın sözleri davetsiz bir misafir gibi zihnime süzüldü. *Her şeyin hem büyüğü hem de kafa karıştırıcı olduğu ve ne istediğini bilmediğin için asla istediğini elde edemediğin bu kıpır kıpır, hayali dünyada yaşıyorsun. Ne istediğini hiçbir zaman bilmedin.*

Fakat... bu artık doğru değildi. Kendimi bildim bileli ilk kez tam olarak ne istediğimi biliyordum.

Bebegi ve Shep'i istiyordum. İçimi dolduran bu duygunun tadını çıkardım. Güçlü ve engindi.

Birden, istersem hayatımın diğer kısımlarının da böyle olabileceğini fark ettiğimde nabzım hızlandı.

İnsan ne istediğini anladığında son sürat ona doğru koşmaya başlamak istiyordu hemen.

Karalı adımlarla ek binada ilerlemeye başladım.

Micah yüzümdeki ifadeyi incelerken elindeki kâğıtları karıştırdı. Xaria'nın ofisinin kapısına yürürken Bevi suladığı saksıyı taşırdı.

Derin bir nefes alarak kapıyı çaldım.

“Gir.”

Bir yığın evrak işiyle uğraşan Xaria bugün zebra desenli bir elbise giymiş, kedi gözü çerçeveli bir gözlük takmıştı. Bir yarışma programında büyük ödül olarak verilen araba kadar parlak saçlarına yeni fön çekilmişti. Bakışları beni bulduğunda başını dosyalardan kaldırdı.

“Eve. Senin için ne yapabilirim? Otursana.”

Bir derin nefes daha alarak midemdeki çalkantıyı yatıştırma-ya çalıştım. Oturdum ve sırtımı sopa yutmuş gibi dikleştirdim.

“Bana teklif ettiğiniz muhasebe asistanlığı pozisyonu hakkında konuşmak istiyordum.”

“Ne güzel,” dedi. “Ben de öyle umuyordum.”

Tam konuşmaya başlayacaktım ki dikkatini bilgisayarına çevirdi. Bir süre bir şeylere tıklamasının ardından ekranı bana çevirince muhasebe dersleri veren bir kursun internet sitesini açtığını gördüm.

Gözlerimi kırptırdım.

“Derslerinin de yöneticilik eğitiminin ücretini de vakıf karşılayacak.”

“Muhasebe ve yöneticilik...” dedim. Bana teklif ettiğini pozisyon bu iki niteliği de gerektirmiyordu. “Bu... Bu...”

“Benim pozisyonum mu?” Belki ilk kez dudakları sıcak bir gülümsemeye kıvrıldı. “Kısa zaman önce bir şey fark ettim, Eve. Her konuşmamızda sana kariyer değişikliğinden bahsedip durdum. Eninde sonunda benim yerime geçmen için gözüme seni kestirdiğimi hiç açık açık söylemedim.”

“Ne?” Bense kendine kirli işlerini yaptıracak birini aradığını düşünmüştüm.

Gözleri yine kısıldı. “*Bu* kadar şaşıracığını düşünmemiştim. Seni ekibin finans ayağına geçirme konusunda neden bu kadar ısrarcı olduğumu sanmıştın?”

“Ben... affedersiniz. Biraz kafam karıştı. Doğru mu anlıyorum? Beni finans departmanının başına geçirmek mi istiyorsunuz?”

Bir elini kaldırarak yavaşlamamı işaret etti. “Eh, dediğim gibi seni finans departmanına alacağız ve birkaç yıl eğiteceğiz. Sonra günün birinde... bu koltukta oturmanı istiyorum.”

“Neden *ben*?” Sözcükler dudaklarımdan dökülüyordu.

“Çok yönlü çalışanlarımızdan birisin. Her departmanda elin var. İK, finans, hizmet, internet sitesi, projelerin redaksiyonu. Organizasyonun nasıl işlediğini biliyorsun, doldurulması gereken boşlukları görüyorsun, herkesçe seviliyorsun. Bence en bariz aday sensin.”

Karnımı okşadım ve bende bir potansiyel gördüğü için şaşkına döndüğümü belli etmemeye çalıştım. “Bunları... sırf haber bültenini yazmama dayanarak mı söylüyorsunuz?”

Xaria’nın yüzünden belli belirsiz bir şaşkınlık geçti. “Kuruluşun geleceğini benim kadar düşündüğünü anlamama yardımcı olan şey bültendi. Vakfın bütünlüğünü gerçekten önemsemeyen biri her ay bunu hazırlamaya saatlerini harcamaz.”

Pekâlâ. Artık ofisine esas gelme nedenimi söylemenin zamanı gelmişti. Ya şimdi ya da hiç, Eve. “Xaria... bunları sadece iyi niyetimden yapmadım. Hepsi bir tür *plandı*. Vakfı nasıl anladığımı ve analizlerimi göstermeye devam edersem... eh, bunu bilmen gerek...” Derin bir nefes alıp uçurumdan atladım. “Günün birinde bir politika analisti olmak istiyorum.”

Bir süre gözlerini kırpıştırdı. Tepeden tırnağa beni süzdü. Tekrar gözlerini kırpıştırdı. “Politika analisti?”

“Evet. İdari kadrodan proje ekibine geçmenin büyük bir değişiklik olacağını farkındayım ve... bak, aslında buraya iş başvurusu yapmamın nedeni de buydu. Kendimi bildim bileli en büyük hayalim koruma alanında çalışmaktı ve analist pozisyonu için yeterince vasıflı olmadığımı biliyordum, bu yüzden idari kadroya başvurarak deneyim ve bilgi edinebileceğimi, bir pozisyon açıldığında da halihazırda vakıfta çalışan birini seçeceklerini umdum.”

İdari kadroya ihanet ettiğim için kıcıma tekmeyi basacağını sanmıştım. Fakat beni incelerken yüzündeki titizlik yerini neredeyse meraka bıraktı. “Hangi bölümden mezundun?”

Yüzümü buruşturdum. “Fen Fakültesi. Ekoloji.”

Gözlerini kısarak başını yukarı aşağı salladı. “İyi bir temel ama bu pozisyona alınan neredeyse herkesin en az yüksek lisansı olduğunu biliyordur eminim. Daha ilgili bir alanda.”

“Biliyorum. Sadece... burada çalışarak çok fazla deneyim biriktirdim. Sanırım içten içe...”

“Madem politika analisti olmayı bu kadar çok istiyorsun neden bir yüksek lisansa başvurmuyorsun?”

Ona ağızım açık bakmamak için kendimi zor tutuyordum. Bu konuşmanın böyle geçeceğini hiç hayal etmemiştim. Bunu istememi garip bir şekilde... iyi karşılıyordu.

“Bilmiyorum, sanırım bunu yapmayı... büyük bir risk olarak gördüm. Ya onca dersle uğraşıp *yine de* işi alamazsam?” dedim gözlerimi yere dikerek. Karnımı işaret ettim. “Hem artık okula dönmem söz konusu bile olamaz.”

“Nedenmiş o?” Kaşını kaldırdı.

Yeniden karnımı gösterdim ve risk alarak ona esprili bir cevap verdim. “Biliyorsun ya, içeride bir bebek var.”

“Derslere giren tek çiçeği burnunda anne olacağını mı sanıyorsun?” Bu fikrimden o kadar etkilenmemişti ki böyle düşündüğüm için kendimden utanıp güldüm.

“Senin de yükseğini hamileyken yaptığını biliyorum,” diye boyun eğdim. “Ama bilmiyorum... her seçenek gözüme çok zor görünüyor. Hem kendim hem de bebek için.”

“Her şey zordur, Eve. Hayat denilen şey zordur. Herkes için. Çocuğunu bundan koruyamazsın.”

Xaria’dan annelik tavsiyesi almak mı? Tanrım, herkes ne ara bu kadar çok yönlü olup çıkmıştı?

Kafamı toplayarak, “Haklısın,” dedim usulca. “Ama... hem tam zamanlı çalışıp hem de en az yarım günümü okulda geçirirken bebekle nasıl vakit geçireceğim? Bakım masraflarını nasıl karşılayacağım?”

İç geçirdi ve sandalyesinde hafifçe döndü. “Böyle sorulardan nefret ediyorum.”

“Affedersin?”

Masasının altına uzanarak fısıfıslı bir şişe çıkardı ve benimle konuşurken bir yandan da bitkilerini sulamaya başladı. *Fıs. Fıs.* “Zeki ve akli başında kadınları çocuklarıyla vakit geçirebilmek uğruna düşük seviyeli pozisyonlara mahkûm ettikleri için bu sorulardan nefret ediyorum.” *Fıs. Fıs. Fıs.* “Pek çok nitelikli insanı hak ettikleri işten mahrum bırakıyor. Tam da bu yüzden finans departmanının başına bir erkek geçirmek istemiyorum.”

“Micah’yı bile mi?”

“Micah dünyalar tatlısı biri,” dedi. “Eve, ben ofisin tuvaletlerini temizledim. Yıllarca patronun sekreterinin sekreterine kahve getirip götürdüm. On yıllarca günde on iki saat mesai yaptım. Bıkmadan usanmadan dersler aldım. Sabırlıydım. Başkaları benden önce terfi alınca pes etmedim. Yıllar içinde iş tanımını ufak ufak genişleterek neredeyse her departmana el atmanı izledim. Vakfın işleyişini son derece kapsamlı anladığımı gördüm. Her çalışanı tanıyor, her projeyi, her iş ortağını biliyorsun. Bütün personelin katıldığı toplantılarda ikram edilen keklerden her ay hazırladığın bültene kadar her şeye hâkimsin. Dahası, tüm bunları mesai saatlerin içinde yapıyorsun. Hiç fazla mesai ücreti istemedin. Bunun nasıl bir iş ahlakı gerektirdiğinin farkında mısın? Her idari personel, vakfı ayakta tutmayı kendine görev edinmez. Bu hırslı olmayı gerektirir ve bunu takdir ederim.”

Hayatım boyunca birinin beni böyle tarif ettiğini hiç duymamıştım. Söylediklerinin aksine hâlâ başladığım pozisyonda olmamı hep büyük bir hırs *eksikliğine* yormuştum. İçim garip bir enerjiyle dolmuştu ve başım dönüyordu. Hem binanın etrafında bir tur koşmak hem de uzanıp biraz kestirmek istiyordum.

“Artık emekli olmak istiyorum,” diye devam etti Xaria. “Ama yerimi bir *kadına* devretmek istiyorum. Bu pozisyonu bütün dürüstlüğüyle, dişiyle tırnağıyla mücadele ederek hak etmiş birine.”

Kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Xaria bir eliyle şişeyi tutmuş, diğeriniyse beline dayamıştı. Gözümde savaşçı bir tanrıçadan farksızdı ve düşüp kalkamayacağımdan korkmasam hiç durmaz, önünde eğilirdim. “Beni buna layık gördüğün için sana minnettarım, Xaria. Çok gururlandım. Haklısın. Burada çalışmaya devam etmek istiyorum. Ama... bunu bir politika analisti olarak yapmak istiyorum.” Boğazımı temizledim. “Ve bu yeniden okula dönmem gerektiği anlamına geliyorsa... onu da yapmanın bir yolunu bulacağım.”

Göğsümde boş bir çarpıntı vardı. Şu ne-istediğimi-söyleme olayı sistemime fazla gelmişti. Kendime yüksek lisansa başlamanın imkânsız olduğunu ve böyle devam edersem günün birinde müdürümün edindiğim deneyimin beni kusursuz bir aday yaptığını fark edeceğini kaç kez söylemiştim? Bunun gerçekçi ve olası bir senaryo olmadığını kaç kez görmezden gelmiştim?

Kendimi ne zamandır kandırıyordum?

Hatta daha iyisini sorayım: Bunu neden yapmıştım?

Xaria iç geçirdi ve şişeyi bir kenara bırakarak yerine oturdu. “Eh, bu azminin finansa yönelik olmadığına üzülmedim diyemem.”

“Üzgünüm.”

Başını çevirip uzunca bir süre duvarın tepesindeki küçük pencereye baktı. Tekrar bana döndüğünde gözlerinde bıkkınlık ve adını koyamadığım bir şey saklıydı. “Doğum izninden döndüğünde bir toplantı yapacağız. Sen, ben ve insan kaynakları. İşini ve okulunu bir arada yürütebilmenin bir yolunu bulacağız. Maaşından kesintiler olabilir ama sigortanı devam ettirebileceğimizden eminim.”

Söylediklerini iki kez daha tekrar etmesini isteme dürtüme direndim. Az önce gerçekten de okula geri dönmemin

önündeki en büyük engellerden birini ortadan kaldırmayı mı teklif etmişti?

Xaria dudaklarını büzüp iç geçirdi ve gelecekte beni bekleyen ihtimalleri yeniden yazmamış gibi dikkatini bilgisayarının ekranına çevirdi. “Döndüğünde konuşuruz.”

Masama geri döndüm ve kendimi aptal gibi hissetmeyi beklemeye koyuldum. Xaria’ya resmen eğitim seviyemle alabileceğim en yüksek maaşlı iş için beni düşünmeyi bırakmasını söylemiştim. Yüksek lisans yapmak istediğimi itiraf etmiştim. İstedğim her şeyi... açık açık belirtmiştim.

Bu hem dehşet verici hem de tatmin edici bir histi.

Her şeyi önce bebeğe, şimdi de Xaria’ya söylemiştim. Artık eteğimdeki tüm taşları dökmem gereken tek bir kişi kalmıştı: Her şeyin fitilini ateşleyen adam. Onu ne kadar istediğimi tahmin bile edemezdi. Ama öğrenmek üzereydi.

Yirmi Yedi

Trenden iner inmez telefona sarılıp Shep'i aradım.

"Selam." Sesi bir fincan sıcak çikolata kadar tatlıydı.

"Bir ihtimal hâlâ evimde olabilir misin?"

"İıı..."

"Bunu evet olarak alıyorum."

"Burayı çok seviyorum! Sabah Willa'ya uğrayıp bilgisayarımı aldım ve üzerimi değiştirdim. Eve varmak üzere misin?"

"Sokaktayım. Birazdan görüşürüz."

Eve girdiğimde içerde birinin olması garip bir histi. Dairem hayat dolu gibiydi. Kapıda beni Shep'in gelişigüzel bıraktığı devasa ayakkabıları karşıladı. Mutfaktan zamanlayıcının ötüşü geliyordu ve açık pencerelerden içeriye hoş bir esinti doluyordu.

Peki ya en önemli detay neydi? Shep fırından bir ekmek çıkarıyordu. Somunun ekirdekli yüzeyine dokunup çıkardığı ı-tırtıyı dinledi. Ardından tepsiyi ocağın üzerine bıraktı ve fırın eldivenlerini çıkararak bana doğru döndü.

"Hoş geldin," dedi.

Mutfağı girip ellerimi yıkadım ve içeriye bir göz attım. Meyve kâsemde benim koymadığım elmalar duruyordu. Kurdele ieğimin yapraklarının üzeri su damlacıklarıyla parıldıyordu. Buzdolabına mıknatısla tutturduğum ultrason fotoğrafım düzeltilmişti.

Vakfın altındaki kreşi, tahta blokları, diz çökmüş öğretmenleri ve çocuğumun dökceceğı ama benim göremeyeceğim gözyaşlarını düşündüm. Ben işyerinde e-postalarımına bakarken eve gelip Shep'in elleriyle yaptığı onca ekmeğı yiyeceğini hayal ettim. Ellerimi kuruladım ve beni izleyen Shep'e döndüm.

"Shep..." diye söze başladım ama bütün cesaretim bir anda buhar olup uçtu. Sonra bisikletine bağlanmış bebek koltuğunu düşündüm ve bunu yapmam gerektiğine karar verdim. "Bunu hayal ederken..." Elimi gelişigüzel sallayarak mutfağı, ardından da karnımla onu işaret ettim. "Bizi... bebeğı birlikte büyütürken mi görüyorsun?"

İfadesi değıştiğinde başım hafifçe döndüğünü hissettim.

Ellerimi tutarak beni kanepeye götürdü. Neredeyse kucak kucağı oturduk. Ya benim ellerim titriyordu ya da onunkiler. Emin olamıyordum.

"Buna hem uzun hem de kısa bir cevabım var," dedi ellerimi avuçlarının içine alarak. "Önce hangisini duymak istersin?"

"Kısa olanı. Sonra da uzununu."

"Peki." Uzun bir nefes verdi. "Bebeğın olacağını ilk öğrendiğimde uzunca bir süre sadece sana nasıl yardımcı olabileceğimi düşündüm. Ama bebeğın tekmelediğini hissettiğim gece-den beri içten içe... onu *tanımak* için sabırsızlanmaya başladım. Yani... o senin çocuğın, o yüzden harika biri olacağından emim. Ama... hiçbir varsayımda bulunmuyorum. Bazen umut insana ağır gelir. Kısacası onun Shep Amca'sı, arkadaşı ya da sadece Shep'i olacağım. Herhangi bir... etikete gerek yok. Sadece yanınızda olmak istiyorum. Sen yanınızda olmamı istediğın sürece."

"Pekâlâ," dedim uzun bir duraksamanın ardından. *Umut* demişti. *Bunun kötü bir haber olmadığını biliyorsun*, demişti aylar önce ona hamile olduğumu söylediğimde. "Uzun cevap ne?"

Parmağıyla dirseğimden bileğime uzanan bir çizgi çizdi, bakışları parmaklarını takip etti ve içim belki de cevap vermeyeceğine dair garip bir hisle doldu. Son birkaç günün senin için zorlu geçtiğini biliyorum. Önce ben, sonra Ethan...

Başımı eğerek bakışlarımı onunkilerle buluşturdum, yüzünde nafile bir çabayla gizlemeye çalıştığı bir ifade vardı.

“Eve...” dedi usulca, gözleri hâlâ koluma çizip durduğu çizgiydi. “Aramızdaki bu şey... artık farklı geliyorsa... sonuçta Ethan da kız arkadaşından ayrıldı...”

“Ne?” Ayağa fırlayıp ellerimi belime yasladığımda başını kaldırarak bana baktı, ağzı şaşkınlıkla aralanmıştı. Sanırım o kadar hızlı davranmıştım ki tepkime hazırlıksız yakalanmıştı. “Shep...”

“Bir şey söyleyebilir miyim?” Oturduğu yerden bana bakıyordu, dizleri benimkilerin iki yanında, elleri ellerimdeydi.

“Elbette.”

Alnını parmaklarıma dayadı ve iki üç nefes boyunca öylece durdu. Başını yeniden kaldırdığında karşımda bambaşka bir adam var gibiydi. Gözleri irileşmişti, ağzı hafifçe aralanmıştı ve hızlı nefesler alıp veriyordu. Söyleyecek bir şeyi olan bir adamdı bu.

“Eve... son birkaç ayın, yaşadığımız her küçük anın benim için ne kadar değerli olduğunu sana anlatamam. Ağzının konuşamayacak kadar yemekle dolu olması. Rasgele şeylerden bahsettiğin mesajlar. Çat kapı sana uğrayabilmem ve kapıyı açıp karşında beni gördüğünde sevinmen. Büyük şeyler de var tabii. O gece...”

Neyi kastettiğini açıklamasına gerek yoktu. Hangi geceden bahsettiğini çok iyi biliyordum. “O gece,” dedim sözlerini başımla onaylayarak.

Gözleri dalgındı; tişörtümün altına elini sokup beraber yattığımız o lavanta rengi duvarların arasına geri dönmüştü.

“Öyle bir şeyi seninle paylaşmak,” dedi. “Seninle o şekilde uykuya dalmak, kendimi birine hiç bu kadar yakın hissetmemiştim. Sence de o an bir kapı gibi değil miydi? O gece ardına kadar açtığımız ve takip eden diğer tüm anların son sürat içeri aktığı bir kapı? Senin evinde baş başa yemek yememiz. Sinema salonunda flörtleşmemiz. Yatağında uyumam. Saçlarını açmam. Birlikte ev bakmamız. Sonra... sonra da parkta olanlar. Tüm bunlar bu küçük insanın” —elini hafifçe karnımda gezdirdi— “tekmelemek için o anı seçmesi sayesinde oldu. Hayatımın en özel anıydı bu.”

Titrek bir nefes verdi. Gözleri bir aslanınki kadar, yaz güneşine taş çıkaracak kadar parlaktı. Donakalmıştım. Kılımlı kıpırdatamıyordum. “Hâlâ göremiyorsan...” dedi. “Gerçek gün gibi ortada değilse... söyleyeceğim çünkü uzun zamandır bunu söylemek için yanıp tutuşuyorum... Eve, seni hiç kimseyi sevmediğim kadar derinden seviyorum. Kafayı seninle bozmuş gibiyim. Sana o kadar âşığım ki...”

Sözlerini yarım bıraktı ve alnını yine parmaklarıma dayadı. İçimi dolduran rahatlamanın ve sevincin etkisiyle çılgılık atmak istiyordum. Ecel terleri dökmekten iliklerime kadar buz kesmeye kadar her şeyi saniyeler içinde yaşamıştım. Parmakları ellerimin üzerine açılıp kapandı, başını hâlâ kaldırmamıştı. Gözlerimin önünde önemli bir an yaşıyormuş gibi hissediyordum. Uçurumun kenarındaymış da canı pahasına cılız bir dal parçasına sadece parmak uçlarıyla tutunmaya çalışıyormuş gibiydi. Ellerini sıktım çünkü yapmazsam kayıp düşeceğinden endişeleniyordum.

“Bilmeni istiyorum,” dedi. “Kafanın karışmaması ya da aklını kurcalamaması için bunu söylemem gerekiyordu. Kendim için sana her şeyi yüksek sesle itiraf etmem gerekiyordu.”

Nabzım yokuş aşağı giden bir tren gibi hızlandı. Neden sözleri garip bir şekilde kulağıma bana veda ediyormuş gibi gelmeye başlamıştı? “Shep...”

“Ama dediğim gibi, hislerin Ethan’ın kız arkadaşından ayrılmasıyla değiştiyse senden hiçbir şey beklemediğimi bilmeni istiyorum. Sadece bir kez olsun bunu söylemek istedim.”

Şaşkınlıkla şiddetli bir kahkaha koyuverdim. Gerçekten sevdiğimi düşündüğüm tek adam az önce kimseyi benim kadar derinden sevmediğini söylemiş, ardından da beni başka bir adamın peşinden koşmaya teşvik etmişti. “*Shep*, bunu ciddi ciddi düşünüyor olamazsın...”

Yoksa düşünüyor olabilir miydi? Ethan çocuğumun babasıydı. Nazik ve başarılı bir adamdı, aramızda seks yapmamıza yetecek bir bağ ve çekim olduğu da ortadaydı. Kız arkadaşı olduğunu öğrendiğimde hıçkırığa hıçkırığa ağlamıştım ve —en önemlisi— *ona karşı ne hissettiğimi Shep’e hâlâ söylememiştim*.

“Bir saniye.” Ellerimi önüme kaldırıp derin bir nefes aldım. “Beni” —parmaklarım ikimiz arasında gidip geldi— “bu saçmalık her neyse onun yüzünden kibarca terk etmene izin vermeyeceğim. Hayatta olmaz. İmkânı yok. Ethan dün gece yapacağımız seksi mahvetmiş olabilir ama bana âşık olduğunu söylediğin anı mahvedemeyecek. Kusura bakma. Hatta ne yapacağız, biliyor musun? Bizi zamanda birkaç dakika geriye götüreceğim. Evet, yapacağımız şey tam da bu. Eve yeni geldim ve kapıdan az önce içeri girdim. Sen de kanepede oturmuş beni bekliyorsun. Tamam mı?”

“İl...” Shep sözlerimi idrak etmekte zorlanıyormuş gibi görünüyordu. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve hâlâ titrek nefesler alıp veriyordu. Ama ne yapacaktı ki? Bana hayır mı diyecekti? “Peki.”

Ellerimi bir kez çırpıtım ve etrafımda döndüm. Yeterli değilmiş gibi gelince bir tur daha döndüm.

“İl...” dedi. “Ne yapıyorsun?”

“Dedim ya, bizi zamanda birkaç dakika geriye götürüyorum.”

“Aa, böyle mi yapılmıştı?”

“Herhalde.” Hâlâ ağır ağır dönmeye devam ediyordum. “Zamanda seyahat çok kolay bir şeydir. Neden daha fazla insan bunu yapmıyor anlamıyorum.”

Nihayet durup ona döndüm. “Selam. İştenden döndüm,” dedim.

“Selam,” dedi. Gerginliğimi üzerimden atamamış olsam da saçma oyunumu sürdürmeye niyetliydim.

Ona doğru bir adım attım ve büyük uğraşlar sonucu kucığına tırmanmayı başardım. “Hayallerimde bu kadar debelenmemiştim,” dedim bacaklarımı iki yanına atarken. Elleri içgüdüsel olarak belime dolandı. “Her neyse,” dedim ve bakışlarımı onun kilerle buluşturdum. Parmaklarımı tişörtünün yakasından içeri kaydardım, eklemlerim tenine değiyordu. “Ben de seni seviyorum ve erkek arkadaşım olmayı kabul edeceğini umuyorum.”

Donakaldı. Koca bir buzdağına taş çıkarabilirdi. Şoku atlatması için ona birkaç saniye verdim, ardından yakasını hafifçe çekti. “Shep.”

Bakışları yeniden hayatla dolarken gözlerini kırptı. “Affedersin,” dedi titrek bir sesle. “Tekrar edebilir misin?”

“Gerçekten bu kadar şaşırdın mı?”

“Eve. Tekrar et.”

“Erkek arkadaş ve kız arkadaş. Sen ve ben. Ağacın altında oturmuş öpüşüyoruz. Atladığım bir yer var mı?”

“Evet.”

“Ah, doğru. Seni seviyorum.”

Belimde kenetlediği elleri çözüldü ve teker teker omurgamı tırmandı. Omuzlarımı ve boynumu aşip yüzümü avuçlarının arasına aldı. Elleri güçlüydü. Az önce birinin onu sevdiğini

öğrenmiş bir adamın elleriydi. Öpücügüyse hiç olmadığı kadar yumuşacıktı. Dudaklarımız birlikte hareket ederken Shep dört bir yanımdaydı. Her şey oydu. İçimde bir ateş yanıyor gibiydi, parmak uçlarım karıncalanıyor, kemerinin tokasına değen noktalarım sızlıyordu.

Dudakları çeneme ilerlediğinde, “Shep,” dedim nefes nefese. Başım bir yana düştü, her şey bulanık renklerden ve sırtımdaki beni tutan güçlü koldan ibaretti. Shep yeniden dudaklarıma yapıştı. Daha önce hiç böyle öpülmemiştim. Sanki ağzım bir çiçektir ve o da nazik ama kararlı hareketlerle merkezimde saklı nektara ulaşmaya çalışıyordu. Boynuma döndü, kirli sakalı geçtiği her yerin ardında enfes bir sızı bırakıyordu. Başımı geriye attım ve Shep dudaklarını köprücük kemiğime götürürken beni sıkıca tuttu. Hedefine ulaştınca usulca ısıtıp ardı arkası kesilmeyen öpücükler kondurdu, burnuyla yakamı kenara itti. Tenime doyamıyor gibiydi, tişörtümün kolunu kavrayıp sertçe çekti. Sutyenimin askısını öptü ve koltuk altına doğru ilerledi. Kokumu ciğerlerine çekerek inledi.

“Bunu söylediğine inanamıyorum,” dedi tenime doğru.

“Ben de. Ah!” Vücudumu geriye yatırırken omuzlarına yapıştım, tişörtümün üzerinden mememi okşadı. Ellerinden birini yan tarafıma kaydırarak başparmağını göğsümün altına yaslayıp mükemmel bir L oluşturdu. Kucağında kıpırdandım, beni bu ıstıraptan bir an önce kurtarması için yanıp tutuşuyordum.

Eyvah. Ya Shep işleri ağırdan almak isterse? Ya aklımı yavaş yavaş başımdan almak niyetindeyse? Ya tişörtümü düzelterip beni biraz dinlenmem için saygıyla yatağıma götürmesine saniyeler kaldıysa?

“Seni tekrar çıplak görebilir miyim?” diye sordu, sesi neredeyse duyamayacağım kadar, bir beton duvarın ardından, bir dağın tepesinden, okyanusun ötesinden sürüklenip gelmiş kadar

alçaktı. Ardında yirmi beş yıllık bir bekleyiş saklıydı. “Üzerini çıkarabilir miyim? Nerede istersin? Banyo? Duş? Yatak? Döşemelerin üzeri? Kanepe? Hiç fark etmez. Sadece...”

Gözkapakları saydığı her seçenekle daha da kapandı ve sonunda aslanlarınkini andıran kahverengi gözlerini neredeyse göremez hale geldim.

“Çıkarabilirsin. Yatak olur mu? Pek heyecan verici olmadığını biliyorum ama...”

Kalkmama yardım etti, ardından kendisi de doğruldu ve elimden tutarak yatak odasına doğru ilerlemeye koyuldu. Yarı yolda duraksadı, arkasını döndü ve tekrar dudaklarıma yapıştı. Bir mıknatıs gibi bana çekilip duruyordu. Öpücüğümüzün tutkusuyla iyice eğildi ve bir yandan öpüşüp bir yandan tökezleyerek yatağa doğru ilerlemeye çalıştık. Çok geçmeden bir *bam* sesi geldi, Shep dirseğini kapı çerçevesine çarpmıştı.

“İyi misin?” diye sordum geri çekilerek.

“Ha? Ne?” Sonra yine dudaklarıma yapıştı ve sarsak adımlarla ilerlemeye kaldığımız yerden devam ettik. Dirseğini çarpmış olması umurunda bile değildi. Beni yatağın kenarına oturttu ve yumruklarını kalçamın iki yanına yerleştirdi. Öpücük baş döndürücüydü. Beynime bir nebze oksijen gideceğini umarak bir an için geri çekildim.

“İyi misin?” dedi pürüzlü, alçak bir sesle. Gözleri benimkilerin hareketini takip ederek bir an bile teması bozmadı. Geniş omuzları ve benim için kestirdiği saçlarıyla üzerime eğilmiş vaziyetteydi.

“Kimseyi senin kadar arzuladığımı sanmıyorum,” diye fısıldadım. Titreyen parmaklarımla tişörtünü çekiştirdim. “Kıyafetler berbat. Olamaz, geriliyorum. Şunu bir an önce yapalım.”

Gülerek burnunu benimkine sürttü, aramızdaki bir nefeslik mesafeden beni izliyordu. “Eve,” dedi.

“Ne oldu?”

“Birlikte olmak istediğim ilk kişi sendin. Sen gözümde seksin *beden bulmuş* halisin. Sakıncası yoksa... senin için de sorun olmazsa biraz keyfini çıkarmama izin verir misin? Daha hızlı gitmemi istersen bana söyleyebilirsin, olur mu?”

Ben kim oluyordum da ona karşı çıkacaktım?

“Ah, olur tabii,” dedim zekâmı konuşturarak.

Shep bir yandan tekrar gülüp bir yandan kıyafetlerimi çıkarmaya başladı. Üzerimdeki her şeyin düğmelerini açıldı, çıkarılıp bir kenara fırlatıldı. Beni bir oturtuyor, bir yatırıyor, bir kaldırıyor, bir döndürüyordu. Her bir santimime özenle öpücükler kondurmak ve kokumu içine çekmek için duraksadığından işinin bitmesi uzun dakikalar sürdü. Üzerimde sutyenim ve iç çamaşırla yatakta dizlerimin üzerinde, ona sırtım dönük vaziyette duruyordum. Görünüşe göre Shep’in kışımın üzerindeki gamzelere özel bir ilgisi vardı. Sırtımın her noktasını arşınlayarak kaburgalarımı teker teker ezberlemeye çalışıyor gibiydi. Kıpırdanıyor, eriyor, belli belirsiz küçük sesler çıkarıyordum. Ağzını sutyenimin kopçasında hissettim. Dişlerini tenime sürttüğünde dudaklarımdan bir ses daha döküldü. Bunu farklı bir haz yaşadığıma yormasına bakılırsa dâhi olmalıydı. Kopçayı tenimden kaldırdı ve uzun uzun sırtımı kaşımaya koyuldu. Bir kedi gibi eğilip bükülerek mırıldanmaya başladığımda güldü.

Omzumun üzerinden ona bir bakış attım. “Hızlan biraz,” dedim.

İsteğimi başıyla onaylayarak kopçamı açtı. Sutyenimi bir kenara fırlatmamla ellerini önüme kaydırıp ve memelerimi sıcacık avuçlarının arasına aldığı anda inledik. Boynumla omzumun birleştiği noktaya bir öpücük kondurup memelerime masaj yaparken iç çamaşırlarımın daha önce bu kadar işe yaramaz olmadığına yemin edebilirdim. Bacaklarımdan arasındaki

sıcaklığı, ıslaklığı hissedebiliyordum ve Shep'e duyduğum arzu-
dan kaynaklanan o sızı başlamıştı.

Ona döndüm ve yatağımın onunla neredeyse göz hizasına
gelmemi sağlayacak kadar yüksek olmasına şükrettim. Tişörtü-
nü tekrar çekiştirdiğimde kollarını kaldırarak onu kumaşı üze-
rinden yırtarcasına çıkarmama izin verdi. Tekrar bana doğru
eğilmeye başlamıştı ki elimi havaya kaldırarak onu durdurdum.
Gözleri memelerime kenetlenmiş, ağzı hafifçe aralanmıştı ve
göğsü alıp verdiği derin nefeslerle inip kalkıyordu.

Karşımda duran vücudunu görmemle neden ağırdan almak
istediğini nihayet anlamıştım. Güçlü kaslarını avuçlarımla test
ettim. Shep benim için kıpırdamadan durmaya devam etti. Gö-
ğüs kılları ve sıcacık teni aklımı başımdan alıyordu. Bugün kemer
takmamıştı (ne düşünceli bir hareket ama) o yüzden kot panto-
lonunun düğmesini açıp çekiştirdiğim gibi bir kenara fırlattım.
Aleti yeşil baksırına dayanmış, kumaşı zorluyordu. Bakışlarını
üzerimden ayırmadan ayak parmağıyla çoraplarını çıkardı. Öne
doğru uzanarak kollarını iki yana açtım ve dişlerimi pazılarına
geçirdim. Ardımda öpücükler bırakarak güçlü omuzlarına, ora-
dan da boynuna çıktım.

Sarılıp öpüşmeye başladık, her şey aramızdaki sıcaklık ve
birbirine değen tenlerimizden ibaret gibiydi. Her santimimiz
birbirine sürtünüyordu. Ellerimiz kavuştuğunda parmaklarımızı
zı kenetledik. Shep geri çekildi ve parmaklarını iç çamaşırımın
lastiğine geçirdi.

"Çıkarabilir miyim?" diye sordu.

"Evet. Evet. Ama şimdiden söyleyeyim, karnım yüzünden
tüylerimle başa çıkmak çok zor oluyor," dedim. "En bakımlı hali
sayılmaz. Sanatsal bir çalışma gibi düşün."

Güldü ve titrek bir nefes alarak külotumu ağır ağır aşağı in-
dirdi.

Bir süre bacaklarımın arasını inceledikten sonra ellerini yüzüne kapayarak inledi. Ardından yumruklarını kalçama yaslayıp dudaklarıma yapıştı. “Merhaba,” dedi dudaklarıma doğru. “Tadına bakabilir miyim?”

Başımı hararetle yukarı aşağı salladım.

Shep dizlerinin üzerine çöktü ve dizimin iç tarafına değen kirli sakalını hissettim. Dudakları uyluğumda gezinmeye başladı ve dizlerimi omuzlarına yasladı. Onu bacaklarımla sıktım. Birine sarılmanın ne harika bir yoluydu bu. O da aynı fikirde olmalıydı ki parmaklarını tekrar kışıma bastırdı. Ellerimden destek alarak arkama yaslandım. Karnım ne yazık ki onu görmeme engel olsa da sadece gözlerimi kapayıp zevkin tadını çıkarmak da kulağa o kadar kötü gelmiyordu.

Başparmaklarıyla ıslak kıvrımlarımı aralayıp bir merhaba öpücüğü kondurdu. Tıslayıp yerimden sıçradığımda hemen hareketlerini yavaşlattı. “Çok hassas,” diye fısıldadım ve dürüstlüğümlü dilinin yumuşak bir daire çizmesiyle ödüllendirildi. Aynı anda her yerimde olmak istiyor gibiydi. Ağzıyla dudakları bacaklarımın arasında geniş bir tura çıktı. Bunun tadını uzun uzun çıkarabildim demeyi çok isterdim ama yaklaşık yirmi saniyelik yumuşak, dairesel dil darbelerinin ve beni bir kez emmesinin ardından vücudumu ele geçiren zevkle adını inleyerek topuklarımı sırtına bastırdım. Başımı geriye atıp acı içindeymişim gibi sesler çıkardım çünkü o kadar iyi hissettiriyordu ki mum gibi erimiştim, dünya bir bulanıklıktan ibaretti. O kadar muazzam bir histi ki tek yapabildiğim inleyerek adını söylemek ve içimden Tanrı’ya nefes alabilmek için yalvarmaktı.

Shep başını bacaklarımın arasından kaldırıp bana baktı, o da nefes nefeseydi. “Hemen boşaldın mı?” Gözlerini kırıştırdı.

“*Fena halde azgınlım demiştim,*” dedim nefes nefese.

Ensesini kaşıdı. “Ben... vay canına. Bu, süper güç gibi bir şey olmalı.”

“Evet. Büyülü bir şeyim. Şu prezervatifi tak artık lütfen.”

Ayağa kalktı ve yatak odamdan çıkarak banyoya yöneldi. Kulağıma gelen plastik hışırtısının ardından geri döndü ve bir kutu prezervatifi yırtarcasına açtıktan sonra bir tanesini çıkardı.

Yatağa yeterince yaklaşıp yaklaşılmaz parmaklarımı baksırının beline geçirip onu kendime doğru çektim. Güçlü ve sıcak vücudu, uğruna ölünesi kalça kemikleri beni mahvediyordu. Shep'i kim tasarladıysa, *Öyle sağlam bir adam yaratalım ki hayatına giren şanslı kadının bütün hayatını yüklensin*, diye düşünmüş olmalıydı. İç çamaşırını el birliğiyle çıkarmamızla bacaklarımın arasında cırılçıplak kaldı.

Belki şaşırmayacaksınız ama onu daha önce hiç çıplak görmemiştim. İnsan o *büyük an* gelip çattığında karşısında ne bulacağınızdan asla olamıyordu ama karşımdaki manzara tek kelimeyle *mükemmeldi*. Ben yeni arkadaşım ile tanışırken yumruklarını sıktı. Pürüzsüz teni sıcak ve kaygandı. Aletini yanağıma dayadım ve başımı çevirip üzerine bir öpücük kondurdum. Gözlerimin önünde dökülen tutamları kulağımın arkasına sıkıştırdı. Aletin başını kapalı ağzıma yaslayıp gözlerimi onunkilere diktim ve dudaklarımı birbirine bastırıp baskıyı sürdürerek alabildiğim kadarını içeri aldım. Shep zevk dolu bir iniltiyle enseme kavrıldı. Bu hoşuma gitmişti. Hareketimi tekrarladım ve bir dizi yatakta, bir eli enseme olan Shep kendini ileri itmekten alıkoyamadı.

“Eve,” diye fısıldadı ve aletini biraz daha ittirdikten sonra hemen geri çekilerek prezervatifle cebelleşmeye koyuldu. Lateksi taktıktan sonra beraber uzunluğu boyunca kaydıldık. Yatağa dönüp ellerimin ve ayaklarımın üzerinde durdum. Omzumun üzerinden ona bir bakış attığımda beni izlediğini gördüm.

Gözleri öyle parlıyordu ki bakışlarımı kaçırıp alnımı yatağa dayamak ve nefes alıp vermeye odaklanmak zorunda kaldım. Döşek Shep'in ağırlığıyla alçaldı ve çok geçmeden üzerime çıkıp dirseklerini iki yanıma, göğsünü sırtıma, çenesini boynuma yaslayarak etten bir duvar gibi dört yanıma sarmaladı.

"Seni o kadar çok seviyorum ki," diye fısıldadı. Yanağımı öptü, saçlarımı kokladı, vücudumu nazikçe sıkarak sarıldı. Kıçıma değen sıcacık sertliği hissedebiliyordum ama kucaklaması yalnızca şefkat doluydu. Dudaklarımızı kavuşturmak için başımı ona çevirdim. "Hiç kimseyi seni sevdiğim gibi sevmeyeceğim," dedi dilini benimkinin üzerinde kaydırıp tadıma bakarak. "Seninle olmak bu hayatta istediğim tek şeydi."

Geri çekilerek ağırlığımı dirseklerimden ellerime geçirdim. Ya ben insanüstü bir güç kazanmıştım ya da Shep ne yaptığımı anlamıştı çünkü o da üzerimden kalktı. Arkama geçip kalçamı okşamaya başladı. Parmaklarını bacaklarımın arasına kaydırды. Zevkten erirken kıçımı ona doğru ittim.

Omzumun üstünden ona bir bakışa atarak, "Lütfen," dedim.

"Beni mi istiyorsun?" diye sordu. Devasa vücuduyla arkamda durmuş, düşük gözkapaklarıyla beni izliyor, parmaklarıyla tek isteği bana her şeyi vermekmiş gibi ıslak kıvrımlarımı okşuyordu.

"Evet-lütfen-hemen," dedim. "Lütfen-istiyorum. Seks-lütfen." Hiçbiri tam cümle olmasa da Shep kıvrak zekâlıydı.

Ağır ağır içime girmeye başladı. Islak olmama, onun için sızlamama ve hazır olmama rağmen zorlandı. Geri çekildi ve kalçalarını eğerek yeniden denedi. Kıçımı ona doğru oynattım. İlk giriş anı hep en zor olanıydı ve son seksimin üzerinden çok uzun zaman geçmişti. Elimi bacaklarımın arasına götürdüm ve kendimi ona açmak için klitorisimi ovuşturmaya başladım. Shep'in parmakları da oradaydı, benimkilerle birlikte hareket ederek sıırıslık olmamı sağladık. Aletini santim santim içime

itti ve nihayet kığım kasıklarına yaslandı, tamamen içimdeydi. Omzumun üzerinden ona bir bakış atıp sırtımdan edemedim.

Başardık! diye düşündüm neşeyle, zafer kazanmış gibi hissediyordum. Ama sonra Shep'in yüzündeki ifadeyi gördüm.

Benim seksin beden bulmuş hali olduğumu mu sanıyordu? I-ıh. Seks, yüzündeki *bu* ifadeydi işte. Şehvet uğruna kendini mahvetmeye hazır bir adam. Parmakları kalçamı kavradı ve kendini biraz daha ittikten sonra başını geriye atıp derin bir nefes aldı. Aletini içime her ittirişinde ben de kığım ona doğru hareket ettiriyordum. Çok geçmeden bir ritim tutturduk, umduğumdan daha yavaş hareket ediyorduk ama ikimizin de birbirimizden fazla uzaklaşmaya gönlü yoktu.

Daha önce bu pozisyonda kendimi hep savunmasız ve bir porno filminin ortasındaymışım gibi hissederdim. Peki ya şimdi? Şimdi... rahatlatıcıydı. Shep yanımdaydı. Shep *yanımdaydı*. Elleri her santimimi sarmalıyor, tenimi ısıtıyor, vücudumu selamlıyor, benim tadımı çıkarıyordu. Her hareketi daha da yakınımda olmak için sorduğu bir soruydu. Elleri sırtımda tatlı tatlı geziniyor, parmakları omuzlarımı kavırıyor, yüzüme dökülen saçlarımı çekiyordu. Sağlam ve güçlü bacakları hemen arkamdaydı. En derinlerimle ulaştığında battaniyeyi ısırdım. Bir an sonra Shep de üzerime doğru eğildi, nefesi kulağımdaydı. Ağırlığını üzerime vermemeye özen gösterse de sesi çaresizlik doluydu, temposunu artırmıştı. Parmaklarımız kenetlendi, dili benimkini buldu. Tenime adımı fısıldadığında her harfi hissettim.

Aramızdaki arzu tırmanıyordu, sıcaklık ve sürtünme dayanılmaz bir hale gelmişti ama dört ayak üzerinde daha fazla durmam mümkün değildi.

"Uzanabilir miyiz?" dedim. Shep bir çırpıda doğrularak içimden çıktı. Yokluğu karşısında feryat etmek istesem de hızlıca beni başım yatağın ayak ucuna gelecek şekilde yan yatırıp

arkama sokulmasıyla yatıştım. Bu kez içime girdiğinde sanki onu bekliyormuşum gibi bedenlerimiz birbirine tam uydu. İkimiz de bir küfür savurup keskin bir nefes aldık. Kollarını etrafıma dolamıştı, saçlarım yüzüne geliyor olmalıydı ama umurunda değildi. Az önceki temposunu tutturduğunda havadaki her molekülü gördüğümü sandım. Mememdeki elini kavrayıp bacaklarımın arasına götürdüm. Parmaklarımız birbirlerine dolandı ve birlikte ıslak kıvrımlarımın üzerinde gezindikçe kasıldığımı, zirveye yaklaştığımı hissettim.

“Daha. Hızlı. Lütfen,” dedim nefes nefese.

Bir ayağını yastıklarımın üzerinden duvara yaslayarak beni daha sıkı kavradı ve lanet olsun, bulutların üzerinde gibiydim. Gözlerimi ayağına diktim. Kasılmış ayak parmaklarını, gerilmiş tendonlarını, kılı bacağına inceledim. Biri mememde, öteki bacaklarımın arasındaki kocaman ellerinin ve kulağımdaki nefesinin tadını çıkardım. Çok geçmeden adımı inleyip *evet, siktir, çok iyi, siikkkttiirr* eşliğinde kendini kaybetti. Bedeni sarsılırken bana daha sıkı sarıldı ve içimi dolduran coşkusuyla sarhoş oldum.

Yanımda öylece hareketsiz kalsa da ona boşalmaya çok yakın olduğumu söylediğimde kalçaları hemen kıpırdamaya başladı. Hâlâ içimdeydi, hâlâ sertti. Bacak aramda tekrar gezinmeye koyulan parmakları ve usulca içime girip çıkan aletiyle çok geçmeden ben de zirveye ulaştım. En derinlerimden bedenimi ele geçiren, her yanıma sızlatan baş döndürücü bir orgazmın esiri oldum. Her bir zerrem zevkle dolarken sırtım gerildi, ayak parmaklarım kasıldı ve tırnaklarımı Shep’in kalçasına geçirdim.

Kaslarımın gevşemesiyle mahvolmuş halde yatarken Shep omuzlarıma öpücükler kondurdu. Bacaklarımın arasındaki elini çekti ve prezervatifi çıkardı.

“Mrhghehgoaroahdohfigls,” dedim gayet mantıklı konuşarak.

“Hı-hı,” dedi ve yuvarlanarak yataktan kalktı.

Öylece yan yatmaya devam edip battaniyedeki iplikleri saymaya koyuldum. Birkaç saniye mi yoksa birkaç dakika mı olduğundan emin olmadığım bir süre sonra Shep geri döndü.

“Duş almam gerek,” diye inledim.

“Nasıl istersen,” dedi. “Ama önce...” Bana getirdiği buzlu suyu fark ettiğimde uzanıp kana kana içtim. Ardından da taze ekmekten kesip tereyağı sürdüğü sıcacık dilimi mideye indirdim. Parmaklarıma bulaşmış tereyağını yalarken Shep ağzıma bir de frambuaz sıkıştırdı.

“Frambuazı nereden buldun?” diye sordum. Tadı ekşi-tatlıydı ve bedenimin daha fazla dünyevi hazzı kaldırabileceğinden emin değildim.

Shep omuzlarını silkti. “Frambuaz sevdiğini biliyorum.”

Kaşlarımı çatarak ona baktım. “Günün birinde seni oral seksle uyandırıp kavunla besleyeceğim, sonra da ayaklarını ovup öğle yemeği için *ravioli* ve frambuazlı limonata hazırlayacağım. Bakalım yarınlar yokmuş gibi şımartılmak *senin* de hoşuna gidecek mi?”

Güldü. “Eh, karma böyle bir sürtüktür işte.”

Yirmi Sekiz

Başlarımızı yastıklara koymuş, battaniyeyi boynumuza kadar çekmiş vaziyette yatakta birbirimize dönmüş yatıyorduk. Bacaklarımız birbirine dolanmıştı, Shep'in eli kalçamda, parmakları kıcımın çatalının hemen üzerindeydi.

"Ee," dedi ve boğazını temizledi. "Nasıl hissediyoruz?"

Gergin haline gülümsedim, bu yanına –her yanına– şahit olabildiğime minnettardım. "İyi? Afallamış? Daha önce hiç beni seven biriyle seks yapmamıştım."

Kaşları çatıldı. "Bu doğru olamaz."

"Öyle," dedim başımı sallayıp söylediğimi destekleyerek. "Güzel, zevk dolu seksler yapmışlığım var ama sen... beni gerçekten seviyorsun, ha?"

Elimin altındaki kalbi avucumu dövüyordu. "Beni ne ele verdi?"

"Eh, açık açık söylemen çok yardımcı oldu," dedim gülümseyerek. "Ama her şeyinle belli ettin. Bana dokunma şeklinle, bakışlarınla."

Aniden aklıma bir şey geldi ve başımı elime yaslayıp yüzüme çok sert bir ifade takındım.

"Hey," dedim ve başparmağımı dudaklarının üzerinde gezdirdim. "Erkek arkadaşım olmayı kabul etmedin."

Parmağıma bir öpücük kondurdu. “Affedersin” –kaşlarını hızlıca indirip kaldırdı ve sözlerine Fransız aksanıyla devam etti– “cevabını *tutkulu sevişmemizle* aldığını sanmıştım.”

“Hayır.” Kararlıydım. “Yazılı beyan istiyorum.”

Parmağını karnıma yasladı. Sözcüğü tenime yazarken yüksek sesle, “Erkek arkadaş,” dedi ve sonuna kendini gösteren bir ok çizdi. “Kız arkadaş.” Bu seferki ok kalbimi işaret ediyordu. Son olarak da, “Kızarmış but,” deyip bebeği gösteren bir ok çizdi.

Güldüm. “Sürekli oklar çizip duruyorsun.”

“Evet. Sana karşı hislerimi hiçbir zaman gizleyebildiğimi sanmıyorum.”

Haklıydı.

Parmağımı sertçe göğsüne dayadım. “Artık Heatherlar yok, tamam mı?”

“Anlaştık,” dedi bir çırpıda. “Aynı şeyi Derekler için de söyleyebilir miyiz?”

“Basit iş.” Duraksadım. “Peki Ethanlar hakkında ne hissediyoruz?”

Dudaklarını avucuma bastırdı. “Sadece tek bir Ethan hakkın var.”

Başımı yeniden yastığa koyduğumda burunlarımız neredeyse birbirine değecekti. “Onu gerçekten de hiç sorun etmiyor musun?”

Derin bir nefes aldı ve aramızdaki rahat, alaycı atmosfer ciddileşti. “Eve...” dedi en sonunda. “Çocuğunun babasına nazik davranmamın nedeni çok iyi bir insan olmam değil. Bu... bu bir strateji.” Yanakları kızardı ve yüzünü ovuşturdu. “Böyle söyleyince kulağa alçakça bir şeymiş gibi geldiğinin farkındayım ama aslında öyle değil... Dinle, oturma odasında tam vermediğim uzun cevabı duymaya hazır mısın? Seni ilgilendiren hemen hemen tüm seçimlerimin tek bir amacı var. Sonsuza dek hayatının bir parçası olmak istiyorum. Ethan? Bebeğinin babası? Öylece

silip atabileceğin biri değil muhtemelen. Peki ya ben? Onunla hiçbir alakası olmayan seçimlerin yüzünden öfke krizleri geçiren çocukluk arkadaşın? Muhtemelen silip atabilirsin. Öyle işte. Öfke krizleri geçirmeyeceğim. Hiçbir şeyi senin için daha da zorlaştırmak istemiyorum.”

“Bana bak! Sen silip atabileceğim biri değilsin. Sen... neydi o? Pahasız mı? Ne deniyordu ya? Aklıma gelmiyor.”

“Bilmiyorum. Silip *atılamayacağımı* söylemiş olman yeterli.” Yüzünde küçük bir tebessüm vardı.

“Ayrıca hamile kaldığım gecenin... seninle bir ilgisi *yok değildi*.”

“Ne?”

“Bunu bilmek isteyip istemeyeceğinden emin değilim ama birden kız arkadaşından ayrıldığın için biraz fazla... *heyecanlanmış* olabilirim.”

“Yani... sen de gidip başka biriyle yattın?” Kaskatı kesildi.

“Sanırım? O sıralar seninle yatmak istediğimin farkında bile değildim. Artık her şey çok açık.”

İnleyerek başını geriye attı. “O taksiye binmenin bir hata olduğunu biliyordum. Koltuğa oturur oturmaz kendi kendime, *Ne sikime kız kardeşinle aynı taksidesin şu an?* diye düşünmüştüm. Ama... işleri aceleye getirmek istemedim.”

“Bana kalırsa bu bir hata değildi. Olanların hiçbiri. Vücudum seni tekrar hayatımda görmekten ne kadar mutlu olduğumu bilse de... bence *beynim* henüz bunun farkında değildi. Gerçi farkında olsam da ne yapacaktım ki? Muhtemelen tırsıp bir süre senden kaçardım. Benim taksime binseydin gecenin kalanında seninle ne yapacağımı bilemezdim. Seninle yavaş yavaş tanışmam gerekiyordu. Bu yepyeni halimizle. Anlatabiliyor muyum?”

Tenime yine oklar çiziyordu, gözleri parmaklarına kenetlenmişti. “Yani bana duyduğun hisler... şey, yeni mi?”

“Yeni mi? Hayır. Pek sayılmaz.”

“Peki şeyi sorabilir miyim?.. Iı, ne zamandır benden hoşlanıyorsun?”

Tek gözümü kısıp düşündüm. “Pek emin değilim. Ama... sanırım limonata ve votka shot içtiğimizden beri?”

“Dalga geçiyorsun,” dedi.

“Nasıl yani?”

“O gece... o gece sana olan hislerimi yüzde yüz anladığından emin olmuşum. Zaten çok uzun zamandır içimde tutuyordum ama o gece kelimenin tam anlamıyla yüzümden okunuyordu ve...”

“Bir saniye. Neden bahsediyorsun? Yüzünden mi okunuyordu?”

“Morlukları diyorum.”

Birden henüz birer ergenden içtiğimiz limonata ve votka shotları kastettiğimi sandığını anladım. Jeff Burrows’un sesi zihnimde yankılandı. *Lisede senin yüzünden en az iki kez dayak yediğini gözlerimle gördüm.*

“O morluklar... kaykay yaparken düştüğün için değil miydi?” diye fısıldadım.

Derin bir nefes verip başını iki yana salladı. “Hayır. Morluklar... soyunma odasında yediğim dayak yüzündendi çünkü birkaç çocuk... her neyse, artık bir önemi yok.” Bakışları yüzümde gezindi. “Gerçekten bilmiyormuşsun.”

Son derece havalı bir şeyi eline yüzüne bulaştıran Shep’e.

“Willa biliyordu.”

Sözlerimi başıyla onayladı, ardından yüzüme bakınca suratı farkındalıkla asıldı. “Ah. Diğer limonata ve votka shotları kastediyorsun. Geçen seneki?”

Çok zor bir şey başaran Shep’e. Çünkü o cesur biri ve başarısız olmaktan korkmuyor.

Usulca güldü, kendisiyle alay eder gibiydi. “Mantıklı. Sen de beni benim seni sevdiğim kadar uzun zamandır sevseydin bu konuşmayı muhtemelen uzun zaman önce yapmış olurduk.”

“Kesin bilgi yayalım. Seni ne zamandır sevdiğimi bilmiyorum. Belki başından beri böyle hissediyordum.” Onun gibi birkaç ok çizmeye koyuldum. “Duygularımın bir kısmı hep oradaydı. Hâlâ hepsine alışmaya çalışıyorum. Hiçbir şeyi saklamadığını söylüyorsun ama beni sevdiğine dair en ufak bir fikrim bile yoktu.”

Uzun, derin bir nefes aldı. Shep nefesi. Asla sonu gelmeyecekmiş gibi aldığı, ardından daha da uzun sürede geri verdiği nefesler.

Yeniden konuşmaya başladığında sesi alçaktı. Bir sır veriyor gibiydi. Sadece benimle paylaştığı bir sır. “Seni bunca zamandır sevmek tuhaf, sanki kendimi bildim bileli orada duran bir parçam gibi. Bir nevi bir yoldaş. Ama aynı zamanda epey boğuştuğum bir şeydi. Belli ki... pek cesur değilmişim.”

“Bana açılmadığın için mi?”

Başıyla onayladı. “Nasıl açıklayabilirim?..” Uzunca bir süre sessiz kaldı. “Sana layık olmadığımın farkındaydım.” Sözünü kesmeye yeltendim. “Hayır, itiraz yok. Sakarın tekiydim. Ahmak, beceriksiz bir eziktim. Benden... hoşlanmadığını biliyordum. Bu yüzden her şeyi içime attım. Karşına geçip seni sevdiğimi söylersem rahatsız olacağını düşündüm sanırım. Ne olursa olsun arkadaşın olmak istedim.”

Shep’in kafasındaki kendine dair imajını sevmemiştim ama hikâyesine devam ediyordu ve tek yapabileceğim onu dinlemektir.

“New York’a taşınmamla ilk kez... yanımda sen ve Willa olmadan yaşamaya başladım. Dürüst olmak gerekirse bir yanım çok büyük bir rahatlama hissediyordu. Kendimi sürekli Willa’yla kıyaslamıyor ya da sevdiği kızın kalbini asla kazanamayacak bir

erkek gibi hissetmiyordum. Seni deliler gibi özlüyordum ama bir yandan da...”

Üniversite yıllarını düşünerek, “Serpiliyordun,” dedim sözlerini onun yerine tamamlayarak. Gitgide daha az utangaç, daha sosyal birine dönüşmüştü. Basketbol oynadığı dönemde arkadaşlar edinmiş, okuldaki kulüplere katılmıştı. Dışarıya çıkıp bir şeyler içmeye başlamış ve bir keresinde gecenin köründe kör kütük sarhoşken Willa’yı aramıştı. O gecenin bahsi her açıldığında kahkahalara boğulurduk.

“Evet. Tam da bu rahatlama hissinin ortasında Heather’la tanıştım. Onu sevebilmem, sana karşı beslediğim hislerimin bittiğini düşünmeme sebep oldu. Ama aslında hislerim beni hiç terk etmemişti. Sonra buraya taşındın ve gerçekten bana musallat oldular. Heather’a da her şeyi o zaman söyledim.”

“Heather’a söyledin mi?”

“Elbette. Böyle bir şeyi ondan saklayamazdım. Bu önemli bir şeydi. Ayrılacağımızı düşündüm.”

“Ama ayrılmadınız.”

“Hayır. İlişkimizi bir kenara atmak istemedi. Sanırım sana olan hislerimin eninde sonunda geçip gideceğini düşündü.”

“Aha. Neden bana iğrenç kokuyormuşum gibi baktığı şimdi anlaşıldı.”

“Eh, elinden geleni yaptı. Ama evet, kendi mahallemizde kalıp sizinle çok vakit geçirmememizin nedeni buydu. Seninle aynı ortamda bulunmak onu çok rahatsız ediyordu. Haklı olarak.”

“Peki... ne değişti? İlişkiniz birden duvara mı tosladı?”

“Hayır, aslında ayrıldığımızda aramız bayağı iyiydi. Bana kalırsa uzun bir süre öyle yuvarlanıp gidebilirdik. Belki sonsuza dek sürmezdi ama hemen ayrılmazdık da.” Düşüncelerini toplarken karnıma desenler çizdi. “Beni değiştiren annem oldu.” Kalbim tekledi. “Ölümünden hemen önce Michigan’a dönüp beş haftamı

onun yanında geçirmişt看, hatırlıyor musun? Sohbet etmekten başka bir şey yapacak takati yoktu. Onu tekerlekli sandalyesine oturtup akşam yürüyüşüne çıkarırdım ama çoğunlukla tek yaptığımız konuşmaktı. Bana cesur olmamı istediğini söyledi. İnsanın içinde bir yerlere tikip bastırmaya çalıştığı sevginin günün birinde öfkeye dönüşeceğini ve acılaşacağını söyledi. Sana hislerimi itiraf etmezsem bir noktada arkadaşın olmaya devam edemeyeceğimi. Cesur olmazsam seni kaybedeceğimi. Hislerimiz karşılıklı değilse bile olanları aşip sonunda yeniden arkadaş olabileceğimizi. Eğer karşılıklıysa da... öyle işte. Ama cevabın ne olursa olsun sana açılmam gerektiğinin altını çizip durdu.”

Zihnimde bir anı su yüzüne çıktı. “Central Park’taki o gün. Annenin ölümünden hemen önce. El ele tutuşup ağladığımız...”

Neden bahsettiğimi hemen anlayıp başıyla onayladı. “Bu konuşmayı daha *yeni* yapmıştık. Ve sana her şeyi dürüstçe anlatmanın Heather’dan ayrılmak anlamına geldiğinin farkındaydım. Parkta seninle buluşmadan iki saat önce tam da bunu yaptım. Bu... sana gelen yolda kendimce attığım ilk adımdı. Yine de... doğru kelimeleri bulamadım. Geri kalanını zaten biliyorsun. Annem öldü. Willa’nın sana benden daha çok ihtiyacı vardı. Heather da benim yardımına koştu. Bense... koca bir yıl boyunca olduğum yerde saydım. Sonra da Brooklyn’e taşındım.”

“Ben de gidip hamile kaldım,” diye inledim.

“Bunun bir hata olmadığını söylerken haklıydın. Hiçbiri hata değildi. Kendimizi birlikte olma ihtimaline açmak için yaşadıklarımızı bir düşün. Benim için annemin ölmesi gerekti. Senin içinse hamilelik gibi bütün hayatını tepeden tırnağa etkileyecek bir değişim. Ama bir şekilde başardık.”

“Başardık,” dedim.

“Nihayet,” diye fısıldadığında bu sözcüğü ne kadar sevdiğimi düşündüm.

Yirmi Dokuz

Cumartesi günümüz son derece keyifli geçiyordu. Sabahı yataкта geçirmiş, ardından parkta yürüyüşe çıkmış, öğleden sonrayı da kanepeme büyük travmalar yaşatarak geçirmiştik. Ne yazık ki Willa bu huzurlu günümüzün bitmesi gerektiğine karar verip yanında Isamu'yla birlikte kapıma dayandı.

Isamu bana ve Shep'e, *Bunu kendiniz istediniz*, dercesine omuz silkti ve koltuğuma yayılıp telefonuyla oynamaya başladı. Willa ise ellerini beline dayayıp karşımıza dikilerek günlerdir ortalıkta görünmediği için abisini azarladı. En sonunda parmağını bana doğrularak tek bir şey sordu. "Onu seviyor musun?"

İçimi dolduran rahatlamayla bir nefes verdim. Bu, dünyanın en kolay sorusuydu. "Evet."

Birbirimize uzunca bir süre sert sert baktık.

"Pekâlâ," dedi ellerini çırparak. "Sanırım artık ciddi ciddi birliktesiniz." Dramatik bir tavırla ikimizi işaret etti. "Sakın işleri elinize yüzünüze bulaştırmayın."

Önümüzdeki birkaç hafta insanın ömrü boyunca unutamayacağı anılar biriktirmekle geçti. Hava hâlâ sıcaktı. Bir an güneş parlarken bir an sonra yağmur bastırıyordu ama ikisi de eğleneliydi. Neredeyse her gece birlikte uyuyor, her hafta sonunu

dip dibe geçiriyorduk. Parkın yanındaki indirimli sinemada eski filmler izliyor, gölün etrafında uzun, ağır tempolu yürüyüşlere çıkıyorduk.

1 Nisan'da Uslu Köpek'in aşağısındaki daireye yerleşmesi gerektiği –kirayı ödemeye çoktan başladığı– halde Shep taşınma namına hiçbir şey yapmıyordu.

Ah, bir de her yeni güne daha da kocaman uyanıyordum. Gözle görülür şekilde kocaman. Boyumun kısalığının ve bebeğin önüm dışında gidebileceği bir yer olmadığına farkındaydım ama yine de. Otuz üçüncü haftaya girdiğimde yanımda Willa'yla paytak paytak doğum eğitimine giderken ayaklı bir küreden farksızdım. Doğuma daha yedi hafta olduğuna inanamıyordum. Pek fazla zamanım kalmadığı için korkmaya başlayacağımı düşünebilirdiniz ama dürüst olmak gerekirse yedi hafta içinde ne boyutta olacağım düşüncesi gözümü daha çok korkutuyordu.

Doğum eğitimi haftada iki gün, üçer saatlik derslerden oluşuyordu. Görünüşe göre doğum yapmak *uzanıp ıkmaktan* çok daha karmaşık bir şeydi.

Willa'yla kumtaşından binaya adım attık. Dersler ikinci katta yapılıyordu. Ön fuaye bekleme salonu işlevi görüyordu, içerisi etrafta dolanan, bize kibarca gülümseyen ve duvarlara asılmış son derece gerçekçi doğum görsellerini merakla inceleyen birkaç anne adayını ve onların eşleriyle doluydu. Başımı çevirdiğimde bekleme salonunun diğer tarafında mağaza benzeri bir yer olduğunu gördüm. İçerisi beşikler, boneler, oyuncak ayılar, emzikler, yastıklar ve insanın çığlık atmak istemesine yetecek bilimum bebek eşyasıyla doluydu.

Yüzündeki ifadeye bakılırsa çığlık atmak isteyenlerden biri de Willa'ydı. Bu hiç de iyiye işaret değildi.

Briar isimli bir kadın etrafta dolanıp gelen çiftlerle tek tek konuşarak hepsini derslerin yapılacağı odaya gönderiyordu. Sıra

Willa'yla bana geldiğinde içeride kimse kalmamıştı. Kadına bilgileri verdim ve başımı Willa'ya çevirdiğimde arkadaşımın yüzünün bembeyaz kesildiğini fark ettim.

Briar'ın bakışları ikimiz arasında gidip geldi. "Doğum partneri siz misiniz?" diye sordu Willa'ya.

Willa duraksadı. "İı, evet. Evet, benim. Derste ona eşlik etmek için geldim."

"Yani doğum yaparken de annenin yanında olmayı mı planlıyorsunuz?"

Willa'yla kaşlarımız çatıldı.

"Affedersiniz. Bize bir saniye verir misiniz?" dedim Briar'a.

Kadın yanımızdan kaybolur kaybolmaz Willa'ya döndüm. "Nasılsın?"

Altdudağı titriyordu. "Eve..."

"O kadar kötü, ha?"

"Her köşede bebeklerle ilgili şeyler var, hiç böyle düşünmemiştim."

Onu başımla onaylayıp elini tuttum. "Derslere benimle katılmanın doğumda da yanımda olman gerektiği anlamına geleceğini akıl edemediğim için aptalın teki miyim?"

"Hayır," dedi. "Öyleysen ben de aptalım demektir. Benim de aklımın ucundan geçmedi." Ellerimi sıktı. "Doğumhanede yanında benim olmamı mı istiyorsun?"

Beti benzi atmış yüzünü inceledim. "Canını yakacaksa hayır, Willa. Bunu yüce gönüllülük etmek için söylemiyorum. Büyük gün gelip çatığında yanımda kafayı yersen... eh, kendimden başkasına odaklanabilecek durumda olacağımı sanmıyorum."

Perişan görünüyordu. Bakışları bebeğinizi sırtınızda taşımaya olanak sağlayan bir askıya takıldı. "Bilmiyorum..." dedi daha önce ondan hiç duymadığım boğuk bir sesle. "Bunu yapabilir miyim bilmiyorum."

Hayattan tam olarak ne istediğini bilen ve son sürat ona doğru koşan arkadaşım. Kalbi paramparça olmuş, dengesi tamamen bozulmuştu. Kollarımı iki yana açtığımda Willa başını omzuma yasladı ve birlikte bir süre ağlaştık. İkimiz de hem kendimiz hem de birbirimiz için gözyaşı döküyorduk çünkü dostluk böyle bir şeydi işte. Yaklaşık on dakika sonra Briar kaydımı yapmak için geri döndüğünde Willa gitmişti. Derse tek başıma girdim.

Shep ne etraftaki kutular ne de yığınlar hakkında bir şey söylemişti.

Temiz kullanılmış, ikinci el bebek eşyaları için bir e-posta grubuna katılmıştım ve New York yine beni yüzüstü bırakmamıştı. Problem şuydu; neye ihtiyacım olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu, dolayısıyla karşıma çıkan her ıvır zıvrı almaya başlamıştım. Pusetlerden ve gaz çıkarma örtülerinden minicik şapkalara kadar her şeyi. Bir ilan gördüğüm an kendimi satılan eşya her ne olursa olsun onsuz yaşayamayacağıma ikna ediyordum. Fakat bir gün kapıdan içeri adım atmamla gerçeğin suratıma tokat gibi çarpması bir olmuştu. Aniden bu kadar eşyayla ne yapacağıma dair hiçbir fikrim olmadığını fark etmiştim. Mükemmel dairemin bir köşesi iki buçuk metre yüksekliğinde, sarı ördek desenli bir anakucağı ve pembe renkli anne sütü ısıtıcıları yığını tarafından işgal edilmişti. İmdat!

Shep'in durumun farkında olduğundan emindim. Bakışlarından her şeyi anlıyordum. Yine de kendi işine bakmaya, yemeklerden sonra mutfağı temizlemeye, güneşli akşamüzerleri bana bir fincan çay demleyip yanında az şekerli kurabiyeyle servis etmeye, beni yatakta inim inim inletmeye, ardından da uyutmaya devam ediyordu.

Ancak bugün canıma tak etmişti. Bilgisayarımın ekranını sertçe kapadığımda Shep kanepemde uzanmış telefonunda bir makale okuyordu.

“Uyku tulumu da *neyin nesi* ve bir bebek *neden* böyle bir şeye ihtiyaç duyar!?” diye sorumu evrene haykırdım.

Haykırdım derken ciddiydim çünkü Shep birden yattığı yerden fırlayarak fal taşı gibi açılmış gözleriyle bana baktı. “Ne?” diye bağırdı. “Ne oldu?”

Sorumu tekrarladım ama bu sefer sesim o kadar alçak, o kadar tehditkârdı ki gözlerinden bir korkunun geçtiğini gördüğüm yemin edebilirdim. “İl... bebekler için küçük bir uyku tulumu işte. Ani Bebek Ölümü Sendromu riskini azaltıyor,” diye yanıtladı ve kalabalığı yan yan geçerek mutfığa gitti.

“Peki sen bunu nereden biliyorsun?” dedim.

“Hamilelik ve bebek bakımına dair birkaç kitap okudum.” Bir elinde içi seltzer dolu bir bardak, diğerinde çubuk peynirle geri döndü ve ikisini de bana uzattı.

“Neden *ben* o kitapları okumadım?” diye sordum, sanki bunun hesabını o vermelymiş gibi. “Otuz dört haftalık hamileyim, bir pilates topu boyutlarındayım, bebeğin iki ayağı da doğruca kaburgalarımın baskı yapıyor ve *tek bir kitap bile okumadım.*”

Beni sakince dinledi ama çubuk peynirimden öfkeli bir ısırtık alana kadar oturmadı. “Bazı insanlar bebekle nasıl ilgilenileceğini önceden, okudukları kitaplardan öğrenir, bazılarıysa süreç içinde. Sen ikincisini seçtiğine göre ben de ilkinini yapmalıyım diye düşündüm.”

Peynirin paketini ve boş bardağımı bir kenara bırakıp ona sert bir bakış attım. “Beni atıştırmalıkla susturamayacağının farkındasın, değil mi?”

Az önce tam da bunu yapmış olsa da, “Böyle bir şeye asla kalkışmam,” dedi bütün ciddiyetiyle. Dudakları temkinli bir

tavırla yeniden aralandı. “Bebeğe hazırlık için neler yapacağımızdan bahsetmek ister misin?” Bakışları bir an için Craigslist kusmuş gibi görünen köşeye kaydı.

“Hayır!” dedim ve mutfığa gidip günlük ufacık bir parça yeme hakkım olan çikolatayı bulmak için etrafı karıştırdım. “Bu konuyu bir daha açarsan ikileyebilirsin.”

“Bir şey demedim,” diye seslendi oturma odasından.

İçeriye birkaç saniyelik sessizlik çöktü.

“Eğer,” dedim başımı mutfaktan dışarı uzatarak. Sadece başının arkasını görebilsem de gülümsemeye başladığına yemin edebilirdim. “Eğer birazcık konuşmak isteseydim ne söylerdin?”

“Eğer konuşmak isteseydin sana eşyaları hemen kullanacaklarımız ve ileride, bebek büyüdüğünde ihtiyacımız olacaklar şeklinde ayırmana yardımcı olabileceğimi söyledim. Görüldüğü kadar korkutucu olmayacak. Bir de...” Bana bakabilmek için başını çevirdi ve kolunu kanepenin sırtına yasladı. “Bir de sana çok zor bir soru sormak zorunda kalırdım.”

Ona ters ters bakarak oturma odasına geri döndüm. Korkmuşa benzemiyordu. “Sormazsan meraktan çatlayacağımı biliyorsun.”

Kanepenin ucuna oturarak bu kadar götlük ettiğim için beyaz bayrak salladım, o da eğilip ayaklarımdan birini kucağına koydu. Görünüşe göre bir yandan da sorusunun beni kızdırmaması için masaj gerekiyordu.

“Bebek eşyalarının hiçbirini açmadan bir köşeye yığmanın nedeni,” diye söze başladı ve başparmaklarını sertçe ayak tabanıma bastırıp devam etti. “Buranın doğru yer olmadığını düşünmen olabilir mi?”

“Ne?” diye ciyaklayarak öyle hızlı doğruldum ki başım döndü. Bakışlarımı ıvır zıvır yığınının çevirdim, ardından da daireme baktım. Birden gözyaşlarına boğuldum. “Hayır! Hayatta olmaz. Buradan asla taşınmayacağım.”

Shep yanımda diz çökerek beni kollarının arasına aldı.

“Her şey değişiyor,” dedim omzunda hıçkırığa hıçkırığa ağlayarak.

“Her şey değil. İnan bana her şey değişmiyor.”

“Dairem olmadan ne yapacağım? Burayı çok seviyorum.” Bunu yüksek sesle dile getiremesem de Shep’in haklı olduğunu biliyordum. Mükemmel evim bebek için pek de mükemmel sayılmazdı. Duvarları inceydi, küvet su sızdırıyordu ve değil bebek yatağı, anne yanı beşiği bile odama güçbela sığıyordu.

Shep’in elleri bir aşk mektubu yazarcasına sırtımda gezindi. “Hâlâ senin olabilir. Yani bir süreliğine, en azından kira kontratın bitene kadar.”

“İki ev kirasını karşılayamayacağımı biliyorsun.” Kelimeleirim titrek ve ağlak çıkıyordu.

“Yeni evime taşınmak isteyip istemediğini sormaya çalışıyorum, Eve.”

Donakaldım. Kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki hâlâ göğsümün içinde olması bir mucizeydi. “Sen ciddi misin?”

“Evet. İstersen seninle beraber yaşarız veya ben buraya taşınırım ve yeni dairemi sana bırakırım. Hangisinin en iyisi olduğuna karar verirsen. Ya da şu anki kira kontratını bozar, cezayı öder ve üçümüz birlikte yeni daireye çıkarız. Herkese yetecek kadar yer olduğunu gördün.”

“Shep,” dedim yüzünü avuçlarımdan arasına alarak. “Benimle ve bebekle *sürekli* mi yaşamak istiyorsun? *Ve* bebekle?” İlk seferde anlamadıysa diye özellikle altını çizdim.

Derin bir nefes aldı ve başını avucuma dayadı. “Hepimiz için en iyi olanı yapmak istiyorum, Eve. Sana elimden geldiğince yardımcı olmak istiyorum, özellikle de bebekle birlikte her şeyi çözmeye çalıştığın ilk birkaç ayda. Bu sürekli yatıya kalmak, bebeğin altını değiştirmek, senin karnını doyurmak ve sen

dinlenirken onu gezdirmek anlamına geliyorsa harika. Diğer yandan bebekle birbirinizi tanırken burayı çekip çevirmek demekse o da harika.”

Shep dilimin tutulduğunu anlamış olacaktı ki beni yine kollarının arasına alıp uzun uzun sarıldı.

Shep’in büyük sorusuna neden bir cevap veremediğimi anlamam günler sürdü. Bunu cevaplaması gereken kişi ben değildim.

İşten çıkıp son doğum dersime yetişmeden önce Uslu Köpek’i hızlıca ziyaret etmeye yetecek vaktim vardı. Elimi kolumu sallaya sallaya içeri girdiğim gibi keşke Ethan’a bir mesaj atıp geleceğimi haber vermiş olsaydım diye düşündüm. Sarhoş kafayla kapıma dayandığı günden beri sadece birkaç kez görüşmüştük. Birinde Argy’nin şüpheli bakışları eşliğinde Fransız tostlarımızı yerken benden özür dilemiş, diğerinde de parkta yürüyüşe çıkmıştık.

Bir zamanlar Shep’le flört eden garson kız abartılı bir tavırla bana el sallayıp küçük bir golden retriever çetesinin arasından geçerek yanıma geldi. “Selam, annecik! Nasılsın? Kendini nasıl hissediyorsun? Tanrım, kocaman olmuşsun! Patronumun çocuğuna hamile olduğunu bana hiç söylemedin.” Parmağını bana doğrulttu. “Daha birkaç hafta önce söyledi. Her neyse, tebrik ederim. Ethan harika biridir. İyi bir baba olacağından eminim. Ayrıca Eleni’yle olanları da duydum. Ucuz kurtulduk. O kız tam bir baş belasıydı.”

Eğilip bana hızlıca sarıldı ve Ethan’ın ofisini işaret etti. “Patron arkada,” dedi.

Yanımdan hızla uzaklaştım. Aramızda geçen konuşma (gerçi tek kelime bile etmediğimi düşünürsek buna konuşma denebilir miydi?) kendimi daha mı iyi yoksa daha mı kötü hissetmeme sebep olmuştu emin olamıyordum. İlk defa birinin ağzından

Ethan'ın iyi bir baba olacağını duymuştum. Eleni'den kurtulmak hakkında yaptığı yorumuysa hiç üzerime almayacaktım. Ondan ayrılan Ethan'dı.

Ofisin kapısını tıklattım ve Ethan çok geçmeden dalgın dalgın açtı, bakışları elindeki bir tomar kâğıttaydı. "Ne ol- Eve! Hoş geldin!"

Telaşla koşarak oturmam için bir sandalye çekti. "Gel! Otur!"

Kemik burnunu elime yaslamak için köşedeki yatağından kalktığı anda bunun bir insanın görüp görebileceği en büyük onur olduğunu düşündüm.

"Teşekkür ederim. Doğum eğitimine gitmeden önce bir uğrayayım dedim."

"Ah. Dersler nerede yapılıyor?" diye sordu. "Ben Cobble Hill'deki Bebek Nefesi'ne gidiyorum," diye ekleyiverdi.

"Bir saniye bekle. Ne dedin sen? *Doğum eğitimine* mi gidiyorsun?"

"Evet." Gözlerini kaçırıp duruyordu. "Hazırlıklı olmak istedim... ne olur ne olmaz diye."

"Dostum, sınıftaki bekâr baba olmak nasıl bir his? Çünkü bekâr anne olmak son derece tuhaf."

Bana gözlerini kırpıştırarak baktı. "Shep seninle gelmiyor mu?"

"Hayır." Başımı iki yana salladım. "Her şey çok hızlı oldu. Shep benim erkek arkadaşım. *Ruh eşim*. Ama... derslere kaydolurken henüz birlikte değildik ve bana Willa'nın eşlik edeceğini düşünmüştüm." Omuz silktim. "Sanırım... bunun dersleri tek başıma almam gerektiğine dair bir işaret olduğunu düşündüm. Hem tek başıma gitmek o kadar kötü değil. Bir nevi kendime zaman ayırıyorum gibi işte."

Ethan sessizdi, bir süre yere baktıktan sonra boğazını temizledi. "Evet, bekâr baba olmak da... biraz tuhaf. Gösterdikleri

tekniklerin hepsini eğitmenle birlikte yapmam gerekiyor. Bu da... öyle işte. Ama dediğim gibi, ne olur ne olmaz diye hazırlıklı olmak istedim. Ama... kendini baskı altında hissetme. Beni içeride istemiyorsan anlarım.”

“Ethan doğumda yanımda olmak *istediğini* bile az önce öğrendim.”

“İstiyorum,” dedi.

Dört heceli, minnacık, dildeki en basit sözcük olsa da bunu duymak...

“Öyle mi?”

Derin bir nefes aldı. “Evet.”

Kendinden emindi. Sakindi. Eleni’nin üzerindeki etkisinden yoksundu.

Ona ne diyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Şimdilik elimden gelen tek şey, bunu sonra uzun uzadıya düşünmek üzere aklımın bir köşesine kaldırmaktı yoksa yakasına yapışıp onu sarsmaya başlayacak ve tam olarak kaç bez değiştirmeye gönüllü olduğunu soracaktım.

“Konuşmak istediğin bir şey mi vardı?” diye sordu kibarca, poposunu masasına yaslamış, uzun bacaklarını sandalyesinin yanına doğru uzatmıştı. Kemik de ona yaslanmış, Ethan onun başını dalgın dalgın okşarken dışarı sallanan diliyle havayı tek-meliyordu.

“Ah, evet. Bu kez ben, ‘Kendini baskı altında hissetme,’ diyorum ve bebekle birlikte sokağın aşağısındaki daireye taşınısak ne düşünürsün diye soruyorum.”

Ethan masadan doğruldu, ellerini hemen ceplerine soktu. “Bir saniye. Gerçekten mi? Sen ciddi misin?”

“*Sanırım*. Ne düşünüyorsun?”

“Ben... evet. Bu harika olur. Ben de hemen köşede yaşıyorum. Ah, doğru ya, bunu zaten biliyorsun. Evime gelmişliğin

var. O gece...” Boğazını temizledi. “Her neyse, taşınman harika olur! Genelde vaktimi ya evimde ya da burada geçiyorum, yani bana ne zaman ihtiyacın olursa hemen gelebilirim.”

“Shep de bizimle birlikte yaşayabilir,” dedim kibarca. “Henüz kesin bir karar vermedik.”

“Ah.” Ethan elini ensesine götürdü. “Shep bebekle birlikte yaşayacak. Vay canına. Iı... peki. Vay canına.”

“Muhtemelen,” dedim dürüstçe. Ardından Ethan’a şimdiye kadar attığım en büyük adımı attım. Ona hamile olduğumu, Eleni hayatında değilken daha özgür bir insanmış gibi görüldüğünü söylemekten bile daha büyük bir adımdı bu. “Biliyorsun, istersen... *sen* de bebekle yaşayabilirsin. Ara sıra. Haftada birkaç gece ya da iki haftada bir. Zaman zaman onu aileni ziyarete de götürebilirsin. Ne yapmak istersen. Velayet... konusunu hiç konuşmadık.”

Bu ağır bir sözcüktü. Hem duyması hem de konuşması dehşet vericiydi ve ikimizi de gerdiğini görebiliyordum.

“İşi resmiyete dökmek istiyorum,” diye devam ettim. “Ve bil diye söylüyorum, kararın bebeğin hayatında olmaktan yana olursa... onunla olmanı ben de isterim. Tamam mı?”

Ethan’ın gözlerinden sızdıran bir musluk gibi son sürat yaşlar dökülüyordu. Gömleğinin yakasıyla gözlerini sildi. “Teşekkür ederim, Eve,” diye fısıldadı. “Teşekkür ederim.”

Otuz

“Eve, otur artık! Hemen!”

“Eve, Tanrı aşkına...”

Willa bir odadan, Ethan ise diğerinden bağırdı. Isamu mutfakta bardakları dolaplara yerleştirmekle meşguldü. Shep elimdeki kocaman fotoğraf çerçevesini nazikçe alıp beni oturmam için yerleştirdikleri katlanır sandalyeye geri götürdü.

“Herkes eşyalarımı dokunuyor,” diye inledim.

“Biliyorum,” dedi Shep ve eğilip alnıma bir öpücük kondurdu. “Ama dinlenmen gerek. Sadece hepimize ne yapacağımızı söyle, tamam mı?”

Evet. Otuz yedi haftalık hamile olmama bakmadan bir mazozist gibi taşınyordum. Her şeyi tam istediğim yere koyamamaktan nefret ediyordum. Eşyalarımı gönlüme göre paketleyememiştım bile. Neyim var neyim yoksa hepsi koca yığınlar halinde buraya getirilmişti ve her eşyaman gelişigüzel yerlere konmasını izlerken aklımı kaçırmak üzereydim. Öte yandan yeni daireme bir an önce yerleşmek ve etrafa çekidüzen vermek için her türlü yardıma çok ama çok ihtiyacım vardı.

“Bunu sakladığına inanamıyorum,” diye seslendi Ethan ve elinde annesinin tablosuyla onu görebileceğim bir yere yürüdü. “Ben olsam hıyarlık etmeye başladığım an onu çöpe atardım.”

Willa'nın dudaklarından istemsiz bir kahkaha kaçtı. Sonsuza dek Ethan'ın başına bela olmaya kararlıydı ama Ethan son birkaç haftada oldukça sevilesi bir insana dönüşüvermişti. Taşınma sürecinde bana çok yardımcı olmuştu ve bebeğin eve geldiği ilk haftalarda ne yapacağımızı planlamıştık. Çaba gösterdiği her halinden belliydi. Ondan nefret etmek imkânsızdı. Willa için bile.

"Tabloyu bebeğin odasına asmak istiyorum," dediğimde bakışları yumuşadı ve tabloyu odaya götürdü, ardından Willa'yla hangi duvara asacaklarına dair tartışmaya tutuştular.

Elime bir bardak su tutuşturulmasıyla başımı kaldırdığımda karşımda Isamu'yu buldum. "Sen, şey... sızdırıyorsun." Suratı kıpkırmızı kesildi.

Başımı eğdim ve kamp sandalyemin altında küçük bir su birikintisi olduğunu gördüm.

"Eh," diye fısıldadım. "Doğurmak üzere olduğum için olabilir mi?"

Doğru duyduunuz. Bir saat önce saçımı düzeltmek için lava-bonun üzerine eğildiğimde suyum gelmişti. Kafamda bu anın hep biri ansızın yere bir kova su devirmiş gibi olacağını canlandırmıştım. Ancak her şey belli belirsiz bir *pıt pıt* sesi ve yere damlayan birkaç su damlasından ibaretti. Kasıklarım korkunç kramplar girmeye başlamıştı ve her yeni kramp dalgası beraberinde daha fazla su getiriyordu. Bir an önce bu sandalyeden kalkıp bir işin ucundan tutmazsam doğumun başladığını herkese söyleyecektim. Ve bunu yapmayı hiç istemiyordum. Henüz olmazdı. Beni zorla hastaneye götürmelerinden önce elimden geldiğince beklemek istiyordum.

Isamu'nun gözleri fal taşı gibi açıldı, dudakları ince bir çizgi halini aldı ve bakışları Willa'nın çorap çekmecemi düzenlediği odaya kaydı. "Pekâlâ. Birilerini çağırayım mı?"

“Kadın doğum uzmanımı aramam gerekiyor.”

Beni başıyla onayladı. “Peki. Şey. Arayacak mısın? Arar mısın? Lütfen?”

Omzuna hafifçe vurdum. “Tabii ki.”

Isamu’nun yardımıyla ayağa kalktıktan sonra telefonumu cebimden çıkardım. Gömlek elbisemin arkasında kocaman bir ıslaklık olduğuna emindim, bu yüzden Isamu’dan başka kimsenin halimi görmemesi için koridora kaçtım.

Aşağı Doğu Yakası Kadın Doğum ve Jinekoloji Kliniği telefonu ilk çalışta açtı. Beni hızlıca doktoruma aktardılar ve Bridget Kas Yığını bana hemen hastaneye gitmemi tavsiye etti çünkü suyum gelmişti. Ama doğum eğitiminde öğrendiklerim sayesinde çoğu kadının kasılmalarının sıklığı dört dakikaya düşene kadar beklediğini biliyordum. Ardından bu gece nöbette olmadığını, dolayısıyla bebeği muhtemelen başka bir doktorun doğurtacağını söyledi.

Ona teşekkür ederek telefonu kapadım. Hemen ardından başka bir numarayı aradım.

Bu sefer çağrım beşinci çalışta yanıtlandı.

“Hemşire Louise? Ah, Tanrı’ya şükür telefonu açtınız.”

“Kiminle görüşüyorum?”

“Eve Hatch. Birlikte kahve içtiğimizde bana şahsi numaranızı vermiştiniz.”

“Ah. Cevap verdiğim için şanslısın. Yine siyasi propaganda anlatan numaralardan biri sanmıştım.”

“Size ulaşabildiğime ben de çok sevindim, az önce suyum geldi.”

Bir anda hemşire moduna girdi ve Doktor Bridget Kas Yığını’nın sorduğu soruları bir bir tekrarladı. Ardından da bana bu gece çalışmadığını söyledi.

Midem kasıldı. “Klinikte olmayacak mısınız?”

Geçtiğimiz dokuz ay boyunca bu anı her hayal edişimde Hemşire Louise’in de yanımda olduğunu şu an fark etmiştim.

“Bunu başarabilirsin,” dedi. “Doğum eğitimlerine gittin. Yanında olacak dostların var. Her şey bittiğinde de hayatının aşkını kollarında tutacaksın. Güven bana. Bunu yapabilirsin.”

“Peki,” dedim derin bir nefes alarak.

Ardından doğumun başladığını Isamu’dan başka kimsenin bilmediği daireye geri döndüm ve üç saat boyunca kimseye bir şey söylemedim.

“Millet! Millet!” diye bağırdı güvenlik. “Doğum başladıysa güvenlik kuyruğuna girmenize gerek yok. Geçin hemen.”

Peşimde Shep ve Ethan’la paytak paytak yürüyerek güvenliği geçerken sancıdan kıvranıyordum. Vücudum bir kez daha kasıldığında olduğum yerde donakaldım ve hızlıca son yarım saattir bir şekilde işe yarayan volta at, nefes al ve ellerini havada salla hareketimi yaptım.

Hastaneye girdiğim ana dair kâbuslar görmüştüm. Yargılayıcı bakışlarını üzerime dikmiş bir hemşirenin abartılı tavırlarla Ethan’la Shep’i işaret edip hangisinin yanımda kalacağına karar vermemi istediğini, seçmediğim adamınsa dışarı çıkıp çöp kutularının yanında beklediğini görmüştüm. Neyse ki hemşire her şeyden bıkmış gibi görünüyordu ve ilk muayenem bitene kadar ikisini de içeri almayı reddetti. Yanlarından ayrılmayı hiç istemesem de hemşire çok katıydı, dolayısıyla onlara el sallayarak veda ettim ve sürgülü kapılardan geçirilerek doğuma girmiş kadınlara ayrılmış gibi görünen özel bir koğuşa götürüldüm. Her bölme ince bir perdeyle birbirinden ayrılmıştı ve anne olmaya son sürat koşan en az üç kadından yükselen ıkınma seslerini

duyabiliyordum. Hemşire küçük bir masaya benzeyen şeye uzanmamı söyledi ama tam söylediğini yapacakken gelen ani kasılma yüzünden doktorun asistanı beni volta at, nefes al ve ellerini havada salla rutinimin ortasında bastı.

Kasılmalar azalınca masaya uzanmama yardımcı oldu ve muayenesine başladı. Lastik eldivenlerin gıcırtiları ve rahim ağzıma yaptığı sert baskılarla dolu oldukça samimi bir an geçirdik. Ne harika ama.

“Beş santim açılmış,” dediğinde içim rahatlama hissiyle doldu. Rahmimin yeterince açılmadığını söyleyip beni eve geri göndereceklerinden endişelenmiştim. Hatta taksiyle hastaneye gelirken bir yandan Shep’in parmaklarını kırarken diğer yandan, “Eğer bunlar Braxton Hicks kasılmalarıysa *paramı geri isteyeceğim!*” diye bar bar bağırıyordum.

Kadın beni bölmeme götürdü ve yanımıza bir hemşire daha katıldı. Benimle konuşmaya çalışıyordu ama bedenim yeni bir sancıyla kasıldığında bu tek başına doğurma saçmalığına daha fazla katlanmayacağıma karar verdim. Kasılmalarım nihayet geçtiğinde, “Erkek. Arkadaşımı. Getirin,” dedim nefes nefese.

Birkaç dakika sonra Shep yanıma geldi. Üzerimde hastane önlüğüyle küçük bir göletin içinde duruyordum, suyum sonsuz bir kaynakmış gibi gelmeye devam ediyordu. Kendimi onun kollarına attım. “Bir daha sakın beni bırakma,” dedim tişörtüne doğru ağlayarak. “Yanımda kal.”

“Bırakmayacağım,” dedi. “Söz veriyorum. Bir an bile yanından ayrılmayacağım.”

Vücudum yeni bir sancının esiri oldu, bu seferki sanki biri acı düğmesini köklemiş gibi öncekinden daha beterdi. Shep’in göğsüne doğru çığlık attım ve dizlerimin üzerine çökerek nefes

* Bazı kadınlarda genellikle ikinci ya da üçüncü trimester’de görülen yalancı doğum sancıları. (ç.n.)

almaya çalıştım. Nefes almak ne demekti? O kadar bitkindim ki okyanusun dibinde olmak istiyordum. Belki de öyleydim. Belki de üzerimdeki muazzam basınç bu yüzdendi.

Hemşire geri döndü ve Shep'e bir şeyler söyledi.

Sözlerini en basit haliyle bana aktarınca ona sil baştan âşık oldum. "Ethan'a evet mi hayır mı?" diye sordu.

"Umurumda. Değil," dedim nefeslerimin arasından. Gerçekten değildi. Bu konuya dair güçlü bir görüşüm olacağını sanmıştım ama şu an hayatta kalmaya çalışıyordum ve Shep burada olduğu müddetçe gerisi önemli değildi.

Birkaç dakika sonra Ethan yanımıza geldiğinde Shep'in göğsüne doğru çığlık atıyordum ve muhtemelen kusacaktım. Bitmedi, bitmedi, bitmedi... Bir de Ethan'ın durmaksızın konuştuğunu fark ettim ama onu dinlemiyor, ne söylediğini anlamıyordum. Shep beni doğrultup oturur vaziyete geçirdi ve hemen ardından arkama yerleşti. Sanırım Ethan ona elleriyle ne yapacağını gösteriyordu. Vücudum ardı ardına gelen iki sancıyla kasıldı. Shep'in kucağında kan ter içinde kalmıştım. Biri bana sebze suyu içirip alnımı siliyordu. Pencerenin ardındaki göğün zifiri karanlık olduğunu belli belirsiz fark ettim. Ne zamandır buradaydık?

İkinci kez muayene edildim galiba? Yoksa üçüncü müydü? Shep'in yüzündeki ifadeden hemşirenin pek ilerleme kaydetmediğimizi söylediğini anlayabiliyordum. Neden her şey jet hızıyla başlayıp birden durmuştu?

Kasılmalar yüzünden yarı baygındım. Uyuyor muydum? Gerçekten, hiçbir şeyin bana dokunamadığı, hiçbir şeyin var olmadığı karanlık bir yerdeydim. Yepyeni bir sancı dalgasının gelmesiyle dört ayak üstünde yerde sürünmeye başladım. Shep enseme tuttuğu buz torbasıyla bana eşlik ediyordu. Birileri saatlerdir yüzümü yelliyordu. Ethan mıydı? Bilmiyordum.

Karanlık boşlukta süzölmeye devam ediyordum. Shep'in ter kokusu burnuma doluyor, biri saçımı okşuyordu. "Bunu yapmam," dedim. "Yapmam. Yapmam."

Biri beni yuvarladı ve kollarımı zıplayan bir şeyin üzerine sardı, yanağıma değen soğuk plastiğı hissedebiliyordum. Bir pilates topunun üzerindeydim ve tenimde yeni eller geziniyordu. "Shep? Shep?"

"Buradayım." Önümde diz çökmüş, alnıma yasladığı bezi tutuyordu. Aşına olmadığım yeni ellerin sert ve kararlı dokunuşları bir sonraki kasılmaya kadar üzerimden ayrılmadı. Dizlerimin altına çarşaf lar serildi, görünüşe göre bu şekilde, topa yaslanmış halde ve sağım solum dürtölürken doğum yapacaktım.

Birileri bana daha fazla sebze suyu içirip ateşimi ölçtü. Koluma serum takıldıktan sonra yatağı yatırıldım. Önce bir yana sonra ötekine döndüm, bir hemşire beni yeniden muayene etti. Bu seferki haberler iyiydi.

Birileri bana bir şeyler anlatıyordu ama ne söylediğini idrak edemiyordum. Sözlerini tekrarladı.

Üçüncü seferde soğuk eller çenemi kavradı. "Canım. İkınman gerekiyormuş gibi hissedersen bize haber ver. Zamanı gelmiş olmalı."

Gözlerimi kırptıştırarak karşımdaki yüze baktım. "Hemşire Louise," dedim nefes nefese. "Gelmişsiniz."

"Pilates topunu ben getirdim," dedi. "İkınman gerekiyor mu? Nasıl hissediyorsun?"

"Bilmiyorum," dedim çaresizce.

Beni başıyla onayladı. "O halde vakit gelmemiş. Devam et. İyi gidiyorsun, evlat."

Nasıl olduğunu açıklayamasam da burada olması bana iyi geliyordu. Bir an için sanki karşımda Corinne duruyormuş gibi

hissetmiştim. Aslında ona hiç benzemese de onu buraya, bu odaya almış gibiydi.

Sonraki birkaç saat bulanıklıktan ibaretti. Kasılmalar üst üste gelirken bunu yapamayacağıma ikna olmuş vaziyette bir karanlık boşluğa batıyor, bir sancıların dayanılmaz ağırlığı altında boğuluyordum.

Fakat sonra bir şey oldu. Garip bir değişiklik. Derman parmaklarıma geri döndü.

“İkınacağım!” diye bağırdım arkamda durmuş, başparmaklarını belime bastıran kişiye. Hemşire Louise’miş. Ardından başım Shep olduğunu tahmin ettiğim birinin kucığına düştü. Ethan’m koridordaki bağırışlarını duydum ve çok geçmeden sağlık personeli odama doluştu.

Birileri beni muayene etti. Vakit gelmişti.

Doktoru tanı mıyordum ama bu umurumda değildi. Shep yanımdaydı. Hemşire Louise buradaydı. Ethan bir yerlerdeydi.

Hemşire Louise hızlıca bana kasılmalar sırasında nasıl ıkınmam gerektiğini, ne zaman nefes alıp ne zaman dinleneceğimi öğretti. O karanlık boşluk kaybolup gitmişti. Sadece acı, güçlükle alınan nefesler ve ıkındıkça vücudumu saran rahatlama vardı. Shep telaşla daha fazla oksijen istediğinde, sancılar arasında yüzüme bir oksijen maskesi takılana kadar neden bahsettiğini anlamadım. Anında yardımcı oldu.

Zaman kavramı yitip gitti. Her tarafımda eller vardı. Başımı eğdiğimde Ethan’ın bir bacağı mı havada tutmalarına yardım ettiğini gördüm.

“Geliyor,” dedi doktor. “Birkaç ıkınma kaldı.”

“Harika gidiyorsun, Eve,” dedi Shep kulağıma.

Ethan gözlerini benimkilerle buluşturdu. “Teşekkür ederim,” dedi sakın bir sesle, bakışları benimkileri delip geçiyordu. “Teşekkür ederim.”

Görünüşe göre ihtiyacım olan tek şey o *teşekkürdü*. Çünkü özünde bunu... başka biri için yapıyordum. İnsanın böyle bir şeye katlanmasının tek nedeni henüz dünyaya gelmemiş o küçük şeydi. Tanışmak üzere olduğum kişiydi. Kendimde o gücü bulmam, ıkmaya devam etmem gerekiyordu.

Ben derin nefesler alıp vererek çığlıklar atarken Hemşire Louise kulağıma ıkmam gereken saniyeleri sayıyordu. Bütün bedenimi ele geçiren ezici, patlayacakmışım gibi hissettiren baskının ardından aniden her zerrem baş döndürücü bir rahatlamayla doldu. Doktorun elinde kıvranan pespembe bir şey vardı. Shep'in üzerine yığıldım. İkimiz de gözyaşları içindeydik. Yüzü sırlıslılandı. "Başardın," dedi saçlarıma doğru hıçkırarak. "Başardın."

Gözlerimi yerinde duramayan bebekten alamıyordum.

Kollarımı kaldıracak takati bulmaya çalışırken tek söyleyebildiğim, "Bana verin," oldu. "Lütfen."

Kıpır kıpır, ıslak bebeği göğsüme bıraktılar ve ağırlığını üzerimde hissetmemle tamamlandığını düşündüm. Görebildiğim tek şey kusursuz, ıslak, düğüm düğüm saçlar olsa da bu küçük insan isteyip isteyebileceğim her şeydi.

"Merhaba," dedim gözyaşlarımdan arasından. "Merhaba, ben senin annenim."

Ethan başını benimkinin yanına uzattı. Bir elini bebeğin başına yasladı, kan çanağına dönmüş gözleri yaşlarla parıldıyordu.

"Kızımızın. Saçları. Kızıl," deyip hıçkırıklara boğuldu. Alnını koluma dayadı, eli hâlâ bebeğin üzerindeydi. "Teşekkür ederim. Teşekkür ederim," dedi. "Seni seviyorum. Teşekkür ederim."

Benimle mi yoksa bebekle mi konuşuyordu bilmiyordum ama bir önemi yoktu. Çünkü tam bu anda Ethan'm gözünde ben ve bebek aynı şeydik. Onun ailesiydik. Başarmıştık. Buraya kadar gelmiştik. Dokuz aylık yolculuğu tamamlamıştık. Ve her şey daha yeni başlıyordu.

Otuz Bir

Yaşanan sayısız olayın ardından nihayet doğumhaneden çıkarılıp geceyi geçireceğimiz hasta odasına götürüldük. Hemşire Louise yanımızdan hiç ayrılmadı ve yerleşmemize yardım etti. Geldiğine hâlâ inanamıyordum.

“Geldiniz,” dedim ağlamaklı sesimle yüzüncü defa.

“Harika iş çıkardın,” diye temin etti beni.

Tuvalete gitmeme yardım ettikten ve bir şeyler yediğimi gördükten sonra yanağımı okşayarak evine döndü.

“O ne ara... neden, nasıl geldi?” diye sordum Hemşire Louise odadan çıktıktan sonra.

“Shep aradı,” dedi Ethan, yatağımın yanındaki sandalyede kucığında küçük kızımızla oturuyordu. Gözlerini ondan alamıyordu. “Numarasını senin telefonundan almış, hastaneye gelmesini istedi.”

Shep –beni bırakmamış, hiç bırakmayacak adam– yatakta yanıma uzanmış uyuyordu.

İlerleyen saatlerde durumumu kontrol etmeye gelen hemşire Shep’i yatakta, Ethan’ı ise sandalyede görünce bana sadece bir refakatçiye izin verildiğini söyledi. Shep kadının sesini duyar duymaz uyandı ve yerinden kalktı.

“Bekle!” dedi Ethan telaşla. “Sen gidemezsin, Shep.”

“Kalamayacağımı söylüyor.” Hemşireyi işaret etti.

“Hayır.” Ethan başını iki yana salladı. “Shep. Olmaz. Kalman gerek.” Hemşireye döndü. “Kuralları biraz esnetemez misiniz lütfen? Zaten uyumaya niyetim yok, ayak altında da gezinmem. Öyle olmaz mı? Varlığım yokluğum bir olacak. O burada kalırsa Eve çok daha iyi uyuyacaktır. Onlar dinlenirken ben de bebekle ilgilenirim. Hadi ama, böylesi herkes için çok daha iyi olur.”

Son damlasına kadar kullandığı gülümsemesinin gücü neredeyse işe yarayacaktı.

Kucağında uyuyan bebeği kaldırarak son kozunu oynadı. “Güzeller güzeli kızımı bırakıp gitmeme neden olmayın.”

Hemşire buna itiraz edemezdi. Ellerini pes edercesine havaya kaldırıp odadan çıktı.

“Teşekkür ederim,” dedim Ethan’a. “Shep’in kalmasını bu kadar çok istediğini bilmiyordum.”

“Artık ayrılmaz bir ikiliyiz,” dedi Shep kolumun altında bir yerlerden. Gözlerini tekrar kapamıştı.

“Ne ara bu kadar yakın oldunuz?” diye sordum.

Shep başını kaldırıp Ethan’a baktı ve aralarında bir sır varmış gibi bir kahkaha koyuverdiler.

“Sen doğururken,” diye yanıtladı Ethan. “Ben beyindim, Shep de kas gücü.”

“Bana ne yapmam gerektiğini tek tek söylemek zorunda kaldı,” dedi Shep uykulu sesiyle. “Ben de bir doğum eğitimine gitmeliydim.”

“Hayır,” dedi Ethan başını iki yana sallayarak. “O zaman bana yapılacak bir şey kalmazdı.”

Bebek huysuzlanmaya başlayınca onu hemen kucağıma alıp emzirmek için elimden geleni yaptım. Buna alışmak epey zaman alacaktı. Kızım tekrar uykuya daldıktan sonra bile onu

bırakmadım. Sadece ona bakmak, mükemmel, süt beyazı tenini, sıkıca yumduğu gözlerini ve kızıl kirpiklerini izlemek istiyordum.

“Biraz uyu,” diye fısıldadı Ethan en sonunda. “Ben onunla ilgilenirim.”

Dediğini yaptı. Gece boyunca gözünü kırpmadı.

Ertesi gün doğum belgesi için gereken evrakları doldurduk.

“Neden Miriam?” diye sordu Shep.

“Görünüşe göre ‘istenen’ demekmiş. Her şeyden önce öyle hissetmesini istiyorum.”

Yanımda duran Ethan’ın gözleri soyadımın sonundaki *h* harfini yazan kalemin ucuna kenetlenmiş vaziyetteydi. Elim kaldırdığımda nefesinin kesildiğini duydum. Kalemi tekrar kâğıda değdirmemle zaman durdu. Bir tire çizdim ve Ethan tuttuğu nefesini bir çırpıda verip yere çökerek ağlamaya başladı. “Teşekkür ederim,” dedi hıçkırıklarının arasından. “Teşekkür ederim, teşekkür ederim.” Bu sıralar bana çok sık teşekkür eder olmuştu.

Birkaç saat sonra nihayet taburcu olmamızla hastaneden Miriam Hatch-Rise’la birlikte ayrıldık. Bir taksi çevirdik ve yanımdaki iki adam bebek koltuğunun düzgünce bağlandığını defalarca kez kontrol ederek gülünç miktarda zaman harcadı. Ethan, Shep’e sinirlense de Shep ona sabır göstermeye devam ediyordu. Bu didişmelerinin bile sevimli bir yanı vardı.

Taksi otoyolda her zamankinden bir önceki çıkışa sapana kadar eski daireme değil yenisine gittiğimizi unutmuştum.

Arkamızda bıraktığımız dağınıklığı düşününce içimi bir panik sardı. Açılmayı bekleyen sayısız kutu duruyordu ve bebek eşyalarının hiçbirisi yerleştirilmemişti. Çok uzun bir gece bizi bekliyordu. Fakat merdivenleri çıkıp dairenin önüne geldiğimizde Shep kapıyı açtı ve her şey... güzeldi.

“Nasıl...” Kapı çerçevesine yaslanıp duvara asılmış fotoğraflara, vazoya konmuş kocaman çiçeklere ve meyve kâsesine öylece bakakaldım. “*Mükemmel* görünüyor.”

Shep’le Ethan bana sırtıyordu.

“Willa hemen Dal’ı aradı,” dedi Shep. “O da ilk uçağa atlayıp buraya gelerek her şeyi yerleştirdi. İşinin daha yeni bittiğine eminim. Yolun ilerisinde, Airbnb’de kalıyor.”

“Dal buraya mı geldi?” dedim kısık bir sesle.

“Dustin ve Mal de burada. Dal onlara yardıma ihtiyacı olduğunu söyleyince hepsi atlayıp gelmiş.”

Gözlerimi kırıştıtarak Shep’e baktım. “Mal bile mi?”

Yüzümdeki ifadeye gülerek kolumu tuttu. “Oturman gerek.”

Haklıydı. Doğum yapmak şakaya gelmezdi.

“Yatak mı kanepesi mi?” diye sordu.

“Yatak ama önce Miriam’ın odasını görmek istiyorum,” diye mırıldandım, dairenin en ucundaki odaya doğru ilerlerken. Ethan’ın annesinin çizdiği gündoğumu tablosu, Miriam’ın odasına geçene kadar kullanmayacağı beşiğin üzerine asılmıştı. Seçtikleri yere bayılmıştım. Mükemmel bir dünyada her lambayı yerine yerleştiren ve beşiğin kapıya olan mesafesini ölçen ben olurum ama iyi ki mükemmel bir dünyada yaşamıyorduk. Bu daire abilerimin, Willa ve Isamu’nun bana yazdığı bir aşk mektubu gibiydi.

Shep pijamalarımı giymeme yardım ettikten sonra kendimi yatağa attım.

Beni yatırdıktan sonra kapıyı açıp Ethan’a seslendi. “Senin de uyuman gerek.”

Dün gece sadece Shep’in uyuduğuna emindim.

Ethan kucağında Miriam’la yatak odasına geldi. Küçük kızımızın başında turkuaz bir bere, üzerindeyse kırmızı bir battaniye vardı ve onu zıt renklerde giydirmenin en sevdiğim şeylerden biri haline geleceğini şimdiden biliyordum. “Biraz huysuzlanıyor.”

“Muhtemelen karnı acıkmıştır.” Bebeği kucağıma aldığımda Ethan ellerini ceplerine soktu.

“Benim de karnım acıktı,” dedi ağzı yırtılırcasına esneyerek.

“Ben bir şeyler hazırlarım,” dedi Shep kapı eşiğinden.

Ethan yatağın ayak ucuna oturdu, kışının küçük bir kısmı ayaklarımın üzerindeydi.

“Kulağa çok klişe gelecek ama insanların bebeklere ‘neşe kaynağı’ demesi çok doğru, değil mi?” dedim.

“Hı-hı.” Ethan kademe kademe kaykılarak yatağa uzandı. Ayakları aşağı sarkıyordu ve yatakta dikey uzanıyordu. Başı bir yana devrildi ve saniyeler içinde *uykuya daldı*. Miriam da sütünü emerken sızınca ona sarılıp minik yüzünü izlemeye koyuldum.

“Sen de bir aşk mektubusun,” diye fısıldadım ona. “Ethan olmasa sen de var olmazdın, Shep olmasa bu dünyaya gelemezdin. İkisi de bizi çok seviyor. Hepimiz seni çok sevdiğimiz için buradasın.” Aklıma geleni söylerken mantıklı konuşup konuşmadığımı umursamıyordum. Gerçekler bazen mantıklı olmazdı ve bunda bir sorun yoktu.

Shep odaya girmeden önce içerisi tuzlu, insanın içini ısıtan bir kokuyla doldu. Ethan’ı yatağın ucunda sızmış vaziyette bulunca dudakları küçük bir gülümsemeye kıvrıldı. Bir elinde içi sıcak bir şeyle dolu bir kâse, diğerindeyse büyük bir bardak su tutuyordu. Bana böyle bakmasından hiç bıkmam mıydım? Bu nasıl mümkün olabilirdi ki? İnsan istenmekten, istemekten yorulur muydu hiç?

Elindekileri komodinin üzerine bırakıp Miriam’a uzandı. “Bir şeyler yemelisin,” diye fısıldadı. “Ben onunla ilgilenirim.”

Makarnamı mideye indirdikten sonra yastıkların arasına gömüldüm ve Shep’in yatağın etrafında volta atmasını izlemeye koyuldum. Kucağındaki Miriam dirseğiyle eli arasındaki

mesafeyi güçbela dolduruyordu. “Eeee, eeee,” diye mırıldanıp duruyordu.

Tıpkı Miriam gibi ben de bu dünyaya yeni gelmiştim sanki. Dokuz ay önce olduğum insan gitmişti. Gözlerimden süzülen yaşlar saçlarıma karıştı. Eski dairemi özlüyordum. Willa’nın dans ekürisi olmayı özlüyordum. Hayatı gelişine yaşayan, istediği şeyi asla tam olarak elde edemedi ve bunun nedenini anlamadan harika zaman geçiren kadını özlüyordum. Ama bu özlemin uzun süre devam edeceğini sanmıyordum.

Biraz duygusaldım sadece. Kim olmazdı ki? Bu dünyaya bırakılmış, beni seven insanlar tarafından yetiştirilip korunmuşum, sonra da Miriam denen ufaklık kabuğumu kırarak beni buraya, yeni hayatıma getirmişti.

Daha sonra abilerim, Willa ve Isamu gelecekti.

Daha sonra Miriam’la birlikte bir metal yığınının atlayacak ve ellerimizde çiçeklerle Corinne ve anne babamı ziyaret etmek için ülkenin öteki ucuna uçacaktık.

Fakat şu an Shep’in küçük kızımla yatak odamızda daireler çizmesini izlerken gözkapaklarımın ağır ağır kapanmasına müsaade edecektim. Şu an Ethan’ın ayaklarımın üzerinde uyumasına müsaade edecektim.

Şu an hep birlikte yepyeni insanlar olacaktık.

Teşekkürler

Böylesi minnettarlıkla dolup taşarken hepsini kâğıda dökme şansını elde etmek harika bir his. Aşağıda bu kitabı kitap yapan insanların bir listesini bulacaksınız. Ama daha da önemlisi, bu aynı zamanda beni benim *ben* olmama yardımcı olan insanların da bir listesi. Bir *teşekkürün* yeterli olmadığını biliyorum ama bunu gerçekten içten söylediğimizde *teşekkür ederim* kullanabileceğimiz en güçlü sözcüklerden biridir. Bu yüzden işte başlıyoruz!

Menajerim Tara Galsomino'ya sonsuz teşekkürler, onsuz bir kariyerim olmazdı. Yollarımız büyük bir talihsizlik sonucu kesişse de bu benim en büyük şansım oldu. Sen gerçekten de pusulam oldun. Kitabın taslağını okuyan ilk kişi sendin ve düşüncelerini duymak kariyerimin en önemli anlarından biriydi.

Beni Dial'ın bir parçası yaptığı için Whitney Frick'e teşekkür ederim. Madison Dettlinger, Brianna Kusilek, Deb Aroff, Michelle Jasmine, Maria Braeckel, Avidah Bashirrad, Regina Flath, Donna Cheng, Cindy Berman, Elizabeth Rendfleisch ve Ana Jaren'a bu taslağı bir kitap haline getirdikleri için teşekkür ederim.

Bu da beni editörüm Emma Caruso'ya getiriyor. Beyninin çalışma şekline, aynı anda hem makroyu hem de mikroyu görebilme yeteneğine hayranım. Bu kitabı bütün pürüzlerinden arındırdığın için teşekkür ederim. Hikâyenin bir korseye ihtiyacı vardı ve sen olmasan o ipleri sıkacak cesareti kendimde asla bulamazdım.

İnce fikirlerin, her söylediğimi dikkatle dinlemen ve yaratıcı çözümlerin bu kitabın düzeltisine *olanak sağladı*. Seninle tanışmadan önce bunun mümkün olduğunu hayal bile edemezdim. Taslağımı okuduğun, hislerimi hissettiğin ve elli kere kendiliğinden kapanan o çağırışı yaptığın için sana en içten teşekkürlerimi sunarım. Doğumumun üzerinden hemen hemen altı hafta geçmişti, berbat halde ama çok umutluydum. Telefonu kapadığımda hüngür hüngür ağlamıştım çünkü biri kitabımı okumuş ve ne yapmaya çalıştığımı anlamıştı. Sonu gelmez anlayışına daima minnettar kalacağım. Bir roman yazmak büyük dikkat gerektiriyor ve onu her ayrıntısını anlayabilen biriyle birlikte düzeltmek sözcüklerle ifade edemeyeceğim kadar tatmin edici bir his. Teşekkür ederim.

Ruby Lang, Hannah Sloane, Georgia Clark, Camille Kellogg, Claudia Cravens, Justine Champine ve Samara Breger'a teşekkürler.

Allison Carroll'a teşekkürler. Sen benim her şeyimsin. Seni bir teşekkür yazısına dahil etmemin üzerinden uzun zaman geçmişti ve şu an bunu yapabildiğim için çok mutluyum. Daha önce bana senin kadar inanan biriyle tanışmamıştım. Her konuşmamızda senden bir şeyler öğreniyorum. Uzmanlığının hem genişliği hem de derinliği beni hayrete düşürüyor. Hem kapsamlı hem de yaratıcı bir düşünürsün ve sayende yazma yeteneğim geliyor. Bunu sonsuza kadar devam ettirmek istiyorum.

Daima yanımda olan arkadaşım Noah Choi'ye. Bu kitabı yazıp dünyaya iyilik katmama yardımcı olduğun için teşekkür ederim.

Sands aileme, merakınız ve kariyerimdeki her gelişmeden duyduğunuz içten sevinciniz için teşekkür ederim. Sayenizde kendimi çok havalı hissediyorum ve bazen buna gerçekten çok ihtiyacım oluyor. Sizi seviyorum.

Ambro aileme, annelik yolculuğumda yanımda olduğunuz için teşekkür ederim. Çocuklarımı kendi çocuklarınızmış gibi sevdiğiniz için teşekkür ederim. Anne, baba, beni cesaretlendirmeniz, benimle gurur duymanız sayesinde bugün olduğum insan oldum. Odamı kitaplarla doldurduğunuz, çocukken uydurduğum hikâyeleri önemseddiğiniz, sonra da büyüdüğümde bunu işim haline getirebileceğime inandığınız için yazar oldum. Hayallerimi yaşamamı yıllar önce ektiğiniz o tohumlara borçluyum. İkinize de tüm kalbimle teşekkür ederim.

Jon'a teşekkürler. Seni sözcüklere dökmem imkânsız ama yarattığım her erkek karakterin en iyi yönünü senden ilham alarak yazdım. Hem Shep'in hem de Ethan'ın en sevdiğim yanları sensin. Sabır, kendini keşfetme ve sevgiyle dolu dipsiz bir kuyu gibisin... Emma bir keresinde bana böyle düzgün erkek karakterleri nasıl yazdığımı sormuştu. Sözleri karşısında kahkahalara boğulmak benim için büyük bir ayrıcalıktı. Çünkü her şeyi o zaman fark etmiştim. Ne zaman erkek karakterime dair ne yazacağımdan emin olmasam kendime, Jon olsa böyle yapar mıydı? diye soruyordum ve cevap hayırsa kitapta yer almıyordu. Henüz yeni ebeveyn olmuşken ikinci bir bebeğe hamile kaldığımı öğrenmemizden hemen sonra bir kitap yazmaya girişmek delilikti ama sen sözcüklerin kalbimden döküleceğinden hiç şüphe etmedin. İnancın bana cesaret verdi. Seni seviyorum.

Son olarak en içten duygularıyla çocuklarıma teşekkür etmek istiyorum. Frank ve Sonny, ben bu kitabı yazmakla meşgulken yanımdan hiç ayrılmadınız. Hikâyemi yazarken bir yandan da sizleri büyüttüm. Elbette siz de beni büyütüyordunuz. Bu kitap sayenizde ortaya çıktı. Sizi sonsuza dek seveceğim.

Kitabın Arka Planı

İlk çocuğuma dokuz aylık hamileyken her yanımda o kadar şişmişti ki kocamın alyansı parmağıma tam geliyordu. Açıkçası biraz işime gelmişti, sonuçta kendiminkini takamıyordum! (Yoksa parmağımı kesmeleri gerekecekti.)

Öte yandan kendimi başka biriymiş gibi hissetmek ve hamileliğin son düzlüğünde aşka dair yepyeni bakış açıları edinmekten de şikâyetçi değildim.

Şiş (ağrılı, huysuz, uykusuz) ve bitkin (uyuz, mızımız, huzursuz) olsam da hamileliğim son dönemleri hâlâ hayatımın en romantik zamanlarından biriydi. Her şeyden önce vücudum hormonlarla dolup taşıyordu. Yaşadığım en sıradan şeyleri bile duygularımla harmanlıyordum. Her şey rengârenk, mucizevi ve geçiciydi. Duygularım özgür kalmak için bahane arıyordu. Buz gibi karpuzdan alınmış bir ısırık mı? Gözyaşları. Temiz çoraplar mı? Gözyaşları. Giderek küçülerek bulutlara doğru süzülen bir balon mu? Konuşmak bile istemiyorum.

Fakat beş duyumun her saniyeyi hayatımın en romantik anına çevirmesinin ötesinde bu, kendimi bildim bileli ilk kez prensiplerimi yıkıp her türlü yardıma ihtiyacım olduğunu kabul ettiğim ilk seferdi. *Kocam bana bir bardak su getirmek için yataktan kalkıyordu!* Hepimiz durup birinin bunu yapması için gereken metaneti, bağlılığı ve özveriyi hayal edebilir miyiz?

Ayaklarımı ovdu. Akşam yemeğimi oturma odasındaki kanepeye getirdi.

Benimle böylesine ilgilenen sadece kocam değildi. Halimi hatırlamı sormak ve ellerinde çatlak kremiyle ziyaretime gelen tanıdıklarım birden en yakın arkadaşlarım oluverdi. Yaşlı komşum kapımı çalıp doğumu kolaylaştıracağına inandığı için onunla mahallede bir tur atmamı istedi. Anneme hayal bile edemeyeceğim sorular soruyor, içim aniden anneliğe hazırlanma dürtüsüyle dolup taşıyordu. Dünyaya kendimin yeni ve çok farklı bir yönünü göstermiş ve karşılığında dünyanın yeni ve çok farklı bir yönünü görmüştüm.

İnsanlar telaşla önüme geçip benim için kapıları açıyordu. Markete bana sırtlıyorlardı. Bankada önlerine geçmem için ısrar ediyorlardı. Makyaj yapmayı çoktan bırakmıştım, kıcımdan ter damlıyordu ve insan içinde inim inim inliyordum. Ama her şeye rağmen dünya çok sevimli olduğumu düşünüyordu.

Yorgun, mutlu ve şaşkındım. Hayatım boyunca sevimli olmayı arzulamış ve şişmiş, garip şekilli vücudum ve huysuz tavırlarımla isteğime kavuşmuştum.

Bu hikâyenin tohumları da ilk bu anlarda filizlendi. En anlamlı sevgi en beklemediğiniz anlarda kapınızı çalandı. Kaküllerinizin uzamasını ya da sivilcelerinizi geçmesini beklemezdi. Kusursuz olduğunuz (yani neredeyse) için sizi bulmazdı. Sizi kusurlu olduğunuz için severdi. Hayatınızın en zorlu anlarında elinizden gelenin en iyisini yapmaya çalıştığınızı görüp, *Şu an ona bir sandviç hazırlasam harika olmaz mı?* diye düşünürdü.

Patlamaya hazır vücudumla hayatımın en büyük macerasına atılmak üzere olduğum ve fikirlerle dolup taşıdığım bir gece gözüme uyku girmedi. Tabii bunda karnımda ayağa kalkmaya çalışan dört kiloluk bir bebeğin de etkisi vardı ama gecenin bir yarısı bilgisayarımın başına iflah olmaz yaratıcılığım yüzünden geçtiğimi düşünmek istiyordum.

Doğum yaklaşıyordu ve bebek gelmeden önce yeni romanıma başlamanın iyi olacağını düşünüyordum. Böylece iki hafta boyunca gecenin köründe kalkıp bu kitabın ilk temellerini attım. Bebeğim de o iki haftanın sonunda bir gece yarısı çıkıp geldi. Yazdığım her şeye bayılmıştım. Hikâyem beni heyecanlandırıyordu ve hamileliğin benim için nasıl bir şey olduğunu kâğıda dökmenin çok değerli olduğunu düşünüyordum.

Kitaba neredeyse iki yıl boyunca (ne şaşırtıcı ama) el sürmedim. O sıralar ikinci çocuğuma hamile olduğumu yeni öğrenmiştim. Bu kez de sabah bulantıları başlamadan hikâyeyi bitirmenin iyi olacağını düşündüm. Ve bitirdim de! İlk çocuğuma hamileyken başladığım ve ikinci çocuğuma hamileyken bitirdiğim hamilelik konulu bu kitabın yeri daima ayrı olacak. Sözcükler, kurgu, mizah, duygular hepsi *zahmetsizce* akıp gitmişti. Zamanla yarışırıyordum ve kendimi bir atlet gibi yazmaya zorlamıştım. Ödülümse Eve'in (içine kenardan köşeden kendiminkini serpiştirdiğim) hikâyesi ve canımdan çok sevdiğim iki çocuğum olmuştu.

Bu kitap hayatımın geri kalanı boyunca unutmak istemediğim derslerle dolu olduğu için gözümde çok kıymetli. Kendini çirkin hissettiğin anlarda bile sevgiye kucak aç. Birinin seninle şefkatle ilgilenmesine müsaade et. Bunu kendin yapamayacağın için değil, seni sevdikleri için yapıyorlar. Yaratıcılığı, seni kelimenin tam anlamıyla yataktan kaldıran aciliyeti ve heyecanı hisset. Yarım yamalak fikirlerini kâğıda dök, hepsini toparlamak için canını dişine tak ve başardığında bunun tadını çıkar. Değişimi, fırsatları, yepyeni bir günü, bunların daima geleceğini ve yapabileceğin en iyi şeyin bunu dünyanın geri kalanıyla paylaşmak olduğunu sakın aklından çıkarma.